tg:@novaebook

ÇOK GEÇ

COLLEEN HOOVER

epsilon

tg:@novaebook

New York Times çoksatan listesinin bir numaralı yazarı Colleen Hoover'dan takıntılı ve tehlikeli bir aşk hakkında nefes kesici bir psikolojik gerilim!

Kırık insanlar bazen geçmişleri yüzünden önlerini göremezler. Kırılmış olmak onlar için zayıflıktır, dolayısıyla da öfkelerine sığınırlar. Bazıları da geçmişte onları kıran şeylerden uzaklaşmaya çalışırken daha çok kendilerini geçmişte bulurlar.

Sloan'un hayatı doğduğundan beri kolay olmamıştı. Kendini bildi bileli otizimli kardeşini uyuşturucu bağımlı annesinden korumaya çalışıyordu. Erkek arkadaşı Asa, kardeşinin bakım masraflarını üstlenmişti fakat Sloan, onun kirli parasının nereden geldiğinin farkındaydı. Ama kardeşi için bu adama katlanmaya mecburdu. Asa'nın da kendince onu sevdiğine inanmak zorundaydı ve o da Asa'yı sevmek zorundaydı. Çünkü Asa'nın tehlikeli çevresinden onu koruyabilecek tek kişi yine Asa'ydı. Ta ki Carter gelene kadar...

Hayatı boyunca sürekli mücadele etmiş, rol yapmaya alışmış Sloan, Carter'ın aşkına güvenebilir miydi? Güvense bile bu aşkı yaşatabilir miydi? Asa gitgide kontrol edilemez bir hâl alırken acaba bu cehennemden kurtulabilir miydi?

THG 0666038 VET

30 yıl 3000 kitap

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 144806

KDV'den muaftır.

tg:@novaebook

ÇOK GEÇ

@novaebook

tg:@novaebook

Çok Geç
Orijinal Adı: *Too Late*
Colleen Hoover
Çeviri: Gözde Soykan

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Düzelti: Elif Bersu Kabran
Kapak Uygulama: Özkan Köse
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Kasım 2023
ISBN: 978-625-414-480-6

© Colleen Hoover, 2016
Bu eser, kitabın özgün yayıncısı Atria Books (Simon & Schuster, Inc.) ile Kayı Ajans arasında yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1 34295
Küçükçekmece/İstanbul
Tel : +90 212 463 71 25
Sertifika No: 41707

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

tg:@novaebook

ÇOK GEÇ

COLLEEN HOOVER

@novaebook

Epsilon

tg:@novaebook

Bu kitap Çok Geç *Facebook grubunun*
tüm üyelerine adanmıştır.

Bu süreci en sevdiğim yazarlık deneyimlerimden biri hâline
getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Özellikle sen, Ella Brusa

@novaebook

tg:@novaebook

Sevgili okurlar,

Bu kitap 2012 yılında yazma tıkanıklığı yaşarken üzerinde çalıştığım bir proje olarak başladı. Bu kitabı hiçbir zaman yayımlamayı düşünmedim çünkü yazdığım diğer hikâyelere hiç benzemiyor. Hikâye ürkütücü ve müstehcen ama daha tatlı hikâyeler üzerinde takılı kaldığımı fark ettiğim zamanlarda benim için eğlenceli bir kaçış oldu.

Yıllar önce bu bitmemiş hikâyeden bahsetmiştim ve birkaç okuyucu yazdıklarımı okumak istedi. Kitabın bölümlerini ücretsiz bir internet sitesine yükledim ve yıllar içinde ara sıra siteye bir şeyler ekleyecektim. Hiç kimsenin okumasını planlamadığım bir şey olarak başlayan hikâye, ben yazdığım sırada okuyan insanlar sayesinde bitirmek için sabırsızlandığım bir şey hâline geldi. Diğer romanlarımın aksine, bölümleri sıklıkla yazdıklarımla güncelleyecektim, böylece hikâye gerçek zamanlı olarak yazılmış olacaktı. Her bölümün anında yayınlanması ve geri bildirimlerin anlık olarak verilmesi benim ve hikâyenin hayranları için bir bağımlılık hâline geldi. Nihayet sonuna geldiğimde, hikâyenin tamamını Amazon Kindle üzerinden ücretsiz olarak yayınladım ama resmi olarak hiçbir zaman yayınlamadım.

Şimdi, Grand Central Publishing sayesinde gerçek kitapçı raflarında yerini alıyor. Hikâyeyi gözden geçirip içeriğin bir kısmı üzerinde yeniden çalışmak istedim. Kitabın yazılma ve yayınlanma şeklinden dolayı hiç profesyonel olarak düzenlenmemişti ve değiştirmek istediğim bazı kısımlar vardı. Orijinal karakterleri ve hikâyeyi elimden geldiğince dokunulmamış bir şekilde tutmak için elimden geleni yaptım ama bazı sahneleri değiştirme, bazılarını kaldırma ve hatta birkaç şey ekleme cüretinde bulundum.

tg:@novaebook

Eğer bu kitabı yeni okuyorsanız, diğer romanlarımdan tamamen farklı olmasına rağmen okumaktan keyif alacağınızı umuyorum. Bazılarınız için okuması eğlenceli olacaktır. Diğerleri için sindirmesi zor olabilir. Hangi gruptan olursanız olun, ister üzerinde aylar ve yıllar harcadığım kitaplarım olsun ister sadece yetişkinlerin okuyacağını umduğum, anlık bir kararla yazdığım kitabım olsun, kitaplarımın her birinin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitap hiçbir şekilde çocuklar ya da genç ergenler için uygun değildir. Okumaya ihtiyatlı bir şekilde devam edin.

En içten dileklerimle,
Colleen Hoover

Uyarı yapmam gerekirse kitapta küfürlü konuşmalar, çarpıcı cinsel sahneler, cinayet, cinsel istismar ve uyuşturucu kullanımı bulunmaktadır.

@novaebook

tg:@novaebook

BİR

SLOAN

Sıcak parmaklar parmağıma dolanıp elimi yatağa daha fazla bastırdı. Bu hafta yaşadığım uykusuzluktan dolayı gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Aslında, bu ayki uykusuzluktan dolayı.

Lanet olsun, aslında geçen koca bir *yıl* boyunca.

İnledim ve bacaklarımı bir araya getirmeye çalıştım ama yapamadım. Baskı her yerdeydi. Göğsümün üzerinde, yanağımda, bacaklarımın arasında. Uykulu zihnimi netleştirmem birkaç saniyemi aldı ama ne yaptığını fark edecek kadar uyanıktım.

"Asa," diye mırıldandım rahatsız olmuş bir şekilde. "Kalk üzerimden."

Tekrar tekrar tüm ağırlığıyla içime girip çıkıyor, kulağımın dibinde inliyordu, bir günlük sakalı yanağıma batıyordu. "Neredeyse bitti bebeğim," dedi nefesi ensemdeyken.

Ellerimi onunkilerin altından çekmeye çalıştım ama o, ellerimi daha fazla sıkarak bana kendi yatağımda bir tutsaktan başka bir şey olmadığımı ve kendisinin de yatak odasının gardiyanı olduğunu hatırlattı. Asa, her zaman bir şekilde bana emrine amade olduğumu hissettirmeyi başarıyordu.

tg:@novaebook

Hiçbir zaman kaba ya da zorlayıcı davranmıyordu; sadece düşkün ve muhtaçtı ve ben bunu gerçekten uygunsuz buluyordum.

Aynı şu anda olduğu gibi.

Lanet sabahın saat altısında.

Aralık kapının altından sızan güneş ışığından saati ve Asa'nın dün geceki partiden yeni gelip yattığını tahmin edebiliyordum. Oysa ben, iki saat içinde derse gitmek zorundaydım. Sadece üç saat uyuduktan sonra uykudan bu şekilde koparılmak istemezdim.

Bacaklarımı beline doladım, benim de onu istediğimi düşünmesini umuyordum. Biraz olsun ilgi duyuyormuş gibi davrandığımda, işini daha çabuk bitiriyordu.

Sağ göğsümü avuçladı ve ben beklediği şekilde inlerken titremeye başladı. "*Siktir,*" diye inleyip yüzünü saçlarıma gömdü, üzerimde yavaşça gidip geliyordu. Birkaç saniye sonra üzerime yığıldı, derin bir iç çekti ve sonra yanağımı öpüp yatağın kendi tarafına doğru döndü. Ayağa kalktı, prezervatifi çıkardı, çöp kutusuna attı ve sonra komodinin üzerindeki su şişesini aldı. Şişeyi dudaklarına götürürken bakışları çıplak bedenimin üzerinde geziyordu. Yüzünde miskin bir sırıtma belirdi. Yatağın yanında kendinden emin bir şekilde çıplak dururken son yudum suyunu içti.

Yakışıklı dış görünüşünün dışında, kusurları da vardı. Aslında, *dış görünüşü* onda kusurlu bulmadığım tek şey olabilirdi. Ukalaydı, çabuk sinirleniyordu, bazen onunla baş etmek zor oluyordu. Ama beni seviyordu. Beni çok fazla seviyordu. Ve ben de onu sevmediğimi söylesem yalan söylemiş olurdum. Elimde olsa onun hakkında değiştireceğim çok fazla şey vardı ama şu anda elimde olan tek şey oydu, bu nedenle de bununla idare etmek zorundaydım. Sadece bu nedenle bile olsa ona katlanıyordum.

Başka bir şansım yoktu.

tg:@novaebook

Elini kaldırıp ağzını sildi, sonra da boş şişeyi çöp kutusuna attı. Elini gür kahverengi saçlarının arasından geçirip bana göz kırptı ve sonra kendini yatağa bırakıp beni hafifçe dudaklarımdan öptü. "İyi geceler bebeğim," dedi ve sırtüstü uzandı.

"Günaydın demek istiyorsun," dedim gönülsüzce yataktan kalkarken.

Tişörtüm belimin etrafında toplanmıştı, bu nedenle onu çıkardım ve bir pantolonla yeni bir tişört aldım. Koridorda duşa doğru ilerledim, sayısız oda arkadaşımızdan biri üst kattaki tek banyomuzda olmadığı için rahatlamıştım.

Telefonumdan saate baktım ve kahve almaya uğrayacak bile vaktimin olmadığını görünce irkildim. Sömestrın ilk dersiydi ve çoktan bunu uykumu almak için kullanmayı planlamıştım. Gidişat hiç iyi görünmüyordu.

Bu şekilde devam etmemin imkânı yoktu. Asa hiçbir zaman düzenli bir şekilde derslere girmezdi ama yine de dersleri her zaman mükemmele yakın notlarla geçiyordu. Bense başarısızlıktan kaçınmak için çabalıyordum ve bir önceki sömestride tek bir gün bile derse gitmemezlik yapmamıştım. Pekâlâ, en azından fiziksel olarak. Maalesef ki çok fazla insanla birlikte yaşıyorduk ve evde bir an bile sessizlik olmuyordu. Derslerin çoğunda uyuyakaldığımı fark ediyordum; huzur ve sessizlik bulabildiğim tek zaman buydu. Ertesi gün kimin dersi olduğu önemli olmaksızın partiler gece gündüz devam ediyor gibi görünüyordu. Evimizde hafta içlerinin hafta sonlarından farkı yoktu ve kirayı kimin verdiğinin evde kimin yaşadığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Bazen evde kimin yaşadığını bile bilmiyordum. Ev, Asa'ya aitti ama o, etrafta insanların olmasından hoşlanıyordu, bu nedenle de evin kapısı herkese açıktı. Eğer imkânım olsaydı, bir dakika bile düşünmeden kendi evime çıkardım. Ama imkânım yoktu. Bu da mezun olmadan önce son bir yıl daha bu cehennemde yaşamak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

tg:@novaebook

Özgür kalmam için son bir yıl.

Tişörtümü başımın üzerinden çıkarıp yere bıraktım ve sonra banyo perdesini açtım. Duş başlığına uzanır uzanmaz, avazım çıktığı kadar bağırdım. Tam zamanlı yeni ev arkadaşımız Dalton, üzerinde kıyafetleriyle kendinden geçmiş bir hâlde küvetin içinde uzanıyordu.

Sıçrayarak ayıldı, bu sırada başını yukarıdaki musluğa çarparak bağırdı. Kapı hızla açılıp Asa içeri girerken ben de hızla aşağı eğilip tişörtümü aldım.

"Sloan, iyi misin?" dedi, yaralanıp yaralanmadığımı görmek için çılgına dönmüş bir şekilde beni döndürürken.

Dalton inledi. "Ben iyi değilim." Avcunu az önce yaraladığı alnına bastırdı ve sürünerek küvetten çıkmaya çalıştı.

Asa önce bana, tişörtle örttüğüm çıplak bedenime, sonra da dönüp Dalton'a baktı. Onun yanlış bir fikre kapılmasından korktuğum için açıklama yapmaya başladım ama o yüksek sesle ve beklenmeyen bir kahkaha nöbetine girerek sözümü kesti.

"Bunu ona sen mi yaptın?" Eliyle Dalton'un başını işaret ediyordu.

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Ben çığlık attığım zaman başını musluğa çarptı."

Asa daha da fazla gülmeye başladı ve Dalton'a elini uzatarak onun küvetten çıkmasına yardım etti. "Haydi adamım, bir biraya ihtiyacın var. Akşamdan kalma olmanın tedavisi." Dalton'u itekleyerek banyodan çıkardı, kendisi de onu takip ederken ardından kapıyı kapattı.

Tişörtü göğsüme sıkıca bastırmış ve donakalmış bir hâlde dikiliyordum. Üzücü olan bunun üçüncü kez gerçekleşmiş olmasıydı. Her seferinde başka bir ahmak, küvetin içinde kendinden geçmiş oluyordu. Zihnimin bir kenarına bundan sonra soyunmadan önce küveti kontrol etmem gerektiğini not ettim.

tg:@novaebook

İKİ

CARTER

Ders programını cebimden çıkardım ve oda numarasına bakmak için katlanmış kâğıdı açtım. "Bu tam bir saçmalık," dedim telefona. "Ben üniversiteden üç sene önce mezun oldum. Bu halta ev ödevi yapmak için yazılmadım."

Dalton yüksek sesle kahkaha atıp beni telefonu kulağımdan birkaç santim uzağa çekmeye zorladı. "Çok da umurumdaydı," dedi. "Dün gece lanet bir küvette uyumak zorunda kaldım. Kabullen artık adamım. Rol yapmak da işin bir parçası."

"Senin için söylemesi kolay. Senin haftada bir dersin var. Benimse üç. Young neden sana sadece bir ders verdi?"

"Belki ben daha iyi sakso çekiyorumdur," dedi Dalton.

Önce ders programıma sonra da önümdeki kapının üzerindeki numaraya baktım ve uyuştuklarını gördüm.

"Gitmem gerek. *La clase de Espanol**."

"Carter bekle." Sesi daha ciddi geliyordu. Dalton boğazını temizledi ve "ortak cesaretlendirme konuşması" için hazırlandı. Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri günlük

* (İsp.) İspanyolca Dersi (ç.n)

tg:@novaebook

olarak bu konuşmalardan yeterince çekiyordum. Bana neden burada olduğumu hatırlatmasına gerek yoktu. Bir görevim olduğunun farkındaydım. Görevim bana adına para ödedikleri işi tamamlamaktı... ki bu da üniversite tarihindeki en büyük uyuşturucu halkasına baskın yapmaktı. Sadece son üç yıl içinde bile yerel üniversitelerdeki uyuşturucu problemi üç katına çıkmıştı. Söylentilere göre, bunun tek nedeni Asa Jackson'dı. Asa ve ortamındaki herkes, Dalton ile burada olmamızın nedeni buydu –kilit rol oynayan kişileri belirlemek. Dalton ve ben bu komplonun sadece küçük birer parçasıydık ama devasa bir bütünü küçük parçalar bir araya getiriyordu ve her birimizin rolü hayati önem taşıyordu. Hatta üniversite öğrencisi rolü yapmak bile. *Yine.* Sadece bu sınıftaki herkes gibi derse geçen hafta başlamış olmayı dilerdim ama departmanın beni sisteme dahil edebilmesi çok uzun sürmüştü.

"Eğlenceli hâle getirmeye çalış adamım," dedi Dalton. "İhtiyacımız olan her şeyi elde etmeye çok yaklaştık... Burada en fazla iki ay kalacaksın. Kendine üzerine oturacak ateşli bir kalça bul; böylece günler daha çabuk geçer."

Sınıf kapısının penceresinden içeri baktım. Sınıf neredeyse tamamen doluydu, sadece üç boş yer vardı. Gözüm hemen sınıfın arkasında boş sandalyelerden birinin yanında oturan kıza takıldı. Başını kollarına yaslamıştı ve koyu renk saçları yüzünün üzerine dağılmıştı. Uyuyordu. Uyuyanların yanında oturabilirdim; durmadan konuşanlara dayanamıyordum. "Bak şu işe. Daha şimdiden kendime üzerime oturtabileceğim ateşli bir kalça buldum bile. Sana öğle yemeğinden sonra haber veririm." Konuşmayı sonlandırdım ve sınıfın kapısını açarken telefonumu sessize aldım. Sınıfın arka tarafına doğru yürürken, sırt çantamın askısını omzuma aldım. Boş sandalyeye geçmek için onun arkasından sıkışarak geçtim ve sırt

tg:@novaebook

çantamı yere, telefonumu ise sıranın üzerine koydum. Telefonumun ahşaba değmesiyle çıkan sarsıntılı ses onu uyandırdı. Hemen fal taşı gibi açılmış gözlerle doğruldu. Aşırı heyecanlı ve kafası karışmış bir hâlde sınıfa göz attıktan sonra masanın üzerindeki defterine baktı. Önce önümüzdeki sıranın üzerinde duran telefonuma, sonra da bana baktı.

Saçları karmakarışıktı ve salyası dudağının kenarından çenesine doğru akıyordu. Bana âdeta uyuyabileceği tek zamanı yarıda kesmişim gibi bakıyordu.

"Gece geç mi bitti?" diye sordum. Öne eğildim ve çantamı açarak hafızamdan bile ezberden okuyabileceğim ders kitabını çıkardım.

"Ders bitti mi?" diye sordu, gözlerini kısmış önümdeki sıraya koyduğum kitaba bakıyordu.

"Değişir."

"Neye göre değişir?"

"Ne kadar uzun süredir uyuyakaldığına göre," dedim. "Hangi ders için burada olduğundan emin değilim ama bu, saat ondaki İspanyolca dersi."

Dirseklerini önündeki sıraya dayadı ve inlerken ellerini yüzünde gezdirdi. "Beş dakika mı uyumuşum? Hepsi bu mu?" Sırtını sandalyesine dayadı, kaykıldı ve başını sandalyesinin arkasına dayadı. "Ders bittiğinde beni uyandır, tamam mı?"

Kabul etmemi bekleyerek bana bakıyordu. Parmağımla çeneme dokundum. "Burada küçük bir şey var."

Eliyle ağzını sildi ve incelemek için elinin arkasına baktı. Yüzünden salya akıyor olmasından utanmasını bekliyordum ama bunun yerine gözlerini devirdi ve tişörtünün kolunu baş parmağının altına sıkıştırdı. Tişörtünün koluyla masanın üzerinde biriken salyayı sildi ve oturduğu yerde kaykılarak gözlerini kapattı.

tg:@novaebook

Daha önce de üniversitede okumuştum. Geç biten gecelerin, partilerin, ders çalışmanın ve hepsine aynı anda zaman bulamamanın ne demek olduğunu bilirdim. Ama bu kız sonuna kadar yıpranmış durumda görünüyordu. Bunun gece vardiyasında çalışmaktan mı yoksa çok geç saatlere kadar partilerde kalmaktan mı olduğunu merak ediyordum.

Çantama uzandım ve bu sabah buraya gelirken aldığım enerji içeceğini çıkardım. O içeceğe benden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

"Al." İçeceği sıranın üzerine, önüne koydum. "Bunu iç."

Gözkapaklarının her biri bin ton çekiyormuş gibi zorla gözlerini açtı. İçeceğe baktı ve sonra hızla alıp kapağını açtı. Âdeta yıllar önce içmesi gereken ilk şeymiş gibi içeceği yudumladı.

"Bir şey değil." Kahkaha attım.

İçeceği bitirdi ve masanın üzerine koyarken tişörtünün daha önce salyasını sildiği koluyla ağzını sildi. Yalan söylemeyeceğim; onun bakımsız, darmadağın hâldeki seksi tavrı garip bir şekilde aşırı tahrik ediciydi.

"Teşekkürler," dedi saçlarını gözlerinin önünden çekerken. Bana bakıp gülümsedi, sonra kollarını arkaya alarak gerindi ve esnedi. Sınıfın kapısı açıldı ve herkes öğretmenin geldiğini gösterecek şekilde yerinde kıpırdandı ama ben gözlerimi öğretmenin geldiğini doğrulayacak kadar bile ondan alamıyordum.

Parmaklarını saçlarının buklelerinin arasından geçirdi. Saçları hâlâ hafif ıslaktı ve onları omuzlarından arkaya atarken şampuanının çiçeksi kokusunu duyabiliyordum. Saçları da aynı gözlerini çevreleyen kirpikleri gibi uzun, siyah ve gürdü. Sınıfın ön tarafına baktı ve defterini açtı, dolayısıyla ben de onun hareketlerini tekrarlayıp aynısını yaptım.

tg:@novaebook

Profesör bizi İspanyolca selamladı ve biz de selamlamasına hep bir ağızdan yarım yamalak bir karşılık verdik. Aramızdaki sıranın üzerindeki telefonumun ışığı yandığında, profesör bir ödev hakkındaki talimatları vermeye başlamıştı. Telefonuma baktığımda Dalton'dan gelen yazılı mesaj olduğunu gördüm.

Yanında oturduğun ateşli kalçanın bir adı var mı?

Onun okumamış olduğunu umarak anında telefonu ters çevirdim. Ama o kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı.

Lanet olsun. Okumuştu.

"Ateşli kalça ha?" dedi.

"Üzgünüm. Arkadaşım... Komik olduğunu düşünüyor. Ayrıca hayatımı cehenneme çevirmekten de hoşlanır."

Tek kaşını kaldırdı ve bana doğru döndü. "Yani benim ateşli bir kalçam olduğunu *düşünmüyorsun*?"

İlk kez bana doğru döndüğü için, bu benim ona iyice bakmak için ilk şansım olmuştu. Artık bu derse resmi olarak âşık olduğumu söyleyebilirdik. Omuz silktim. "Saygısızlık etmek istemem ama seninle tanıştığımdan beri yanımda oturuyorsun. Henüz kalçanı görmedim."

Bir daha kahkaha attı. "Sloan," dedi elini uzatarak. Elini tuttum. Başparmağının üzerinde küçük, hilal şekilli bir yara vardı. Başparmağımı yaranın üzerinde gezdirip yarayı incelerken elini çevirdim.

"Sloan," diye tekrarladım adını ezberler gibi.

"Genellikle insanlar tanışırken bu noktada *kendi* isimlerini söylerler," dedi.

Bakışlarımı kaldırıp ona bakarken elini geri çekti ve sorgular bir şekilde bana baktı.

"Carter," diye cevap verdim olmam gereken karakterin vermesi gerektiği şekilde. Son altı hafta içinde Ryan'a Dalton diye hitap etmek yeterince zor olmuştu ama buna alışmıştım.

tg:@novaebook

Kendime Carter demekse bambaşka bir hikâyeydi. Birden fazla kere neredeyse dilim sürçmüş ve gerçek ismimi kullanmıştım.

"*Mucho gusto**," dedi neredeyse mükemmel bir aksanla ve ilgisini sınıfın ön tarafına yöneltti.

Hayır, o zevk bana ait. İnan bana.

Profesör sınıftan, en yakınlarında oturan kişiye dönmelerini ve diğer kişi hakkındaki üç gerçeği İspanyolca söylemelerini istedi. Bu İspanyolca aldığım dördüncü yılımdı, bu yüzden Sloan'un gözünü korkutmamak için ilk önce onun başlamasına karar verdim. Birbirimize döndük ve başımla onu işaret ettim. "*Las señoras primera***," dedim.

"Hayır, sırayla yapacağız," dedi. "İlk önce sen. Devam et, bana benimle ilgili bir gerçek söyle."

"Tamam," dedim kontrolü ele alması karşısında gülerek. "*Usted es mandona****."

"Bu bir fikir, gerçek değil," dedi. "Ama kabul edeceğim."

Başımı ona doğru eğdim. "Az önce söylediğimi anladın mı?"

Başıyla onayladı. "Eğer bana patronluk taslayan biri olduğumu söylediysen, o zaman anladım." Gözlerini kıstı ama bastırmasına rağmen gülümsedi. "Benim sıram," dedi. "*Su compañera de clase es bella*****."

Kahkaha attım. Az önce sınıf arkadaşımın güzel olduğunu söyleyerek kendine iltifat mı etmişti? Yüzsüz bir şekilde başımla onayladım. "*Mi compañera de clase esta correcta******."

Yanık tenine rağmen yanaklarının kızardığını görebiliyordum. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

---

* (İsp.) Tanıştığımıza memnun oldum. (ç.n.)
** (İsp.) Önden kadınlar. (ç.n.)
*** (İsp.) Patronluk taslıyorsun. (ç.n.)
**** (İsp.) Sınıf arkadaşın güzel. (ç.n.)
***** (İsp.) Sınıf arkadaşım haklı. (ç.n.)

tg:@novaebook

"Bu bir soru, gerçek değil. Ve ayrıca İngilizce sordun."

"Gerçeğe ulaşmak için soru sormam gerek. Tüm ikinci sınıf İspanyolca öğrencilerine göre biraz daha büyük görünüyorsun."

"Sence kaç yaşındayım?"

"Yirmi üç? Yirmi dört?" diye sordu.

Pek yanılmış sayılmazdı. Yirmi beş yaşındaydım ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. "Yirmi iki," dedim.

"*Tiene veintidos años*[*]," dedi benim hakkımdaki ikinci gerçeği söylerken.

"Hile yaptın," diye cevap verdim.

"Eğer bu benim hakkımda söyleyeceğin gerçeklerden biriyse, bunu İspanyolca söylemek zorundasın."

"*Usted engaña*[**]."

Kaşlarını kaldırış şeklinden bunu İspanyolca söyleyebileceğimi düşünmediğini görebiliyordum.

"Senin üç oldu," dedi.

"Senin bir tane daha var."

"*Usted es un perro*[***]."

Kahkaha attım. "Yanlışlıkla bana köpek dedin."

Olumsuz anlamda başını salladı. "Yanlışlıkla değildi."

Telefonu titreştiği için cebinden çıkardı ve tüm dikkatini telefonuna verdi. Arkama yaslandım ve ben de kendi telefonumu çıkarıp onunla aynı şeyi yapıyormuş gibi davrandım. Sınıftakilerin geri kalanı ödevi tamamlarken sessizce oturduk. O, başparmakları ekranda hızla gezinip mesaj atarken, göz ucumla onu izledim. Hoştu. Artık bu derse girmek için sabırsızlanıyor olmak hoşuma gitmişti. Aniden haftada üç gün yetersiz gibi görünmeye başlamıştı.

---

[*] (İsp.) O, yirmi iki yaşında. (ç.n.)

[**] (İsp.) Hile yapıyorsun. (ç.n.)

[***] (İsp.) Sen bir köpeksin. (ç.n.)

tg:@novaebook

Dersin bitmesine neredeyse on beş dakika kalmıştı ve ben kendimi ona bakmaktan zor alıkoyuyordum. Bana köpek dediğinden beri tek kelime etmemişti. Onun öğretmenin ettiği tek bir kelimeye bile dikkat etmeden defterine bir şeyler karalamasını izledim. Ya çok sıkılmıştı ya da aklı tamamen başka bir yerdeydi. Ne yazdığına daha iyi bakabilmek için öne eğildim. Kendimi burnumu sokuyormuş gibi hissettim ama kaldı ki o da daha önce benim mesajımı okumuştu, o nedenle de kendimi haklı buldum.

Muhtemelen hızla içtiği enerji içeceğinin etkisiyle kalemini kâğıdın üzerinde çılgınca hareket ediyordu. O defterine karalarken yazdığı cümleleri okudum. Kaç kere okursam okuyayım, bir anlam ifade etmiyorlardı.

Trenler ve otobüsler ayakkabılarımı çaldı ve şimdi çiğ mürekkep balığı yemek zorundayım.

Sayfasının üzerinde yayılmış olan cümlelerin rasgele oluşuna güldüğümde başını kaldırıp bana baktı. Ben de ona baktığımda haylazca sırıttı.

Defterine baktı ve kalemiyle defterine dokundu. "Sıkılıyorum," diye fısıldadı. "Dikkatimi çok iyi veremiyorum."

Normalde ben dikkatimi çok iyi verebilirim ama belli ki onun yanında otururken pek de öyle değildi.

"Bazen ben de veremiyorum," dedim. Sıranın üzerinden uzandım ve yazdığı kelimeleri işaret ettim. "Bu nedir? Gizli bir kod mu?"

Omuz silkti, kalemini bıraktı ve sonra defterini bana doğru itti. "Sadece sıkıldığım zaman yaptığım aptalca bir şey. Gerçek anlamda *düşünmeden* aklıma ne kadar rasgele şey geleceğini görmek istiyorum. Ne kadar anlamsız olurlarsa o kadar çok kazanmış oluyorum."

"Daha çok mu kazanmış oluyorsun?" diye sordum açıklamasını umarak. Bu kız bir bilmece gibiydi. "Eğer oyunu oynayan tek kişi sensen nasıl kaybedebilirsin ki?"

tg:@novaebook

Gülümsemesi kayboldu ve bakışlarını kaçırıp önündeki deftere baktı. Parmaklarını dikkatle kelimelerden birinin harfleri üzerinde gezdirdi. Onun tavrını bu kadar şiddetli ve hızlı bir şekilde değiştirecek ne söylemiş olabileceğimi düşündüm. Kalemini eline alıp bana verirken, başını sallayarak zihnini karartan düşünceleri atmaya çalıştı.

"Sen de dene," dedi. "Bir süre sonra bağımlılık yapıyor."

Kalemi elinden aldım ve sayfasında boş bir yer buldum. "Yani herhangi bir şey mi yazacağım? Aklıma ne gelirse?"

"Hayır," dedi. "Tam aksi. Bunu düşünmemeye çalış. Aklına *herhangi* bir şey getirmemeye çalış. Sadece yaz."

Kalemi aldım ve tam olarak onun dediği şeyi yaptım. Sadece yazdım.

Bir kutu mısırı çamaşır kanalından aşağı düşürdüm ve şimdi annem gökkuşakları ağlıyor.

Kalemi bıraktım, kendimi hafif salak gibi hissettim. Yeni bir sayfa açtı ve *Doğuştan yeteneklisin,* yazdı ve kalemi yeniden bana verdi.

Teşekkür ederim. Tek boynuzlu at, disko müziği dinlediğimde nefes almama yardımcı oluyor.

Bir daha kahkaha attı ve profesör dersin bittiğini söylerken kalemi elimden aldı. Herkes kitaplarını çantasına attı ve aceleyle oturduğu yerlerden kalktı.

Bizim dışımızdaki herkes. İkimiz de hareket etmeden ve gülümseyerek sayfaya bakıyorduk.

Elini defterinin üzerine koydu, yavaşça kapattı ve sıranın altına indirip sırt çantasının içine koydu. Sonra bana baktı. Ayağa kalkarken, "Hemen kalkma," dedi.

"Neden?"

"Çünkü. Benim ateşli bir kalçamın olup olmadığına karar vermen için ben yürüyüp giderken burada oturman gerek." Bana göz kırptı ve arkasını döndü.

tg:@novaebook

Aman Tanrım. Tam olarak onun dediğini yapıp gözlerimi kalçasına diktim. Ve şansıma bak ki mükemmeldi. Vücudunun her bir yeri mükemmeldi. Onun merdivenlerden aşağı inmesini izlerken hareketsiz bir şekilde oturdum.

Bu kız nereden gelmişti? Ve tüm hayatım boyunca neredeydi? Aramızda şu an olan şeyin olabilecek tek şey olacak olmasına içimden lanet okudum. İlişkiler asla yalanlarla başlamazdı. Özellikle benimki gibi yalanlarla.

Kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana baktı ve ben de onun bakışlarına karşılık verdim. Başparmağımı kaldırarak ona karşılık verdim. Kahkaha attı ve sınıf kapısından dışarı çıkıp gözden kayboldu.

Eşyalarımı topladım ve onu zihnimden çıkarmaya çalıştım. Bu konu böyle güzel ve muhteşem bir kalçanın dikkatimin dağıtmasına neden olamayacak kadar önemliydi.

@novaebook

tg:@novaebook

ÜÇ

SLOAN

Eve girdiğimde konsantre olamayacağımı bildiğim için günlük ev ödevimi kütüphanede yaptım. Asa ile ilk yaşamaya başladığımda, üzerinde sızdığım kanepeden atılmanın bir adım ötesindeydim... Baş etmek zorunda olduğum diğer tüm finansal sorunlardan bahsetmiyorum bile. Sadece iki aydır birlikteydik ama gidebileceğim başka bir yer yoktu.

Bu, iki seneden uzun bir zaman önceydi.

Kullandığı arabalardan ve evinin boyutundan dolayı zengin olduğunu biliyordum. Emin olmadığım tek şeyse paranın ailesinden mi yoksa bulaşmaması gereken bir şeyden mi geldiği konusuydu. Bunlardan ilki olmasını umuyordum ama umutla benim aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. İlk aylarda uyuşturucu sattığını oldukça iyi saklamış, harcama alışkanlıklarına dayanak olarak büyük bir mirasa sahip olduğu yalanını göstermişti. Bir süre boyunca ona inanmıştım. Ona inanmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

Gecenin garip saatlerinde tanımadığım insanlar gelmeye ve Asa onlarla sadece kapalı kapılar ardında konuşmaya başladığında, gerçek giderek daha belirgin hâle gelmişti.

tg:@novaebook

Gerekçesini açıklamaya çalışmış ve sadece aradıklarını nasıl olsa başka bir yerde de bulabilecek insanlara "zararsız" maddeler sattığına yemin etmişti. Ben bu işe kesinlikle dahil olmak istemiyordum, bu yüzden de bu işi yapmayı bırakmayı reddettiğinde onu terk ettim.

Tek sorun gidecek bir yerim olmamasıydı. Birkaç gün arkadaşlarımın kanepelerinde yattım ama hiçbirinin evlerinde boş yerleri ya da yeterli paraları olmadığı için bana arka çıkmaya devam edemediler. Asa'ya geri dönmektense evsizler barınağında kalmayı tercih ederdim ama ben kendi hayatımdan değil, küçük erkek kardeşimin hayatından endişe ediyordum.

Stephen hiçbir zaman rahat şartlara sahip olmamıştı. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak pek çok sorunla doğmuştu. Bakımı için devlet fonundan destek alıyordu ve en sonunda güvenebileceğim iyi bir yere yerleştirilmişti ama bu destek kesildiğinde, onu eve, annemin yanına geri gönderme riskini alamazdım. O hayata geri dönmesini istemiyordum ve bir daha asla o hayatın bir parçası olmaması için elimden gelen her şeyi yapardım.

Kardeşimin devletten gelen bakımevi desteği kesildiğinde Asa'yı terk edişimin üzerinden tam iki hafta geçmişti. Stephen'ı yanıma alacak durumda değildim ve ayrıca onu girmesi oldukça zor olan bakımevinden alacak olursam, bir daha asla ihtiyacı olan bakıma ulaşamazdı. Asa'dan başka dönebileceğim bir yer yoktu çünkü Asa bize yardım etmeye istekli olan tek kişiydi. Yeniden onun kapısından girmek ve onun yardımını istemek hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi. Onun kollarına geri dönmek, kendime olan saygımdan feragat etmekle eşdeğerdi. Yeniden yanına taşınmama izin verdi ama bunun bazı sonuçları oldu. Artık Stephen'ın bakımı için ona muhtaç olduğumu bildiği için hayat şeklini saklamayı bırakmıştı. Giderek daha

tg:@novaebook

fazla insan eve geliyordu ve alışverişler artık kapalı kapılar ardında değil açıkta yapılıyordu.

Artık devamlı olarak eve o kadar fazla insan girip çıkıyordu ki evde yaşayan, bir geceliğine kalmaya gelen veya tamamen yabancı olan insanları birbirinden ayırmak zor oluyordu. Her akşam bir parti oluyordu ve her parti benim kâbusumdu.

Her geçen hafta atmosfer giderek daha da tehlikeli hâle geliyordu ve ben de bu ortamdan çıkmayı her zamankinden çok istiyordum. Kampüsteki kütüphanede yarı zamanlı olarak çalışıyordum ama bu sömestr çalışacak öğrenci için yerleri yoktu. Yedek listedeydim ve başka işlere de başvuruyor, kaçış parama daha fazlasını eklemek için çaresizce uğraşıyordum. Sadece kendime bakmak zorunda olsaydım bu kadar zor olmayacaktı ama Stephen da olduğu için elimde olan paradan daha fazlası gerekiyordu. Bir süre için elimde olmayacak miktarda bir para.

Bu arada istifimi bozmadan hâlâ hayatımı Asa'ya borçluymuşum gibi davranmak zorundaydım ama aslında onun hayatımı mahvettiğini hissediyordum. Beni yanlış anlamayın, onu seviyordum da.

Onun bir gün olabileceği kişiyi seviyordum ama o kadar da saf değildim. Bu işten çıkmaya hazırlanmak için işin ölçeğini küçülteceğine dair pek çok söz vermesine rağmen bunu yapmayacağını biliyordum. Konuşarak onun aklını başına getirmeye çalışmıştım ama elinizde güç, cebinizde de para olduğunda bunları ardında bırakıp gitmek zor oluyordu. Asla ardına dönüp gitmeyecekti. Hapse girene kadar bu işi yapacaktı... ya da ölene kadar. Ve ben bunlardan biri olduğunda onun yanında olmak istemiyordum.

Artık garaj yolu üzerindeki araçları tanımaya çalışmayı bırakmıştım. Her gün yeni biri oluyordu. Asa'nın arabasını

tg:@novaebook

park ettim, eşyalarımı aldım ve cehennem gibi bir gece daha geçirmek üzere içeri girdim.

İçeri girdiğimde, ev ürkütücü bir biçimde sessizdi. Ardımdan kapıyı kapatıp gülümsedim, herkesin arkada havuz kenarında olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyordum. Hiçbir zaman yalnız kalacak şansım olmuyordu, ben de bu fırsattan faydalandım ve kulaklıklarımı takıp temizlik yapmaya başladım. Kulağa pek eğlenceli gelmediğini biliyorum ama bu, benim kaçmak için tek şansımdı.

Evin devamlı olarak ahır gibi pis olduğundan bahsetmiyorum bile.

Oturma odasından başladım ve otuz galonluk bir çöp poşetini dolduracak boş bira kutusu attım. Mutfağa geçip lavabonun içinde biriken bulaşıkları gördüğümde gerçek anlamda gülümsedim. Kirli bulaşıkları lavabonun sol tarafına aldım ve lavaboyu suyla doldurmaya başladım. Kulaklıklardan kulağıma dolan müzikle sallanmaya başladım. Burada yaşamaya başladığım ilk iki aydan bu yana kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. *İyi* Asa'nın etrafta olduğu zamanlardan bu yana. Bana güzel şeyler söyleyen, beni yemeklere çıkaran ve beni ön planda tutan Asa'nın.

Ara sıra da olsa ikimizin bu evde yalnız kalabildiğimiz zamanları hatırlıyordum. Dışarıdan yemek söylediği ve kanepede birbirimize sokulup film izlediğimiz geceleri.

Âşık olduğum Asa'nın anıları zihnimi doldurmaya başladığı anda, onun arkamdan kollarını bana doladığını hissettim. İlk başta bu beni şaşırttı. Ama sonra onun parfümünün, ilk buluşmamızda da sıktığı Dior kokusunu aldım. Bana narince sarılarak, müziğin ritmiyle benimle birlikte sallanmaya başladı. Gülümsedim ve gözlerimi açmadım, ellerini tuttum ve göğsüne yaslandım.

Kulağımı öptü, ellerimi kavradı ve sonra beni kendine döndürdü. Gözlerimi açtığımda onun yüzünde içten

tg:@novaebook

ve tatlı bir ifadeyle gülümseyerek bana baktığını gördüm. Gözlerindeki bu bakışı o kadar uzun zamandır görmemiştim ki ne kadar özlediğimi fark ettiğimde kalbim acıdı.

Belki de gerçekten uğraşıyordu. Belki o da kendi hayatından yorulmuştu.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü –bunu yapabildiğini bile unuttuğum uzun ve tutkulu bir şekilde öptü. Son zamanlarda beni sadece yatağımızda üzerimde olduğunda öpüyordu. Kollarımı boynuna doladım ve öpücüğüne karşılık verdim. Onu çaresizce öptüm. O eski Asa'yı öptüm, onun ne kadar süre daha bu şekilde yanımda olacağını bilmiyordum.

Geri çekildi ve kulaklıklarımı çıkardı.

"Biri bu sabahın devamını istiyor galiba, ha?"

Onu bir daha öptüm, gülümsedim ve başımla onayladım. İstiyordum. Eğer yatakta benimle bu Asa birlikte olacaksa gerçekten istiyordum.

Ellerini omuzlarıma koydu ve kahkaha attı. "Konuğumuzun önünde olmaz Sloan."

Konuk?

Gözlerimi sımsıkı kapattım, arkamı dönmeye korkuyordum, izlendiğimizin farkında değildim.

"Tanışmanı istediğim biri var," dedi. Beni döndürdüğünde tek gözümü açtım, midemde hissettiğim şokun tüm yüzüme açık bir şekilde yayılmamış olduğunu umuyordum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözlerinde sert bir ifadeyle kapıya yaslanmış tüm azametiyle duran kişi Carter'dı.

Sadece birkaç saat önce sınıfta flört ettiğim çocuk.

Soluğum kesildi, en çok da burada görmeyi planladığım en son insan o olduğu için. O anda onun önünde duruyor olmak, o sabah sınıfta yanında oturuyor olmaktan çok daha göz korkutucuydu. Düşündüğümden çok daha uzundu, hatta Asa'dan bile uzundu. Vücudu Asa kadar fit değildi ama ne

tg:@novaebook

de olsa Asa her gün antrenman yapıyordu ve üst kol kaslarına bakılacak olursa muhtemelen steroid* kullanıyordu. Carter'ın daha doğal kaslı bir vücudu vardı, ten rengi ve saçları daha koyuydu ve o anda çok koyu ve öfkeli gözlerle bakıyordu.

"Selam," dedi Carter, gülümseyerek yüz ifadesini yumuşattı, elini bana doğru uzatırken yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi yoktu. Onun, benim iyiliğim için beni tanımıyormuş gibi davrandığını fark ettim *–ya da* belki kendi iyiliği için böyle davranıyordu, dolayısıyla ben de onun elini sıkıp o gün ikinci kez kendimi tanıttım.

"Ben Sloan," dedim güçsüz bir hâlde, avcumun içinden artan nabız atışlarımı hissetmemesini umuyordum. Elini bıraktım ve geri çekildim. "Peki, Asa ile birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Cevabı bilmek istediğimden emin değildim ama soru ağzımdan öylece çıkıvermişti.

Asa kolunu belime doladı ve beni diğer yöne çevirerek Carter'dan uzaklaştırdı. "Carter benim yeni iş ortağım ve şimdi biraz iş konuşacağız. Git başka bir yerde temizlik yap." Kalçama vurarak, âdeta bir köpeği kışkışlar gibi beni uzaklaştırmaya çalıştı. Döndüm ve kaşlarımı çatıp ona baktım ama bu kızgın bakışım Asa'yı izlerken Carter'ın gözlerinden fışkıran nefret kadar yoğun değildi.

Normalde, özellikle de başkalarının önünde, Asa ile zıtlaşmazdım ama o anda sinirime hâkim olamadım. Bana bu işi bırakacağına söz vermesine rağmen yeni birini daha getirmek konusundaki ukala tutumuna öfkelenmiştim. Aynı zamanda Carter'a kızgın olduğumu da inkâr edemezdim. O gün derste kendim hakkında yanlış bir izlenim verdiğim için kendime kızgındım. İnsanlardan daha iyi anladığımı düşünüyordum ama onun Asa'nın işlerine bulaşmış olduğu gerçeği

* Birbiriyle kaynaşmış dört halkadan oluşan karbon iskeletli bir lipit. Bir türü sporda performans artırmak ve kas yapmak için kullanılır. (ç.n.)

tg:@novaebook

insanlardan hiç anlamadığımı gösteriyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım –aynı tür hayat şeklinden uzaklaşabileyim diye çocukluk evimden ayrılmak için ne kadar çok uğraşırsam uğraşayım, sonunda yine bu hayat şekline dahil olmuştum– kendimi cahil hissetmeme neden oluyordu. Ebeveynlerim uyuşturucu kullanıyordu ve onların bu tehlikeli hayat şeklinden uzaklaştığım anda ayrılacağım ve bir daha asla ardıma bakmayacağım konusunda kendime yemin etmiştim. Ama işte yirmi bir yaşındayken, içinde büyüdüğümden hiç de iyi olmayan bir hayat yaşıyordum. Normal bir hayat yaşamayı bu kadar çok isterken ve bunun için bu kadar çok çalışırken, nasıl oluyordu da kendimi yeniden bu pisliğin içinde buluyordum? Bu berbat bir lanetti.

"Asa, söz verdin." Elimle Carter'ı işaret ettim. "İşe yeni insanlar almak bu işi bırakmak olmuyor... daha derine batmak oluyor."

Ondan yaptığı işi bırakmasını istemek konusunda kendimi ikiyüzlü hissediyordum. Her ay Stephen'ın bakımı için kazanmıyor olmasını dilediğim o kirli parayla bir çek göndermesine izin veriyordum. Ama bunu kendim için istemediğimden buna izin vermek daha kolaydı. Küçük kardeşime iyi bakılması karşılığında dünyadaki en kirli parayı bile kabul ederdim.

Asa'nın bakışları kararda ve bana doğru bir adım attı. Nazikçe ellerini kollarımın üzerine koydu ve aşağı yukarı gezdirdi. Kulağıma doğru eğildi ve tüm gücüyle kollarımı sıktı, o kadar çok sıkıyordu ki acıyla yüzümü ekşittim.

"Beni utandırma," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle. Ellerini gevşetti, dirseklerime indirdi ve gösteriş olarak şefkatli bir şekilde yanağımdan öptü. "Haydi, git o seksi kırmızı elbiseyi giy. Bu akşam bir kutlama partisi vereceğiz."

tg:@novaebook

Geri adım attı ve kollarımı bıraktı. Hâlâ kapının yanında duran ve Asa'ya her an kafasını koparabilirmiş gibi bakan Carter'a baktım. Bakışları bana kaydı ve bir an için yumuşadı ama olumlu olacak kadar uzun süre orada durmadım. Döndüm ve koşarak yatak odasına giden merdivenleri çıktım. Sertçe kapıyı kapattım ve kendimi yatağa bıraktım. Kollarımdaki kaslar acıyla zonkluyordu, ovuşturarak acıyı geçirmeye çalıştım. İlk defa başka birinin önünde bana fiziksel olarak zarar vermişti ama gururuma vermiş olduğu zarar canımı çok daha fazla yakıyordu. Bir başkasının önünde onu sorgulamamalıydım. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeliydim.

Muhtemelen ertesi gün kollarım moraracaktı ama en azından bu izler ebeveynlerimin bıraktıkları gibi sonsuza kadar üzerimde kalmayacaktı. Başparmağımın üzerindeki hilal şekilli yaraya baktığımda, on iki yaşındayken annemin beni araba çakmağıyla yakmaya çalıştığı zamanı hatırladım. Bana neden kızdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne yapmaya çalıştığını anladığım anda elimi çekmeme rağmen yine de yeterince hızlı davranamamıştım. Şimdi bu yaraya her baktığımda, onunla yaşadığım hayatı hatırlıyordum.

En azından kolumdaki morluklar geçecekti ama Asa ne kadar zaman sonra benim üzerimde kalıcı yaralar bırakmaya başlayacaktı? Az önce bana yapmış olduğu şeyi hak etmediğimi biliyordum. Hiç kimse böyle bir şey hak etmezdi. Ama yakın zamanda bu ortamdan çıkmazsam, giderek daha kötü bir hâle gelecekti. Bu tür durumlar nadiren düzelirdi. Bavulumu almak ve sahip olduğum her şeyi içine doldurmak istiyordum. Gitmek ve bir daha asla dönmemek istiyordum. Bu ortamdan çıkmak istiyordum. Çıkmak istiyordum, çıkmak istiyordum, çıkmak istiyordum.

Ama henüz gidemezdim. Bundan etkilenecek tek kişi ben olmayacaktım.

tg:@novaebook

DÖRT

CARTER

"Onun kusuruna bakma," dedi Asa bana dönerek.

Sıktığım yumruklarımı açtım ve öfkemi saklamaya çalıştım. Onu üç saattir tanıyordum ve tüm hayatım boyunca hiç kimseden bu kadar çok tiksinmemiştim.

"Sorun değil," diye cevap verdim. Koşarak üst kata çıkıp Sloan'un iyi olup olmadığını kontrol etmek istememe rağmen sıradan bir tavırla bara gittim ve masadaki sandalyelerden birine oturdum. Sloan'un da bu ortama dahil olduğu gerçeğinden dolayı zihnim hâlâ sersem gibiydi. Dalton hiç Asa'nın kız arkadaşından detaylı bahsetmemiş, sadece bir kız arkadaşı olduğunu söylemişti. Onunla aynı dersi alacağımı ise kesinlikle söylememişti.

Sloan, burada görmeyi beklediğim en son kişiydi. Asa'nın onu o şekilde öpüşünü ve Sloan'un ona karşılık veriş şeklini izlemek, resmen bu görevi aldığıma pişman olmama neden olmuştu. Bu iş kahrolası derecede karmaşık hâle gelmişti.

"Seninle birlikte mi yaşıyor?" diye sordum.

Asa buzdolabından çıkardığı birayı bana verdi, biranın kapağını açtım ve ağzıma götürdüm. "Evet," dedi. "Ve ona yanlış bir gözle bakarsan senin sikini keserim."

tg:@novaebook

Gözlerimi dikip ona baktım ama o duraksamadı. Buzdolabının kapağını kapattı ve bu cümle ağzından hiç çıkmamış gibi, yavaşça barın diğer tarafındaki sandalyeye doğru yürüdü. Az önce yaptığı gibi ona fiziksel olarak zarar verdikten sonra onu umursuyormuş gibi davranması ağzımı açık bırakmıştı. Lanet bira şişesini kafasına geçirmek istiyordum ama şişeyi daha sıkı kavrayarak öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

Birasını açtı ve şişeyi kaldırdı. "Paraya," dedi şişesini benimkine vururken.

"Paraya." *Ve pisliklerin hak ettiklerini almalarını izlemeye.*

Dalton içeri girdi, mükemmel bir zamanlamayla araya girmişti. Bana bakıp başıyla selam verdi ve sonra dikkatini Asa'ya yöneltti. "Selam adamım. Jon şu alkol olayıyla ilgili ne yapacağını bilmek istiyor. Bu akşam BYOB* mi yapacağız yoksa alkolü biz mi veriyoruz? Çünkü elimizde bir bok kalmadı."

Asa elindeki şişeyi sertçe masaya koydu, sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. "Dün o pisliğe stok yapmasını söyledim." Asa hızla mutfaktan çıktı.

Dalton başıyla ön kapıyı işaret ettiğinde, ayağa kalkıp onun ardından gittim. Ön bahçenin ortasında yalnız kaldığımızda, bana döndü ve göstermelik olarak birasından büyük bir yudum aldı. Dalton biradan nefret ederdi.

"Nasıl gitti? Aralarına girebildin mi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sanırım. Çaresizce İspanyolca konuşan birini arıyor. Ona çok akıcı olmazsa da İspanyolcamın iyi olduğunu söyledim."

Dalton ağzı açık bana bakıyordu. "Öylece mi? Hiç soru sormadı mı?" İnanmaz bir şekilde başını iki yana salladı. "Tanrım, bu herif tam bir ahmak. Bu yeni olanlar neden

* (İng.) *Bring Your Own Booze*; kendi içkini kendin getir. (ç.n)

tg:@novaebook

kendilerinin bu kadar dokunulmaz olduğunu sanıyorlar ki? Lanet kendini beğenmiş şerefsiz."

"Öyle," dedim, tüm kalbimle ona katılıyordum.

"Bu işle ilgili seni uyardım Luke. Bu şekilde yaşamak zorunda kalmak kafanı mahvedecek. Dahil olmak istediğine emin misin?"

Dalton ve diğerlerinin onu yakalamaya ne kadar yakın olduğunu bildiğim için artık vazgeçmemin imkânı yoktu. "Az önce bana Luke dedin."

"Lanet olsun." Dalton ayakkabısıyla yere vurdu ve bana baktı. "Üzgünüm adamım. Yarınki buluşma planı hâlâ geçerli mi? Artık içeride olduğun için Young ayrıntılı bir rapor istiyor."

"Aramızdan bazılarının yarın dersi var," dedim anlaşmanın boktan kısmının bende olduğunu bir kere daha başına kakarak. "Ama öğlene kadar çıkmış olurum."

Dalton başıyla onayladı ve eve doğru döndü. "İspanyolca dersinden o ateşli kalçayı da partiye davet ettin mi?"

"Onun tarzı değil." *Davet edilmeye ihtiyacı olmadığından bahsetmiyorum bile. Zaten bu pisliğin tam ortasında.*

Başıyla onayladı, birini bu tür bir hayat şeklinin içine davet etmenin asla yapmayacağım bir şey olduğunu biliyordu. Dalton rolünü daha önce hiç görmediğim bir şekilde üstlenip özümseyebiliyordu. Gizli görevde yer aldığı sürelerde uzun süreli ilişkileri ve bir keresinde kimliğini belli etmemek için evlenme teklif ettiği bile olmuştu. Elbette ki iş bittiğinde de yok olmakta hiç zorlanmıyordu. İçimde büyük bir parça, Carter olduğum dönemlerde tanıştığım herkesin yine de bir... *insan* olduğunu biliyordu. Gereksiz yere hiç kimseyi yanlış yönlendirmek istemiyordum, bu yüzden de hep tetikte olmaya ve ilişkilerimin çok derinleşmesine izin vermemeye özen gösteriyordum.

tg:@novaebook

İçeri girip kapıyı ardından kapattı ve ben de tek başıma ön bahçede durup önümüzdeki iki ay boyunca görevim olacak eve baktım. Polis kuvvetlerine gizli görevde yer almak için katılmamıştım ama bu işte iyiydim. Maalesef, bu görevle ilgili içimde gerçekten kötü bir his vardı... ve sadece bir gündür buradaydım.

Sonraki birkaç saat boyunca Asa beni çeşitli odalara sokup çıkardı ve sayamayacağım kadar çok insanla el sıkıştım. İlk önce, tanıştığım herkesi ve Asa ile olan ilişkilerini aklımda tutmaya çalıştım ama dördüncü bira elime tutuşturulduktan sonra denemekten vazgeçtim. Herkesi tanıyacak kadar zamanım olacaktı; o anda fazla odaklanmış olmama gerek yoktu. Bu grupta hâlâ yeniydim, herhangi birini şüphelendirecek bir sebep vermek istemiyordum.

En sonunda banyo arayacak kadar uzun süre ellerinden kurtulabildim. Bir banyo bulduğumda, banyoda artık adının Jon olduğunu bildiğim çocuk ve yaşları on dokuzdan büyük olamayacak iki kızın olduğunu gördüm. Kapıyı açtığımdan daha hızlı bir şekilde kapattım ve sonra genelev olarak kullanılmayan bir banyo bulmayı umarak üst kata çıktım.

Banyoda gereğinden daha fazla bir süre, neredeyse on dakika kaldım. Biramı lavaboya döktüm ve o gece kendime belirlediğim alkol kotasını aştığım için şişeyi çeşme suyuyla doldurdum. Önümdeki birkaç haftayı tamamen ayık olarak geçirmem gerekiyordu.

Bu işten geri çekilebilmeyi dileyerek aynadaki yansımama baktım. Bu bölgeden gelmiyordum o nedenle tanınmaktan endişelenmiyordum. Benim endişelendiğim şey Dalton gibi olmamamdı. Ben, onun gibi kendimi açıp kapatamıyordum. Gece gözlerimi kapattığım zaman burada gördüğüm şeyleri görüyordum. Ve bugün Asa ve Sloan arasında gördüklerimi düşünürsem, bu gece pek fazla uyuyamayacaktım.

tg:@novaebook

Bir el bezini suyun altına tuttuktan sonra yüzümü ıslattım, kendimi banyodan çıkmadan ayılmak konusunda telkin ediyordum. Bezi kirli sepetine attım. Neredeyse ağzına kadar kirli çamaşırlarla dolu sepete baktım, orada yaşayan tek kızın Sloan olup olmadığını merak ediyordum. Tüm bu kirlilerle uğraşmak zorunda olan tek kişinin o olduğunu düşünüyordum. Evin geri kalanının temizliğinden bahsetmiyorum bile.

O sabah Asa ile birlikte onun temizlik yaptığı mutfağa girdiğimizde, Asa bir an kapının ağzında durup onu izlemişti. Onun arkasında durup kalmıştım, orada duran kızın o sabah derste gördüğüm kız olması gerçeği beni şaşırtmıştı... Ama daha şaşırdığım, müzikle sallanırken bu kadar güzel görünmesiydi. Asa'nın arkasında durmuş, onun Sloan'u izlemesini izlerken, Rick Springfield'in "Jessie's Girl" isimli ikonik şarkısının sözleri zihnimde akıyordu. Onu bu şekilde izleyen kişi ben olmak istiyordum.

Âdeta Sloan bana aitmiş gibi.

Derin bir nefes aldım ve banyonun kapısını açtım. Bakışlarım, koridorun sonundaki kapının eşiğinde duran görüntüye takıldı. Banyo kapısının açıldığını duyduğunda arkasını döndü, daracık elbisesi de onunla birlikte dönmüştü. Hareketsiz bir şekilde orada dururken, gözlerimi ondan alamadım. Elbise tam doğru yerlerde bedenini kavrıyordu, sutyene yer bırakmayacak kadar küçük olan üstünü, ip askılar tutuyordu. Zihnimden ona bu elbiseyi giymesini söylediği için Asa'ya teşekkür ettiğimde kendime gıcık oldum.

Nefes al Luke. Nefes al.

En sonunda gözlerine baktım, yüzündeki ifade; seksi, kendinden emin kıyafetine uymuyordu. Ağlamış gibi görünüyordu.

tg:@novaebook

"İyi misin?" diye sordum ona doğru bir adım atarak. Gözlerinde korku dolu bir ifadeyle önce merdiven boşluğuna, sonra da bana baktı. Başıyla onaylayıp merdivenlere doğru ilerlediğinde uzanıp elini tuttum ve onu geri çektim. "Sloan bekle."

Bana doğru döndü. O anda baktığım kız, o gün derste tanıştığım kız değildi. Bu kız kırılgandı. Korkuyordu. Kırılmıştı.

Bana doğru bir adım atıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bakışları yerde, aramızdaki boşluktaydı, dişiyle dudağını ısırıyordu. "Neden buradasın Carter?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Yalan söylemek istemiyordum ama ona gerçeği de söyleyemezdim. Yakalamaya çalıştığım adamın kız arkadaşına orada bulunmamın gerçek nedenini söylemenin pek hoş karşılanmayacağından oldukça emindim.

"Davet edildim," dedim.

Hızla başını kaldırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Neden bu işlerin içindesin ki?"

"Tam olarak burada olmamın nedeniyle birliktesin," dedim Asa ile ortak tanışıklığımızı kastederek. "Bu, sadece bir iş."

Sanki bu bahaneyi daha önce de duymuş gibi gözlerini devirdi. Muhtemelen Asa'dan duymuştu. Ama Asa'nın bahanesiyle benimkinin arasındaki fark, benimkinin gerçek olmasıydı. Sadece Sloan bunun tam olarak benim işim olduğunu bilmiyordu.

İç geçirdim ve aramızdaki gerginliği biraz olsun azaltmaya çalıştım. "Sloan, sanırım ikimiz de bugün dersteki ödevi yaparken kendi hakkımızda birkaç önemli gerçeği atladık."

Acı bir kahkaha attı. "Evet. Bence bizden üçten fazla gerçek istemeliydi. Bence beş soru durumu hallederdi."

"Evet," dedim. "Beş gerçek muhtemelen senin bir erkek arkadaşın olduğunu tahmin etmem için yeterli olurdu."

tg:@novaebook

Gözlerini kaldırıp bana baktı, başı önündeydi. "Üzgünüm," dedi sessizce.

"Ne için?"

Omuzları çöktü ve daha da kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Bugün dersteki davranış şeklim için. Seninle flört ettiğim için. Söylediğim şeylerden bazılarını söylememeliydim. Yemin ederim ben o tür bir kız değilim. Ben asla..."

"Sloan," diye araya girdim ve parmağımla çenesini kaldırdım. Ona baktım, elimi indirmem ve hemen ondan uzaklaşmam gerektiğini çok iyi biliyordum. "Senin hakkında hiç de böyle düşünmüyorum. Sadece zararsız bir eğlenceydi, hepsi bu."

Zararsız kelimesi karanlık ve uğursuz bir bulut gibi havada asılı kaldı. İkimiz de Asa'nın kesinlikle zararsız olmadığını biliyorduk. Sınıfta onunla konuşmak, bu holde onunla bu şekilde durmak... Bunun gibi zararsız anlar, eğer yeterince yaşanırsa zararsız olmaktan çok daha fazlası hâline gelecekti.. Asa'nın daha önce ettiği tehdit zihnimde tekrarlanıyordu. Bu kızla ilgili her şey yasak bölgedeydi. Asa bunu açıkça belirtmişti... *kariyerim* bunu gerektiriyordu. Ben niye bunu açıkça göremiyordum?

Arkamızdan gelen bir ses ikimizin de sıçramasına neden olduğunda elimi aşağı indiriyordum.

"Partiyi kaçırıyorsun adamım."

Döndüğümde, Dalton'un merdiven boşluğunun üst kısmında durmuş, bana ağzımı burnumu kıracakmış gibi baktığını gördüm. Kendimi belaya bulaştırmama ramak kaldığı düşünüldüğünde bunu yapmak için her türlü hakkı vardı.

"Evet." Derin bir nefes aldım ve Sloan'a bakmak için arkamı döndüm. "Derste konuşuruz," diye fısıldadım. Başıyla onayladı ve iç geçirdi, merdivenlerden gelen sesin Asa'nın değil Dalton'un olması onu rahatlatmıştı. Rahatlayan tek kişi o değildi.

tg:@novaebook

Sloan döndü ve merdivenlerden inmek yerine odasına doğru gitti. Ortama baktığımda artık onun neden uyuyamadığını anlayabiliyordum.

Sloan kapıyı ardından kapatır kapatmaz dönüp Dalton'la yüz yüze geldim. Burun delikleri açılmış, sertçe nefes alıyordu, bu bana vurmak üzere olduğunun açık bir göstergesiydi. Beni duvara yasladı ve kolunu boğazıma dayadı.

"Bu işin içine etme," dedi öfkeyle tıslar gibi. Başımın yanına eliyle sertçe vurdu. "Akıllı ol."

@novaebook

tg:@novaebook

BEŞ

ASA

Jess'in işini bitirmesini ve burnunu silmesini bekledikten sonra öne eğildim, burun deliklerimden birini kapatıp ikinci çizgiyi içime çektim. Yanmayı hissettiğim anda arkama yaslandım, başımı yatak başına dayadım ve kendime biraz zaman tanıdım. "Haklısın," dedim kapı eşiğinde duran Jon'a. "Güzel malmış."

Jess sırtüstü uzanmış, gözlerini dikmiş tavana bakıyordu. Jon'un en yeni sevgilisiydi ama hiç gerçek anlamda ona dönüp bakmamıştım. Hoş kızdı. Sloan'un liginde değildi ama pantolonumun ağının gerilmesini sağlayacak kadar hoştu.

Jon'a gelip tepsiyi almasını işaret ettiğimde yürüyerek yatağın yanına geldi ve tepsiyi aldı. "Anlaşmayı bağlamamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet. Git ve bunu yap," diye cevap verdiğimde hâlâ onun kız arkadaşına bakıyordum. Jon, tutmak için Jess'in eline uzandı ama onu durdurdum. "Yalnız git. Ben Jess'e eşlik ederim."

Jon, talimatlarımı anlamamış gibi bana bakıyordu. Jess ise bir bana bir ona bakıyordu.

"Git. Anlaşmayı. Bağla," diye emrettim. "Geri döndüğünde Jess burada olacak."

tg:@novaebook

Jon gitti ama giderken kapıyı hızla çarparak kapattı. Yataktan kalktım ve kapıyı kilitledim. Jess şiltenin üzerinde doğruldu, kaygı dolu gözlerle bana bakıyordu. Ya da belki de bu beklentiydi. Yanımda kendisini rahat hissetmesi için ona nazikçe gülümsedim. Yeniden yatağa oturup arkama yaslandım, bakışlarım üzerindeydi.

"Elbiseni çıkar."

Jess bir an için gözlerini dikip bana baktı, kaçmakla bacaklarını açıp üzerime oturmak arasında karar verememiş gibi görünüyordu. Ama kokainin etkisini göstermeye başladığını görebiliyordum çünkü bakışları parlamaya ve bulanmaya başlamıştı. Uzanıp elini tuttum ve en sonunda kaçmak yerine bacaklarını açıp üzerime oturana kadar onu yanıma gelecek şekilde ikna ettim.

Elbisenin altında kaybolana dek elimi bacağında yukarı kaydırdım.

Otuz saniye sonra elbisesi yerde gömleğimin yanında duruyordu. Bacakları yanlarda üzerimde oturuyordu ve dili neredeyse boğazıma kadar ulaşmıştı.

Bu hatun işini biliyordu. Bu durum hem iyi hem de kötü olabilirdi. Sevişmeyi bilen bir kız hoşuma giderdi ama böylesi iyi olabilmek için kaç erkekle seviştiğini de merak etmeme neden oluyordu. Komodine uzandım, bir prezervatif aldım ve ona uzattım.

"Tak şunu," diye emrettim. Prezervatifi açarken gözlerime bakmaya devam ediyordu, sonra elini kotumun düğmelerine götürdü. Bileklerini yakaladım ve başımı iki yana salladım. "Ağzınla."

Jess sırıttı ve ayak seslerini duyduğumda başını eğmeye başlamıştı. Sonra kapının kulpu boşa doğru döndü.

Siktir.

"Asa, aç kapıyı!" dedi Sloan kapının dışından.

tg:@novaebook

"Siktir!" Jess'i sırtının üzerine doğru ittim. Ayağa kalktım ve Jess bir bana bir kapıya bakarken, pantolonumu alıp üzerime geçirdim. Onun elbisesini alıp gömme dolaba doğru fırlattım ve elimle gidip saklanmasını işaret ettim.

Jess ayağa kaktı ve başını iki yana salladı, alınmış görünüyordu.

Eğer Sloan kapının diğer tarafında dururken bu kapıdan çıkıp gideceğini düşünüyorsa hayal dünyasında yaşıyordu. Onu omuzlarından kavradım ve gömme dolaba doğru ittirdim.

"Sadece birkaç dakika için," diye fısıldadım. Ses tonumun tatlı çıkmasını sağlamaya çalıştım ama o an için tatlı olan hiçbir şey yoktu. O da bunu biliyordu, bu yüzden de sertçe ismimi fısıldayarak karşı çıkmaya çalıştı.

Eğer bu kaltak, Sloan'un içeride olduğunu anlamasına neden olursa benim için her şeyi mahvedecekti. Tatlı davranmayı bıraktım ve ona yaklaşıp çenesini kavradım. "Eğer ses çıkaracak olursan buna pişman olursun tatlım." Gözleri büyüyene kadar çenesini sıkmaya devam ettim ve tam Sloan ikinci kez kapıyı çalarken sonunda başıyla onayladı.

Anladığından emin olduktan sonra, yapmacık bir şekilde gülümsedim. "İki dakika Jess," diye fısıldadım. "Ondan kurtulacağım." Gömme dolabın kapısını kapattım, yerden bir tişört aldım, Jess'in ellerimdeki ve dudaklarımdaki kokusunu sildim. Yatak odasının kapısına gittim ve kapıyı açtım.

"Saat öğleden sonra dört, neden uyuyorsun?" Sloan beni iterek içeri girdi. Gömme dolaba doğru gidiyordu, bu yüzden onu belinden kavrayıp yatağa doğru çektim. Ona gülümseyip sessizce beni affetmesini istediğimde gönülsüzce iç geçirdi.

"Üzgünüm," dedim. "Bütün gün dersim vardı. Yorgunum." En son derse ne zaman girdiğimi bile hatırlamıyordum ama bu yalanın onun kararlılığını yumuşatmasını umuyordum.

tg:@novaebook

Yumuşattı da.

Rahatladı ve göğsümün üzerine kıvrıldı. "Bugün gerçekten derse mi girdin?"

Başımla onayladım ve ellerimi yüzüne götürüp gözünün üzerine düşmüş bir tutam saçı geri çektim. Saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, onu sırtüstü yatırdım ve ben de üzerine eğildim. Kollarındaki hafif morluklar gözüme takıldı ve bu da bana mutfakta yaşanan olay için ondan özür dilemediğimi hatırlattı.

"Evet, derse girdim," diye yalan söyledim, ellerimi kollarında benim bıraktığım izlerin üzerinde gezdirirken. "Bunu ciddiye alıyorum Sloan. Sana söz verdiğim her şeyi. İşleri yoluna koymak istiyorum." Eğildim ve parmaklarımla bıraktığım izleri öptüm. "Bazen cildinin ne kadar hassas olduğunu unutuyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yutkundu. Ağlamamaya çalıştığını görebiliyordum. Bu iş benim düşündüğümden daha fazla uğraşmamı gerektirecekti. Bana hâlâ bozuktu.

"Sana yemin ederim işleri yoluna koyacağım. İkimiz için de işleri yoluna koyacağım, tamam mı?" İki yanağını da avuçlarımın içine aldım ve onu tutkulu bir şekilde öptüm. Bir kızın bir erkek onu öperken yüzünü ellerinin arasına almasını sevdiğini biliyordum; sanki tek amacı kızı öpmekmiş gibi.

Bu saçmalıktı. Eğer erkekler istediklerini yapabilselerdi, ellerini asla göğüslerinden yukarı çıkarma girişiminde bile bulunmazlardı.

"Seni seviyorum," dedim elimi beline doğru indirirken. Pantolonumun içindeki aletim kabarıyordu, hem de Jon'un dolabın içinde duran kaltağının olmasını sağlayabileceğinden çok daha fazla.

Ne kadar çok kızla birlikte olursam olayım, dürüstçe Sloan'un beni onların çoğundan daha fazla tahrik ettiğini

tg:@novaebook

söyleyebilirdim. Onu geri kalan kızlardan daha çekici bulmama neden olanın ne olduğunu bilmiyordum. Göğüsleri o kadar büyük değildi ve hatta bedeni kıvrımlı bile değildi.

Sanırım nedeni onun masumiyetiydi. Onu beceren ilk ve tek erkek olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Onu *daima* becerecek tek erkek olacak olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu.

Elimi Sloan'un bluzunun altına soktum ve sutyeninin dantelini aşağı çektim. "Sana kendimi affettireyim," diye fısıldadım. Dudaklarımı göğüs ucunu örten bluzun ince kumaşına dayadım ve göğüs ucunu dudaklarımın arasına aldım. İnledi ve belini havaya kaldırdı ama sonra göğsümü tutup beni iterek uzaklaştırdı.

"Asa spor salonundan yeni çıktım. Ter içindeyim. İlk önce bir duş alayım."

Odadan çıkmayı teklif ettiğinde göğüs ucunu ağzımdan çıkardım. Bu bana adını bile unuttuğum o kızdan kurtulma şansı verecekti. "Git duş al. Bu akşam dışarı çıkıyoruz."

Sloan gülümsedi. "Öyle mi? Yani bir randevu gibi mi?"

"Bir randevu *gibi* değil. Bu *zaten* bir randevu."

Sırıttı ve üzerimden zıplayarak kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Dışarı çıktığında kapıyı kilitle," dedim.

"Neden?"

Pantolonumun içindeki kabarıklığı avuçladım. "Başlattığın şeyi bitirmem gerek."

Burnunu buruşturup gözlerini devirdi ama çıktıktan sonra ardından kapıyı kilitledi. Sıçrayarak kalktım, kilidi kontrol ettim ve Jess gömme dolaptan çıkarken ona döndüm. Parmağını bana doğru uzattı, konuşurken neredeyse bana zehir tükürüyordu. "Seni hastalıklı şerefsiz!"

Hızla elimle ağzını kapattım, yüzüme doğru uzattığı elini kavradım, ters çevirdim ve kolunu arkaya doğru büktüm.

tg:@novaebook

Bakışlarımla çenesini kapalı tutması için onu sessizce uyarıyordum.

Koridorun sonunda duşun açılmasının sesini duyduğumda, yavaşça elimi Jess'in ağzının üzerinden çektim. Gözleri kızarmıştı. Korkmuş görünüyordu ki bu iyi bir şeydi. Korku, onun beni Sloan'a ispiyonlanmasını engelleyecekti. Elbisesini ellerinden aldım ve başının üzerine attım.

"Giyin ve git," dedim. "Bu akşam Sloan ile randevum var."

@novaebook

tg:@novaebook

ALTI

SLOAN

Dersten önce hızlıca saçlarımı ve makyajımı kontrol etmek için lavaboya gittim. Daha önce hiç yataktan yeni kalkmış gibi görünmek umurumda olmamıştı ama önümüzdeki bir saat boyunca Carter'ın benden sadece birkaç santim ötede olacağını bilmek normalden daha fazla ilgilenmeme neden olmuştu.

Floresan ışıklar acımasızdı. Gözlerimin altındaki torbalar bir önceki gece hakkındaki gerçeği söylüyordu. Kendi yansımama baktığımda gördüğüm tek şey, ona randevuya çıkacaklarına söz veren ama hiç gelmemiş olan bir erkek için endişelendiğinden çok geç saatlere kadar uyumayan bir kızdı.

Bir önceki gün ben duşta son beş aydır ilk defa beni dışarı çıkaracak Asa için hazırlanırken, Asa ve Jon dışarı çıkmışlardı. İkisinin de evde olmadığı gerçeğine rağmen ev hâlâ insanlarla doluydu. Artık gözlerimi açık tutamadığım bir noktaya gelene kadar onun için endişelenerek uyumamıştım. En sonunda yatağa girip üzerime çıkmaya başladığında o kadar sinirlenmiştim ki ağlamaya başlamıştım.

Ama o bunu fark etmemişti bile. Ya da *umursamamıştı.*

Üzerimde olduğu, altında *herhangi biri* olduğu sürece altında *kimin* olduğu umurunda değilmiş gibi beni becerdiği

tg:@novaebook

sürece ağlamıştım. İşi bittiğinde dönerek yatmış ve tek bir kelime etmeden uyuyakalmıştı. Özür dilemeden. *Seni seviyorum* demeden. Sadece dönerek yatmış ve vicdanında tek bir şey olmadan uykuya dalmıştı. Ben de dönmüş ve ağlamaya devam etmiştim.

Bana yaptığı şeyi yapmasına izin verdiğim gerçeği için ağlamıştım. Başka bir seçeneğim olmadığı gerçeği için ağlamıştım. Bu hâle gelmiş bir insan olmasına rağmen hâlâ onunla birlikte olduğum gerçeği için ağlamıştım. Ne kadar gitmek istersem isteyeyim, bir çıkış yolum yoktu. Asa hakkındaki bunca korkunç şeye rağmen yine de eve gelmediğinde onun için deli gibi endişelendiğim gerçeği için ağlamıştım. Kime dönüşmüş olursa olsun hâlâ ona karşı empati duyduğumu fark ettiğim için ağlamıştım... çünkü *aksini* nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Aynadaki yansımama arkamı döndüm ve sınıfa doğru ilerledim çünkü artık kendime bakmak istemiyordum. Dönüştüğüm kişiden utanıyordum.

İspanyolca sınıfına girdiğimde, Carter çoktan sıramıza oturmuştu. Gözümün ucuyla onun beni izlediğini görebiliyordum ama ona bakmaktan kaçındım.

Geçen gün sınıfta onunla bir saat geçirdikten sonra ondan biraz hoşlandığımı söyleyebilirdim. Haftada üç gün burada onunla zaman geçirme fikri, artık bana çok yabancı olan bir şekilde başımı döndürüyordu. Ama onu evimde, o kadar insanın arasından Asa ile birlikte görmek kurabileceğim hayalleri parçalamıştı. Hiçbir zaman Carter'la aramda bir şeyler olmasını planlamamıştım. Nasıl olabilirdi ki? Asa ile olan ilişkimin dışına çıkmam mümkün değildi, ben aldatan bir insan değildim. Sadece birinden hoşlanmak istiyordum. Biraz flört etmek istiyordum. Arzu edildiğimi hissetmek istiyordum.

tg:@novaebook

Carter'ın Asa'ya hayal bile edebileceğimden daha çok benzediğini anladığım için artık bunun herhangi bir parçasını istemiyordum. Ona ait herhangi bir şeyi. Onun evimizin daimi demirbaşlarından biri olması, artık onu daha da yasaklanmış kılıyordu. Asa'nın herhangi bir erkeğin benimle konuştuğundan şüphelenmesi bile o erkeğin ölmesi anlamına gelirdi. Bunun gerçek bir ifade olmadığını söylemek isterdim ama öyleydi. Artık bir vicdanının olmadığını da gördüğüm için Asa'nın cinayet işleyebileceğinden yüzde yüz emindim.

Carter'ı bu konuma sokmamamın nedeni tam olarak da buydu. Kendime sürekli olarak Carter'ın farklı bir biçimde de olsa bir başka Asa olduğunu söylüyordum. Bu riski almaya değmezdi. Carter ile aramızda olan bu durumu tam da olduğu gibi görecektim; sonunda gerçekleşecek olan kaçışımın önündeki bir başka engel olarak.

Sınıfa göz atıp onun yanında olmayan başka boş bir yer aradım. Lavaboda çok fazla zaman geçirmiş olmalıydım çünkü sınıf neredeyse tamamen doluydu. Üstten ikinci sırada boş iki yer vardı ama onlar da Carter'ın oturduğu yerin tam önündeydi. Bakışlarına karşılık vermekten kaçındım ve başım önde boş sandalyelere doğru yürüdüm. Onu fark etmemiş gibi görünmeyi başarabileceğimden emin değildim ama kesinlikle bunu deneyecektim.

Boş yerlerden birine oturdum, sonra da çantamdan kitaplarımı çıkarıp önümdeki sıraya koydum. Aniden ön sıralardan gelen bir gürültü duydum ve kendime engel olamayıp arkamı döndüm. Carter, elinde sırt çantası arkamdaki sıranın üzerinden atlayıp yanıma geliyordu. Sıranın üzerinden atladı, yanımdaki boş sandalyeyi çekti ve sonra kendini sandalyeye bıraktı.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu sandalyesini bana bakacak şekilde çevirirken.

tg:@novaebook

"*Ne* neyin nesi?" diye sordum, kitabın pazartesi günü kaldığımız sayfasını açarken.

Bana baktığını hissedebiliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Kitabı okuyormuş gibi yapmaya devam ettim ve o da sessizce bana bakmaya devam etti; ta ki ben artık dayanamayana kadar. Ona doğru döndüm.

"*Ne?*" dedim rahatsız olmuş bir şekilde. "Ne istiyorsun?"

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Kitabımı sertçe kapattım ve ona doğru döndüm. Dizlerimizin birbirine değiyor olması dikkatinden kaçmamıştı. Bakışlarını indirip bacaklarımıza baktı, dudaklarının hafif bir sırıtışla kıvrıldığını görebiliyordum.

"Pekâlâ," dedi, "geçen gün yanında oturmak hoşuma gitti, o yüzden ben de yeniden yanında oturayım dedim. Sanırım sen bunu istemiyorsun o yüzden de..."

Kitaplarını toplamaya başladı ve büyük bir parçam elindeki kitapları kapıp tam olarak olduğu yerde kalmasını sağlamak istedi. Ama daha büyük bir parçam ipucundan anlaması gerektiği anlamı çıkardığı için rahatlamıştı.

Kitaplarını çantasına koyarken ben de sessiz kaldım. Eğer herhangi bir şey söyleseydim, bunun gitmemesi için acınacak bir şekilde söylenmiş bir ricadan başka bir şey olmayacağını biliyordum.

"Benim yerimde oturuyorsun," dedi yavan, monoton bir ses.

Carter da ben de başımızı kaldırıp yüzünde kayıtsız bir ifadeyle bize bakarak önümüzde duran çocuğa baktık.

"Ben de tam kalkıyordum adamım," dedi Carter sırt çantasını sıranın üzerine koyarken.

"Daha en baştan oraya oturmamalıydın," dedi çocuk. "Orada *ben* otururum." Çocuk bana döndü ve kolunu uzatıp eliyle beni işaret etti. "Ve sen de orada oturamazsın.

tg:@novaebook

Pazartesi günü orada farklı bir kız oturuyordu, o yüzden sen de orada oturamazsın."

Çocuğun yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. O gün farklı yerlerde oturmamızdan fazlasıyla rahatsız olmuştu. Ona baktığımda erkek kardeşlerimden birinin özelliklerini gördüğüm için onun adına üzüldüm. Ona kalkacağımızı –böylece kendi yerine oturabileceğini– söylemek üzereyken Carter'ın öfkesi benim cevabıma engel oldu. Ayağa kalktı.

"Elini onun yüzünden çek," dedi çocuğa.

"Yerimden kalkın," dedi çocuk dikkatini yeniden Carter'a vererek.

Carter kahkaha attı ve çantasını yere bıraktı. "Dostum," dedi. "Neredeyiz biz? Anaokulunda mı? Git kendine lanet yeni bir yer bul."

Çocuk kollarını indirdi ve şoke olmuş bir şekilde Carter'a baktı. Cevap vermek üzere ağzını açtı ama sonra ağzını kapayıp bozguna uğramış bir şekilde arka sıraya doğru yürüdü. Uzaklaşırken, "Ama orası benim yerim," diye mırıldanıyordu.

Carter yeniden çantasından defterini çıkardı ve önündeki sıranın üzerine koydu. "Sanırım bana kaldın," dedi. "Artık kesinlikle yer değiştirmiyorum."

Başımı iki yana salladım ve ona doğru eğildim. "Carter," diye fısıldadım, "ona bir şans ver. Sanırım otizm rahatsızlığı var, elinde olan bir şey değil."

Carter başını bana doğru eğdi. "Haydi canım! Ciddi misin?"

Başımla onayladım. "Erkek kardeşimin otizmi var. Belirtilerini biliyorum."

Elini yüzünün üzerinden geçirdi. "Lanet olsun," diye inledi. Hızlıca ayağa kalkarken elime doğru uzandı. Ben de onunla birlikte ayağa kalktım.

tg:@novaebook

"Eşyalarını topla," dedi eliyle sırt çantamı ve defterimi göstererek. Arkasını döndü, eşyalarını arkadaki sıraya koydu, sonra da benim eşyalarımı toplayarak aynısını yaptı. Bakışlarını kaldırıp çocuğa baktı ve eliyle az önce oturduğumuz yerleri işaret etti. "Üzgünüm, adamım. Bunların sizin yerleriniz olduğunu fark etmedik. Kalkıyoruz."

Çocuk hızla bizim az önce oturduğumuz yere geldi ve Carter fikrini değiştirmeden önce yerine oturdu. Bütün sınıfın üçümüz arasındaki kargaşayı izlediğini fark edince kendime hâkim olamayıp gülümsedim. Bunu yapmasına bayılmıştım.

İkimiz de pazartesi oturduğumuz yerlere geçtik ve eşyalarımızı sıranın üzerine çıkardık.

Yeniden.

"Onun adına bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedim.

Karşılık vermedi. Bana hafifçe gülümsedi ve ders başlayana kadar telefonuna baktı.

Ders başladığında işler biraz garipleşti. Onun yanında oturmak istememem Carter'ın beni sorgulamasına neden olmuştu. Bunu söyleyebiliyordum çünkü önüme doğru ittiği kâğıt parçasının üzerinde siyah mürekkeple açık bir şekilde yazılıydı.

Neden yanımda oturmak istemedin?

Sorusunun sadeliği karşısında kıkırdadım. Kalemimi aldım ve bir cevap yazdım.

Dostum. Neredeyiz biz? Anaokulunda mı?

Yanıtımı okudu ve onun kaşlarını çattığını gördüğüme yemin edebilirim. Komik olmaya çalışmıştım ama görünüşe

tg:@novaebook

göre o bunu komik bulmamıştı. Uzunca bir şeyler yazdı ve kâğıdı önüme doğru itti.

Ben ciddiyim Sloan. Dün çizgiyi mi aştım? Eğer böyle bir şey yaptıysam üzgünüm. Asa ile birlikte olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Dürüstçe söylüyorum ki senin eğlenceli olduğunu düşünüyorum ve yanında oturmak istiyorum. İspanyolca beni çok sıkıyor ve senin yanında oturmak, içimden gelen gözümü oyma isteğini biraz daha az muhtemel hâle getiriyor.

Notuna aslında okuduğum süreden biraz daha uzun süre baktım. Bir erkek için oldukça etkileyici bir el yazısı ve kalbimin hızla atmasını sağlamak konusunda daha da etkileyici bir tarzı vardı.

Benim eğlenceli olduğumu düşünüyor.

Bu, basit bir iltifattı ama beni istediğimden çok daha fazla etkilemişti. Buna karşılık olarak ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu bu nedenle de kalemimi kâğıda bastırdım ve cevap yazarken düşünmedim bile.

Wyoming'deki insanlar aslında yoklar o yüzden de penguen alışverişine gittiğimde hiçbir zaman ne giyeceğimi bilmiyorum.

Kâğıdı onun önüne uzattım ve yüksek sesle güldüğünde, kendi gülümsememi saklamak için ağzımı elimle örttüm. Onun espri anlayışımı anlamasını seviyor ama aynı zamanda bir o kadar da nefret ediyordum. Onunla geçirdiğim her saniye, onunla iki saniye daha geçirmek istememe neden oluyordu.

Kâğıdı yeniden benim önüme itti.

tg:@novaebook

Sivri sinekler, maymun varillerime tatlı yokluklar fısıldıyorlar bu da sipariş ettiğim pizzanın çok geç gelmesine neden oluyor.

Kahkaha attım, sonra da midemi tuttum. *Pizza* kelimesini görmek bana ne kadar aç olduğumu hatırlatmıştı. Bir önceki akşam yemek yiyemeyecek kadar üzgündüm, yani herhangi bir şey yememin üzerinden yirmi dört saatten fazla geçmişti.

Pizza kulağa güzel geliyor.

Kalemimi bıraktım ama kâğıdı onun önüne itmedim. Bu sefer neden gerçekten düşündüğüm bir şey yazdığımı bilmiyordum.

"Gerçekten öyle," dedi yüksek sesle.

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım, gerçekten canımı acıtan bir gülümsemeyle bana bakıyordu. O istediğim her şey ve ihtiyacım olmayan her şeydi ve bu gerçek anlamda, *fiziksel* olarak canımı yakıyordu.

"Dersten sonra," diye fısıldadı, "sana pizza ısmarlıyorum."

Kelimeler ağzından o kadar hızlı çıkmıştı ki bunu *yapmayı* bırak, teklif bile etmemesi gerektiğini biliyor gibiydi.

Ama başımla onayladım.

Lanet olsun ki başımla onayladım.

tg:@novaebook

YEDİ

CARTER

Ders bittikten sonra, onu otoparka doğru yönlendirirken yanımda yürüdü. Çantasını kavramasından ve devamlı olarak arkasına bakmasından vazgeçmek üzere olduğunu görebiliyordum. Duraklayıp kaldırımda bana döndüğü zaman ona konuşma şansı bile vermedim.

"Öğle yemeği vakti Sloan. Yemek yemen gerek. Seni pizza yemeye götürüyorum. Bunu olduğundan fazlası gibi göstermeye çalışmayı bırak, tamam mı?"

Tam olarak ne düşündüğünü bildiğimi gördüğü için gözleri şokla açıldı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve başıyla onayladı.

"Öğle yemeği," dedi omuz silkerek, kendini bunun mükemmel derecede normal bir şey olduğuna inandırmaya çalışıyordu. "*Ben* öğle yemeği yiyorum. *Sen* öğle yemeği yiyorsun. Aynı zamanda öğle yemeği yememizde büyütülecek ne var ki? Aynı restoranda?"

"Kesinlikle," dedim.

İkimizin de yüzlerinde gülümsemeler vardı ama ikimizin de gözlerindeki korku çok şey söylüyordu.

İkimiz de sınırları aşıyorduk ve ikimiz de bunu biliyorduk.

tg:@novaebook

Arabamın yanına geldiğimizde, doğal olarak kapısını açmak için o tarafa yöneldim ama sonra fikrimi değiştirip doğruca yolcu koltuğunun yanına gittim. Ona ne kadar az randevuya çıkardığım bir kadın gibi davranırsam, bu şekilde *hissetme* şansım o kadar azalırdı. Onun bu "sıradan öğle yemeğimiz" hakkında zaten hissettiğinden daha gergin hissetmesini istemiyordum. Gerçek şuydu ki ben ikimiz adına da yetecek kadar gergindim. Ne halt ettiğimi düşündüğümü bilmiyordum ama ne zaman onun yanında olsam tek hissettiğim onun yanında olmayı daha ne çok istediğim oluyordu.

İkimiz de kapıları kapattık ve ben de arabayı çalıştırıp otoparktan çıktım. Arabada onunla yalnız bir hâlde üniversiteden çıkıyor olmak, neredeyse Rus ruleti oynamak gibiydi. Nabzım hızlanmış, ağzım kurumuştu, onunla birlikte olmamın potansiyel bir kariyer intiharı olduğunu biliyordum. Asa'nın öğrenmesi durumunda neler olabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Asa'yı zihnimden uzaklaştırdım ve Sloan'a baktım, dünyadaki son günüm olsa bile ona odaklanmaya ve bunun zevkini çıkarmaya karar verdim.

"Bir şey itiraf edeceğim," dedi bana bakarak, utanmış görünüyordu.

"Nedir?"

Emniyet kemerini bağladı ve bacaklarının üzerinde ellerini birleştirdi. "Hiç param yok."

Bu itirafına gülmek istiyordum ama dürüst olmak gerekirse onun için üzüldüm. "Ben ısmarlıyorum," dedim çünkü nasıl olsa ben ısmarlayacaktım. "Ama bugün seni ben öğle yemeğine çıkarmasaydım nasıl bir şeyler yiyecektin?"

Omuz silkti. "Genelde öğle yemeği yemiyorum. Öğle yemeği yemek için para gerekiyor ve benim de şu anda pek param yok. Daha önemli bir şey için para biriktiriyorum."

tg:@novaebook

Pencereden dışarı baktı, bu da ne için para biriktirdiğinin ayrıntılarına inmek gibi bir niyeti olmadığının açık bir göstergesiydi. Onu zorlamadım. Ama neden yemek yemeye harcayacağı kadar parası olmadığı konusunu *zorlayacaktım.*

"Neden Asa'dan para istemiyorsun? Parası var. Bahse girerim eğer öğle yemeği yemediğini bilseydi, yediğinden emin olmak isterdi."

Başını iki yana salladı. "Onun kirli parasını istemiyorum," dedi tükürür gibi. "Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Karşılık vermedim. Ona benim Asa'yla birlikte çalıştığımı düşündüğü gerçeğini hatırlatmak istemiyordum, dolayısıyla ben de öğle yemeğimizi aynı kirli parayla ısmarlıyor olacaktım. Bu konuda konuşmak yerine, daha hafif bir konu açtım.

"Bana erkek kardeşinden bahset," dedim arabayı otobana doğru sürerken.

"Erkek kardeşimden mi?" diye sordu sorgular gibi. "Hangisinden? İki kardeşim var."

"Otizmli olandan? Bu konuda çok şey bilmiyorum. Sacramento'daki komşularımızdan birinin otizmli bir çocuğu vardı. Bunun iyileşebilecek bir şey olduğunu bilmiyordum ama sen erkek kardeşimde *vardı* dedin... geçmiş zamanda kalmış gibi."

Bakışlarını indirdi ve parmaklarını birbirine doladı. "Bu, *iyileşebilecek* bir şey değil," dedi sessizce.

Ama bundan geçmiş zaman kullanarak bahsetmişti. Ya da... Sanırım *kardeşinden* geçmiş zamanda bahsetmişti. *Ben anlayışsız bir ahmağım. Neden bu lanet olası konuyu açtım ki?*

"Üzgünüm." Uzandım ve hızlıca elini sıktım. "Gerçekten üzgünüm," diye tekrarladım.

Elini çekip yeniden kucağına koydu ve boğazını temizledi. "Sorun değil," dedi zorla gülümseyerek. "Uzun zaman önceydi. Maalesef tek sorunu otizm değildi."

tg:@novaebook

O bunu söylerken restorana ulaştık. Arabayı park ettim ve motoru kapattım. İkimiz de hareket etmiyorduk. Sanırım benim arabadan çıkmamı bekliyordu ama keyfini kaçırdığımı hissediyordum.

"Resmen yolculuğun bütün eğlencesinin içine ettim," dedim. "Düzeltmemin bir yolu var mı?"

Kaygısızca bir kahkaha attı ve sırıttı. "Yazışma oyununu bir sonraki aşamaya taşıyabiliriz," dedi. "Keyfimizi biraz yerine getirmeye çalışabiliriz. Düşünmeden aklımıza gelen rasgele şeyler yazmak yerine, öğle yemeğinde birbirimize düşünmeden aklımıza gelen rasgele şeylerden *bahsedebiliriz.*"

Başımla onayladım ve elimle önümüzdeki restoranı işaret ettim. "Önden buyur," dedim. "Deniz aygırlarının dişleri, çikolatalı puding gibi görüşümü bulandırıyor."

Kahkaha attı ve kapıyı açtı. "Tek bacaklı kaplan köpek balıkları, senin için sebzeden daha iyidir."

tg:@novaebook

SEKİZ

ASA

"Jon!"

Telefonumu elimde o kadar sıkı tutuyordum ki elimde parçalansa şaşırmazdım. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyor, sakinleşmeye ve tamamen çıldırmadan önce Sloan'un suçsuz olduğunu düşünmeye çalışıyordum.

"Jon!"

En sonunda merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duydum. Odamın kapısı açıldı ve Jon içeri girdi. "Ne var? Sıçıyordum."

Telefonumdaki GPS raporuna baktım. "1262 Ricker Sokağı'nda ne var?"

Bakışlarını tavana dikti, parmaklarını kapı çerçevesine vuruyordu. "Ricker Sokağı," diye tekrarladı kendi kendine. "Sanırım çoğunlukla restoranlar var." Telefonuna baktı ve adresi yazdı. "Neden? Teslimatımız mı var?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Hayır. Sloan, Ricker Sokağı'nda."

Jon başını yana eğdi. "Araban mı bozulmuş? Arabayla bir yere mi gitmesi gerekiyor?"

Gözlerimi devirdim. "Lanet olası bir yere gitmesi gerekmiyor gerizekâlı. Kampüste olması gerekirken o Ricker

tg:@novaebook

Sokağı'nda. Orada ne bok yediğini ve hangi pislikle birlikte olduğunu bilmek istiyorum."

En sonunda yüzünde anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Ah, lanet olsun. Gidip bakmak mı istiyorsun?" Telefonunu biraz daha kurcaladı. "İtalyan restoranı gibi görünüyor. Mi Amore denilen bir yer."

Telefonumu şiltenin üzerine fırlatıp ayağa kalktım ve odayı adımlamaya başladım. "Hayır," dedim. "Öğle yemeği arasındalar, bu trafikte oraya gitmek çok uzun sürer. Biz oraya ulaşamadan o çoktan gitmiş olur." Derin bir nefes aldım, parmaklarımla burun kemiğimi kavradım ve sakinleşmek için kendimi telkin etmeye çalıştım.

Bir haltlar karıştırıyorsa ne karıştırdığını bulacaktım. Ve eğer bir şey bulursam, onu öldürecektim. Yatıp kalktığı piç ise o kadar şanslı olmayacaktı.

"Bir şekilde öğreneceğim," dedim Jon'a. "Bu gece."

@novaebook

tg:@novaebook

DOKUZ

SLOAN

Carter benim için kapıyı açtı. Aylardır ilk defa bir restorana geliyordum; ne kadar güzel koktuklarını bile unutmuştum. Sadece öğle yemeği yediğim gerçeğine odaklanmaya çalışsam da Asa'nın burada olduğumu öğrenmesine dair düşünceler kafamda belirip duruyordu. Her ne kadar bu çok masum bir şeymiş gibi davransam da Asa öğrenirse...

Asa'nın ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum.

Müşterileri karşılayan görevli elinde iki menüyle bize gülümsedi. "İki kişi miyiz?"

"Evet lütfen," dedi Carter. "Reno'da kaynayan sular gibi muzlar," diye ekledi ifadesiz bir yüzle.

Kahkahalara boğuldum. Görevli aklı karışmış biz ifadeyle bize baktı, sonra da başını iki yana salladı. "Beni takip edin."

Carter uzanıp elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti. Elimi sadece beni masamıza doğru yönlendirmek için tutmadı; parmaklarını benimkilere doladı ve bana gülümsediğinde kalbim davul gibi atmaya başladı.

Ah, Tanrım bu yanlış, yanlış, yanlış.

Masamıza geldiğimizde Carter sandalyesine oturmak için elimi bıraktı, onun elini bırakmak zorunda kaldığımda

tg:@novaebook

kalbimin gerçek anlamda acıdığını hissettim. İkimiz de yerlerimize geçtik ve dirseklerimizi aramızdaki masaya yasladık. Ellerine baktım... az önce elimi tutan eline. Bir elin ufacık bir dokunuşunun içimde böyle bir rahatsızlık doğurması garipti. *Elinde bu kadar özel olan ne vardı ki?*

"Ne?" dedi. Sesi beni girdiğim transtan çekip çıkardı ve başımı kaldırıp ona baktım. Başını bir yana eğmişti ve bakışları benimkilere odaklanmıştı. Sert bir şekilde. Âdeta zihnimi okumaya çalışıyor gibi.

"*Ne?*" diye sordum ben de ona, umursamıyormuş gibi davranıyordum.

Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sadece ne düşündüğünü merak ediyordum. Ellerime sanki onları kesip atmak ister gibi bakıyordun."

Yüz ifademin beni ele verdiğini fark etmemiştim. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ama utanmış görünmeyi reddettim. Oturduğum yerde arkama yaslandım ve onun tam karşısında oturmamak için duvara doğru kaydım. Ayaklarımı oturduğu sandalyenin yanındakine uzattım, ayak ayak üstüne atarak rahat bir pozisyona geçtim.

"Sadece düşünüyordum," diye cevap verdim.

O da ayaklarını bana doğru uzatıp ayaklarını üstüne attı. O da rahat mı etmeye çalışıyordu yoksa benim hareketlerimi mi taklit ediyordu bilmiyordum.

"Sadece düşündüğünü biliyorum. Ben *ne* düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Her zaman bu kadar meraklı mısındır?"

Gülümsedi. "Söz konusu uzuvlarımın güvenliği olduğunda... evet."

"Pekâlâ, eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ellerini kesip atmayı düşünmüyordum."

Bakışları benimkilere kilitlenmişti, başını rahat bir şekilde arkasına yaslamıştı. "Anlat bana," dedi.

tg:@novaebook

"Israrcısın," dedim menüyü elime alırken. Menüyü onun görüntüsünü engelleyecek şekilde önümde tuttum. Koyu renk gözlerinin delici bakışlarının karşısında hayır demek zordu, bu yüzden de ona hiç bakmamayı tercih ettim.

Parmaklarını menünün üzerine koyup aşağı çekti, bana bakıyor, bir cevap bekliyordu. Menüyü bıraktım ve iç geçirdim.

"Özel düşünceler bir nedenden dolayı özeldir Carter."

Gözlerini kıstı ve öne doğru eğildi. "Elini tutmamalı mıydım? Seni bu mu sinirlendirdi?"

Sadece sesinin duygusal yumuşak tonu bile midemin içinde bir kuş tüyü varmış gibi bir karıncalanma hissetmeme neden oluyordu ama kendimi sadece aç olduğuma ikna etmeye çalıştım.

"Sinirlendirmedi," dedim, cevabı geçiştirmeye çalışıyordum. Elimi tutmasıyla ilgili sorun bunun hoşuma gitmesiydi. Hem de çok. Ama bunu ona söylemeyecektim.

Bakışlarımı gözlerinden uzaklaştırdım ve menüyü yeniden elime aldım. Tepkisini görmek istemiyordum. Bir süre boyunca menüdeki seçenekleri okudum ama aramızdaki temkinli sessizliğin gayet farkındaydım. Hiçbir şey söylemiyor olduğu gerçeği beni delirtiyordu. Onun gözlerini dikmiş bana baktığını, sessizce ona bakmam için bana meydan okuduğunu hissedebiliyordum.

"Pizza alabilir miyim?" diye sordum sessizliğe son verip konuyu değiştirerek.

"Ne istersen al," dedi en sonunda kendisi de menüyü eline alırken.

"Sucuk ve soğanlı." Menüyü yeniden masanın üzerine bıraktım. "Ve su da iyi olur. Ben lavaboya gidiyorum."

Oturduğum yerden çıkmak için yana kaydım ama ayakları hâlâ yanımdaki koltuktaydı ve çıkışımı engelliyordu.

tg:@novaebook

Ona bakmak zorunda kaldım ama o hâlâ menüyü inceliyordu. Yavaşça önce bir ayağını, sonra da diğerini yere indirdi, bu sırada dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Kayarak oturduğum yerden çıktım, lavaboya doğru ilerledim ve içeri girince kapıyı kilitledim. Sırtımı kapıya yasladım, gözlerimi kapattım ve içimde bastırdığım o derin nefesi verdim.

Ona *lanet olsun.*

Derste yanımda oturduğu için ona lanet olsun.

Evime geldiği için ona lanet olsun.

Asa'ya bulaşmış olduğu için ona lanet olsun.

Beni buraya getirdiği için ona lanet olsun.

Elimi tuttuğu için ona lanet olsun.

Bu kadar iyi olduğu için ona lanet olsun.

Asa'nın olmasını istediğim ve sahip olmayı umduğum her şeye sahip olduğu için ona lanet olsun.

Ellerimi en az üç kere yıkadım ama hâlâ onu hissedebiliyordum. Parmaklarıma dolanmış parmaklarını hissedebiliyordum... Elimin üzerinde sertleşmiş avuç içini... Restoran içinde bana yol gösterirken beni arkasından yönlendirmesini... Ne kadar sert ovarsam ovayım avuç içimdeki karıncalanmayı hissedebiliyordum.

Elime daha fazla sabun sıktım, ellerimi dördüncü kez yıkadım ve sonunda lavabodan çıkıp yeniden onun karşısına oturmak için cesareti topladım.

"Biraz kafein istersin diye düşündüm," dedi Carter önümde duran içeceği işaret ederek.

Doğru düşünmüştü. *Ona lanet olsun.* İçeceği kendime doğru çektim ve pipeti dudaklarımın arasına aldım. "Teşekkürler."

Ayaklarını bir kez daha oturduğum yerin yanına uzatıp yeniden çıkış yolumu engelledi. "Önemli değil," dedi neredeyse baştan çıkarıcı hatta kendinden emin bir gülümsemeyle.

tg:@novaebook

Kendimi onun dudaklarına biraz fazla uzun bir süre bakarken yakaladım, o ise daha fazla gülümsemeye başladı.

"Bana o şekilde gülümseme," dedim sertçe, ustaca flört eden hareketleriyle durumu ikimiz için de daha zorlaştırmasından rahatsız olmuştum. Zorla arkama yaslandım ve ayaklarımı yanındaki sandalyenin üzerine koydum.

Bakışları kollarıma kaydığında, yüzündeki gülümseme silindi. Sanki damgalanmışım gibi kollarımın üzerinde duran ve solmakta olan morlukları fark ettiğinde gözlerinde yeniden öfke belirdi.

O morluklar zaten benim de aynı şekilde hissetmeme neden oluyordu.

Aniden kendini çıplak ve korunmasız hissederek ellerimle kollarımı kapattım.

"Sana gülümsememi istemiyor musun?" diye sordu yüzünde aklı karışmış bir ifadeyle.

"Hayır," dedim. "İstemiyorum. Bana benden hoşlanıyormuşsun gibi gülümsemeni istemiyorum. Derste yanımda oturmanı istemiyorum. Elimi tutmanı istemiyorum. Benimle flört etmeni istemiyorum. Hatta bana öğle yemeği ısmarlamanı bile istemiyorum ama şimdi bunu umursamayacak kadar açım." Susmak için içeceğimi ağzıma götürdüm. O anda ona karşı bu kadar kaba olmaktan nefret ediyordum ama ne kadar uzun süre orada onunla birlikte olarak ikimizi de riske attığımı düşündükçe, kendi aptallığıma o kadar fazla sinirleniyordum.

Carter elini bardağının etrafında gezdirip buğusunu sildi. "O zaman sana kötü davranmamı istiyorsun, öyle mi?" Bana yüzünde o kadar soğuk bir ifadeyle bakıyordu ki artık onu tanıyamıyordum bile. "Sana pislikmişsin gibi davranmamı mı istiyorsun? Asa'nın sana davrandığı gibi?" Arkasına yaslandı, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İlk tanıştığımızda senin bir kapı paspası olduğunu düşünmemiştim."

tg:@novaebook

Öfkeli bakışlarına aynı derecede öfkeli bir şekilde karşılık verdim. "Ben de senin bir uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünmemiştim," diye karşılık verdim sertçe. İkimiz de bakışlarını ilk kaçıran olmayı reddeder bir şekilde birbirimize bakıyorduk.

Bakışlarını kaçıran o oldu. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Sanırım böyle düşünmen benim için iyi bir şey. Uyuşturucu satıcısı? Evet. Pislik? Evet. Sana berbat davranmak? Asa için bu mucizeler yaratıyor gibi görünüyor."

Söylediği acımasız kelimeler doğrudan karnıma atılmış bir yumruk etkisi yaptı, nefessiz kalmıştım. "Siktir git," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Hayır, teşekkürler. Görünüşe göre bunun için önce seni incitmem gerekecek ve bu da hiç benim tarzım değil."

Gözlerime batan yaşları başarıyla bastırdım. Tüm hayatımı kendime pisliklerin önünde ağlamamayı öğreterek geçirmiştim. Bunu halledecektim. "Beni arabama geri götür," dedim.

Carter'ın gözleri aniden özür diler gibi bakmaya başladı. Ellerini yüzünün üzerinde gezdirdi, yılgın bir şekilde inledi. Ya da pişman bir şekilde. "Bir şeyler yedikten sonra seni götürürüm."

Bacaklarım topuklarına değene kadar koltukta kayarak ilerledim. "Aç değilim. Çıkmama izin ver."

Ayaklarını çekmediği için bacaklarımı yukarı çektim, ayağa kalktım ve onun üzerinden atladım. Kapıya doğru ilerledim, hayatım boyunca hiç kimseden bu kadar çabuk uzaklaşmak istememiştim.

"Sloan," diye seslendi arkamdan. "Sloan!"

Kapıyı hızla açtım ve dışarı çıktım ben nefes almaya çalışırken rüzgâr yüzüme çarptı. Eğildim, ellerimi dizlerime dayadım ve defalarca burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim.

tg:@novaebook

Ağlama isteğim sona erdiğinde doğruldum ve arabasına doğru yürüdüm. Alarm iki kere çaldı ve kapıların kilidi açıldı. Arkama döndüm ama arkamdan gelmiyordu hâlâ restorandaydı.

Ona lanet olsun. Az önce benim için arabanın kilidini açmıştı.

İçeri girdikten sonra kapıyı elimden geldiği kadar sertçe kapattım. Onun dışarı çıkmasını bekledim ama çıkmadı. Birkaç dakika geçtikten sonra arkamdan gelmek gibi bir amacı olmadığının farkına vardım. Aslında ilk önce bir şeyler yiyecekti. Düşündüğümden daha da büyük bir pislikti.

Konsolun üzerindeki beysbol şapkasını aldım, güneş ışığını engellemek için başımın üzerine geçirip gözlerimin üzerine çektim. Beni Asa'nın arabasına götürmeden önce öğle yemeğini yemesini beklemek zorundaydım, dolayısıyla bu arada ben de kestirebilirdim.

@novaebook

tg:@novaebook

ON

CARTER

"Bunları alabilir miyiz?" diye sordum garsona içeceklerimizi uzatırken. "Pizzayı da paket yaptırabilir miyiz?"

"Hemen getiriyorum," dedi. Görevli uzaklaşırken ben de öne eğilip başımı ellerimin arasına aldım.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiçbir zaman bir kızın beni bu şekilde etkilemesine izin vermemiştim. Özellikle de beraber olmadığım bir kızın.

Ama ona lanet olsun! Bu çok sinir bozucuydu. Benimle birlikteyken nasıl bu kadar inatçı ve cüretkâr olabildiğini anlayamıyordum ama kendi evindeyken tamamen farklı biri gibi davranıyordu. Ama sonradan birdenbire ona *iyi* davrandığım için bana saldırmıştı. Bu da *neydi*? Bazı kadınların Asa gibi adamları çekici bulduğunun farkındaydım. Bunu görebilecek kadar uzun süredir bu mesleğin içindeydim. Buna anlayış göstermeye ve anlamaya çalışıyordum ama Sloan'un neden içinde bulunduğu konumda olduğunu kavrayamıyordum. Geriye çekilip bunu izlemek çok acı vericiydi çünkü Sloan'u bu durumda kalmaya zorlayanın ne olduğunu bilmiyordum.

Haddim olmasa bile onunla bu şekilde yalnız kalamaz ve onu bundan daha iyisini hak ettiğine ikna edemezdim. Yine

tg:@novaebook

de ona kapı paspası demenin ve söylediğim o şeylerin onu buna ikna etmenin yolu olmadığından oldukça emindim.

Ben lanet olası bir salaktım.

"Siparişiniz tezgâhın üzerinde," dedi garson kız bana hesabı uzatırken. Hesabı onun elinden aldım, ödemeyi yaptım ve elimde Sloan'un yiyeceğiyle dışarı çıktım.

Arabanın yanına yaklaştığımda, kapıyı açmadan önce duraksadım. Ayaklarını ön panele dayamış, yolcu koltuğunda oturuyordu. Başına benim şapkamı takmış, gözlerinin üzerine indirmişti. Koyu renk saçları sağ omzundan aşağı dökülüyordu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Bir önceki gece onu o kırmızı elbisenin içinde görmek kafamı o kadar bulandırmıştı ki bütün gece uyuyamamıştım. Ama onu bu şekilde burada görmek... arabamın içinde uyuyakalmış hâlde... başında benim şapkamla?

Bir daha asla uyuyabileceğimi düşünmüyordum.

Arabanın kapısını açtığımda ayaklarını ön panelin üzerinden çekti ama şapkayı gözlerinin üzerinden çekmedi. Bedenini yolcu kapısına yasladı, bu hareketi acıyla yüzümü buruşturmama neden oldu.

Onu incitmiştim. O zaten yaralıydı ve ben onu daha fazla incitmiştim.

"Al," dedim içeceğini ona doğru uzatarak. Şapkanın kenarını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerinin kırmızı olmadığını gördüğümde şaşırdım. Şapkayı ağlamasını gizlemek için taktığını sanmıştım ama tek bir gözyaşı bile dökmemişti.

İçeceği ellerimden aldı, böylece pizzanın olduğu kutuyu da ona doğru uzattım. O kutuyu alırken ben de sürücü koltuğuna oturdum. Hemen pizza kutusunun kapağını açtı, bir dilim aldı ve ağzına tıktı. Pizzanın olduğu kutuyu uzatıp bana da bir dilim teklif etti. Ben de bir dilim aldım ve ona gülümsemeye başladım ama sonra benden bunu yapmamamı

tg:@novaebook

istediğini hatırladım. Gülümsemek yerine pizzadan bir lokma aldım ve arabayı çalıştırdım.

Kampüse giden yolda konuşmadık. Arabamı onun arabasının yanına park ettiğim sırada üçüncü dilim pizzasını bitirdi. İçeceğinden büyük bir yudum aldı ve pizza kutusunu arka koltuğa koydu.

"Pizzayı da al," dedim, kelimelerim sessizlikte bir delik açıyor ve aramızdaki gerilim giderek artıyordu.

İçeceği bardak tutucusuna yerleştirdi ve beysbol şapkamı çıkarıp saçlarını düzeltti. "Alamam," dedi sessizce. "Asa nereden aldığımı merak eder."

Bana doğru yaklaştı ve sırt çantasını almak için aramızdan arkaya doğru uzandı. Yeniden önüne dönüp sırt çantasını kollarının arasına aldı.

"Öğle yemeği için sana teşekkür ederdim ama aslında bu yemek günümü mahvetti," dedi. Arabanın kapısını açtı ve ben daha kelimelerini anlamlandıramadan hızla arabadan çıktı. Kapı ardından hızla kapanınca motoru durdurdum ve arabadan çıktım.

"Sloan!" Hızla arabanın etrafında dolanıp ona ulaştım. Sırt çantasını koltuğun üzerine atıp arabasının arka kapısını kapattı. Sürücü kapısını açtı, kapıyı ikimiz arasında bir bariyer olarak kullanıyordu.

"Yapma Carter," dedi, bana bakmaktan kaçınıyordu. "Ne demek istediğini çok iyi anladım ama şu anda özürlerini dinlemeyecek kadar sinirliyim."

İstediği kadar benden özür dilemememi isteyebilirdi ama hiçbir şekilde söylemek istediğimi söylemeden arabasına binmesine izin vermeyecektim.

"Üzgünüm," dedim yine de. "O söylediklerimi söylememeliydim. Bunu hak etmedin. Ama..." Başımı iki yana salladım. "Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun Sloan. Kendine biraz inan ve ondan uzaklaş."

tg:@novaebook

Konuştuğum sürece bana bakmadığı için elimi çenesinin altına koyup başını kaldırdım. Bakışlarını sağa çevirdi, inatla benimle göz teması kurmayı reddediyordu. Kapısıyla arabamın arasından sıkışarak geçip tam önünde durdum. Yüzünü ellerimin arasına aldım, çaresizce bana bakmasını istiyordum. Söylemem gerekenleri dinlemesine ihtiyacım vardı.

"Bak bana," diye yalvardım, en sonunda göz teması kurana kadar yüzünü nazikçe ellerimin arasında tuttum. "Üzgünüm. Haddimi aştım."

İri bir damla yaş yanağından süzülürken gözlerime bakmaya devam etti. Ben silme şansı bulamadan elinin tersiyle gözyaşını sildi.

"Aynı tekdüze özrü kaç kere duyduğum hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı.

"Aynı *değil* Sloan. Beni onunla karşılaştıramazsın."

Başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve kahkaha attı, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Sen ondan daha iyi değilsin. İkiniz arasındaki tek fark şu; Asa'nın şimdiye kadar söylediği hiçbir şey canımı senin bugün söylediklerin kadar acıtmamıştı." Ellerimi yüzünden çekti ve arabasına bindi. Kapı koluna uzandı ve yeniden bana baktı. "Sen de farklı değilsin Carter. Git başka birini kurtar." Kapıyı kapattığında geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım. Onun arabanın içinde tamamen kendini kaybetmesini izledim. Bana bir daha bakmadı ama arabasıyla uzaklaşırken gözyaşlarının aktığını görebiliyordum.

"Üzgünüm," dedim yeniden onun arabasıyla uzaklaşmasını izlerken.

tg:@novaebook

ON BİR

ASA

Onun için yaptığım her şeyin –onun için *yapmakta olduğum* her şeyin– ardından, bana bunu yaşattığı için çok iyi bir gerekçesi olsa iyi olurdu.

Ben olmasaydım, Sloan bir hiç olurdu. Gidecek hiçbir yeri olmadığında onu evime almıştım. Ben olmasaydım, sürünerek o uyuşturucu müptelası orospu annesine dönmek zorunda kalacaktı. Sadece bana çocukluğu hakkında anlattıklarına bakılacak olursa benimleyken durumu çok daha iyiydi ve o da bunu biliyordu. Her ay eve yeni bir ahlaksız koca getiren bir anne? Sloan'un o pisliğe geri dönüşünü görmek isterdim.

Ama eğer bir haltlar karıştırıyorsa onu ilk atacağım yer o ev olacaktı. Onu doğruca o müptezel-orospu annesinin kapısından içeri atacak ilk kişi ben olacaktım; Sloan üstünü değiştirirken gözetlemek için dolabının içine saklanan değişik üvey babalarla dolu o karavanın içine.

"Başka bir şey denememi ister misin?" dedi Jess dikkatimi yine o âna çekerek. Yatağın kenarında dizlerinin üzerinde duruyordu. "Sertleşmiyor."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona baktım. "Eğer bu işi doğru yapmayı bilseydin," dedim. Ayağa kalktım, onu

tg:@novaebook

yerde birkaç santim ileri iteledim ve ellerimi duvara dayadım. Gözlerimi kapattım ve önümde eğilmiş olan kişinin o değil Sloan olduğunu hayal ettim. Ama onun ağladığını ve onu bırakmamam için bana yalvardığını hayal ettim. Tıpkı en son bu kadar aptalca bir şey yaptığında olduğu gibi onu affetmem için bana yalvardığını.

Aklı başında olan kim bana ait olduğunu bildiği hâlde Sloan'u bir restorana götürürdü ki? Bana, Asa Jackson'a? Her kim olursa olsun, ona yapabileceğim şeyleri bilseydi bunu asla yapmazdı. Hiç kimse bu şekilde ölmek istemezdi.

"Siktir," dedim, plastiğin Jess'in dilini hissetmeme engel olmasından rahatsız olmuştum. Penisimi ağzından çıkardım, prezervatifi yırtıp attım ve ben onun yerinde Sloan'un olduğunu hayal ederken işini bitirmesine izin verdim.

Alt kata indiğimde, Jon barda Dalton ve Carter ile birlikte oturuyordu. Dolaptan bir bira aldım ve onların yanına oturdum.

"Bana hepsini ağzına alabildiğini söylememiştin," dedim Jon'a birayı açarken. "Şanslı piç."

Sandalyesinde arkasına yaslanırken, gözünü dikip bana baktı. "Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

Kahkaha attım. "Tamam, bence beş dakika öncesine kadar kendi de bunu yapabildiğini bilmiyordu."

Jon iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Lanet olsun Asa. Sana ona yumuşak davranmanı söylemiştim."

Güldüm, biramdan bir yudum aldım ve şişeyi masanın üzerine koydum. "Yumuşak davrandığım tek kız Sloan."

Carter birasını dudaklarına götürdü, başını eğip yutkunurken gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bu çocuğun bakışlarıyla ilgili temel bir sorunu vardı.

tg:@novaebook

"Sloan'dan bahsetmişken," dedi Jon dikkatimi yeniden kendine çekerek. "İyiliğimin karşılığını ne zaman verecek-sin?" Kahkaha attı ve birasından büyük bir yudum aldı.

Ahmak herif *kahkaha* mı atmıştı? Lanet bir *şaka* yaptığını mı düşünüyordu? Bacağımı geri çektim, bütün gücümle sandalyesine tekme attığımda birasıyla birlikte geriye seramik fayansın üzerine düştü. Ayağa kalktım ve aşağı doğru ona baktım, ellerimi yumruk yapmıştım.

"*Sloan* lanet olası bir *sürtük* değil!" diye bağırdım.

Jon yerden kalktı ve bir gerizekâlı olduğu için bana doğru gelmeye başladı. "Değil mi? Sanırım bugün neden Ricker'da olduğunu öğrendin. Senin düşündüğün gibi bir herifi becermiyor muymuş?"

Üzerine saldırdım ve o lanet pis ağzına bir yumruk savurdum. Yere düştüğünde kaburgalarını tekmeledim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu yeniden yumruklamaya çalıştım ama bunu yapamadan önce Dalton ve Carter beni onun üzerinden kaldırdılar. Hızla benden uzaklaştı ve kanayan ağzını sildi. Önce eline, sonra da bana baktı.

"Lanet piç," dedi.

"Komik. Sikimi boğazından çıkardığımda kız arkadaşın da aynı şeyi söyledi."

Jon hızla ayağa kalktı ve yeniden öne doğru bir hamle yaptı, onun hamlesinin önüne geçtim ve çeneme vurmasına izin verdim. Carter aramıza girip onu buzdolabına doğru iterken, Dalton kollarımı daha sıkı tutmaya başladı.

"Üst kata çık!" dedi Carter, Jon'a. "Jess'i kontrol et ve sakinleş."

Jon başıyla onayladığında Carter onu bıraktı. Dalton, o merdivenlerde gözden kaybolana kadar beni bırakmadı.

Elimi çeneme götürdüm ve boynumu kıtlattım. "Ben arka tarafta dışarıda olacağım. Sloan buraya gelir gelmez bana haber verin."

tg:@novaebook

ON İKİ

CARTER

Asa arka kapıdan çıktıktan sonra ensemi kavrayıp sıktım. "Hassiktir!"

"Biliyorum," dedi Dalton, o sırada aklımdan ne geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerek," dedim ona. "Burada bekle ve bir daha birbirlerine girmediklerinden emin ol." Ön kapıdan çıktım ve doğruca arabama doğru ilerledim. Telefonumu cebimden çıkardım ve ekranı kaydırarak Sloan'un numarasını aradım. Dalton, bu işe atandığımda evde yaşayan herkesin numarasını telefonuma kaydettiğini söylemişti. Rehberde S harfine baktım ama ismini göremedim. Tam sinirle telefonu atmak üzereydim ki *Asa'nın kızı* kaydı gözüme takıldı. Kaydın üzerine dokundum. Numarayı daha çabuk çevirmesini dileyerek defalarca dokundum.

Telefonumu kulağıma götürdüm ve çalmasını dinledim. Dördüncü çalışında Sloan sonunda telefonu açtı.

"Alo?"

"Sloan!" İsmini çaresizlik içinde söylemiştim.

"Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Lu... Carter. Ben Carter."

tg:@novaebook

Telefonun diğer ucunda iç geçirdi.

"Hayır, kapatma," dedim, telefonu onu yine özür dilemek için aramadığımı söylediğimi duyacak kadar uzun süre kapatmamasını umuyordum. "Asa biliyor. Bugün Ricker Sokağı'nda öğle yemeğine gittiğini biliyor."

Birkaç sessiz saniye boyunca sessiz kaldı.

"Ona sen mi söyledin?" diye sordu, sesi acıyla doluydu.

"Hayır. Hayır, ben asla böyle bir şey... Jon'un kiminle yemekte olduğunu öğrenip öğrenmediği hakkında bir şeyler sorduğunu duydum. Benimle olduğunu bilmiyor."

Hâlâ güvende olduğumdan emin olmak için arkama göz attım.

"Ama... nasıl bilebilir ki?" diye sordu sesinde korkuyla.

"Belki de telefonunu takip ediyordur," dedim. "Neredesin?"

"Az önce spor salonundan çıktım. Beş dakika uzaklıktayım. Carter ne yapacağım? Beni öldürecek."

Sesindeki korku, o gün geçirdiğim her saniyeden pişman olmama neden oldu. Onu asla bu duruma sokmamalıydım.

"Beni dinle. Pizza kutusu hâlâ arabamın arka koltuğunda. Onu arka tarafta meşgul edeceğim. Buraya geldiğinde kutuyu al ve arka tarafa getir. Saklayacak hiçbir şeyin yokmuş gibi davran. Ona aç olduğunu, bu yüzden öğle yemeği için bir restorana gittiğini, bir pizza aldığını söyle ve sonra bize de ikram et. Eğer konuyu önce sen açarsan, sorun olmayacaktır."

"Tamam," dedi, hızlı nefes alıp veriyordu. "Tamam."

"Tamam," dedim ben de.

Sessizlikle geçen birkaç saniye içinde kalp atışlarım normale dönmeye başladı.

"Sloan?"

"Evet?" diye fısıldadı.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

tg:@novaebook

Bir an için sessiz kaldı. Onun iç geçirdiğini duydum ve sonra telefonu kapattı. Telefonuma baktım, derin bir nefes alıp içeriye yöneldim.

"Kiminle konuştun?" diye sordu Dalton, kapıdan içeri girerken merakla bana bakıyordu. "İspanyolca dersindeki piliç mi?"

Başımla onayladım. "Evet. Ben arka tarafa gidiyorum. Asa'yı sakinleştirmeme yardım etmek ister misin?"

Dalton beni takip etti. "Sakinleşmesi gereken kişi senmişsin gibi görünüyor," dedi.

Kapıyı açtım, Asa havuzun yanındaki şezlongun üzerinde oturmuş, parmaklarıyla dizlerinin üzerinde tempo tutuyordu. Yanına oturdum ve ayaklarımı uzattım, sinirlerimin izin verdiği ölçüde sakin görünmeye çalışıyordum. O gün öğle yemeğinde Sloan'un birlikte olduğu kişinin ben olduğumu öğrenip öğrenmemesi umurumda bile değildi. Yaparım diye tehdit ettiği şeyi yapması umurumda değildi. Umurumda olan tek şey bir daha Sloan'a elini sürüp zarar vermemesiydi.

Dalton'la birlikte, Asa'nın yapmak istediği bir uyuşturucu pazarlığından bahsederek onu meşgul ettik. Bir süre sonra Sloan'un arabayla garaj yoluna girdiğini duyduk. Asa'nın gerildiğini görebiliyordum, cümlesini yarıda bırakıp sustu. Ayağa kalkmaya hazırlandı, ön bahçede Sloan'u karşılayacağını düşünüyordum. Dikkatini dağıtmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Peki, şu Jess denilen kız?" dedim.

Bana doğru döndü. "Ne olmuş ona?"

"Sadece merak ettim. Gerçekten hepsini ağzına alabiliyor mu?" Bu konuyla ilgileniyormuş gibi davranmak bile kendimi pislik gibi hissetmeme neden oluyordu.

Asa gülümsedi ve arka kapı savrularak açıldığında cevap vermek için ağzını açmıştı. Sloan elinde bir pizza kutusuyla

tg:@novaebook

yürüyerek dışarı çıktı. Ellerini yumruk yaparken öfkenin buram buram Asa'dan yayıldığını hissedebiliyorum.

"Selam çocuklar," dedi salınarak bize doğru gelirken. "Aç olan var mı? Yemeğimden artanlar var." Pizza kutusunu uzattı yüzünde bir gülümsemeyle.

Dalton sıçrayarak ayağa kalkıp onun yanına gitti ve kutuyu elinden aldı. "Hem de nasıl," dedi bir dilim alırken. Kutuyu bana uzattığında ben de bir dilim aldım. Sloan onun yanındaki katlanır sandalyeye otururken ben de kutuyu Asa'ya uzattım. Sloan onu öpmek için eğildi ama Asa geri çekildi.

"Bunu nereden aldın?" diye sordu, üzerinde yazan ismi okumak için kutunun kapağını kapattı. Sloan omuz silkti, bana hiç bakmamaya özen gösteriyordu. "Bir İtalyan restoranından. Bugün derslerimden biri iptal oldu ve ben de açtım, bu yüzden gidip öğle yemeği aldım."

"Tek başına mı?" diye sordu Asa kutuyu yanındaki betonun üzerine koyarken.

Sloan gülümsedi. "Evet. Kampüsteki yemeklerden çok sıkıldım." Kutuya uzandı ve bir dilim pizza aldı. "Tadına bak," dedi dilimi Asa'ya uzatarak. "Gerçekten güzel. Siz de deneyin diye eve getirdim."

Asa pizza dilimini onun elinden aldı ve kutunun üzerine bıraktı. Öne doğru eğildi ve Sloan'un elini tutup onu kendine çekti.

"Gel buraya," dedi onu kucağına oturturken, onu öpmek için başının arkasını kavradı.

Bakışlarımı kaçırdım. Bunu yapmak zorundaydım.

Asa, Sloan'un bacakları beline dolanmış hâlde ayağa kalktı. Gözümün ucuyla onun boynunu öperken Sloan'u kalçasından kavrayıp kaldırdığını görebiliyordum. Asa eve doğru yürürken başımı kaldırdığımda, Sloan'un onun omzunun

tg:@novaebook

üzerinden bana baktığını gördüm. Asa onu arka kapıdan içeri taşırken açılmış gözlerle bana bakıyordu; muhtemelen onu üst kattaki yatağına kadar bu şekilde taşıyacaktı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirirken sesli bir şekilde iç çektim. O evin içinde neler olduğunu bildiğim hâlde, nasıl orada öylece oturacaktım?

"Keşke bugün onu yakalayabilseydik," dedim Dalton'a.

"Kızın sana nasıl baktığından hoşlanmadım," dedi Dalton ağzında pizzayla. Ona baktığımda, gözlerini dikmiş arka kapıya baktığını gördüm. "O kız bela."

Pizza kutusunu alıp bir dilim daha çıkardım. "Kıskandın mı?" dedim gülerek, yorumu hakkında kayıtsız görünmeye çalışıyordum. "Her zaman Jess'i alabilirsin. Jon'un bu konuda Asa'dan çok daha cömert olduğunu duydum."

Dalton kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Bu insanlar kafayı yemişler."

Hepsi değil.

"Bence onu kullanabiliriz," diye ekledi Dalton. Dönüp ona baktım, kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Nasıl kullanacağız?"

"Senden hoşlanıyor," dedi oturduğu yerde doğrulurken. "Bunu kendi avantajına kullanmak zorundasın. Onunla yakınlaş. Muhtemelen Asa'nın çalıştığı insanlar hakkında bizim kendi kendimize bulabileceğimizden çok daha fazlasını biliyordur."

Lanet olsun. İstediğim en son şey Sloan'u bu işe dahil etmekti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Dalton ayağa kalktı ve, "Saçmalık," dedi. "Bu mükemmel bir fikir. O kız bu davada gelmesini beklediğimiz fırsat." Telefonunda bir numara tuşlarken arka kapıya doğru yürüdü.

tg:@novaebook

Bir davayı sonuçlandırmak için bir kadını kullanmak onun için hiç önemli değildi. Bunu neredeyse birlikte çalıştığımız her davada yapmıştı.

Benimse yapmak için istekli olduğum bir şey değildi.

Ama bu bana kalmış bir karar olmayabilirdi.

@novaebook

tg:@novaebook

ON ÜÇ

SLOAN

"Kalbin çok hızlı atıyor," dedi Asa beni şiltenin üzerine yatırırken. Elbette ki atıyordu. Bu, yalanı kıvırıp kıvıramayacağımı bilmediğim için muhtemelen hayatımda geçirdiğim en korkutucu beş dakikaydı. Carter sayesinde işe yaramıştı.

"Evin içinde yürüdüğümüz süre boyunca beni öptün," dedim. "Tabii ki hızlı atıyor."

Asa üzerime uzandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp nazikçe beni öptü. Ellerini saçlarımda gezdirdi, yanağımı ve boynumu öptükten sonra boğazıma gelince durdu. Duraksadı ve doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Beni seviyor musun Sloan?" dedi, dürüstçe ve hiç beklenmedik bir anda sormuştu.

Yutkundum ve sonra başımla onayladım.

Ellerinin üzerinde doğruldu. "Tamam o zaman söyle."

Zorla gülümsedim ve ona baktım. "Seni seviyorum Asa."

Bir an âdeta içinde bir yalan makinesi varmış ve benim geçip geçmediğimi görmeyi bekliyormuş gibi bana baktı. Yavaşça bedenini üzerime bıraktı, yüzünü boynuma gömdü. "Ben de seni seviyorum," dedi. Yanına döndü ve beni

tg:@novaebook

kendine çekti. Bana sarıldı, eliyle sırtımda daireler çiziyor, yavaşça okşuyordu. En son bana bu yatakta doğrudan seksle alakalı olmadan ne zaman dokunduğunu hatırlamıyordum. Başımın yanını öptü ve iç geçirdi.

"Beni bırakma Sloan," dedi kararlılıkla. "Beni asla bırakma."

Gözlerindeki delici ama çaresiz bakış beni serseme çevirdi. Başımı iki yana salladım. "Bırakmayacağım Asa."

Bakışları yüzümün her yerinde geziyordu. Bu şekilde kollarının arasında yatıp beni büyük bir yoğunlukla izlemesini izlerken sevildiğimi mi hissetmeliydim yoksa korkmalı mıydım bilmiyordum. Sanırım ikisinden de biraz vardı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni sertçe öptü. Âdeta içimden dışıma her santimim üzerinde hak ister gibi dilini boğazıma kadar soktu. Öpüşü kesinlikle hassas değildi ve dudaklarını benimkinden uzaklaştırdığında, nefes nefese kalmıştı. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve gömleğini başının üzerinden çıkardı. "Bir daha söyle," dedi hem bluzumu hem de sutyenimi başımın üzerinden çıkarırken. "Bana beni sevdiğini söyle Sloan. Beni asla bırakmayacağını söyle."

"Seni seviyorum. Seni asla bırakmayacağım," diye fısıldadım içimden ikincisinin yakında bir yalan olması için dua ederek.

Dudaklarını yine dudaklarıma bastırdı ve elini karnımın üzerinde pantolonuma kadar indirdi. Beni o kadar şiddetli bir şekilde öpüyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Pantolonumu aşağı indirmeye çalıştı ama görünüşe göre bunu yapacak kadar uzun süre dudaklarımdan uzak kalamıyordu. Aynı onun gözünde olduğum fahişenin yapması gerektiği gibi kalçalarımı havaya kaldırdım ve kıyafetlerimi çıkardım.

Çünkü bir fahişenin tanımı bu değil miydi? Kişisel çıkarı için kendisine olan saygısından taviz veren biri değil miydi?

tg:@novaebook

Kişisel çıkarım özverili olsa ve benimle bir ilgisi olmasa ve sadece kardeşimle ilgili olsa da bu, onunla bir şey karşılığı seviştiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Ki bu da... tanım gereği... beni bir fahişe yapıyordu.

Onun fahişesi.

Ve gözlerindeki sahiplenici bakıştan anladığım kadarıyla, olmama izin vereceği tek şey buydu.

@novaebook

tg:@novaebook

ON DÖRT

CARTER

Dünyada zamanlamamdan daha kötü çok az şey vardı. Evin içine girmek için arka kapıyı açtığım anda, kulağıma Asa'nın üst kattan gelen inler gibi homurdanmalarının son sesi geldi. Mutfakta duraksadım, Asa'nın ona neler yaptığını neden dinlediğimden bile emin değildim. Özellikle de sadece iki saat önce Jess'e ne yaptığını bildiğim için bunun düşüncesi bile midemin burulmasına neden oldu.

Yukarıdaki ayak seslerini ve banyonun kapısının kapandığını duyduğumda, girdiğim transtan çıktım ve buzdolabına doğru yürüdüm. Buzdolabının ön kısmına tutturulmuş, üzeri telefon numaralarıyla dolu bir manyetik beyaz tahta vardı. Kalemlerden birini aldım ve tahtaya bastırıp yazdım. Ayak sesleri merdivenlerden aşağı indi ve kalemi yerine koyup tam Asa köşeden dönerken ben de arkamı döndüm.

"Selam," dedi. Ayakları çıplaktı ve üzerinde sadece düğmeleri açık kot pantolonu vardı. Saçları dağınıktı ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı.

"N'aber?" Tezgâha yaslandım ve dolaba gidip bir paket patates cipsi almasını izledim. Paketi açıp karşıma geçip tezgâha yaslandı.

tg:@novaebook

"Dün gece nasıl gitti?" diye sordu. "Sana sorma şansım olmadı."

"Güzel," dedim. "Ama merak ettim. Ya doğrudan tedarikçisine ulaşabilseydik? Eğer onunla çalışmanın tek nedeni tercümeyse artık gerçekten bir aracıya ihtiyacımız yok."

Asa ağzına bir cips daha tıktı ve parmaklarını yaladı. "Seni neden içeri aldığımı sanıyorsun?" Cips paketini bıraktı ve lavaboya dönüp ellerini suyun altına tuttu. "Ellerimde lanet amcık tadı var," dedi ellerini sabunla yıkarken.

Bu, kariyerimdeki daha aptalca bir iş seçmiş olmayı dilediğim birkaç andan biriydi. Beni duygusal olarak daha az tüketecek bir şey. Bir şiir öğretmeni olmalıydım.

"O kızla ne kadar zamandır birliktesin?" diye sordum. Burada olmamın nedenlerinden biri onu gözetlemekti ama cevaplarını bilmek istediğim soruların hepsi Sloan ile ilgili gibi görünüyordu.

Ellerini bir havluyla kuruladı ve cips paketini eline aldı, sonra da barın yanındaki bar taburelerinden birine oturdu. Ben ise olduğum yerde kaldım.

"Bir süredir. Belki iki yıl?" Ağzına bir avuç patates cipsi tıktı ve avcunu kotuna silerek temizledi.

"Yaptığın işi onaylamıyor gibi görünüyor," dedim hafifçe konuya girerek. "Sence seni ele verir mi?"

"Mümkün değil," diye cevapladı hızla. "Sahip olduğu tek şey benim. Bunu kabul etmekten başka seçeneği yok."

Başımla onayladım ve arkamdaki tezgâhın köşesini elimle kavradım. Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyordum, bu yüzden de Sloan'un sahip olduğu tek şeyin kendisi olduğunun da onun yalanlarından biri olduğunu umuyordum.

"Sadece emin olmak istedim," dedim. "Benim için insanlara güvenmek zor, ne demek istediğimi anlıyorsan."

tg:@novaebook

Asa gözlerini kıstı ve öne doğru eğildi. "Hiçbir zaman *hiç kimseye* güvenme Carter. *Özellikle* de fahişelere."

"Sloan'un fahişe olmadığını söylediğini düşünüyordum," diye meydan okudum.

Bakışlarını gözlerimden ayırmadı öfkeli gözleri hareket etmiyordu. Bir an için bana da daha önce Jon'a yaptığı şeyi yapacağından endişelendim. Bunun yerine elini çenesine götürdü, boynunu kıtlattı, sonra yeniden sandalyesinde arkasına yaslandı. Sloan'un merdivenlerden inen ayak seslerini duyduğunda gözlerinde parlayan öfke yok oldu. Sloan mutfağa girdi ve ikimizi bir arada görünce olduğu yerde durdu.

Asa bakışlarını benden çekip Sloan'a baktı. Asa kahkaha attı, ayağa kalktı ve Sloan'u kendine doğru çekti. "İnsanların benim güvenimi kazanması gerekir," dedi Sloan'un omzunun üzerinden bana bakarak. "Sloan bu güveni kazandı."

Sloan ellerini onun göğsüne koyup itti ama Asa onu bırakmadı. Yeniden bar sandalyesine oturdu ve Sloan'u yüzü bana dönük, sırtı ona yaslanmış, bacaklarının arasında duracak şekilde kendine doğru çekti. Kollarını onun beline doladı, çenesi Sloan'un omzunun üzerindeydi ve yeniden bana bakıyordu.

"Senden hoşlandım," dedi Asa. "İşini çok ciddiye alıyorsun."

Sloan'un gözlerine bakmamaya çalışırken tüm gücümle tezgâhı kavradım ve kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim. Asa ona her dokunduğunda gözlerinde gördüğüm korkuyla başa çıkamıyordum.

"İşten bahsetmişken," dedim. "Birkaç saat içinde geri döneceğim. Yapmam gereken birkaç şey var." Ayağa kalktım ve Sloan ile Asa'nın yanından geçerek ön kapıya doğru ilerledim. Yanlarından geçerken Sloan bir kez daha gözlerinde bir beklentiyle bana baktı.

tg:@novaebook

Asa eğilip onun ensesini öptü, sonra bir elini yukarıya, göğsüne çıkardı. Sloan gözlerini sımsıkı kapattı, yüzünü buruşturdu ve bana arkasını döndü.

Ön kapıya doğru yürümeye devam ettim, kendimi tamamen çaresiz hissediyordum. Kendime devamlı olarak tek bir sebepten ötürü burada olduğumu hatırlatmak zorundaydım ve bu sebep Sloan değildi.

Arabamla garaj yolundan çıkmadan önce Dalton'a mesaj attım ve ona birkaç rapor yazmak için karakola gideceğimi söyledim. Ama bunun yerine, arabayı öylesine sürmeye başladım, nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Radyoyu açtım ve Asa'yı öldürmekle ilgili düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım ama bunun dışındaki bütün düşüncelerim Sloan ile ilgiliydi... ve Sloan hakkındaki her düşünce yine Asa'yı öldürmek hakkındaki düşüncelerime doğru gidiyordu.

Asa sayısız insanın hayatını mahvediyordu ve Sloan'unki bunlardan sadece biriydi. Ya ne için burada olduğuma odaklanıp sonunda hayatları kurtarmayı sağlayacak şekilde işlerine dahil olan herkesi etkisiz hâle getirmeye yardımcı olabilir... ya da tek bir kızı istismarcı erkek arkadaşından kurtarabilirdim.

Burada yapmak için bulunduğum şey ile yapmak *istediğim* şey arasında ayırım yapmak zorunda kalmak, kendimi General Patton* teorisi içinde gibi hissetmeme neden oluyordu, bazen pek çok insanın hayatını kurtarmak için birkaç kişinin hayatından fedakârlık etmek gerektiği gibi.

Asa'nın mahvettiği diğer bütün hayatları kurtarmak adına Sloan'un hayatını feda ediyormuşum gibi hissediyordum. Ve bu düşünce beni öldürüyordu.

---

* 1970 yılında yapılmış Amerikan filminde general emirlere karşı inisiyatif almakla bilinir. General çoğunluğun iyiliği için birkaç kişinin hayatını riske atmak arasında bir karmaşada kalır. (ç.n.)

tg:@novaebook

Kendimi, geçen hafta içinde en azından üçüncü kez bu meslek için uygun olup olmadığımı sorgularken buldum.

Bir saat boyunca arabayla etrafta gezindikten sonra Asa'nın evine geri dönmeye karar verdim. Dalton çoğunlukla orada kalıyordu ama aylar önce yaptıkları bir konuşmada Asa'ya benim kampüste kaldığımı söylemişti. Bu nedenle de Asa'nın beni araştırmaya karar verme ihtimaline karşı gerçekten de kampüste bir daire bulmak zorundaydım. Ama yine de çoğunlukla Asa'nın evinde oluyordum çünkü eninde sonunda en çok bilgiyi alacağım yer orasıydı. Pekâlâ... onun "tayfasının" ve... muhtemelen Sloan'un yakınında olabilmek için oraya gidiyordum.

Dalton'un haklı olduğunu biliyordum. Soruşturmanın yararı için Sloan'u kullanmam gerekiyordu ama bu da onun içinde bulunduğu durumda kalması anlamına geliyordu. Ona gizlice biraz para verip Asa'dan mümkün olduğunca uzağa kaçması konusunda onu zorlamayı tercih ederdim.

Asa'nın sokağına yaklaştığımda, Sloan'un evlerinden iki blok ötede bir bankta oturduğunu fark ettim. Kitaplarını önündeki piknik masasının üzerine yaymış, tek başına oturuyordu. Arabayı yavaşlattım ve yolun kenarına park ettim. Yalnız olduğundan emin olmak için etrafa göz gezdirdim.

Bir süre arabamın içinde oturup onu izledim, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Eğer daha akıllı olsaydım, arabayı sürmeye devam edip dikkatimi yeniden olması gereken yere verirdim. Eğer daha akıllı olsaydım, arabamın kapısını açıp caddenin karşısına geçmeye hazırlanmazdım.

Eğer daha akıllı olsaydım...

tg:@novaebook

ON BEŞ

SLOAN

Hayatım boyunca Asa'nın bir gün bile ders çalıştığını görmemiştim. Bense etrafımda işler ne kadar çığırından çıkarsa çıksın, her gün ders çalışıyordum. Sadece huzur ve sakinlik için evden çıkıp parka gittiğim o an olduğu gibi. Nasıl oluyordu da not ortalaması 3.5 oluyordu? Profesörlere rüşvet vermese bunu yapabileceğine inanmıyordum.

"Selam."

Anahtarlarımı aldım, göz yaşartıcı spreyimi kavradım ve yavaşça arkama döndüm. Carter, elleri kotunun ceplerinde arkamdan bana doğru yürüyordu. Koyu renk saçları dağınık bir şekilde alnına dökülmüş, gözlerinin önüne düşüyordu.

Benden birkaç adım ötede durdu, yaklaşması için izin vermemi bekliyordu. Bu sefer bana gülümsemiyordu. *En azından bu sefer düşünceli davranmıştı.*

"Selam," dedim duygusuzca. Anahtarlarımı yeniden masanın üzerine bıraktım. "Seni beni geri getirmen için Asa mı yolladı?"

Piknik masasına doğru yürüdü ve bir bacağını yana atıp sıraya oturdu. Elleri hâlâ ceplerinde, bana dönmüş hâlde oturuyordu. Ders kitaplarıma bakarak ona bakmayı reddettim.

tg:@novaebook

Sınıfta ona karşı hissettiğim hafif hoşlanma duygusu, onunla öğle yemeğinden sonra çılgın bir curcuna olabilecek bir hâle gelmişti. Ondan uzak durmalıydım ama ona bakmak ondan uzak durmak *istemememe* neden oluyordu.

"Arabayla geçiyordum. Burada oturduğunu gördüm, iyi olup olmadığını görmek istedim."

"Ben iyiyim," dedim dikkatimi yeniden önümdeki ödeve vererek. Belki de beni önceden uyardığı için ona teşekkür etmem gerektiğini hissediyordum. Eğer beni aramamış olsaydı, ne durumda olabileceğimi söylemek mümkün değildi. Ama yine de beni kendi kıçını kurtarmak için uyarmış da olabilirdi.

Ama bunun için yapmadığını biliyordum. Telefonu kapatmadan önce sesindeki endişeyi duymuştum. Benim için korkmuştu. Aynı benim onun için korktuğum gibi o da benim için korkmuştu.

"Öyle misin?" diye sordu şüpheyle. "Gerçekten iyi misin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. İşleri kendi hâline bırakamıyordu, değil mi?

Kalemimi masaya bıraktım ve dönüp ona baktım. Her zaman daha fazla gerçek öğrenmek için üsteliyordu. Her zaman ne düşündüğümü öğrenmek istiyordu. Eğer istediği buysa, bu konuşmayı yapıp bundan kurtulabilirdik. Derin bir nefes aldım ve şimdiye kadar sorduğu ve hatta soracak olduğu tüm soruları cevaplamaya hazırlandım.

"Evet, iyiyim. Çok iyi değilim. Berbat durumda da değilim. Sadece *iyiyim*. İyiyim çünkü başımı sokacak bir evim ve kötü seçimler yapmama neden olsa bile beni seven bir erkek arkadaşım var. Onun daha iyi bir insan olmasını ister miydim? Evet. Eğer imkânım olsa onu terk eder miydim? Evet. Kesinlikle. Ödevimi yapabilecek ve Tanrı korusun uyuyabilecek kadar sessiz bir yer bulabileceğim bir evim olmasını

tg:@novaebook

ister miydim? Lanet olsun, evet. Daha önce mezun olup bu karmaşadan kurtulmak ister miydim? Evet. Asa'nın bana davranış şeklinden utanıyor muyum? Evet. Senin bu işin bir parçası olmamanı ister miydim? Evet. Senin derste ilk tanıştığımda olduğunu düşündüğüm kişi olmanı diler miydim? Evet. Beni kurtarmanı diler miydim?"

Hızlıca, yenik bir şekilde iç geçirdim. "Çok isterdim Carter," diye fısıldadım. "Beni bu pislikten kurtarmanı çok ama çok isterdim. Ama kurtaramazsın. Kendim için bu hayatı yaşamıyorum. Eğer öyle olsaydı, çok uzun zaman önce çıkıp gitmiş olurdum."

Beni bu hayattan nasıl kurtarabilirdi? O da bu hayatın bir *parçasıydı*. Eğer Asa'dan kaçıp Carter'ın kollarına gitseydim, tam olarak aynı hayatı yaşayacaktım... Sadece başka kollarda olacaktım. Ve Carter'ın hâlâ bu ortamda olmamın tek sebebinin kendimle ya da eskiden Asa için hissettiklerimle ilgili olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

İçinde bulunduğumuz bu üzücü durum karşısında başımı iki yana salladım ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Bir kere onu terk ettim," dedim Carter'a. "İlk başlarda parayı nasıl kazandığını öğrendiğim zamanlardaydı. Gidecek hiçbir yerim yoktu ama daha iyisini hak ettiğimi bildiğim için onu terk ettim." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken duraksadım. Carter'a baktığımda, ilk fark ettiğim şey gözlerindeki içten endişeydi. Yatağını paylaştığın insandan çok, zar zor tanıdığın bir insana güvenmek garip bir histi.

"Büyürken benden küçük iki erkek kardeşim vardı. Ben sadece iki yaşındayken doğmuşlardı. İkizlerdi. Annem uyuşturucu bağımlısıydı, bu yüzden de ikisi de sorunlarla doğmuşlardı. Drew on yaşındayken öldü. Diğer kardeşim –Stephen– çok fazla bakıma ihtiyaç duyuyor. İkimiz için iyi bir hayat inşa etmek istiyorsam kendi başıma sağlamayacağım bir bakımdı. Stephen on altı yaşına geldiğinde, en sonunda

tg:@novaebook

yirmi dört saat bakım alabileceği bir tesise kabul edildi. Ve ben de üniversiteye gidip ikimiz için daha iyi bir hayat kurabilecektim. Birkaç hafta sonra Asa'dan ayrılmaya karar verene kadar her şey çok güzeldi. Stephen'ın devlet yardımı kesildi ve ikimizin beraber yaşayabileceği bir yer yoktu –ona bakım sağlayabileceğim bir yerimiz. Diğer tek seçeneğim, ayda bin dolar olan bakım ücretini cebimden ödemekti. Bunu karşılayamazdım ama istediğim en son şey onun yeniden annemin yanına taşınmasıydı. Orası onun için güvenli değildi. Annem bir bağımlı ve bırak Stephen'ı, kendine bile bakacak durumda değildi. İkimizi de içine soktuğum durumu fark ettiğimde, dönecek başka bir yerim yoktu. Asa ona bir şans daha verirsem Stephen'ın bakım ücretini ödemeyi teklif ettiğinde, hayır diyemedim. Yeniden onun yanına taşındım. Şimdi Asa benim için yeterliymiş gibi davranmak zorundayım. Yaptığı korkunç şeyleri görmezden geliyormuş gibi davranıyorum. Ve bunun karşılığında, o da her ay Stephen'ın giderlerini karşılıyor. Ve hâlâ burada olmamın nedeni bu Carter. Çünkü başka seçeneğim yok."

Carter bana bakıyordu, tamamen sessizdi. Bir an için ona bu kadar açılmış olmaktan pişman oldum. Daha önce bunu kimseye anlatmamıştım. Asa beni hak etmiyor olsa da sadece bana yardımcı olduğundan dolayı onunla birlikte olmaktan utanıyordum. Bu gerçeği başka birine itiraf etmek utanç vericiydi.

O anda, o gün onunla gittiğimiz öğle yemeği bir dünya kadar uzakta görünüyordu. O sabah ile o an arasında çok fazla şey olmuştu. Artık daha farklı görünüyordu. O sabah sınıftaki şakacı Carter değildi. Öğle yemeğinin ardından özür dileyen Carter değildi.

O anda... bilmiyorum... tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu. Sanki o zamana kadar aslında olmadığı biri gibi davranmış ve ilk kez gözlerindeki gerçekle bana bakıyordu.

tg:@novaebook

Bir an için bakışlarını kaçırdı, yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördüm ve sonra konuştu. "Kardeşin için yaptığın şeye saygı duyuyorum Sloan," dedi. "Ama eğer sonunda ölürsen ona ne faydan olacak? O ev senin için güvenli değil. Asa senin için güvenli değil."

İç geçirdim ve haince dökülen bir gözyaşımı elimle sildim. "Elimden geleni yapıyorum. *Eğerler* hakkında endişelenecek lüksüm yok."

Gözyaşımın yanağımdan süzülmesini izledi ve sonra elini yüzüme getirip sildi. Asa'ya onca gözyaşı dökmüş olmama rağmen bir kere bile silme girişiminde bulunmamıştı.

"Gel buraya," dedi Carter elimi tutarken. Bana doğru yaklaşırken beni kendine doğru çekti. Elimi tutan eline baktım ve elimi çekmeye çalıştım. Elimi daha sıkı tuttu ve diğer eliyle dirseğimi kavradı. "Gel buraya," diye fısıldadı yatıştırıcı bir ses tonuyla ve beni daha yakınına çekti. Kollarını bana doladı ve başımı omzuna yasladı. Bana sıkıca sarılıp bir eliyle başımı tuttu. Sıcak yanağını başımın üzerine yaslayıp bana sarıldı.

Yaptığı tek şey buydu.

Bahaneler üretmedi. Yalan söyleyip bana her şeyin yoluna gireceğini söylemedi çünkü ikimiz de girmeyeceğini biliyorduk. Asa gibi tutamayacağı sözler vermedi. Sadece rahatlatmaktan başka amacı olmayan bir şekilde bana sarıldı ve hayatımda ilk defa böyle bir şey hissediyordum.

Ona biraz daha sokuldum ve göğsünün içinde hızla atan kalbinin sesini dinlerken rahatladım. Gözlerimi kapatıp çılgın, mahvolmuş hayatımda birinin beni umursadığı bir zaman aradım ama bulamadım. Yirmi bir senedir bu dünya üzerinde yaşıyordum ve ilk kez birinin umurunda olduğumu hissediyordum.

Elimle gömleğini kavradım ve ona daha da sokulmaya çalıştım, onun içine kıvrılmak ve sonsuza kadar bu hissin

tg:@novaebook

tadını çıkarmak istiyordum. Yanağını kaldırdı ve dudaklarını hafifçe başımın üzerine dokundurdu.

Bir süre birbirimize kenetlenmiş hâlde kaldık, sanki dünyanın kaderi bu kucaklaşmaya bağlıymış gibi birbirimize tutunduk.

Gömleğinin ince kumaşı, yanaklarımdan akan gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Neden ağladığımı bile bilmiyordum. Belki de o âna kadar bana değer verilmesinin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı içindi. Saygı duyulmasının. O âna kadar, birinin umurunda olmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hiç kimse, gerçekten birinin umurunda olmadığını hissettiği bir hayat yaşamamalıydı onları yaratan ebeveynlerin bile. Ama yine de ben yirmi bir sene böyle bir hayat yaşamıştım.

O âna kadar.

@novaebook

tg:@novaebook

ON ALTI

CARTER

Gözlerimi kapattım ve Sloan göğsümün üzerinde sessizce ağlarken ona sarılmaya devam ettim. Alacakaranlık karanlığa dönene ve gün ışığından geri kalanlar yıldızlardan oluşan bir örtüyle kaplanana kadar ona sarılmaya devam ettim.

Sokağa giren bir arabanın sesini duyana kadar ona sarılmaya devam ettim. Bakışlarımı kaldırıp baktım ama araba diğer yöne ilerledi. Başını gömleğime yaslamış bir şekilde kalmaya devam etti ama o anda Asa'nın hatta Dalton'un bile o sırada beni onunla birlikte görme fikri zihnimin en önündeydi.

Burada onu rahatlatıyor olmamalıydım. Bu onun için daha fazla sorun yaratmaktan başka bir işe yaramazdı.

Çünkü Sloan haklıydı. Onu kurtaramazdım. Bunu ne kadar çok istesem de ikimiz de sıkışıp kalmıştık. İkimizden çok daha büyük bir şeyi mahvetme riskini alamazdım. Onun kaçmasına yardım etmek için burada yapmak için bulunduğum şeyi feda edemezdim. Bu kaçış, finansal koşulları uygun olduğunda zaman kendi başına gerçekleştirmesi gereken bir şeydi.

tg:@novaebook

Ve ona sarıldığım her an, elini tuttuğum, sınıfta yanında oturduğum, onu bu zararsız durumlardan birinin içine soktuğum her sefer onu bir uçurumun kenarına daha fazla itiyordum. Eğer ondan uzaklaşmanın bir yolunu bulamazsam... sonunda onun uçurumdan düşmesini izleyecektim.

Kollarımı gevşettim ve geri çekildim ama Sloan gömleğime sıkıca tutunmuş hâlde kalmaya devam etti. Ellerini tuttum ve kendimden uzaklaştırdım. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri de dudakları kadar kırmızı ve şişti.

Bu şekilde düşünmeyi kes Luke.

Ayağa kalkmaya çalışırken, Sloan gömleğimden tutup beni geri çekmeye çalıştı, kafa karışıklığı gözlerinden belli oluyordu.

"Bırak," diye fısıldadım.

Elleri kucağına düştü ve bakışlarını kaçırdı. Ayaklarını bankın üzerine çekti, dizlerine sarıldı ve başını kollarına dayayıp ağlamaya devam etti. Ondan uzaklaşmak için tüm gücümü kullanmak zorundaydım.

"Haklısın Sloan," dedim ondan uzaklaşırken. "Seni kurtaramam."

Arkamı döndüm ve arabama doğru yürümeye başladım, her adım bir öncekinden daha zor geliyordu. Kapıyı açarken arkamı dönmedim. Arabaya binip bir kere bile arkama bakmadan onun evine doğru arabamı sürdüm.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, oturma odasının hâlinden ve arka bahçeden gelen seslerden bunun uzun bir gece olacağını anladım.

Evin içinden geçip arka bahçeye çıktım. İnsanlar etrafa yayılmıştı. Ben dışarı çıktığımda kimse kafasını kaldırıp bakmadı bile. Havuzdaki dört kız kendilerini rezil etmekle meşguldü. İki tanesi diğer ikisini omuzlarına almıştı ve birbirlerini suya

tg:@novaebook

düşürmeye çalışıyorlardı. Jon ve Dalton ellerinde biralarıyla havuzun kenarında durmuş, kimin üzerine bahse girdilerse ona tezahürat yapıyorlardı.

Asa ayaklarını suya sokmuş, havuzun kenarında oturuyordu. Kızlara bakmıyordu. Doğrudan bana bakıyordu –bakışları sert ve şüpheyle doluydu. Başımla ona selam verip bakışlarını fark etmemiş gibi davrandım.

Dalton beni gördü ve, "Carter!" dedi. Hızla havuzun etrafından dolaşıp yanıma geldi, ayakta zor duruyordu. Yanıma gelene kadar kahkahalar atıp birasının yarısını yere döktü. Yanıma geldiğinde kolunu omzuma attı ve bana yaklaştı.

"Endişelenme, göründüğüm kadar kötü hâlde değilim," dedi. "Sloan'dan bir şeyler öğrenebildin mi?"

Geri çekildim ve ona baktım. "Sloan'la birlikte olduğumu nereden bildin?"

Kıkırdadı. "Bilmiyordum. Ama aferin," dedi omzumu sıkarak. "Hızlı çalışıyorsun. Bence bildiğini düşündüğümüzden daha fazlasını biliyor."

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Bence bir bok bilmiyor," dedim ona. "Ona odaklanmak zaman kaybı olacak."

Dalton'un üzerinden baktığımda Asa'nın gözlerini dikmiş bize baktığını gördüm. Ayaklarını sudan çıkardı ve ayağa kalktı.

"Buraya geliyor," dedim.

Dalton tek kaşını kaldırdı ve benden uzaklaşıp birasını havaya kaldırdı. Sırıttı ve arkasını döndü. "Suyun altında siz pisliklerin hepsinden daha uzun süre kalabileceğime yüz dolar diyorum!"

Jon hemen bahse dahil oldu. Biralarını bir kenara attılar ve havuza daldılar.

Asa bana doğru yürüdü ve doğruca yanımdan geçip eve girdi, bir kere bile göz teması kurmamıştı.

tg:@novaebook

Hangisinin sinirimi daha fazla bozduğunu bilmiyordum. Asa'nın her hareketinden şüphelendiğim gerçeği mi yoksa onun *benden* şüpheleniyor gibi göründüğü gerçeği mi?

@novaebook

tg:@novaebook

ON YEDİ

SLOAN

Kendimi eşyalarımı toplayıp eve geri dönecek kadar toplayabilmem için Carter'ın gidişinin ardından yarım saat geçmesi gerekti. Karanlık garaj yolunun kenarına ulaşalı on dakika olmuştu. Kaldırıma bakıyor, gözlerimle dönemeçli yolu takip ediyordum. Yürümeye devam etmek çok kolay olurdu. O evde istediğim hiçbir şey yoktu. Hatta ihtiyacım olan bir şey de yoktu. Geri dönemeyecek kadar uzaklaşana kadar kaldırımda yürümeye devam edebilirdim.

Keşke kulağa geldiği kadar kolay olsaydı ama yine... bu sadece benimle ilgili bir şey değildi. Ve bunu *sadece* ben değiştirebilirdim.

Carter beni kurtaramazdı. Asa kesinlikle beni kurtarmayacaktı. Sadece kendi evime çıkıp kardeşimi yanıma alacak kadar param olana kadar para biriktirmeye devam etmem gerekiyordu.

Çimin üzerinde eve doğru bir adım attım ama duraksadım. O anda olmak istediğim en son yer orasıydı. Parka, o banka, Carter'ın kollarına geri dönmek istiyordum. O hissi yeniden hissetmek istiyordum ama utanarak kabul ediyordum ki bundan fazlasını da istiyordum. Bana saygı duyan biri tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

tg:@novaebook

Sadece bunu düşünmek bile kendimi inanılmaz derecede suçlu hissetmeme neden olmuştu. Asa bana sadıktı. Geçimimi sağlıyordu. Finansal olarak kardeşime bakıyordu... ki onun sorumlu olduğu bir şey bile değildi. Bunu, beni sevdiği ve benim kardeşimi mutlu görmek istediğimi bildiği için yapıyordu. Bu konuda ona haksızlık edemezdim. Bu, hayatım boyunca herhangi birinin benim için yaptığından daha fazlasıydı.

İçinde tamamladığım ödevim olan sırt çantamı Asa'nın arabasına koydum ve ön kapıdan içeri girdim. Mutfağa gelene kadar yürümeye devam ettim. Her akşam yaptığımı yapacak, yiyecek ve içecek bir şeyler alıp üst kattaki odama götürecektim. Orada tek başıma olacak, müziğin, kahkahaların ve bazen de bastırılmış çığlık seslerinin arasında uyumaya çalışacaktım. Uyuyakalacak ve Asa beni yeniden uyandırmadan önce dört saat geçmesini umacaktım.

Mikrodalganın saatini kurdum ve kupamı buzla doldurdum. Dipfrizin kapağını kapattım ve buzdolabı kapağını açmaya giderken, beyaz tahtanın üzerindeki tanıdık yazı gözüme çarptı. Yazıyı okuduğumda beynim durdu.

Endişeler, parmak uçlarından akan rasgele kelimeler gibi dudaklarından akıyor. Uzanıp onları yakalamaya, yumruklarımın içine hapsetmeye çalışıyorum, hepsini yakalamaktan çok istediğim bir şey yok.

Yazdığı kelimelere baktım, herhangi birinin okuyabileceği şekilde açıkça yazılmıştı ama ben sadece benim için yazıldıklarını biliyordum. Oyunu yanlış oynadığı belliydi. Bu sefer bunları yazmadan önce *gerçekten* ne yazacağını düşünmüştü. Bu, gülümsememe neden oldu. *Hileci.*

Kelimeleri silmeden önce zihnime kazıdım. Kalemi aldım ve beyaz tahtaya bastırdım.

tg:@novaebook

ON SEKİZ

ASA

Ellerim terden ıslanmıştı. Klima yine bozulmuştu ve hava dışarı çıkılamayacak kadar sıcaktı. Elimi kanepenin deri kolu üzerinde gezdirdiğimde, elimi gezdirdiğim yerlerde geriye terden bir iz kalıyordu.

Merak ediyordum, ter nereden geliyordu?

Merak ediyordum, deri nereden geliyordu?

Annem bana derinin sığırlardan yapıldığını söylemişti ama o bir yalancıydı, bu yüzden ona inanmıyordum. Deri nasıl sığırlardan yapılmış olabilirdi ki? Daha önce bir sığıra dokunmuştum ve sığırlar tüylüydü. Bana deri gibi görünmemişti. Deri sığırlardan çok dinozorlardan yapılmış gibi görünüyordu.

Bahse girerim deri aslında dinozorlardan yapılıyordu. Annemin neden her zaman bana yalan söylediğini bilmiyordum. Babama da yalan söylüyordu. Ona yalan söylediğini biliyordum çünkü bu yüzden başı çok belaya giriyordu.

Babam bana her zaman fahişelere güvenmememi söylüyordu. Fahişenin ne olduğunu bilmiyordum ama babamın nefret ettiği bir şey olduğunu biliyordum.

tg:@novaebook

Bazen anneme kızdığında ona fahişe diyordu. Belki de fahişe, yalancı için kullanılan başka bir kelimeydi ve babamın onlardan bu kadar nefret etmesinin nedeni buydu.

Annemin bir fahişe olmamasını isterdim. Bu kadar çok yalan söylememesini isterdim, böylece başı bu kadar çok belaya girmezdi. Onun başını belaya sokmasını izlemeyi sevmiyordum.

Ama babam bunun benim için iyi olduğunu söylüyordu. Eğer büyümek ve bir erkek olmak istiyorsam, ağladığı zaman bir kadının nasıl göründüğünü görmem gerektiğini söylüyordu. Babam bir kadının gözyaşlarının bir erkeği zayıflattığını ve küçükken ne kadar çok gözyaşı görürsem, büyüdüğümde yalanlarına o kadar az inanacağımı söylüyordu. Bazen bir fahişe olduğu için annemi cezalandırdığında, bana annemin ağlamasını izlettirirdi, böylece tüm fahişelerin ağladığını ve bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini bilerek büyüyecektim.

"Kimseye güvenme Asa," diyordu her zaman bana. "Özellikle de fahişelere."

Deri kayışı kavradım ve sıktım, sonra elimle koluma vurdum. Artık derinin dinozorlardan yapılmadığını biliyordum.

Annem en azından *bu* konuda yalan söylemiyordu.

O akşam yatak odalarındaki kavga hakkında çok bir şey hatırlamıyordum. Bağırış çağırış artık günlük bir rutin hâline gelmişti o yüzden de benim için yeni değildi. O gece çok farklı olan şey sessizlikti. Ev hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Yatakta yatıp kendi nefeslerimi dinlediğimi hatırlıyordum çünkü evin içindeki tek ses buydu. Sessizlikten nefret ediyordum. Sessizlikten hâlâ *nefret ediyorum.*

Birkaç gün boyunca kimse babamın anneme ne yaptığını fark etmemişti. Kanlı bir çarşafa sarılmış olan cesedini,

tg:@novaebook

yarısı toprağa gömülmüş hâlde evin altında bulmuşlardı. Bunu biliyordum çünkü gizlice dışarı çıkmış ve onu evin altından çıkarmalarını izlemiştim.

Polisler babamı tutukladıktan sonra beni teyzemin yanına yollamışlardı ve on dört yaşında evden kaçana kadar orada yaşamıştım.

Babamın bir yerlerde hapiste olduğunu biliyordum ama onu hiç aramamıştım. O geceden beri ne onu görmüş ne de ondan haber almıştım.

Sanırım fahişelerle evlenen *erkeklere* de güvenmemeniz gerekiyordu.

Şırınganın ucunu koluma bastırdım ve biraz baskı uyguladım. Şırınga tenimi deldiğinde, bu süreci elimden geldiğince uzattım. İğnenin ilk girişi ve o batma, benim için en güzel kısımdı.

Başparmağımı bastırdım, sıcak yanma hissinin iğnenin girdiği yerden bileğime ve omzuma yayılmasını hissedebiliyordum.

Şırıngayı çıkardım ve yere attım, sonra deri kayışı açıp onun da düşmesine izin verdim. Başımı duvara yaslarken, kolumu göğsüme doğru kıvırdım ve diğer elimle tuttum. Gözlerimi kapattım ve kendi kendime gülümsedim, sonunda annem gibi bir fahişeyle birlikte olmadığım için rahatlamıştım.

Bugün Sloan'un başka bir erkekle olduğunu düşünmek, babamın fahişelerden neden bu kadar nefret ettiğini açıkça ortaya koymuştu. O âna kadar babamı gerçek anlamda anlamamıştım –babamın annem için hissettiği o nefreti Sloan'a karşı hissettiğim o âna kadar.

Sloan bir fahişe olmadığı için çok rahatlamıştım.

Kolumun hareketsiz bir şekilde şilteye düşmesine izin verdim.

Lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu.

tg:@novaebook

Sloan'un merdivenlerden çıkan ayak seslerini duydum.

Bunu yatak odamızda yaptığım için bana sinirlenecekti. Bu boku sadece sattığımı düşünüyordu –bir numunesini kullanmadığımı.

Bugün bana yaşattıklarının ardından, bu yatak odasına girdiğinde bu konu hakkında lanet olası tek bir kelime etmese iyi olurdu.

Lanet olsun... çok iyiydi.

@novaebook

tg:@novaebook

ON DOKUZ

CARTER

Sloan on dakika önce eve dönmüştü. Mutfaktaki ışığın açıldığını gördüm.

Jon, Dalton ve Kevin adında bir çocukla havuzun kenarında oturuyordum. Kendilerini çevrimiçi bir poker turnuvasına kaptırmışlar, Kevin'ın masaya yasladığı laptopta maçı izliyorlardı. Belli ki maçta onların da bir payı vardı.

Dalton'un zihninde notlar aldığının, konuşmaları bir masa tenisi maçını izler gibi takip ettiğinin farkındaydım. Bunu yapmasına izin verdim. O gün yaşananların ardından zihnim maçı takip edemeyecek kadar bitkindi ve kendimi Asa'nın nereye kaybolduğu ve Sloan'un o sırada ne yaptığı hakkında endişelenmekten alıkoyamıyordum.

Bakışlarım evin üzerindeydi. Sloan'un mutfakta gezinmesini, kendine yiyecek bir şeyler hazırlamasını izliyordum. Üst kata gidip gözden kaybolduğunda, bu fırsatı biraz soluklanmak için kullandım. Kafamı toplamam gerekiyordu –etrafımda yapılan konuşmalara odaklanmalıydım. Sadece bunu yapabilmek için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bazı insanlar, etraflarındaki insanların enerjileriyle güçlerini topluyorlardı.

tg:@novaebook

Ben o insanlardan biri değildim.

Bir keresinde, dışadönük bir kişi ile içedönük bir kişi arasındaki farkın, bir grubun içinde nasıl davrandıklarıyla anlaşılmadığını okumuştum. Fark bu grup ortamlarının kişilere enerji vermesinden ya da enerjilerini mi tüketiyor olmasından kaynaklanıyordu. İçedönük bir kişi görünüşte başkalarına dışadönük gibi görünebilirdi ya da tam tersi olabilirdi. Ama her şey bu etkileşimlerin sizi içsel olarak nasıl etkilediği ile ilgiliydi.

Ben kesinlikle içedönük biriydim çünkü insanlar enerjimi tüketiyordu. Ve o anda da enerjimi toplamak için sessizliğe ihtiyacım vardı.

"Bira ister misin?" diye sordum Dalton'a. Olumsuz anlamda başını sallayınca ayağa kalktım ve mutfağa doğru ilerledim. Aslında bira filan istemiyordum. Sadece sessizlik istiyordum. Sloan'un bu hayatı her gün yaşayıp aynı zamanda hayatına normal bir şekilde devam edebilmesi inanılmazdı.

Arka kapıdan içeri girdim ve mutfağa girdiğimde ilk fark ettiğim şey, beyaz tahtanın üzerine yazılmış olan yeni nottu. Tahtaya yaklaştım ve okudum.

Yumruğunu açtı ve kızın endişelerini düşürdü, onları kız için yakalayamadı. Ama kız onları yeniden aldı ve işlerini bitirdi. Kız artık onları kendisi tutabilmek istiyor.

Üst kattaki yatak odasının kapısı hızla çarpılıp beni içinde olduğum transtan çıkarana kadar notu defalarca okudum. Sloan köşeyi dönüp mutfağa girerken, buzdolabından bir adım uzaklaştım. Beni gördüğü zaman aniden durdu. Hızla ellerini yüzüne götürdü ve gözyaşlarını sildi. Onun önce buzdolabının üzerindeki kelimelerine, sonra da bana baktığını gördüm.

tg:@novaebook

Birbirimizden sadece iki adım uzakta, sessizce ve birbirimize bakarak öylece durduk. Gözleri açılmıştı, alıp verdiği her nefesle göğsünün inip kalkmasını izledim.

Üç saniye.

Beş saniye.

On saniye.

Birbirimizi izlerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, aramızdaki o görünmez ip irademizden çok daha güçlü bir şekilde bizi birbirimize çekerken ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Burnunu çekti ve bakışlarını yere indirirken ellerini beline koydu.

"Ondan nefret ediyorum Carter," diye fısıldadı.

Sesindeki acıdan, üst kata gittiğinde bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Ne olmuş olabileceğini merak ederek, tavana yatak odalarının olduğu yere baktım. Yeniden ona baktığımda, onun da bana baktığını gördüm.

"Kendinden geçti," dedi. "Yine uyuşturucu kullanmaya başlamış."

Asa kendinden geçtiği için rahatlamış hissetmemeliydim ama rahatlamamıştım. "Yine mi?"

Bana doğru birkaç adım attı ve sonra sırtını tezgâha dayayıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bir başka gözyaşını eliyle sildi. "O..." Derin bir nefes aldı, bu konuda konuşmanın ona zor geldiğini anlayabiliyordum. Ona doğru yürüdüm ve yanında durdum.

"O paranoyak oluyor," dedi. "Yakalanmak üzere olduğunu düşünmeye başlıyor ve bu baskı ona çok fazla geliyor. Bu tür şeyleri fark etmediğimi düşünüyor ama ediyorum. Ve sonra uyuşturucu kullanmaya başlıyor ve bu olduğunda işler... işler hepimiz için kötü hâle geliyor."

tg:@novaebook

O anda kendimle savaş içindeydim. Bir yanım onu rahatlatmak istiyordu –bir yanımsa bencilce daha fazla bilgi almak için onu zorlamak istiyordu. "Hepimiz derken?"

Başıyla onayladı. "Ben. Jon. Onun için çalışan çocuklar." Başıyla beni işaret etti. "*Sen.*"

Bu son kelimeyi ters bir tonla söylemişti. Üst dişlerini altdudağına bastırdı ve başka bir yöne baktı. Bense ona bakmaya devam ettim. Kendine giderek daha sıkı sarılırken, elleriyle bluzunun kollarını kıvırıyordu.

Artık ağlamıyordu. Artık öfkeliydi ve ben bana mı yoksa Asa'ya mı öfkeli olduğundan emin değildim.

Tahtada yazılı olan kelimelere baktım.

Yumruğunu açtı ve kızın endişelerini düşürdü, onları kız için yakalayamadı. Ama kız onları yeniden aldı ve işlerini bitirdi. Kız artık onları kendisi tutabilmek istiyor.

Bu kelimeleri yeniden okumak ve o anda onu izlemek benim için her şeyin açıklığa kavuşmasını sağladı. Bunca zaman boyunca onun için endişelenmiştim. Beyninin yıkandığından ve Asa'nın nasıl bir insan olduğunu bilmediğinden endişeleniyordum.

"Senin hakkında yanılmışım," dedim ona.

Bana bir daha baktı; bu sefer dudaklarını birbirine bastırmış, merakla kaşlarını çatmıştı.

"Senin korunmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyordum," diye açıkladım. "Belki de söz konusu Asa olduğunda senin naif olduğunu düşünüyordum. Ama değilsin. Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Onun seni kullandığını düşünüyordum... ama *onu* kullanan sensin."

Bu kelimelerin üzerine dişlerini sıktı ve gıcırdattı. "Ben mi onu *kullanıyorum*?"

tg:@novaebook

Başımla onayladım.

Merakı öfkeye dönerken gözlerini kıstı. "Ben de senin hakkında yanılmışım," dedi. "Senin farklı olduğunu düşünmüştüm. Sen de aynı diğerleri gibi bir pisliksin."

Dönüp uzaklaşmaya çalıştı ama onu dirseğinden tutup geri çektim. Onu döndürüp kollarından yakaladığımda nefesi kesildi. "Sözüm bitmedi," dedim ona.

Artık gözlerinde şokla dolu bir bakış vardı. Kollarını daha gevşek tutmaya başladım, öfkesinin biraz dinmesini umarak başparmağımla kollarını okşadım.

"Onu seviyor musun?" diye sordum.

Yavaşça nefes aldı ama cevap vermedi.

"Hayır," dedim onun yerine cevap vererek. "Sevmiyorsun. Muhtemelen eskiden seviyordun ama sevginin devam etmesi için gerekli olan tek şey saygıdır. Ve sen ondan bu saygıyı görmüyorsun."

Derdimi anlatmamı beklerken sessiz kaldı.

"Onu sevmiyorsun. Hâlâ buradasın –gidemeyecek kadar güçsüz olduğun için değil, gitmeyecek kadar *güçlü* olduğun için buradasın. Bu pisliğe katlanıyorsun çünkü bunun seninle ilgili olmadığını biliyorsun. Bu, senin kendi güvenliğinle ilgili değil. Bunu kardeşin için yapıyorsun. Yaptığın her şeyi başkaları için yapıyorsun. Çoğu insan böyle bir cesarete ve güce sahip değildir Sloan. Bu lanet derecede ilham verici."

Dudakları aralandı ve hızla bir nefes aldı. Tepkisinden anladığım kadarıyla, kendisine iltifat edilmesine alışkın değildi. Ve bu üzücüydü.

"Restoranda sana o sözleri söylediğim için üzgünüm," dedim. "Sen güçsüz değilsin. Sen Asa'nın paspası değilsin. Sen..."

Sol gözünden bir damla yaş yanağından aşağı aktı. Elimi kaldırıp yanağına bastırdım ve gözyaşının başparmağımın

tg:@novaebook

üzerinden akmasına izin verdim. Elimle gözyaşını silmedim. Eğer elimde olsaydı bu yaşı bir şişeye koyup saklardım. Muhtemelen bu, bir hakaretten değil bir iltifattan dolayı döktüğü ilk gözyaşıydı.

"Ben neyim?" diye sordu, sesi yumuşak ve umutluydu. Bana bakıyordu, cümlemi bitirmemi istiyor –buna *ihtiyaç duyuyordu.*

Bakışlarımı dudaklarına indirdim ve dudaklarını dudaklarım üzerinde hissetmenin nasıl olacağı düşüncesinin üzerine göğsüm sıkıştı. Zorlukla yutkundum ve duymaya ihtiyaç duyduğunu bildiğim kelimeleri tamamladım.

"Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin," diye fısıldadım. "Sen Asa'nın hak etmediği her şeysin." *Ve benim istediğim her şey*, diye düşündüm.

Hafifçe iç geçirdi ve o birbirimize o kadar yakındık ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum –o kadar yakındık ki neredeyse tadını bile alabiliyordum. Onu kendime çekmek için elimi saçlarının arasından geçirdim ama dudaklarımız neredeyse birbirine dokunurken, mutfağın arka kapısı açılmaya başladı. Birbirimizden ayrılıp farklı yönlere doğru döndük. İkimiz de az önce neredeyse olmakta olan şeyi saklamaya çalışıyorduk. Jon mutfaktan içeri girerken ben de buzdolabının kapağını açtım. Bakışlarımı ondan kaçırdım ama bana attığı o kurnaz bakışı görmüştüm. Şüphe.

Kahretsin.

Sloan'un arkamdaki dolabı açtığını duydum. Buzdolabının içine doğru uzandım. "Bira ister misin?" diye sordum Jon'a, birayı ona doğru uzatarak.

Bana doğru kasıtlı olarak yavaş iki adım attı ve sertçe bakarak birayı elimden aldı. Biranın kapağını açarken benim arkamdaki Sloan'a baktı. "Az önce neyi böldüm?"

tg:@novaebook

Cevap vermek isteyip istemediğini görmek için Sloan'a baktım ama istemiyordu. Aramızda uzayan bir sessizlik oldu. Buzdolabından bir bira daha aldım ve sonra dolabın kapısını kapatıp Sloan'a baktım. Lavabodan kendisine bir bardak su alırken, ikimize de arkası dönük duruyordu.

Jon fazla tepki veriyormuş gibi davranabilirdim. Bir şeyin farkında değilmiş rolü yapabilirdim. Ama Jon işin aslını biliyordu. Jon buraya girdiğinde olayların nasıl göründüğünü biliyordum –ikimiz de suçlu görünür bir hâlde birbirimizden farklı yönlere dönmüştük.

Jon beni tanımıyordu. Tek bildiği benim de onun gibi biri olduğumdu. Verilecek tepkiler hakkında endişelenmediğimi düşünmesini sağlamak muhtemelen onun bana daha fazla saygı duymasını sağlardı. Jon'a bakıp göz kırptım, ne istiyorsa düşünmesine izin verecektim. Kendimden emin bir şekilde dışarı çıktım ve kapı ardımdan kapanır kapanmaz elimi duvara yasladım ve derin bir nefes verdim.

Her bir parçamdaki gerilimi hissedebiliyordum –ciğerlerim Sloan'un o mutfakta benden çekerek aldığı tüm nefesleri içime çekerken kanım beynime hücum ediyordu. Ya da daha doğrusu *Luke*'tan aldığı. Çünkü o anda sadece bendim, onu kendime çeken, dudaklarımı onunkilere bastırmak isteyen bendim. Bunun, neden burada olduğumla hiçbir alakası yoktu.

Ve bunun olmasına izin verdiğim için tam olarak hak ettiğim şeyi almıştım. Jon, bir şeyler olurken içeri girdiğini biliyordu ve şimdi Asa öğrenmeden bunu nasıl düzelteceğimi bilmek zorundaydım. Bunun da burada olmamın nedeniyle hiçbir alakası yoktu.

Az önce gerçekten boka batmıştım.

tg:@novaebook

YİRMİ

SLOAN

Bir yudum su içerken ellerim titriyordu. Jon'un hâlâ mutfakta olduğunu, arkamda bir yerde durduğunu biliyordum ama arkamı dönmek istemiyordum. En az Asa kadar midemi bulandırıyordu ve Carter ile aramda bir şeyler olduğunu gördüğünü düşünmenin ona avantaj sağladığını düşündüğünü biliyordum. Onun nasıl çalıştığını biliyordum. Aptal değildim.

Bardağı bıraktım ve arkama baktım. Jon buzdolabının önünde durmuş yazdığım kelimelere bakıyordu. Elini kaldırıp işaret parmağıyla beyaz tahtanın üzerindeki kelimelerin etrafından geçti, sonra da parmağını kelimelerin üzerinde gezdirerek yazılanları sildi. "Bu ne anlama geliyor ki?" dedi bana bakarak.

Ona doğru dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bakışlarının bedenim üzerinde gezinmesinden nefret ediyordum. Bana bakış tarzından nefret ediyordum –bana sahip olamayacağı tek şeymişim gibi bakıyordu. Ama artık Carter'ın neredeyse bana sahip olduğunu düşündüğü için gözüne daha ulaşılabilir görünüyordum.

tg:@novaebook

Kalbim ağzıma gelmiş gibi hissediyordum. Jon bana doğru birkaç adım atarken kalp atışlarımı boynumda hissedebiliyordum. "Asa nerede?" diye sordu, bakışları yüzüm yerine göğüslerimin üzerinde geziyordu.

"Yatak odamızda," dedim, Asa'nın evin içinde olduğunu bilmesini istiyordum. Onun kendinden geçmiş olduğundan ve birkaç saat daha ayılmayacağından bahsetmedim. Bazen işler komik bir şekilde gelişiyordu, Asa'dan herkesten daha fazla korkuyordum –ama Asa aynı zamanda bu evin içindeki insanlara karşı olan korumamdı.

Jon tavana baktı. "Uyuyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Ona içecek bir şeyler hazırlamak için aşağı indim."

Gözlerinden yalan söylediğimi bildiğini anlayabiliyordum. Sadece kendimi korumaya çalıştığımı biliyordu. Yanıma gelene kadar birkaç adım daha attı. Yüz ifadesinde bir şeyler değişmişti. Gözlerindeki fesat bakışı –nefreti– görebiliyordum ve çığlık atmak için ağzımı açtım. Carter'a içeri gelmesi için bağırmak istiyordum. Asa'ya aşağı inmesi için bağırmak istiyordum. Ama yapamadım çünkü Jon elleriyle boğazımı sıkmış, sesimi bastırıyordu.

"Neden bıktığımı bilmek ister misin?" diye sordu eliyle boğazımı daha fazla sıkarken. Gözlerim açılmıştı ama başımı olumlu ya da olumsuz anlamda sallayamıyordum. Boğazımın etrafındaki elini kavrayıp uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Asa'nın istediği her şeyi elde etmesinden bıktım," dedi. "Ve bana bir bok vermemesinden."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Yakında biri içeri girecekti. Carter, Dalton –biri buna sona verecekti.

Ben bunu düşündüğüm anda arka kapı açıldı ve bedenimi bir rahatlama hissi kapladı. Gözlerimi açtım ve Jon arkasını döndü, hâlâ boğazımı sıkıyordu.

tg:@novaebook

Kocaman açılmış gözlerim Kevin'ın bakışlarıyla karşılaştı. Kapı eşiğinde duraksadı, bize bakıyordu. Onu çok az tanıyordum çünkü evde çok bulunmuyordu ama umurumda değildi. Sonuçta buradaydı ve Jon yakalanmıştı. Beni bırakmak zorunda kalacaktı.

"Siktir git buradan," diye homurdandı Jon, Kevin'a.

Kevin gördüklerini inceledi: Jon bedenini benimkine bastırmıştı, bir eli kalçamdaydı ve diğer eliyle boğazımı sıkıyordu, benim yüzümde ise korku vardı. Kevin'a gitmemesi için sessizce yalvarmak için başımı iki yana sallamaya çalıştım ama o durumu yanlış anladı çünkü kahkaha attı. Ya da... belki de yanlış anlamamıştı. Belki umurunda değildi. Belki o da Jon kadar iğrençti. Kevin ellerini kaldırdı ve "Benim hatam adamım," dedikten sonra dışarı çıktı.

Bu da neydi şimdi?

Jon beni döndürdü ve iterek mutfaktan oturma odasına doğru sürükledi. Çığlık atmaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir ses çıkmadı. Eliyle boğazımı sıkmaya devam ediyordu.

Oturma odası karanlık ve boştu, onun ellerinden kurtulmaya çalışıyordum ama almama engel olduğu her nefeste biraz daha güçsüz düşüyordum. İçimde paniğin başladığını hissediyordum ama bunu bastırmaya çalıştım. O anda kontrolümü kaybedemezdim.

Beni kanepeye itti ve boğazımdaki elini çeker çekmez hızla nefes aldım, nefesimi çığlık atacak kadar toplayana dek öksürdüm. Ama ben çığlık atamadan önce soğuk bir şeyin boğazıma dayandığını hissettim. Keskin bir şeyin.

Aman Tanrım.

Jon'un diğer eli dizlerimi birbirinden ayırmaya başladığı anda gözlerimi sımsıkı kapadım. Daha önce hiç o anda hissettiğim gibi bir dehşet hissetmemiştim. Daha önce de tehlikeli durumlarda bulunmuştum –genellikle Asa'nın ellerinde.

tg:@novaebook

Ama Asa'nın yanındayken hiçbir zaman ölüm korkusu yaşamamıştım.

Jon farklıydı. Sadece Asa'yı cezalandırmak için bana zarar verebilirdi.

Elimi bacağımdan yukarı çıkarıp bacaklarımın arasına getirdi. Bacaklarımın, tüm bedenime hâkim olan korkunun etkisiyle titrediğini hissedebiliyordum.

"Asa başka herkesin kız arkadaşlarının yasak olmadığını ama bundan sadece kendisinin yararlanacağını düşünüyor, öyle mi?" Dudaklarını kulağıma dayadı. "Bana birkaç iyilik borcu var Sloan. Ve şimdi senin birini ödemen gerekiyor."

"Jon," dedim boğulur gibi. "Lütfen dur. Lütfen."

Dudaklarını dudaklarımın üzerine getirdi. "Bir daha lütfen de," diye fısıldadı.

"Lütfen," diye yalvardım bir kere daha.

"Yalvarman hoşuma gidiyor."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve o anda ağzımda midemden yükselen safranın tadını hissettim. Diliyle dudaklarımın arasından ağzıma girmesinin nazik hiçbir tarafı yoktu. Kendimi kurtarmaya çalıştıkça, bıçağı boğazıma daha fazla bastırıyordu.

Tüm bu korku ve mücadelenin arasında, bir silahın çekilmesinin sesini duydum.

Jon üzerimde donup kaldı ve gözlerimi açtığımda bir silahın metal ucunun şakağına dayanmış olduğunu gördüm.

"Hemen onun üzerinden kalk," dedi Carter.

Ah, Tanrım. Teşekkür ederim Carter. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Jon yavaşça elini boğazımdan çekti. Elini kanepenin arkasına yasladı. "Buna pişman olacaksın," dedi Carter'a.

Bakışlarımı kaldırıp Carter'a baktım ve Jon'a bakarken gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

tg:@novaebook

"Yanılıyorsun," dedi sakin bir sesle. "Pişman olacağım tek şey seni üç saniye önce vurmamış olmam olacak."

Jon yutkundu ve yavaşça benden uzaklaşmaya başladı. Jon oturur konuma gelene kadar Carter silahı onun başından çekmedi. Carter silahı Jon'un alnına dayayıp ona baktı.

"Kızdan özür dile."

Jon bir an bile beklemedi. "Üzgünüm," dedi, sesi titriyordu.

Bacaklarımı topladım ve kanepenin üzerinde sürünerek ondan uzaklaştım. Kanepeden kalkıp Carter'ın arkasına geçtim. Elimi boğazıma götürüp Jon'un sıkmasından dolayı duyduğum acıyı geçirmek için ovuşturdum.

Carter, Jon'dan bir adım uzaklaştı ama silahı ona nişan almış şekilde tutmaya devam ediyordu.

"Sanırım ikimizin de Asa'ya söylemek istemediğimiz sırlarımız var. Sen beni mutfakta Sloan ile birlikte görmedin ve ben de seni zorla onun üzerine çıkarken görmedim. Kabul ediyor musun?" dedi Carter ona.

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum –bir pazarlık aracı olmak konusunda. Ama Jon'un mutfakta Carter ile aramda olanlar hakkındaki kuşkularını Asa'ya söylemesi durumunda Asa'nın Carter'a zarar vereceğini biliyordum. Ve istediğim en son şey buydu.

Jon başıyla onayladı. "Ben hiçbir şey görmedim."

"Güzel," dedi Carter. "O zaman hemfikiriz." Silahın namlusunu Jon'un alnına dayayıp başını koltuğa doğru itti. "Ama bir daha Sloan'a dokunacak olursan, Asa'ya haber vermekle bile uğraşmam çünkü seni bizzat ben öldürürüm." Carter tüm gücünü kullanarak silahla Jon'un başının yanına vurdu. Jon'un tepki verecek zamanı bile olmadı. Kanepenin kolunun üzerine yığıldı –tüm bedeni hareketsizdi. Başına aldığı darbeden dolayı kendinden geçmişti.

tg:@novaebook

Carter'ın yüzümü ellerinin arasında hissettiğimde şaşkınlık içinde Jon'a bakıyordum. Bakışlarımı kaldırıp ona baktım, beni baştan aşağı süzüyor, yaralanıp yaralanmadığımı anlamaya çalışıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. Başımı sallamaya başladığım anda gözyaşlarım akmaya başladı. Carter beni kendine çekti, tüm bedenim hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Eliyle başımın arkasını okşadı ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Sloan senden bunu istemekten nefret ediyorum çünkü şu anda en son olmanı istediğim yer Asa'nın yanı. Ama yukarıda daha güvende olursun. Odana git ve gecenin geri kalanında çıkma, tamam mı?"

Başımla onayladım çünkü haklı olduğunu biliyordum. Asa bazen şeytanın ta kendisi olabilirdi ama en azından bu evdeki kimsenin bana zarar vermesine izin vermezdi. Ayrıca şu anda baygındı. Aynı Jon gibi.

Carter merdivenlere kadar benimle birlikte yürüdü. "Cep telefonun yanında mı?"

"Evet."

"Bu gece bana ihtiyacın olursa ara. Olmazsa sabah görüşürüz," dedi yatıştırıcı bir şekilde yanağımı okşayarak.

Ertesi günü tamamen unutmuştum. Okulum vardı. Carter'la birlikte dersim vardı. Onunla birlikte –tüm bu pisliklerden uzakta– okulda olma düşüncesi o anda iple çektiğim tek şeydi.

"Tamam," dedim, son yarım saatte yaşadıklarımdan dolayı sesim hâlâ titriyordu.

Bana doğru eğildi ve alnımı öptü, sonra beni bıraktı. Jon kanepenin üzerinde kıpırdanmaya başlayınca, Carter başıyla merdivenleri işaret etti, Jon uyanmadan önce odadan çıkmamı istiyordu. Merdivenlerden çıkmak üzere arkamı döndüm, bu evin içindeki hayatın dışarıdaki hayattan bu kadar farklı olması karşısında şok içindeydim.

tg:@novaebook

Normalde, birisi saldırıya uğradığında polise haber verilirdi. Ama burada, olaylar evin içinde hallediliyordu. Bir pazarlık aracı olarak kullanılıyordu. Ve polise gitmek yerine, üst kata, az önce bana tecavüz etmek üzere olan adamdan on kat daha tehlikeli birinin yanına çıktım.

Bu evde, dışarıda uygulanan kurallar uygulanmıyordu. Bu ev, kendi kuralları olan bir hapishaneydi.

Ve Asa da gardiyandı. Her zaman öyle olmuştu.

Asa'nın, Carter geldiği için artık kolaylıkla yerinden olabileceğinin farkında olduğunu düşünmüyordum.

Bunu hiçbir zaman *fark etmemesini* umuyordum. Çünkü bu hiçbirimiz için iyi olmazdı.

@novaebook

tg:@novaebook

YİRMİ BİR

ASA

Ağzım lanet derecede kurumuştu. Bütün gece lanet bir havluyu emmişim gibi hissediyordum.

Sloan'un her zaman yatağımızın yanında bulundurduğu su şişelerinden birine uzanmak için döndüm. Gözlerimi açamıyordum çünkü kafam patlayacakmış gibi hissediyordum, bir şişe bulana kadar komodini elimle yokladım. Ellerim titriyordu. Daha şimdiden bir doz daha almak istiyordum. Bu sefer daha akıllıca davranacaktım. Çok fazla viski içtiğim zaman yapmayacak, kendimden geçmeyecek, dün gece yaptığım gibi lanet uyuşturucu kafasını boşa harcamayacaktım.

Şişeyi ağzıma götürdüm ve bütün şişeyi iki büyük yudumda bitirdim. Boş şişeyi odanın diğer ucuna fırlattım ve kendimi yastığımın üzerine bıraktım.

Susuzluğum hâlâ geçmemişti.

Kollarımı açıp gerindim ve yanlışlıkla Sloan'un omzuna çarptım. Ona doğru baktım ama kafam odaklanamayacak kadar sersemdi. Biraz kıpırdandı ama uyanmadı. Çalar saate baktım ve gözlerimi kıstım. Saat sabaha karşı 4.30'du. Kalkıp okul için hazırlanmadan önce iki saati daha vardı.

tg:@novaebook

Onu iyice görebilmek için bir süre gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Sonra yan döndüm ve onun uyumasını izledim.

O sırada sırtüstü uyuyordu. Hiçbir zaman yan ya da yüzüstü yatmazdı. Çocukken babam, o gün kullandığı madde her ne ise ondan koltukta sızmış olsa bile her zaman sırtüstü uyurdu. Bir kere ona neden böyle uyuduğunu sormuştum ve bana, "Sırtüstü olduğunda her şeye hazırlıklı olursun," demişti. "Uyanman ve kendini koruman daha kolay olur. Eğer çok rahat yatarsan, korumasız kalırsın."

Sloan'un da korunma sebeplerinden ötürü mü bu şekilde yattığını merak ettim. Sonra da kendisini *benden* korumak için mi bu şekilde yattığını merak ettim.

Hayır. Benden korkmuyordu. O bana tapıyordu.

Ama eskiden yüzüstü uyurdu. Belki de yeni bir şilte almam gerekiyordu. Belki de sadece bu yataktan hoşlanmıyordu.

Ayrıca eskiden çıplak uyurdu ama bir seneden fazladır bunu da yapmıyordu. Evde çok fazla insan olduğu ve bu yüzden kendini rahat hissetmediği için olduğunu iddia ediyordu. Eskiden onun üzerine çıkıp lanet olası pijamalarının üzerinde olduğunu görmek ve onları çıkarmadan içine girememek beni rahatsız ediyordu.

Fazlasıyla şikâyet etmemin ardından en sonunda benimle uzlaşmıştı ve artık üzerinde sadece tişörtle uyuyordu. Ona daha kolay ulaşabiliyordum ama yine de çıplak uyumasını tercih ederdim.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yorganı aşağı çektim. Bazen sadece uyumasını izlemek hoşuma gidiyordu. Rüyasında beni gördüğünü düşünmek hoşuma gidiyordu. Bazen onu uyandırmayacak ama uykusunda inlemesine neden olacak kadar yumuşak bir şekilde ona dokunuyordum.

tg:@novaebook

Tişörtü belinde toplanmıştı. Tişörtünü göğüsleri ortaya çıkana kadar yavaşça, santim santim yukarı çektim. Sonra arkama yaslandım, elimi yorganın altına, iç çamaşırımın içine soktum. Onu uyurken izlerken penisimi elime aldım ve okşamaya başladım –aldığı her yavaş nefesle göğüslerinin inip kalkmasını izliyordum.

Lanet derecede güzeldi. O uzun, koyu renk saçları. Kirpikleri. Dudakları. Gerçekten hayatımda hiç onun kadar güzel bir kız görmemiştim. Onu ilk gördüğümde benim olacağını anlamıştım. Bu kadar mükemmel bir şeyin bir başkasının olmasına izin veremezdim.

Ama kendime hemen onun peşinden koşmak konusunda izin vermeyecektim çünkü bana bakış şekli hoşuma gidiyordu. Sınıfta bana bakarken gözlerindeki masumiyeti görebiliyordum. Onu meraklandırıyordum. Ve her ne kadar onun farkında değilmiş gibi davransam da o da *beni* meraklandırıyordu. O zamana kadar beraber olduğum herhangi bir kızdan farklı olduğunu görebiliyordum.

Hiçbir şey beni korkutmuyordu –çocukluğumdan beri. Ama onun ne düşündüğüne bile kafayı takma şeklim korkuya oldukça yakın bir duygu uyandırıyordu. Bu kadar tatlı bir şeyi mahvedebilecek olma düşüncesi, onu hayatımdaki her şeyden fazla düşünmeme neden oluyordu.

Sloan'dan önce kızları seven bir erkek değildim. En azından geleneksel şekilde. Onları, çoğunluğunun işe yaradıkları şey için kullanırdım –hızlı bir gece seksi, bazen kahvaltı öncesi seks için ama asla sabah saat sekizden sonra ya da akşam sekizden önce değil. Sabah saat sekizle akşam saat sekiz arasında kadınların hayatlarına girmesine izin veren erkekler mankafalıydı.

Bu cümleyi doğrudan babamdan alıntılamıştım.

Sloan benim olmadan önce, ona her baktığımda bunu kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum. Sınıfta onu bana

tg:@novaebook

bakarken yakaladığım her sefer. Onu her düşündüğümde aletimin pantolonumun içinde sertleştiği her sefer.

Mankafa.

Onu gözlemledikçe, babamı ve ben küçükken söyledikleri hakkında bir şey bilip bilmediğini daha fazla sorgulamaya başladım. Muhtemelen hayatında hiç Sloan gibi bir kızla birlikte olmamıştı. Bir başka erkek tarafından daha önce mahvedilmemiş bir kızla. Bir erkekle nasıl flört edileceğini bilemeyecek kadar çekingen bir kızla. Henüz bir fahişe olma şansı yakalamamış bir kızla.

Kendime onu deneyeceğimi söylemiştim. Gerçekten kuralın bir istisnası olup olmadığını görecektim. Bir gün dersten sonra onu yakaladım ve öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sordum. Düşündüğümde, ilk kez bir kıza çıkma teklif ediyordum. Onun gülümsemesini ve utangaç bir şekilde kabul etmesini bekliyordum ama o bana baktı, arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

İşte o zaman onun hakkında yanıldığımı anladım. Utangaç değildi. İnsanların ne kadar acımasız olabileceğine yabancı değildi. Dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini *kesinlikle* biliyordu ve herkese karşı mesafeli durmasının nedeni buydu.

Bilmediği ise şuydu ki onun sahte ilgisizliği onu daha da fazla istememe neden olmuştu. Benim her bir parçamı isteyene kadar onun peşinden koşmak istememe neden oluyordu... acımasızlığımı bile. Bunun için *yalvarmasını* sağlamak istememe neden oluyordu.

Düşündüğüm kadar zor olmadı. Yakışıklılığın ve esprili olmanın insana kazandırdıkları inanılmazdı.

Ve görgünün... *Kim bilebilirdi ki?*

Bir kız için kahrolası bir kapıyı tuttuğunuzda, otomatik olarak sizin bir centilmen olduğunuzu düşünüyordu. Annesine bir kraliçe gibi davranan erkeklerden biri olduğunuzu

tg:@novaebook

düşünüyordu. Kızlar görgü kurallarına uyan bir erkek gördüklerinde, asla tehlikeli biri olamayacağını düşünüyordu.

Sloan için bulabildiğim her lanet kapıyı tuttum.

Hatta bir keresinde onun şemsiyesini bile tuttum.

Ama bu uzun zaman önceydi. Sloan'un yüzüstü uyuduğu zamanlardaydı. *Çıplak bir şekilde.*

Bazen eskisi kadar mutlu olup olmadığını merak ediyordum. Bir kere beni terk etmişti ve bundan nefret etmiştim. Onun gitmiş olduğu her saniye, babamın büyüdüğümde olmamdan korktuğu şeye dönüşüyormuşum gibi hissetmiştim. *Sevdalı bir ahmak. Mankafa.*

Ama onu seviyordum. Babama ve sevgi hakkındaki saçma aptalca felsefelerine lanet olsun. Sloan o zamana kadar başıma gelen en iyi şeydi ve beni terk ettiğinde bunu anlamıştım.

Beni gerçekten dönmemek üzere terk ederse sonunda başka birini bulacağını biliyordum. Dudaklarının üzerinde başka bir adamın dudaklarının olması düşüncesine katlanamıyordum. Ellerinin bedeninin üzerinde olması düşüncesine. Tiksinç aletinin onun içinde olması düşüncesine, şimdiye kadar içinde sadece benim aletim olmuştu. O benimdi.

Ve ben de onu geri kazanmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmıştım –o, olanların benimle ilgisi olduğunu bilmese bile. Bunu, onun iyiliği için yapmıştım –çünkü onu seviyordum. Ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Bana geri dönüp yardımımı istediğinde, daha önce kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım. Çünkü o noktada artık geri dönülemez bir şekilde kesinleştiğini anlamıştım. Artık sonsuza kadar benimdi.

Ama hâlâ ilişkimizde, ilişkimizin kalıcılığını sorgulamama neden olan minik bir kusur vardı. Hayat şeklimi kabullenmeyi reddediyordu –bana devamlı olarak bir gün bu hayattan çıkacağım konusunda söz verdirtiyordu. Ama ikimiz

tg:@novaebook

de bunun hiçbir zaman olmayacağını biliyorduk. Yaptığım işte iyiydim. Ama sanırım belki de ona ikisini de yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Kendi hayat şeklimden taviz vermeden onun olmamı istediği insan olabileceğimi.

Sloan'un hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olmam gerekiyordu. Onu kalıcı olarak hayatımın bir parçası yapmam gerekiyordu.

Onunla evlenebilirdim. Ona bir ev satın alabilirdim –içinde sadece ikimizin yaşayacağı bir ev. Burada işleri düzgün bir şekilde yönetebilen tek kişi olduğum için, elbette ki sabah saat sekizle akşam sekiz arasında *bu* evde olacaktım.

Ama Sloan paylaştığımız evde olup bebeklerimizi büyütebilirdi. Akşam eve geldiğimde beni beslerdi, sevişirdik ve sonra onunla uyurduk. Ve o da yüzüstü uyurdu.

Daha önce evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Bu parlak fikrin aklıma neden o sırada geldiğini merak ettim.

Ama Sloan hiç evlilik konusunu açmıyordu. Evlenmeyi kabul edeceğinden bile emin değildim. Ama eğer hamile kalırsa bir seçeneği kalmazdı. Maalesef benim aletimi emdirdiğimden daha sıkı bir rutinle doğum kontrol hapı kullanıyordu. Onun doğum kontrol hapı kullanması karışamayacağım bir şey değildi. Ama bunun üzerine onunla seviştiğim her seferinde beni de lanet olası prezervatif kullanmaya zorluyordu.

Ama... prezervatifler de karışabileceğim başka bir şeydi.

Prezervatif olmadan onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Daha önce birkaç saniyeliğine içine girmeme izin vermişti –prezervatifi takmadan önce onu hazırlamak için.

Ben içine boşalırken sıcak amcığının aletimin etrafını sıkıca sarması, herhangi bir engel olmadan her bir hissi hissetmek.

tg:@novaebook

Bu düşüncenin üzerine inledim ve elimi daha hızlı hareket ettirmeye başladım. Siktir, çok güzel hissettiriyordu. Onu izlemek, onun içinde olduğumu düşünmek. Ona dokunmam gerekiyordu. Öne doğru eğilip dudaklarımı çıplak göğsüne götürdüm. Normalde onu uyandırmamaya çalışıyordum ama uyanıp beni üzerine boşalırken gördüğü ilk sefer olmayacaktı.

Dilimi göğüs ucunun üzerinde kaydırıp yavaşça halkalar çizerek onunla oynadım. Kolunu yastığın üzerine uzattı ve inledi. Hâlâ uyuyor olması hoşuma gidiyordu. Onu uyandırmadan orgazma ne kadar yaklaştırabileceğimi görmek istiyordum. Dudaklarımı göğüs ucunun etrafında kapattım ve nazikçe emdim. Göğüs ucu aniden ağzımın içinde sertleşti.

"Mmmm," diye inledi yeniden, uykulu sesi nefes nefeseydi. "Carter."

Lanet göğüs ucu hâlâ ağzımın içindeyken dişlerimi sıktım.

Az önce lanet olası ne demişti?

Hemen geri çekilip göğüs ucunu ağzımdan çıkardım. O lanet yüzüne baktım ve elimi aletimden çektim. Onun dudaklarından çıkan o kelimeyle hemen sertliği inmişti.

Ne oluyor lan?

Ne.

Oluyor.

Lan?

Göğsüm acıyordu. Biri az önce göğsümü ezmiş gibi hissediyordum. Üzerine bir tuğla düşmüş gibi. Üzerine lanet bir *bina* düşmüş gibi.

Sloan onun ismini söylemekle kendine gelmek arasında bir yerde tişörtüyle çıplak göğüslerini kapattı.

Onun inleyerek o herifin ismini söyleyerek kendine gelmesi arasında bir yerde elimle boynunu kavradım.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Gözleri korkuyla açılmıştı. Uyanıp erkek arkadaşınızın elinin boynunuzda

tg:@novaebook

olduğunu görmenin korkutucu bir şey olduğuna emindim ama o anda *benim* hissettiğimi hissetmediği için şanslıydı.

"Onunla yatıyor musun?"

Bu kelimeleri ona bağırarak söylememek için elimden gelen bütün çabayı gösteriyordum. Sesim, başka her bir parçamın aksine sakindi. Boğazını kayda değer bir güçle sıkmıyordum.

Henüz.

Sadece elimle boğazını kavramıştım, dolayısıyla bana hemen cevap veriyor olması *gerekiyordu*. Konuşabilecek durumdaydı ama konuşmuyordu. Lanet fahişe sanki az önce yakalanmış gibi bana bakıyordu.

"Sloan? Carter'la yatıyor musun? İçine girdi mi?" Sloan hemen başını iki yana sallamaya başladı. Avuçlarını şilteye bastırıp yatak başlığından güç alarak doğruldu. Elimi boğazından çekmedim.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi. "Hayır. Tabii ki yatmıyorum. *Tanrım* hayır."

Bana delirmişim gibi bakıyordu. Çok ikna ediciydi.

Annem de ikna ediciydi. Bu da onun sonu olmuştu.

Elimle boğazını biraz daha sıkıp yüzünün hafifçe pembe bir renk almasını izledim. İrkildi ve elleriyle çarşafı kavradı. Gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı.

Babamın bana bir kadının gözyaşlarının beni aldatmasına izin vermemeyi öğretmesi iyi olmuştu.

Yüzünden birkaç santim uzakta durana kadar ona doğru eğildim. Bakışlarımı gözlerinde, dudaklarında, lanet olası yüzünün yalan söyleyen her parçasında gezdirdim. "Az önce onun *ismini* söyledin Sloan. Lanet göğüs ucun ağzımdaydı, sana *zevk* vermeye çalışıyordum. Ama sonra sen onun lanet ismini fısıldadın. *Carter* dedin."

tg:@novaebook

Sloan başını iki yana salladı. Bu konuda o kadar dikbaşlıydı, başını öyle bir kesinlikle iki yana sallıyordu ki konuşabilmesi için elimi gevşettim. Derin bir nefes aldıktan sonra düşünmeden konuştu. "*Carter* demedim seni lanet aptal. *Daha sert** dedim. Uyanmıştım ve beni öptüğünü hissedebiliyordum. *Daha sert* yapmanı istedim."

Gözlerimi dikip ona baktım.

Söylediği kelimeleri sindirmeye çalıştım.

Açıklamasının göğsümdeki ağrıyı masaj yapar gibi geçirmesini bekledim ta ki yeniden nefes alana kadar.

Elimi yavaşça boğazından boynuna doğru indirdim.

Siktir.

Paranoyak davranıyordum.

Benim yanımda uyurken neden başka bir erkeği hayal ettiğini düşünmüştüm ki? Sloan beni aldatmazdı. Bunu *yapamazdı.* Benden başka kimsesi yoktu. Bu yapabileceği en büyük hata olurdu ve o da bunu biliyordu.

Onu bu evden çıkarmam gerekiyordu. Tüm bu insanlardan uzağa. Artık on dakika önce olduğundan daha emindim ve ayrıca onu bir anne yapmam gerekiyordu. Onu karım yapmam gerekiyordu. Ona, beni bu derece paranoyak hâle getirecek herhangi bir erkeğin olmadığı kendimize ait bir yer vermem gerekiyordu.

Sloan bana doğru eğildi ve tişörtünün ucunu tutup başından yukarı doğru çıkardı. Tişörtü yere fırlattı beni yatak başlığına doğru itti ve kucağıma geldi.

Ve bu hareketiyle hemen yeniden sertleştim.

Göğsünü ağzıma bastırdı ve kendisini bana sundu. Göğüs ucunu yeniden ağzıma aldım ve ona istediğini verdim. Onu *daha sert* emdim. Canını acıtacak kadar sert. Lanet

* İngilizcede *harder* kelimesi daha sert anlamına gelmektedir ve ses açısından Carter kelimesine benzer. (ç.n.)

tg:@novaebook

olası günün geri kalanında ağzımın üzerinde bıraktığı acıyı hissetmesini istiyordum.

Ellerimi saçlarımın arasına geçirdi ve inleyerek adımı söylerken beni kendisine doğru çekti. "*Asa,*" dedi.

Bunu *üç kere* söyledi.

Benim adımı.

Kalçalarını kavradım ve onu tam aletimin üzerine oturacak şekilde hafifçe kaldırdım. Onu, aletim onun içine gömülene kadar aşağı doğru indirdim, daha önce hiç bu kadar derine girmediğimden neredeyse emindim. Tanrım, çok güzel hissettiriyordu. Ondan nefret etmediğimde kendimi çok iyi hissediyordum.

Ondan nefret etmenin bana hissettirdiklerinden hiç hoşlanmamıştım.

"Sen benimsin Sloan," dedim dudaklarımla boynundan dudaklarına doğru çıkarken.

"Seninim Asa," diye fısıldadı.

Dilimi o inleyene kadar ağzının içine soktum ve sonra ondan uzaklaştım. Sağ elimle yeniden boğazını kavradım ve sol elimle kalçalarının inip kalkmasını sağladım. Boynunu sıktığımda hafifçe yüzünü buruşturduğunda canını yakıp yakmadığımı merak ettim. Elimi çektim, daha şimdiden bir el izi görebiliyordum. Hatta hafif bir morarma bile vardı.

Siktir. Yapmıştım. Onun canını istediğimden daha fazla yakmıştım.

Ona yaklaştım ve yanağından hafifçe öperek sessizce ondan özür diledim. Sonra üzerimde inip kalkarken gözlerine baktım. "Seninle evlenmek istiyorum Sloan. Seni sonsuza kadar benim yapmak istiyorum."

Hemen bir şey söylemedi. Tüm bedeni kasıldı ve üzerimde hareket etmeyi bıraktı. "Ne?" diye sordu, sesi titriyordu.

tg:@novaebook

Siktir. *Az önce evlenme mi teklif etmiştim?* Şaşırtıcı bir şekilde bu fikir beni korkuyla doldurmamıştı. Sırıttım ve elimi belinden aşağı indirip kalçalarını kavradım. "Evlen benimle dedim bebeğim. Karım ol."

Onu üzerimden kaldırdım ve sırtüstü yatırdım. Yeniden içine girdim, prezervatif takmadığım gerçeğinin keyfini sürüyordum. O sessiz bir şekilde bana bakarken, içine girip çıkıyor, hissettiğim her şeyin tadını çıkarıyordum.

"Bugün sen okuldayken sana bir yüzük alacağım. Bulabildiğim en büyük yüzüğü. Sadece ilk önce evet demen gerek."

Gözünden bir damla yaş süzüldü ve o zaman beni sevdiğinden kesin olarak emin oldum. Sonsuza kadar hayatını benimle geçirme fikri onu ağlatmıştı.

Tanrım, bu kızı seviyordum.

Onun içine girip çıkarken konuşuyor, doğruca yaşlarla dolu gözlerine bakıyordum. "Seni seviyorum Sloan. Hem de çok fazla. Evet dediğini duymam gerek." Boşalmaya ne kadar yakın olduğumu hissedince inledim. Onun *içine* boşalmaya. Onunla daha önce hiç yaşamadığımız bir şey yaşıyorduk. Başının yanını öptüm, ardından dudaklarımı kulağının yanına getirdim. "Evet dediğini duymam gerek bebeğim."

En sonunda sessizce, "Evet," dedi.

Bu kelime beni bu kadar mutlu etti ki boşalmam için sadece içine bir kere daha girmem gerekti. Ve sonra içine boşaldım. *Nişanlımın* içine.

Ben boşalırken nefesinin kesildiğini duydum ama çıkardığı tek ses buydu. Ben onun üzerinde titrerken saniyeler geçti ama Sloan sessizdi. Muhtemelen az önce olan şeyin şokundan dolayı. Evlenme teklif etmemi beklemediği için hareket etmemiş ya da konuşmamıştı. Özellikle de gecenin bir yarısında. Ya da sabahın. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

tg:@novaebook

Onu öptüm, sonra yanıma dönüp parmaklarımı parmaklarına doladım. Az önce aramızda olanları düşününce gülümsedim. Ve sonra, nişanlımın yanında uyumak üzere gözlerimi kapattım. Artık yüzüstü uyumaya başlayacak olan çıplak nişanlımın yanında.

Dürüst olmam gerekirse bugünün geleceğini asla düşünmüyordum ama bu hayatımdaki en mutlu an olabilirdi.

Babama ve sevgi hakkındaki aptal felsefelerine lanet olsun.

@novaebook

tg:@novaebook

YİRMİ İKİ

CARTER

"Sana bir daha söylemeyeceğim. Sloan'un bu işe karışmasını istemiyorum."

Dalton –*Ryan*– yumruklarını sıktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, bana sinirlenmişti. "O zaten bu işin içinde Luke. Onu tehlikeye atmıyorsun –biz bu işe karışmadan önce de burada yaşıyordu." Yeniden öne eğildi. "En son işimizde bu bir sorun olmamıştı. Carrie'yi hatırlıyor musun?"

Carrie'yi hatırlıyordum. "Carrie *senin* projendi. Benim değil. Ben hiçbir zaman bir görev için bir kızla ilişki kurmadım Ryan."

Tek kaşını kaldırdı. "Ama iş *üzerindeyken* biriyle ilişki kurabilirsin ama iş *için* kurmayacaksın, öyle mi? Ona karşı olan duygularının ikimizi de tehlikeye atmasına izin mi vereceksin?"

Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. "Bizi tehlikeye atmıyorum. Bir şey olduğu yok. Bunu kaç kere daha tekrarlamam gerekiyor bilmiyorum."

Onun haklı olmasından nefret ediyordum ama bunu asla ona itiraf etmeyecektim. Sorgu odasındaki tek taraflı aynaya döndüm ve kendime baktım. Yorgun görünüyordum. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve gözlerimi kapattım.

tg:@novaebook

"Gerçekten de onunla aranda olanların çok masum olduğuna inanıyor musun? Bunun bir şekilde riske atmadığını?" dedi Ryan. "Dün gece Jon'a –Asa'nın *en yakın arkadaşına*– Sloan'u öptüğü için saldırmadın mı?"

Aynada onun yansımasını gördüm ve sertçe ona baktım. "Onu *öpüyor* muydu?" Ona bakmak için arkamı döndüm. "Ona *tecavüz etmek* üzereydi Ryan. Ne yapmamı isterdin, arka bahçeye geri dönüp poker oyununda bahsi ikiye katlamamı mı?"

Yeniden aynaya döndüm ve onu izledim. Eğer aynı durumla karşılaşsaydı onun da aynı şeyi yapacağını biliyordum.

Bu konuşmayı yakınlardaki bir sorgu odasında yapıyor olmamız çok uygundu çünkü bu durum değerlendirmesi kendimi sorguda gibi hissetmeme neden olmaya başlamıştı.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Ellerimle yüzümü ovuşturdum ve iç geçirdim.

"Bu kızı ona karşı bir şeyler hissettiğime ikna etmek bu davaya nasıl yardımcı olacak?"

Ryan omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir yardımı olmayabilir. Ama denemeye değer. Özellikle de daha şimdiden kızın değer verdiği bir tür ilişkiniz olduğu için. Senin yanındayken savunma duvarlarını indirebilir. Sana güvenerek bizim zaten bilmediğimiz şeyler anlatabilir."

Ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve masaya dayandı.

Teknik olarak o benim üstümdü. İletişim şeklimizden ve birlikte çok fazla gizli görevde yer almamızdan dolayı bazen kendime bunu hatırlatmak zorunda kalıyordum. Bu işi benden beş sene fazla süredir yapıyordu ve onun neden bahsettiğini bildiğini biliyordum. Her ne kadar bunu itiraf etmek istemesem de.

tg:@novaebook

"Senden kıza âşık olmanı istemiyorum. Senden onu *seviyormuş gibi davranmanı* bile istemiyorum. Senden tek istediğim onun sana karşı olan hislerinden faydalanman. Bu soruşturmanın yararı için."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" diye sordum. "Asa her zaman etrafta bir yerlerde. Sloan'u bu işe dahil etmek bizi daha fazla tehlikeye atar."

"Bunun yolları var," dedi Ryan. "Bugün onunla derse gireceksin. Oradan başla. Pazar günleri erkek kardeşini ziyaret etmeye gittiğini biliyorum. Bu pazar sen de onunla birlikte git."

Kahkaha attım. "Tabii. Eminim Asa da buna hiçbir şey demez."

"O bilmeyecek. Jon'a, Pazar günü hepimizin kumarhaneye gitmesi hakkında bir şeyler söyledi. Tüm gün burada olmayacağız. Sadece yapacak başka bir işin varmış gibi davran ve Sloan'a onunla gitmeyi teklif et. Böylece tüm gününü kesintisiz bir şekilde ve Asa'yı tanıyan kimse sizi izlemeden onunla geçirebilirsin."

Ona hayır demem gerektiğini biliyordum. Ama gerçek şuydu ki davaya faydası olsa da zarar verse de zaten Sloan'a onunla gitmeyi teklif edecektim. Son zamanlarda işimde bu kadar acınası bir hâle gelmiştim. Hiçbir şey işin önüne geçmemeliydi. Özellikle de işin diğer *tarafında* olan birinin.

"Tamam," dedim. Ceketimi aldım ve giydim. Çıkmak için kapıyı açmadan önce duraksadım. "Onunla dersim olduğunu nereden biliyorsun?"

Ryan sırıttı. "İspanyolca sınıfındaki piliç o Luke. Ben aptal değilim." O da kendi ceketini aldı ve giydi. "O derse neden kaydolduğunu sanıyordun ki?"

tg:@novaebook

YİRMİ ÜÇ

SLOAN

Binaya girdiğimde hâlâ titriyordum. Asa'yla yaşadığımız olayın üzerinden saatler geçmişti ama hâlâ beni rahatsız ediyordu. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Bir önceki gece Jon boğazıma bıçak dayayıp üzerime çıktığında bile.

Uyurken Carter'ın ismini yüksek sesle söylediğime inanamıyordum. Asa ile ciddi bir sorun yaşayacak olmamın yanı sıra –Asa'nın Carter'a yapabileceği her şeyden de ben sorumlu olacaktım.

Bu işten nasıl öyle sıyrılabildiğimi ben de bilmiyordum. Ve Carter'ın isminin "daha sert" ile benzeşmesine şükrediyordum.

Ama içim ondan sonra olan şeyle ilgili rahat değildi. Asa'nın bana söylediği şeyler hakkında. Konuyu evliliğe getirmesi hakkında.

Prezervatif kullanmaması hakkında.

Ben etrafta olmadığımda Asa'nın ne yaptığını bilmiyordum. Bir önceki gece Jon'un söylediklerinden başka hiçbir zaman bana beni başkasıyla aldattığı söylenmemişti ama onun da ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Ayrıca onu hiçbir zaman beni aldatırken yakalamamıştım ama ona sağlığımı ve hayatımı riske atacak kadar güvenmiyordum.

tg:@novaebook

Ama bu sabah olanlar olmuştu ve zihnimin en önündeki düşünce buydu. Saat sabah 8 olur olmaz doktorumu aramış ve test yaptırmak için önümüzdeki haftaya randevu almıştım. Düzenli olarak doğum kontrol hapı alıyordum, bu yüzden de beni hamile bırakması hakkında hiç endişelenmiyordum. Ama bana bulaştırabileceği diğer her şey hakkında endişeleniyordum.

Önümüzdeki haftaya kadar bu konuyu düşünmemeye çalışacaktım. Ve bunun bir daha olmamasından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Dürüst olmam gerekirse, bu sabah hayatımı kaybetmekten herhangi bir şey söyleyemeyecek kadar endişelenmiştim. Daha önce bana hiç inleyerek Carter'ın ismini söylediğimi düşündüğünde baktığı gibi nefretle baktığını görmemiştim.

Aslında Carter'ın ismini inleyerek söylediğimi duyduğunda.

Sınıfa girip Carter'la yüz yüze gelmeden önce lavaboya girdim ve sakinleşmeye çalıştım. Artık Asa ile aynı evde olmadığım için daha kolay nefes alabiliyordum. Ama bir daha uykumda konuşmadığımdan emin olmamın bir yolu yoktu. Eğer bunun için bir daha asla Asa'nın yanında uyumamam gerekiyorsa bunu yapmanın bir yolunu bulacaktım.

Lavabodaki işimi bitirip koridora çıktığım anda ilk gördüğüm şey sınıfın kapısına yakın bir yerde duvara yaslanmış duran Carter oldu.

Beni bekliyordu.

Beni gördüğünde doğruldu ve yanına gitmemi bekledi.

"İyi misin?" dedi, bakışları hemen boynuma kaydı. Boynumda Jon'un bir önceki gece bana yaptıklarından dolayı morluklar vardı ama Asa'nın bu sabah yaptıkları sayesinde bugün sonunda çok daha kötü olacaktı.

Tanrım, on iki saat içinde iki farklı adamın beni boğmaya çalıştığı nasıl berbat bir hayat yaşıyordum?

tg:@novaebook

"İyiyim," dedim ikna edici olmayan bir şekilde.

Carter elini kaldırdı ve bir parmağıyla boynuma dokundu. "Morarmış," dedi. "Asa fark etti mi?"

Bir parmağının tersiyle boynumu okşadı. Bunu endişelendiği için yaptığını biliyordum ama ne zaman bana bir şekilde dokunsa –nedeni ne olursa olsun– gerçekten bir şeyler hissedebildiğimi fark ediyordum. Asa ile geçirdiğim birkaç yıl içinde kendimi duygusuzlaştırmayı öğretmiştim ve Carter tüm bu çabalarımı boşa çıkarıyordu.

"Fark etti ama kuşkulanmadı. Kendisinin yaptığını düşündü."

Söylediğim kelimeler irkilmesine neden oldu. Aniden bakışlarını gözlerime çevirdi. Elini boynumdan çekti ve saçlarının arasından geçirdi. Asa'nın ellerinin üzerimde olması düşüncesi üzerine duyduğu nefrete karşı zorlukla yutkunurken boğazının hareket ettiğini görebiliyordum. Belli ki benim için endişeleniyordu ki bunu kesinlikle anlayabiliyordum. Ama aynı zamanda neden onun yanında kaldığımı da anlıyordu ve beni bunun için yargılıyor gibi görünmüyordu. İçinde bulunduğum durumu gerçekten anlıyor ve buna anlayış gösteriyordu. Onun bu yönünü seviyordum empati kurmasını.

Bu muhtemelen, Asa'nın tüm hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şeydi.

Carter nazik bir şekilde dirseğimi tuttu. "Haydi. Yerlerimize oturalım." Beni sınıfın kapısına doğru yönlendirmeye çalıştı ama geri çekildim.

"Carter bekle."

Yeniden bana bakmak için döndü ve iki öğrencinin sınıfa girmesi için yana doğru bir adım attı. Koridorda önce sola, sonra sağa baktım. "Sana bir şey söylemem gerek."

Endişe, hissettiği öfkeyi bastırdı. Başıyla onayladı ve özel olarak konuşabileceğimiz bir yer arayarak beni kapıdan

tg:@novaebook

uzakta, koridorun ilerisinde bir yere yönlendirdi. Bir başka sınıfın yanından geçtik ve önce sınıfın penceresini, sonra da kapı kulpunu kontrol etti. Kulpun açıldığını görünce kapıyı açtı ve beni içeri yönlendirdi.

Çeşitli müzik enstrümanlarının duvara dayandığı ve sandalyelerin odanın ortasında bir halka olarak düzenlendiği boş bir müzik sınıfıydı. Kapı arkamızdan kapandığında ve en sonunda yalnız kaldığımızda, Carter'dan bana ne söylemek istediğimi sormasını bekliyordum. Ama o bunun yerine, ona döner dönmez bana döndü, beni kendine çekti ve kollarını bana dolayıp başımı omzuna yasladı.

Bana sarıldı.

Yaptığı tek şey buydu. Tek bir kelime söylemeden bana sıkıca sarılıyordu ama yine de söylediği her kelimeyi hissedebiliyordum. Ve dün geceden beri –Jon ile olan her şeyden beri– benim için fazlasıyla endişelendiğini görebiliyordum. Muhtemelen bana sarılmak ve dün gece olanlar için beni rahatlatmak istiyordu. Beni bu sabah görür görmez. Ama basit sarılmalar benim hayatımda o kadar da basit olmuyordu.

Kollarımı ona doladım ve başımı gömleğine gömdüm, parfümünün hafif kokusunu alabiliyordum. Sahil gibi kokuyordu. Gözlerimi kapattım ve onunla sahilde olmayı diledim. Tüm bu pislikten uzakta.

Birkaç dakika boyunca sessizce durduk, ikimiz de hareket etmiyorduk. Bir süre sonra kimin kime sarıldığını anlayamıyordum kimin kimi kollarında tuttuğunu. İkimiz de asılı kalmış gibiydik, birbirimize tutunuyor, ikimizden biri bıraksa düşeceğimizden korkuyorduk.

"Dün gece uykumda senin adını söylemişim," diye fısıldadım sessizliği deler gibi.

Carter hemen geri çekildi ve bana baktı. "Seni duydu mu?"

Başımla onayladım. "Evet. Ama sanırım oldukça iyi bir

tg:@novaebook

şekilde idare ettim. Beni yanlış duyduğunu söyledim –aslında başka bir şey söylediğimi söyledim. Ama bu olay olduktan hemen sonra çok öfkeliydi Carter. Onu daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Ve ben sadece... Bilmen gerektiğini düşündüm. Bence daha dikkatli olmamız gerekiyor. Demek istediğim, aramızda aslında bir şey olmadığını biliyorum ama"

Carter sözümü kesti. "Yok mu? Gerçek anlamda bunu ileri taşımadık ama bu masum bir şey değil Sloan. Asa seninle aynı derse girdiğimizi bilse..."

"Kesinlikle," dedim.

Carter başıyla onayladı, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Artık evde benimle konuşamazdı. Lanet olsun, artık benim olduğum yere bakamazdı bile. Bu sabah erken saatlerde olanın ardından. Bana inanmasına rağmen Asa kuşkulanacaktı. En son istediğim şey Carter'ın başına bela açmaktı ama daha şimdiden bunu yapmış gibi görünüyordum.

"Üzgünüm," dedim ona.

"Neden özür diliyorsun? Benimle ilgili bir rüya gördüğün için mi?"

Başımla onayladım.

Carter bir elini kaldırıp yanağıma dokundu ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eğer bunun için özür dileyeceksek, daha şimdiden benim sana bir düzine özür borcum var."

Gülümsememi bastırmak için yanağımı ısırdım. Elini indirdi ve belime koydu. "Eğer acele etmezsek geç kalacağız."

Geç kaldığım düşüncesinin üzerine biraz güldüm. Hayatlarımızda olan onca pisliğin yanında derse geç kalmanın ne ağırlığı olabilirdi ki? Çok ama çok az. Ama Carter haklıydı.

Kapıdan çıktığında ve sınıfa doğru koridorda ilerlediğinde onu takip ettim. İçeri girmeden önce, "Ne olursa olsun, bugün gerçekten güzel görünüyorsun," diye fısıldadı. "Ne-

tg:@novaebook

redeyse nefesimi kesiyorsun."

Kelimelerinin olduğum yerde donakalmama neden olmasına rağmen yürümeye devam etti.

Hepsi bundan ibaretti. *Kelimelerden.* Bir araya dizilmiş birkaç basit kelimeydi ama benim donakalmama neden olacak gücü taşıyorlardı.

Sessizce nefes alırken, ellerimi ağzıma götürdüm. Yüzümde belirmekte olan gülümsemeyi zorla bastırdım ve bir şekilde kendimi zorlayarak sınıfa girdim. Bakışlarımı kaldırdığımda Carter'ın ön sırada iki sandalyeyi çektiğini gördüm ve ben de ona doğru yürüdüm.

Dizlerim beni yüzüstü bırakacak gibiydi. *Aslında bu şekilde olmalıydı. Erkeklerin kızlara kendilerini bu şekilde hissettirmeleri gerekiyordu.*

Neden Asa'yla muhatap olmuştum ki?

Ben oturacağım yere ulaştığımda, hâlâ ayaktaydı, önce benim oturmamı bekliyordu. Teşekkür etmek için ona hızla gülümsedim ve oturdum. Ben çantamdan kitaplarımı çıkardığımda o da aynısını yaptı. Biz hazırlandığımızda profesör içeri girdi. Profesör döndü ve tahtaya yazmaya başladı.

Dün geceki futbol maçında biraz fazla bağırdım. Sesim gitti. Bölüm 8-10 arasını çalışın ve önümüzdeki hafta telafi edeceğiz.

Sınıfın yarısı bu notu görünce gülmeye başladı. Diğer yarısı ise homurdandı. Carter kitabında tahtada yazan sayfayı açtı. Ben de öne eğildim, kendi kitabımı açtım ve okumaya başladım. Carter bir kalem alıp bir not yazmaya başladığında henüz çok ilerlememiştim. Beklentiyle başım dönüyordu, onun ders için not almak yerine benim için yazdığını umuyordum.

Kendimi suçlu bile hissetmiyordum. Bu konuda kendimi suçlu hissetmeliydim. Özellikle de Asa bu sabah bana evlenme teklif ettiğinden dolayı, kendi hayatımı kaybetmek-

tg:@novaebook

ten korktuğum için ona evet demek zorunda hissetmiştim.

Bir evlenme teklifinin beni mutlu hissettirmesi gerekirdi ama Asa'nın evlilik teklifi bir önceki hayatımda yaptığım berbat bir şeyin cezası gibi hissettirmişti.

Çoğunlukla kendimi cehennemde gibi hissediyordum. Son zamanlarda kendimi sadece Carter etrafımdayken mutlu hissediyordum.

Carter notu bana doğru uzattı. Kâğıt ikiye katlanmıştı bu yüzden de okumak için kâğıdı açtım. Daha önce derste oynadığımız oyun gibi rasgele bir şey yazmasını bekliyordum. Bunun yerine basit bir istekte bulunmuştu.

Elini sıranın altına koy.

Ellerime bakmadan önce notu iki kere okudum. Not biraz rasgele gibiydi ama ona gösterdiğim oyuna benzemiyordu. Rasgele olmasının tek sebebi kafamı karıştırmasıydı. Notu kitabımın altına soktum ve sonra elimi sıranın altına indirip bana ne verecekse vermesini bekledim.

Beni şaşırtacak şekilde –bana hiçbir şey vermedi. Sıcak elini elimin üzerine koydu ve parmaklarını parmaklarıma doladı, birleşmiş ellerimiz bacağımın üzerinde duruyordu.

Ve sonra ders kitabına odaklanıp âdeta beni ateşe vermeye çalışmamış gibi kitabı okumaya devam etti.

Tam olarak böyle hissediyordum –elim onun elinin içinde– bacağıma dokunurken. Birinin beni suyla ıslatmasına ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Kalbim hızla atmaya başlamıştı ve tüm bedenimin karıncalandığını hissediyordum.

Elimi tutuyordu.

Aman Tanrım.

El ele tutuşmanın, öpüşmekten daha iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Seksten daha iyi hissettirebileceğini. En azından Asa ile seksten.

Gözlerimi kapattım ve elimin üzerindeki elinin ağırlığı-

tg:@novaebook

na odaklandım. Parmaklarımın arasında hissettiğim parmaklarının genişliğine. Ara sıra başparmağını öne arkaya gezdirmesine.

Muhtemelen on beş dakika boyunca önümdeki kitabı okuyor gibi davrandıktan sonra, elini elimden çekti. Ama elimi bırakmadı. Parmak ucuyla avcumda daireler çizmeye başladı. Elimin her yerine dokunuyordu, avcuma parmaklarıma, parmaklarımın *arasına*. Geçen her dakikayla beraber, bu parmaklar bacağıma dokunduğunda nasıl hissedeceğimi merak etmeye başlamıştım. Boynuma dokunduğunda. Karnıma.

Daha hızlı nefes almaya başladım. Dersin bitmesine yaklaşan her dakika daha hızlı nefes almaya başladım.

Dersin bitmesini istemiyordum. Hiç bitmesini istemiyordum.

Elimin her yerini iki kere keşfettikten sonra, parmaklarını bacağıma kaydırdı. Dizimi okşamaya başladı, elini bacağımın iç kısmına doğru kaydırıp sonra yeniden dizime indi. Gözlerimi kapattım ve iki elimle kitabımı sıkıca kavradım. Beni tamamen delirtecek şekilde birkaç dakika boyunca bunu yapmaya devam etti, neredeyse ayağa kalkıp lavaboya giderek yüzüme soğuk su çarpmak zorunda kalacak noktaya gelmiştim.

Ama bunu yapmadım çünkü elli dakikalık ders bir şekilde bitmişti ve herkes sınıftan çıkmak üzere toparlanıyordu.

Gücümü toparlayıp gözlerimi açtım ve ona baktım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, kıstığı gözleri heyecanla bakıyordu, ıslak dudaklarından gözlerimi alamıyordum. Yeniden elimi tuttu ve sıktı. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum..."

Başımı iki yana salladım. "Yapmamalıydın."

Ne söylemek üzere olduğundan emin değildim ama o sı-

tg:@novaebook

rada aklının nerede olduğunu biliyordum çünkü benim aklım da tam onunkinin olduğu yerdeydi.

"Biliyorum," dedi. "Ben sadece... Sana bu kadar yakın olduğumda dokunmadan duramıyorum."

"Ve ben de bunu yapmana engel olamıyorum."

Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken elimi de bıraktı. Kitabını aldı ve çantasının içine attı. Ayağa kalkıp çantasını omzuna aldı. Başımı kaldırıp ona baktığında, onun da bana baktığını gördüm. Onun bana veda edip uzaklaşmasını bekledim ama bunu yapmadı.

Çantasını bırakıp yeniden yerine oturmadan önce birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. Elini saçlarıma doladı ve alnını başımın yanına dayadı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama başını yaslama şeklindeki çaresizlik irkilmeme neden oldu.

"Sloan," diye fısıldadı, dudakları doğrudan kulağımın üzerindeydi. "Seninle ilgili her şeyi istiyorum. Hem de çok fazla. O kadar çok istiyorum ki gözlerimi kör ediyor."

Bu kelimelerin üzerine şoke olmuştum.

"Lütfen dikkatli ol," dedi. "Ben senin buradan çıkmana yardımcı olana kadar. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum ama lütfen. Çok ama çok dikkatli ol."

Başımın yanını öptüğünde gözlerimi sımsıkı kapattım. O anda o dudakların dudaklarımın üzerinde olması için neler vermezdim.

Yeni tanıştığım biri için nasıl bu kadar çok şey hissedebilirdim ki? Henüz öpmediğim biri için? Neredeyse istediğim her şeye sahip olan ama nefret ettiğim her şeye bulaşmış biri için?

"Bu akşam evine gelirsem, senin olduğun tarafa bakmayacağım bile," dedi. "Ama gördüğüm tek şeyin sen olduğunu bil. Tek gördüğüm şey sensin Sloan."

Bana sarıldığı kadar hızlı bir şekilde beni bıraktı. Çan-

tg:@novaebook

tasını yeniden aldı ve ayağa kalktı. Onun yürüyerek uzaklaştığını duydum, tamamen hareketsiz bir şekilde oturmaya devam ediyordum, kalbim göğsümün içinde hızla atıyordu.

Bana hissettirdiği şey her ne ise daha fazlasını istiyordum. Ama bunu, buradan uzak bir yerde istiyordum. Bu şehirden uzakta. Asa'dan uzakta. Carter'ın buradan gitmemi istediğini biliyordum ve bunu ben de istiyordum. Bunu çok istiyordum ama bunun olabilmesi için daha hazırlıklı olmak zorundaydım. Ve eğer ben gidersem –Carter da gitmek zorundaydı. Sadece Asa ile olan bağlarını koparması yeterli olmayacaktı, aynı zamanda Asa'nın yarattığı yozlaşmış hayat şekliyle de bağlarını koparması gerekecekti.

İkimizin de gitmesi gerekiyordu.

Çok geç olmadan önce...

tg:@novaebook

YİRMİ DÖRT

ASA

Hiçbir zaman abartı şeylerle uğraşan biri olmamıştım. Babamın bana öğrettiği bilge öğretilerden biri de buydu.

"Eğer senin için bir yararı yoksa, umurunda bile olmasın."

Bu, muhtemelen bana verdiği en iyi öğüttü. Bunu hayatımın her parçasına uyguluyordum. Arkadaşlıklarıma. İş ortaklarıma. Eğitimime. İmparatorluğuma.

Evet, imparatorluk dedim. Henüz o noktada değildim ama olumlu düşünmek gerçekleşmesini sağlar gibi bir saçmalık vardı, öyle değil mi?

Uyuşturucu alıp satmaya ilk başladığımda, ufak çapta yapıyordum. Ne satabilirsem, ne zaman satabilirsem, kime satabilirsem ona satıyordum. Çoğunlukla üniversite öğrencilerine ekstazi, üniversiteyi yarıda bırakanlara esrar satıyordum. Paranın ya da gücün orada olmadığını fark ettiğimde çalışmaya başladım.

Üniversiteye başlamamdan sonra tam bir yıl boyunca, her gün her dakika çalışmıştım. Ve bir yıl içinde bir ev, bir araba ve bir eşe sahip olmanızı sağlayacak kadar para kazanmanızı sağlayacak masa başı bir işe girmenizi sağlayacak saçma ders kitaplarıyla çalışmaktan bahsetmiyordum.

tg:@novaebook

Gerçek çalışmadan bahsediyorum. İnsanlarla tanışmaktan bahsediyorum. İnsanların tanışmak istediği insan olmaktan. Sadece hangi alana hangi uyuşturucunun uyduğunu anlayabilmek için iyi malları, eroini ve kokaini denemekten. Nasıl uyuşturucuya bağımlı hâle gelmeyeceğini bilmekten. Torbacını, onun torbacısıyla en yakın arkadaş olacak kadar iyi tanımaktan. Kendinden daha güçlü olanlarla aranda güven inşa etmekten ama aniden onlardan daha güçlü bir hâle geleceğiniz zamanı önceden anlamamaları için fark edilmemeye çalışmaktan.

Çok şey öğrenmiştim ve bunları zor yoldan öğrenmiştim. *Doğru* yoldan. En alttan en üste çıkmıştım.

Artık değersiz uyuşturucuları satmıyordum: X, esrar, hap. Özellikle de esrara bulaşmıyordum. Her yerde bulunuyordu. Esrar mı istiyordunuz? Gidip kendinize şeker dükkânından bir hediye kartı alabilirdiniz. Bunun için lanet vaktimi boşa harcamanıza gerek yoktu.

Ama iyi mal istiyorsanız... kendinizi lanet olası Yaratıcı'nın yüzünü öpüyormuş gibi hissetmenizi sağlayacak bir şeyler? İşte o zaman bana gelecektiniz. Size Ford satmayacaktım ama onun yerine size rastlayabileceğiniz en nadir lanet bir Bugatti satacaktım.

Hâlâ bir şeyler öğrenmeye devam ediyordum. Her zaman bir şeyler öğrenmeye devam edecektim. Benim konumumdaki birinin artık öğrenecek başka bir şey kalmadığını hissettiği an, bir sonraki adamın onu gölgede bıraktığı an olurdu. Bildiğim kadarıyla bu şehirde Asa Jackson'ın üzerinde yer alan herhangi bir konum yoktu. Altımda ise iyi bir ekibim vardı. Haddini bilen adamlar. Bana karşı adil olurlarsa onlara karşı adil olacağımı bilen adamlar.

Hâlâ en yeni adamım Carter'ı tanımaya çalışıyordum. İnsanların çoğu şeffaftı ama o çamurlu lanet bir ırmak gibiydi.

tg:@novaebook

İnsanların çoğu, özellikle de benimle çalışanlar, bana yalakalık yapardı çünkü arkalarında olmamın ne kadar güzel bir şey olduğunu bilirlerdi.

Carter farklıydı. Hiçbir şekilde umurunda değil gibiydi. Sinirimi bozan bu umursamazlığıydı. Bana biraz kendimi hatırlatıyordu ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Sadece tek bir ben için yer vardı.

En eski adamım Jon gerçekten dikkatsiz olmaya başlamıştı. Bir zamanlar benim sağ kolumdu ama son zamanlarda lanet zayıf noktam hâline gelmeye başlamıştı.

Bu da beni başladığım noktaya geri getiriyordu.

Eğer senin için bir yararı yoksa, umurunda bile olmasın.

Jon'un artık bana ne gibi bir yararı olduğunu görmek için çabalıyordum. Ne zaman gitse ortalığı karıştırıyor gibi görünüyordu. Geçen hafta, söz konusu müşterimin karısı olduğunda aletini pantolonunun içinde tutamadığı için en büyük müşterilerimden birini kaybetmeme neden olmuştu. *Ben* bile aletimle cüzdanım arasına sınır koymayı biliyordum.

Jon'un aksine, Carter'ın bana yararı vardı. Çok iyi bir çevirmendi, sessizdi, olması gereken yerlerde bulunuyor ve yapmasını istediğim şeyleri yapıyordu. Onun hakkındaki şüphelerime rağmen henüz ondan kurtulmamış olmamın nedeni buydu. Henüz *fazlalık* değildi.

Ama Jon. Jon gereksiz bir yük olmaya başlamıştı.

Ama Jon çok fazla şey biliyordu ki bu daha da büyük bir sorun oluşturuyordu.

Jon için. Benim için değil.

İş haricinde bütün fazlalıkları hayatımdan çıkarmıştım. Sloan'dan başka. O fazlalık olmaktan çok uzaktı. Eğer onu bir uyuşturucuya benzetmem gerekirse, Sloan eroin olurdu. Eroin iyiydi. Eroin sizi yumuşatırdı. Elinizde yeterince olması durumunda, eroin hayatınızın geri kalanının her gününde mutlulukla tadını çıkarabileceğiniz bir şeydi.

tg:@novaebook

Belki insanları uyuşturuculara benzetmek garipti ama tek bildiğiniz şey uyuşturucular olduğunda bunu yapmam normaldi. Jon meth* olurdu. Fazlasıyla kibirliydi, çok fazla konuşuyordu ve zaman zaman yorucu oluyordu. Gerçekten lanet derecede yorucu.

Dalton kokain olurdu. Girişkendi, arkadaş canlısıydı, biraz daha kokain kullanmak istemenize neden oluyordu. Kokaini severdim.

Carter ise...

Carter ne olurdu?

Carter'ı, onu bir uyuşturucuya benzetecek kadar iyi tanıdığımı sanmıyordum. Ama bir önceki gece Sloan'un onun adını söylediği iki dakika boyunca, Carter lanet olası bir aşırı dozdu.

Ama Sloan onun ismini söylememişti. Bildiğim kadarıyla onunla hiç konuşmamıştı bile. Ve eğer Carter akıllıysa mutfakta onları tanıştırmamdan başka onunla hiç konuşmamış olurdu.

Ama kısa süre içinde buradaki erkekler hakkında endişelenmeme gerek kalmayacaktı çünkü Sloan artık bu evde yaşıyor olmayacaktı. O, *bizim* evimizde olacaktı.

Lanet olsun.

Siktir!

Bugün o lanet yüzüğü almam gerekiyordu. Bir şey unuttuğumu biliyordum.

Giyinmek için dolabıma gittim. Armani'yi çıkarmak üzerinde düşündüm. Bilirsiniz –özel gün saçmalığı. Bunun yerine Sloan'un sevdiğini bildiğim lacivert düğmeli gömleği çıkardım ve altıma da bir kumaş pantolon giydim. Dolaptan ne çıkarırsam çıkarayım önemli değildi çünkü her biri muhteşemdi. Her zaman görmeyi beklediğim saygı seviyesine uygun olarak giyiniyordum.

* (İng.) Metamfetamin isimli kimyasal uyuşturucu madde. (ç.n.)

tg:@novaebook

Ve hayır, bunu bana lanet olası babam öğretmemişti. Olduğu lanet olası bir dilenci gibi giyinmeseydi muhtemelen dışarıdaki hayatta daha uzun süre dayanabilirdi.

Merdivenleri inmeyi bitirip mutfağa baktığımda, Jon'un arkası bana dönük lavabonun önünde durduğunu gördüm, başının yan tarafına bir buz torbası tutuyordu.

"Sana ne oldu?"

Arkasını döndüğünde, yüzünün tüm sağ tarafının mosmor olduğunu gördüm. "Aman Tanrım adamım. Seni kim benzetti?"

Jon buz torbasını lavabonun içine bıraktı. "Önemli biri değil."

Yürüyerek mutfağa girdim. Yüzü yakından daha da kötüydü. Ve eğer bana onu kimin bu hâle getirdiğini söylemeyeceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Eğer bir işi daha kaybetmemize neden olduysa yüzünün sol tarafı sağ tarafından çok daha kötü görünecekti. Tezgâhın üzerinden anahtarlarımı aldım ve ona yeniden sordum. "Sana bunu kim yaptı Jon?"

Çenesini tuttu ve bakışlarını kaçırdı. "Puştun biri dün gece beni kız arkadaşıyla yakaladı. Beni hazırlıksız yakaladı. Göründüğü kadar kötü değildi."

Lanet olası gerizekâlı. Kahkaha attım. "Hayır. Göründüğü kadar kötü olduğuna eminim." Büfeye doğru yürüdüm ve alkol stoğunu kontrol ettim. Her zamanki gibi boştu. Büfenin kapağını sertçe kapattım. "Bu akşam kutlama yapıyoruz. Bugün alkol stoğunu yenilemen gerek. Benim yapmam gereken bir iş var."

Jon başıyla onayladı. "Özel bir durum mu?"

"Evet. Nişanlandım. Şık bir şey yapmam lazım. O ucuz şeylerden olmaz." Ön kapıya doğru ilerlerken Jon'un kahkaha attığını duydum. Arkamı döndüğümde pislik hâlâ gülümsüyordu. "Komik bir şey mi var?" dedim yeniden mutfağa doğru yürürken.

tg:@novaebook

Başını iki yana salladı. "Evlenmek hakkında komik *olmayan* ne var Asa?"

Kahkaha attım. Ardından onun yüzünün sol tarafını dağıttım.

Lanet olası fazlalık.

@novaebook

tg:@novaebook

YİRMİ BEŞ

CARTER

Otoparktaki arabama gittim. Bir şekilde. Direksiyonu kavradım ve başımı arkaya yasladım.

Artık sınırın nerede olduğunu bilmiyordum, o kadar bulanıklaşmıştı ki. Yapmak için buraya geldiğim işi yapmaya çalışıyordum ama aynı zamanda Sloan benim gerçekten istediğim hayatın bu olup olmadığını sorgulamama neden oluyordu. O sırada Carter mıydım yoksa tamamen Luke gibi mi davranıyordum bilmiyordum. Luke, Carter oluyordu.

Bu işe kendimden çok fazla şey veriyordum ama Sloan'la birlikteyken nasıl kendim olmayacağımı bilmiyordum. Ona söylemek istediğim her şey. Ona yapmayı dilediğim her şey. Ona söylemeyi dilediğim gerçek.

Ama ona kim olduğum ve ne yapmak için burada olduğum hakkındaki gerçeği söylersem, her şeyi riske atıyor olacaktım. Hayatımı. Ryan'ın hayatını. Muhtemelen *Sloan'un* hayatını. Ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Başımı direksiyona yasladım ve bize doğru gelmekte olan belayı öngörmeye çalıştım.

Onunla birlikte olmak istiyordum. Luke olarak onunla birlikte olmak istiyordum. Ama bu, Asa hakkında hapse

tg:@novaebook

atacak kadar çok şey öğrenmeden gerçekleşemezdi. Ve Asa bir hata yapmadan onu hapse atamayacaktık. Şu anda dikkatli davranıyordu. Başta düşündüğümden daha akıllıydı.

Ama bu soruşturmanın olması gereken yere gelmesi için ne kadar çok beklersek, Sloan o kadar çok tehlikeye giriyordu. Ve artık Asa hakkında bildiğim kadarıyla, onu terk etmek Sloan'un yapabileceği en kötü şeydi. Hiçbir şekilde onun olaysız bir şekilde gitmesine izin vermeyecekti. Ona zarar verecekti. Ve Asa'nın onun kardeşine zarar vermesini de bekleyecek değildim.

Asa gidene kadar Sloan çıkmazdaydı ve bunun olması aylar sürebilirdi.

Yeniden arkama yaslandım ve telefonumu elime aldım. Âdeta korkutulmuşum gibi Asa'dan iki mesaj olduğunu gördüm.

ASA: Neredesin?

ASA: Öğlen yemek için benimle buluş. Peralta'da. Çok açım.

Birkaç saniye boyunca mesaja baktım. Bu onun karakterine aykırıydı. İşle alakalı olduğunda kişisel telefonundan mesaj atmazdı dolayısıyla... gerçekten sadece *öğle yemeği* mi yemek istiyordu?

Ben: On dakika içinde oradayım.

On iki dakika sonra, Asa'nın oturduğu restoranın yolunda ilerliyordum. Ben yerime oturduğumda Asa telefonuna bakıyordu.

tg:@novaebook

"Selam," dedi bakışlarını bile kaldırmadan. Yazdığı mesajı bitirip telefonu kenara koydu. "Bu akşam işin var mı?" diye sordu.

Olumsuz anlamda başımı salladım ve menüyü elime aldım. "Hayır. Neden?"

Menüye bakıyordum ama onun gülümsediğini görmek için göz teması kurmama gerek yoktu. Arkasına doğru uzandı ve masanın üzerine bir şey koydu. Menüyü aşağı indirdim ve bakışlarım bir kutuya takıldı.

Bir mücevher kutusuna.

Bu da neyin nesiydi?

Kutuyu açtı ve bakmam için bana doğru uzattı. Yüzüğe baktım, hissettiğim korku tenimin kaşınmasına neden oluyordu. *Asa evlenme mi teklif ediyordu?*

Kahkaha atmamaya çalıştım. Eğer Sloan'un bunu kabul edeceğini düşünüyorsa lanet derecede hayal görüyordu. Aynı zamanda Sloan'u tanıdığını düşündüğü kadar iyi tanımıyordu çünkü bu yüzük hiç Sloan'a uygun bir şey değildi. Yüzük, şatafatlı ve gösterişliydi. Bundan nefret edecekti.

"Evlenme mi teklif edeceksin?" Kutuyu ona geri verdim ve sanki ilgimi çekmiyormuş gibi yeniden menüyü elime aldım.

"Hayır, bunu zaten yaptım. Bu akşam kutlayacağız."

Bakışlarımı menüden kaldırıp doğruca gözlerine baktım. "Evet dedi mi?" O âna kadar başla onaylamanın kibirli olabileceğini bilmiyordum. Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Tebrikler adamım. Değerli biri gibi görünüyor."

Neden bu sabah bana bundan bahsetmemişti? Neden onunla evlenmeyi kabul etmişti? Sanırım kendini kapana kısılmış hissediyordu. İçinde bulunduğu durumdan dolayı Asa'ya hayır diyemezdi. Onun için endişelenmeme neden olsa da evlenmeyi kabul etmek yapılacak güvenli seçimdi.

Sadece beni neden uyarmadığını bilmiyordum.

tg:@novaebook

Kutuyu yeniden ceketinin cebine koydu. "O, değerli biri. O, eroin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Eroin mi?"

Elini sallayarak soruyu geçiştirdi garsona seslendi. "Ben bir bira istiyorum. Fıçı ne varsa. Ve bir de peynirli hamburger istiyorum."

Garson bana bakıyordu. "Aynısından," dedim.

Menülerimizi ona verdik ve telefonumun cebimde titreştiğini hissettim. Muhtemelen Dalton'du. Buraya gelirken yolda ona Asa ile öğle yemeği yiyeceğimi haber vermek için mesaj atmıştım. Bu yemeğin neyle ilgili olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ekibin nerede olduğumu bildiğinden emin olmak istemiştim. Özellikle de Sloan uykusunda ismimi söyledikten sonra. Az da olsa bu yemeğe çıkmanın bir intihar görevi olduğunu kabullenmiştim.

Masada duran sudan bir yudum aldım. "Tamam, büyük gün ne zaman?"

Asa omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Yakında. Zarar görmeden onu o evden çıkarmak istiyorum. Onun etrafındaki tek bir kişiye bile güvenmiyorum."

Ne kadar da düşünceliydi. Bu konuda bir gün geç kalmıştı ama Jon'un ona bunu söylemediğinden emindim.

"Burada kalmayı sevdiğini düşünüyordum," diye yalan söyledim. "Sizin aranızda bir tür açık ilişki yok mu? Bu nasıl oluyor?"

Asa'nın gözleri kısıldı. "Hayır, lanet olası açık bir ilişkimiz yok. Neden böyle düşündün ki?"

Kahkaha attım ve aslını bilmeme rağmen benim konumumda olan birinin *düşüneceği* tüm nedenleri sıradan bir şekilde ortaya koydum. "Jess? Yatak odanda becerdiğin o piliç? Havuzdaki o kız?"

tg:@novaebook

Asa kahkaha attı. "İlişkiler hakkında öğrenmen gereken çok şey var Carter."

Oturduğum yerde arkama yaslandım. Bu konuşmayı fazla ilgili gibi görünmeden devam ettirmeye çalışıyordum ama neden Sloan'un vaktini boşa harcadığı hakkındaki her detayı bilmek istiyordum.

"Belki öyledir. İlişkilerin çoğunun iki insan arasında olduğunu sanıyordum ama sanırım yanılmışım. İlişkiler kafamı karıştırıyor. Sizinki gibi."

Konuşmamız biralarımızı getiren garson tarafından bölündü. İkimiz de içkilerimizi aldık, sonra Asa birasını kenara itti ve öne eğilip işaretparmağıyla masaya vurdu. "Sana ilişkiler hakkında bir şeyler öğretmeme izin ver Carter. Eğer ilişkin olursa."

Bu, ilgi çekici olacaktı.

"Baban hayatta mı?" diye sordu Asa.

"Hayır. Ben iki yaşındayken ölmüş." *Bu, bir yalandı. Babam üç yıl önce ölmüştü.*

"Tamam, ilk sorunun bu. Bir kadın seni büyütmüş."

"Bu bir sorun mu?"

Başıyla onayladı. "Hayatı bir kadından öğrenmişsin. Pek çok erkek böyle yapar, bunda bir sorun yok. Ama erkeklerin çoğu hakkındaki sorun bu. Erkeklerin erkeklerden bir şeyler öğrenmesi gerekiyor. Biz, kadınların inanmasına neden olan bir toplumda farklı davranıyoruz."

Cevap vermedim. Onun ender görülen sevgi dolu *zekâsını* daha fazla sergilemesini bekliyordum.

"Erkekler doğaları gereği tek eşli olarak yaratılmamışlar. Tohumlarımızı yaymak bizim içimize işlemiş bir şey. Nüfusun devam etmesini sağlamak için. Doğuştan damızlık üreticileriz ve toplum bizi neye zorlarsa zorlasın kendimizi

tg:@novaebook

öldürene kadar öyle kalacağız. Her zaman bu kadar azgın olmamızın nedeni de bu."

Soluma, erkek cinsi hakkında Asa'nın söylediklerini duymuş gibi ağzı açılan biriden daha yaşlı iki kadının oturduğu tarafa baktım.

"Çocuk doğuranlar kadınlar," diye belirttim. "Onları da üretici olarak düşünemez miyiz? Dünyada üretici olmak onların da kimyasal yaradılışlarında olamaz mı?"

Başını iki yana salladı. "Onlar besleyiciler. Canlı türlerini hayatta tutmak onların görevi. Yaratmak değil. Ayrıca kadınlar sekse erkekler kadar düşkün değil."

Bunu kaydediyor olabilmeyi dilerdim. "Değiller mi?"

"Kesinlikle değiller. Düşünceleri istiyorlar... duyguları... hisleri. Bir bağ kurmak istiyorlar... hayat boyu sürecek bir bağlantı. Evlilik için zorlamalarının nedeni de bu çünkü kendilerine bir koruyucu istemek yaradılışlarında var. Bir şey sağlayan birini istemek. Kadınların tutarlılığa ihtiyacı var, bir eve, çocuklarını büyütebilecekleri bir yere. Kadınların bizim gibi fiziksel arzuları yok. O yüzden de biz kadınlar için aileler yaratırken aynı zamanda doğal dürtülerimize katılacak çıkışlara da ihtiyaç duyuyoruz. Erkeklerin başkalarıyla yatıp kalkmaları, kadınların başkalarıyla yatıp kalkmalarından farklı."

Onun felsefesini anlıyormuş gibi başımla onayladım ama bu Sloan için endişelenmeme neden oluyordu. "Yani sence kadınların birden fazla erkekle yatmasının bir bahanesi yok. Ama erkeklerin var, öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Kesinlikle. Bir erkek aldattığında bu tamamen fiziksel bir şeydir. Kadınların kalçaları, bacakları, götü, göğüsleri bizi çekiyor. Hepsi cinsellikle ilgili. Aletini sokarsın, çıkarırsın. Bir kadın *aldattığı* zaman, bu tamamen zihinseldir. Onlar duygularıyla tahrik olurlar. Hisleriyle.

tg:@novaebook

Eğer bir kadın bir erkekle yatıyorsa azgın olduğu için değildir. Erkeğin kendisini sevmesini istediği içindir. Sloan'dan başkalarıyla yatmamın nedeni bu. Ve Sloan'un benden başkasıyla yatmasının yasak olmasının nedeni de bu. Erkekler için aldatmak, kadınlar için aldatmaktan farklıdır, bu da Tabiat Ana'nın bir gerçeğidir."

Lanet olsun. Onun gibi insanlar gerçekten vardı. Tanrı yardımcımız olsun.

"Ve Sloan da buna katılıyor mu?"

Asa kahkaha attı. "Olay da bu Carter. Kadınlar anlamaz çünkü onlar bizim gibi yaratılmamışlar. Erkeklere bu kadar iyi yalan söyleyebilme yeteneğinin verilmesinin nedeni de bu."

Aslında istediğim, masanın diğer tarafına uzanıp onun üreme yetisini yok etmek –ve kendisi gibi olabilecek çocuklar dünyaya getirmesini engellemek– iken gülümsedim.

"Peki, tüm bunların içinde metreslerin ne rolü var?" diye sordum.

İğrenç bir şekilde gülümsedi. "Tanrı fahişeleri bu yüzden yarattı Carter."

Zorla gülümsedim. Bir konu hakkında haklıydı –ben de kesinlikle iyi yalan söyleyebiliyordum. "Yani fahişeler doğa için, eşler ise beslemek için."

Sanki gerçekten bana bir şey öğretmiş gibi gururla gülümsedi. Birasını kaldırdı. "Buna içelim." Şişelerimizi birbirine çarptık ve birer yudum aldık. "Babam da buna benzer bir şey söylerdi."

"Baban hâlâ hayatta mı?"

Asa başıyla onayladı ama çenesinin aniden kasıldığını fark etmiştim. "Evet. Bir yerlerde."

Yiyeceklerimiz gelmişti ama Darvincilik üzerine aldığım sapkın dersin ardından yemek istediğimden emin değildim.

tg:@novaebook

O akşam Sloan'u görecek olduğumu bildiğim için kesinlikle bir şeyler yemek istemiyordum. *Lanet olası nişan partisinde.*

"Bu akşam bir konuşma yapmalısın."

Burgerimi çiğnerken aniden durdum. "Affedersin?"

Asa birasından bir yudum aldı. "Bu akşam," dedi konuyu yeniden masaya yatırarak. "Partide. Ben nişanı duyurduktan sonra bir konuşma yapmalısın. Orada olan ahmakların hepsinden daha iyi cümle kurabilirsin. İyi görünmemi sağlarsın. Sloan söylediklerine inanır."

Ağzımdaki lokmayı zorlukla yuttum. "Gurur duyarım."

Orospu çocuğu.

@novaebook

tg:@novaebook

YİRMİ ALTI

SLOAN

Her gün eve gelmeden önce elimden geldiği kadar çok vakit harcıyordum. Burada ne kadar az bulunursam o kadar iyiydi. O gün dersler bittikten sonra, önce spor salonuna, ardında da kütüphaneye gitmiştim. Sonunda evin ön kapısından içeri girdiğimde saat yediyi geçiyordu. Jon kanepenin üzerinde oturmuş bana bakıyordu.

Elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden çıkıp odama gittim ama öncesinde yüzünün durumunu görmüştüm. Bir önceki gece Carter ile onu odada bırakıp gittikten sonra ne olduğunu bilmiyordum ama Carter'ın onunla işini bitirmediği belliydi çünkü yüzünün iki tarafı da mosmordu.

Yatak odamın kapısını kilitlediğimden emin oldum. Asa'nın burada olup olmadığını bilmiyordum ama bir daha asla Jon ile yalnız olma riskine girmeyecektim.

Güvenli bir şekilde odama girdikten sonra, sırt çantamı yere attım. Bakışlarım doğruca şifonyere gitti. Özellikle de şifonyerin üzerinde duran *mücevher kutusuna.*

Bana bir yüzük almıştı. Neredeyse her gün sözler verip hiçbirini tutmazdı. Verdiği sözü unutmasını istediğim tek sefer sözünü gerçekten hatırlamıştı.

tg:@novaebook

Şansıma bak.

Şifonyere doğru yürüdüm ve kutuyu açtım. Kutuyu elime almamıştım bile. Sadece parmaklarımla açmıştım, gerçekten içinde olanı görmek istemiyordum. Elbette ki bana bunu alacaktı; muhtemelen kuyumcudaki en büyük yüzük buydu. Platin yüzüğün üzerinde üç kocaman pırlanta vardı ve her bir pırlanta daha küçük pırlantalarla çevriliydi.

Gerçekten çok çirkindi. Gerçekten bu şeyi takmak zorunda mı kalacaktım?

Bunu saklamanın bir anlamı yoktu. Bugün daha önce Carter'a söylemeliydim. Sadece bir şeyler hissetmeye başladığım erkeğe başka biriyle nişanlandığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Nefret ettiği biriyle nişanlandığımı. Bu nişan benim için hiçbir şey ifade etmese bile.

Dışarıdan gelen kahkahaları duyabiliyordum dolayısıyla yatak odamın penceresine doğru yürüdüm. Her yerde soğutucular vardı ve Dalton ızgaranın başında durmuş burger köftelerini çeviriyordu. Birkaç kişi şezlongların üzerindeydi ve diğerleri de havuzun yanında ayakta duruyordu. Belki yirmi kişi vardı. Asa havuzu ısıtmış olmalıydı çünkü son birkaç günde hava soğumuştu ama daha şimdiden havuzun içinde insanlar vardı.

Asa sadece büyük partiler için havuzu ısıtırdı.

"Sloan!"

Lanet olsun.

İsmimi duymamın ve kapının çalınması üzerine arkamı döndüm. Koşarak kapıya gidip kilidi açtım ve Asa'yı içeri aldım. Benimle göz teması kurmadan önce bile gülümsüyordu. "Selam müstakbel karım."

Bir sevgi ifadesinin bile bana bir aşağılama gibi gelmesi komikti.

"Selam... müstakbel kocam."

tg:@novaebook

Kollarını bana doladı ve boynumu öptü. "Umarım dün gece çok iyi uyumuşsundur çünkü bu akşam hiç uyuyamayacaksın." Dudaklarını boynumdan yukarı çıkarıp ağzımın kenarında durdu. "Yüzüğünü şimdi mi istersin, daha sonra mı?"

Ona yüzüğe zaten baktığımı ve yüzüğün beni hiç tanımadığının daha büyük bir kanıtı olduğunu söyleyemedim. Ona yüzüğü o anda istediğimi söyledim çünkü daha sonra istediğimi söyleseydim, işleri daha karmaşık hâle getirecekti. En son istediğim şey ise buydu.

Şifonyere doğru uzandı ve kutuyu eline aldı. Önce kutuyu bana doğru uzattı ama sonra geri çekildi. "Bekle. Bunu doğru şekilde yapmalıyız."

Diz üstüne çöktü ve kutuyu kaldırıp yüzüğü bana doğru uzattı. "Bayan Asa Jackson olma onurunu bana bahşeder misin?"

Gerçekten mi? Bu tarihteki en kötü evlenme teklifi olmalıydı. Tabii o sabah eliyle boğazımı sıktıktan hemen sonra ettiği tekliften sonra.

"Zaten sana evet dedim şapşal," dedim ona.

Sırıttı ve yüzüğü parmağıma taktı. Elimi kaldırıp ışığa tuttum ve yüzüğe baktım. *Cehennemin bu kadar parlayabildiğini bilmiyordum.*

Asa ayağa kalktı ve dolabın yanına gitti. Üzerindeki mavi gömleği çıkardı ve farklı bir gömlek seçti. "Bu akşam birbirimizle uyumlu olmalıyız," dedi. "Siyah gömlek, siyah elbise." Bir gömlek çıkardı ve bana doğru bir elbise fırlattı. Elbiseyi yakaladım ve inlememi bastırdım. Bana onun aldığı bir elbiseydi ve kendime asla almayacağım kadar kısaydı.

"Yakında kendi yerimizi alınca çok rahatlayacağım," dedi. "Ayrı dolaplarımız olacak."

Elbiseyi tutan ellerimi yumruk yaptım. "Kendi yerimiz mi?"

tg:@novaebook

Kahkaha attı. "Seninle evlenip seni bu evde tutacağımı düşünmüyorsun değil mi?"

"Beni *tutmak* mı?"

Siyah gömleği başının üzerinden geçirdi. Düğmelerini iliklerken kendi kendine gülmeye başladı. "Bugün Carter'la öğle yemeği yedim," dedi gelişigüzel bir şekilde yatağa otururken.

Öğle yemeği mi? Ne? Birlikte girdiğimiz ders öğle vaktinde bitmişti. Carter bana hissettirdiği şeyleri hissettirdikten sonra sınıftan çıkmıştı ve ardından doğruca *Asa* ile öğle yemeğine mi gitmişti?

Neden?

Yatağın diğer tarafına oturdum ve sesimin ilgisiz çıkmasına çalıştım. "Ah, öyle mi?"

Asa bir çift çorap giymeye başladı. "Çok kötü biri değil. Ondan hoşlanıyorum sanırım. Ondan düğünde sağdıç olmasını bile isteyebilirim."

Daha şimdiden düğünü planlamaya mı başlamıştı?

Asa ayakkabılarını giyip ayağa kalktı ve aynaya doğru döndü. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Kimlerden nedime olmasını isteyeceğini düşündün mü? Gerçekten hiç arkadaşın yok değil mi?"

Arkadaşım olmasını zorlaştırıyorsun Asa.

"Daha bu sabah nişanlandık," dedim ona. "Sonra da tüm gün dersim vardı. Gerçekten düğünün detaylarını düşünecek vaktim olmadı."

"Jess'ten nedime olmasını isteyebilirsin," dedi.

Başımla onayladım ama içimden gülüyordum. Jess benden nefret ediyordu. Nedenini bilmiyordum; ona ulaşmaya çalışmıştım ama kız altı aydır benim olduğum yere bile bakmamıştı. "Evet," dedim. "Ona sorabilirim."

Asa kapıyı açtı ve eliyle hâlâ elimde sıkıca tuttuğum elbiseyi işaret etti. "Duş al ve hazırlan. Bu akşamki büyük duyuru için süslenmeni istiyorum."

tg:@novaebook

Çıktıktan sonra kapıyı ardından kapattı. Elimdeki elbiseye baktım. Parmağımdaki yüzüğe baktım.

Kendim için kazdığım delik giderek daha da derinleşiyordu. Eğer bu delikten nasıl tırmanıp çıkacağımı bulmazsam, Asa deliği betonla dolduracaktı.

Asa saçlarımı en çok düz olduğunda beğeniyordu. Bunu biliyordum çünkü saçımı dalgalı yaptığım birkaç sefer benden saçımı yeniden yapmamı istemişti. İlk seferi çıkmaya başladıktan hemen sonra, beni Jon ve Jess ile ilk tanıştırdığı zamandı. Ve bir kere de ilk yıldönümümüzde, rezervasyonu kendim yaptırdığım restorana akşam yemeğine gittiğimiz zamandı. Ona üç kere hatırlatmak zorunda kaldığım yıldönümü yemeğinde.

Annesinin saçlarının kıvırcık olduğunu ve benim saçlarımın düz olmasını tercih ettiğini söylemişti.

Bir ailesi olmaması dışında ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ve annesinin saçından bahsettiği o cümle, onu tanıdığım yıllar içinde annesinden bahsettiği tek seferdi.

Yine de... burada aynanın önünde durmuş, elimde saç masasıyla saçlarımı kıvırıyordum. Sadece Carter'ın sevdiğini bildiğim için. Saçlarımı kıvırdığım zamanlarda bazen onu saçlarıma bakarken yakalıyordum. Sanki saçlarıma dokunabilmeyi istermiş gibi –elini saçlarımın arasından kaydırıp yüzümü kendininkine doğru çekmek istermiş gibi. Ve bu akşam odanın diğer ucunda olacak ve benim olduğum yere bakmayacak olsa bile saçlarımı kıvırıyordum. Onun için.

Nişanlım için değil.

Müziğin sesi çok yüksekti, ev insanlarla doluydu ve ben de bir buçuk saattir banyoda hazırlanıyordum. Elbette ki bunun bir saatini muhtemelen aynada kendime bakarak ve hayatımda kendimi bu noktaya nasıl getirdiğimi merak

tg:@novaebook

ederek geçirmiştim. Ama verdiğim tüm kötü kararları düşünüp durmayı bırakmak ve daha iyi kararlar vermenin yolunu bulmak zorundaydım.

Pazar günleri kardeşimi görmeye gidiyordum. Artık bakımı özel ödemeyle karşılandığı için onun yıllık formlarını imzalamak için sosyal hizmet uzmanıyla buluşmuyordum. Ama bu pazar oraya gittiğimde onunla bir randevu ayarlamayı düşünüyordum. Asa öğrenmeden kardeşimin sosyal haklarını geri almak için ne yapabileceğimi öğrenmek istiyordum.

Biri banyonun kapısını çaldığında, saç maşasını elimden bırakıp kapattım. Kapıyı açtığımda Asa'nın kapı çerçevesine tutunduğunu gördüm. Bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. "Lanet olsun," dedi banyoya girerken. Bir koluyla belimi kavradı ve diğer elini bacağımın üzerine koyup elbisemi yukarı doğru çekmeye başladı. "Bu akşam seni yatağa atana kadar beklemeyi planlıyordum ama bunu yapabileceğimden emin değilim."

Nefesi leş gibi viski kokuyordu. Daha saat dokuz bile değildi muhtemelen ama şimdiden neredeyse yarı baygın hâldeydi.

Onu göğsünden geriye doğru ittim. "Tamam, ama beklemek *zorundasın*. Hazırlanmayı az önce bitirdim. En azından *birkaç* saat boyunca bu elbiseyle sana eziyet etmek istiyorum."

Asa inledi, beni tezgâha yasladı ve bedenini bacaklarımın arasına doğru bastırdı. "Sloan, bir erkek nasıl bu kadar şanslı olabilir?"

O, omzumu öperken gözlerimi kapattım. Bir kız nasıl bu kadar şans*ız* olabilirdi?

Belime sarıldı ve beni tezgâhın üzerinden kaldırdı. Ama beni ayaklarımın üzerine indirmedi. Kollarında beni havaya kaldırdı ve sabit durabilmek için onun boynuna sarılmak zorunda kaldım. Beni banyodan çıkarıp kucağında merdivenlerden aşağı taşıdı. En alt basamağa gelmeden durdu ve beni

tg:@novaebook

ayaklarımın üzerine bıraktı. "Burada bekle," dedi ve merdivenlerden aşağı inerek mutfağa girip gözden kayboldu.

Oturma odasındaki onca insana baktım. Lanet derecede fazla insan vardı. Gözlerim bana bakan Jess'e takıldı ve ona gülümsedim. Bakışlarını kaçırdı ama bunu yapmadan önce korkuyla sindiğinden neredeyse emindim.

Ona ne yaptığım ya da benden neden bu kadar nefret ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama dürüst olmak gerekirse, insanların bana onun davrandığı gibi davranmasına alışmıştım. Daha liseye bile gitmeden önce bu konuda üzülmeyi bırakmıştım.

Sağ elimin parmaklarımı sol elimin üzerine götürdüm ve gergin bir şekilde yüzüğü çevirdim. Bu yüzüğün tek olumlu tarafının kendimi savunurken kullanabilecek olması olduğunu düşündüm. Bir daha kendimi Jon'la yalnız bulursam işime yarayabilirdi.

Onun bana baktığını fark etmeden önce bile midemde bir huzursuzluk hissettim. Carter oturma odasının diğer tarafındaydı. Dalton'un yanında duvara yaslanmış duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu –ve tıpkı söz verdiği gibi– doğrudan bana bakmıyordu. Teknik olarak. Elime bakıyordu.

Yüzüğü çevirmeyi bıraktım ve bunu yaptığımda bakışları gözlerime kaydı. Gözlerini kısmıştı, dişlerini sıkıyordu. Dalton onun yanında durmuş, sanki Carter her ne söylüyorsa onunla ilgileniyormuş gibi gülerek konuşuyordu. Ama Carter daha önceden söylediği gibi başka hiçbir şey görmüyordu –sadece beni görüyordu. Bana bakmakta tereddüt etmiyordu. Asa elinde iki kadeh şampanyayla geri dönüp birini benim elime tutuşturduğunda bile Carter bakışlarını kaçırmadı. Âdeta bilerek kendine eziyet ediyor gibiydi.

Biraz olsun onu çektiği acıdan kurtarmaya çalıştım ve önce ben gözlerimi kaçırdım. Muhtemelen bakışlarımı

tg:@novaebook

Asa'ya çevirmemin pek yardımı olmamıştı. Asa kadehini kaldırırken Carter'ın bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Pislikler!" diye bağırdı Asa. "Müziği kapatın!"

Birkaç saniye sonra müzik kesildi. Odadaki herkes bize doğru döndü ve aniden koşarak merdivenlerden yukarı çıkıp saklanmak istedim. Carter'a bakmamak için kendimi zorluyordum.

Asa herkesin dikkatini üzerine çektikten sonra, "Çoğunuz zaten biliyorsunuz," dedi. "Çünkü o bana evet dedikten sonra çenemi kapalı tutamadım." Elimi alıp havaya kaldırdı. "Ama o, bana evet dedi."

Odada toplu tezahüratlar ve tebrikler duyuldu ama Asa'nın henüz konuşmayı bitirmediği belli olunca sesler hızla azaldı.

"Bu kızı uzun zamandır seviyorum," dedi. "O benim lanet olasıca dünyam. Bu yüzden bunu resmileştirmemizin zamanı gelmişti." Bana gülümsedi ve içimde ona karşı hissettiğim küçük bir şey olmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum bu noktada artık sadece şefkat olsa bile. İçimde derin bir yerlerde, onun çocukluğunda yaşadıklarından dolayı şu an olduğu kişi olduğunu biliyordum. Bir yanım bundan dolayı onu suçlayamıyordu. Ama çocukken etrafında olan korkunç insanlar yüzünden davranışlarının çoğunun mazur görülebilecek olması, sadece o beni sevdiği için kendimi mutsuz bir hayata mahkûm etmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Çünkü beni gerçekten seviyordu. Beni kendi zihnindeki çarpık anlayışıyla seviyor olabilirdi ama beni *gerçekten* seviyordu. Bu kadarı belliydi.

Asa eliyle odanın diğer ucunu işaret etti. "Carter! Adamım! Bu muazzam olayı şerefe diyerek kutlamamıza yardım et!"

tg:@novaebook

Gözlerimi kapattım. Neden Carter'ı bunun içine çekiyordu? Bakamazdım. Bunu yapamazdım.

"Biri o pisliğe bir kadeh şampanya versin!" diye bağırdı Asa.

Gözlerimi açtım ve bakışlarımı yavaşça yüzünde hâlâ aynı ifadeyle odanın karşısında duran Carter'a çevirdim. Sadece bu sefer eline bir şampanya kadehi verilmişti.

Ve üzerine çıkacağı bir sandalye.

Hayatımı sikeyim.

Asa beni kendine doğru çekti ve ikimiz de Carter'ın sandalyenin üzerine çıkmasını izlerken başımın yanını öptü. Oda inanılmaz derecede sessizdi. Carter odayı Asa'nın bile yönetemediği kadar iyi bir şekilde yönetiyordu ve henüz tek bir kelime bile etmemişti. Hepsi Carter'ın söyleyeceklerini Asa'nın söylediklerinden daha fazla umursuyormuş gibi görünüyordu. Asa'nın bunu fark etmemesini umuyordum.

Carter bana bakmıyordu. Asa'ya göz kırptı ve şampanya kadehini dudaklarına götürdü. Kadeh bile kaldırmadan şampanyanın hepsini tek yudumda içti. Kadehi boşaldığında, şampanya şişesini tutan Dalton'a uzattı. Dalton onun kadehini doldurdu ve Carter kadehi göğsüne götürüp doğruca Asa'ya baktı. Konuşmaya başlamadan önce onun hızlıca içinde hapsettiği nefesini verdiğini görebildim.

"Nişanlanma yaşına geldiğimize inanmak zor. Evlenme yaşına geldiğimize. Aile kurma yaşına. Ama Asa Jackson'un bu konuda hepimizden önce davrandığına inanmak daha da zor."

Odada birkaç kişi kahkaha attı.

"Kendimi hiçbir zaman yuva kuracak bir erkek olarak görmedim. Ama Asa ile vakit geçirdikten ve onu daha iyi tanıdıktan sonra –onun Sloan ile olan ilişkisine ne kadar *değer verdiğine* ilk elden tanık olduktan sonra, bu konudaki fikrimi

tg:@novaebook

değiştirmiş olabilir. Çünkü eğer onun sonu Sloan kadar güzel bir kızla birlikte olmaksa o zaman belki geri kalanımız için de henüz çok geç değildir."

İnsanlar kadehlerini kaldırmaya başlamışlardı ama Carter onları susturmak için havada elini salladı. Asa'nın yanımda gerildiğini hissedebiliyordum ama ben zaten Carter konuşmaya başladığından beri gergindim.

"Henüz bitirmedim," dedi Carter bakışları kalabalığın üzerinde gezerken. "Asa Jackson bundan daha uzun bir şerefine içme hak ediyor sizi sabırsız pislikler."

Daha fazla kahkaha duyuldu.

Carter ikinci bardak şampanyasını da içti ve Dalton'un bardağını üçüncü kez doldurmasını bekledi. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki Asa'nın bileğimi tutup bunu hissetmemesi için dua ediyordum.

"Sloan çok ama *çok* güzel olsa da," dedi Carter bana bakmadığından emin olarak, "her şey aşkla ilgili gibi görünüyor. Aşk birini çekici bulmakla bulunmaz. Aşk paylaştığınız bir kahkahada bulunmaz. Hatta aşk tüm o ortak noktalarınızda bile bulunmaz. Aşk, herhangi bir suretle bir şekilde, formda değildir ve iki insana getirdiği mutluluğun fazlalığıyla tanımlanamaz ya da orada bulunamaz." Carter üçüncü kadeh şampanyasını içti ve Dalton aynı rutini tekrarlayarak onun dördüncü kadehini doldurdu. Artık ağzım ve boğazım tamamen kuruduğu için ben de kendi kadehimden bir yudum aldım.

"Aşk," dedi Carter, biraz daha geveleyerek ve daha yüksek sesle konuşuyordu. "Aşk *bulunmaz.* Aşk *bulur.*"

Carter, sonunda bana bakana kadar bakışlarını odada gezdirdi. "Aşk sizi bir kavganın sonundaki bağışlayıcılıkta bulur. Aşk sizi bir başkası için hissettiğiniz empatide bulur. Aşk sizi bir trajedinin ardından gerçekleşen sarılmada bulur.

tg:@novaebook

Aşk sizi bir hastalığı yenmenizin ardındaki kutlamada bulur. Aşk sizi bir hastalığa *teslim olduktan* sonraki perişanlıkta bulur."

Carter kadehini kaldırdı. "Asa ve Sloan'a. Karşılaştığınız her trajedide aşk sizi bulsun."

Odada tezahüratlar patladı.

Kalbim ise göğsümün içinde patlayacak gibiydi.

Asa dudaklarını bana bastırdı ve beni öptükten sonra gitti. Onun sırtını sıvazlamak, tebrik etmek, egosunu şişirmek için yaygara koparan insanların arasında kayboldu.

Bense merdivenlerde kalmış, sandalyenin üzerinde bana bakan adama bakıyordum.

Birkaç saniye boyunca bana baktı ve ben de bakışlarımı kaçıramadım. Sonra dördüncü kadeh şampanyasını içti, eliyle ağzını sildi ve sandalyeden inip kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Elimi karnımın üzerine koydum ve o konuşmaya başladığından beri tuttuğum nefesimi verdim.

Aşk sizi trajedilerde bulur.

Carter'ın beni bulduğu yer kesinlikle burasıydı. Bir dizi trajedinin ortasında...

Bakışlarımla kalabalığı tarayıp Asa'yı aradım ve onun odanın diğer ucunda doğruca bana baktığını gördüm. Tüm akşam boyunca yüzüne yapışmış olan gülümsemenin yerini kuşku almıştı. Bakışları, benim az önce Carter'a odaklandığım yoğunlukla benim bakışlarıma odaklanmıştı.

Kendimde sahte bir şekilde gülecek gücü bile bulamadım.

Asa bir içkiyi tek attı ve bardağı yanındaki masaya bıraktı. Kevin bardağı yeniden doldurduğunda onu da içti. Ve sonra bir tane daha. Bakışlarını ise bir kere bile benden kaçırmadı.

tg:@novaebook

YİRMİ YEDİ

ASA

"Bir tane daha."

"Daha şimdiden beş oldu," dedi Kevin. "Saat daha dokuzu biraz geçiyor. Böyle devam edersen saat onda bayılırsın."

Bakışlarımı Sloan'dan kopardım ve Kevin'a baktım. Kevin isteğimi yapmak zorunda kaldı, altıncı bardağı da doldurdu ve ben onu da içtim. Yeniden merdivenlere baktığımda, Sloan gitmişti.

Odaya göz gezdirdim ama onu göremedim. Hemen kalabalığı araladım ve üst kata, odamıza doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda, onu yatakta oturmuş eline bakar hâlde buldum. Bakışlarını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi ama bunu zorla yapmış gibi görünüyordu. *Son zamanlarda pek çok şeyi zorla yapıyor gibi görünüyordu.*

"Neden buradasın?" diye sordum ona.

Omuz silkti. "Partileri sevmediğimi biliyorsun."

Eskiden severdi. Aynı eskiden çıplak uyuması gibi. Ve yüzüstü.

Ona doğru birkaç adım attım; ta ki onun tam önünde durup aşağı doğru ona bakana kadar. "Carter'ın konuşması hakkında ne düşünüyorsun?"

Dudaklarını ıslattı ve yeniden omuz silkti. "Takip etmesi biraz zordu. Aslında biraz kafa karıştırıcıydı."

tg:@novaebook

Başımla onayladım, tepkisini dikkatle izliyordum. "Öyle miydi? Bu yüzden mi ben gittikten sonra gözlerini dikmiş ona bakıyordun?"

Başını hafifçe eğdi, bu insanların kafaları karıştığında yaptığı bir hareketti. Ya da belki de insanların sadece kafaları karışmış *rolü yaptıklarında* yaptığı bir hareket.

Sloan hakkında *hoşlanmadığım* tek şey onun zeki olmasıydı. Kızların çoğundan daha zekiydi. Hatta tanıdığım erkeklerin çoğundan da daha zekiydi. Hatta iyi bir yalancı bile olabilirdi çünkü henüz onun bir yalanını yakalamamıştım. Elimi onun yüzünün yanına götürdüm ve başını kaldırdım. "Sana bunu bir kere sordum. Bu son sefer Sloan."

Eğer aslını bilmesem onun titrediğini söyleyebilirdim. Ama bunu kanımda dolaşan altı tek içkiden dolayı düşünüyor da olabilirdim. Parmaklarımı elmacıkkemiğinin üzerinde gezdirdim. Dudaklarının üzerinde duraksadım ve sonra parmaklarımı yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Onunla yatmak istiyor musun?"

Boynu sertleşti ve geri çekildi. "Asa gülünç olma," dedi sorumu geçiştirerek.

Başımı iki yana salladım. "Ben aptal değilim Sloan, o yüzden bana aptalmışım gibi davranma. Aşağıda ona nasıl baktığını gördüm. Ve hâlâ dün gece uykunda inleyerek söylediğinin onun ismi olmadığı konusunda ikna olduğumdan emin değilim. Bu yüzden söyle bana... onunla yatmak istiyor musun?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Bunu bir daha yapma Asa. Sarhoşsun. Bu da seni paranoyak yapıyor." Benimle yüz yüze gelmek için ayağa kalktığında elim beline doğru kaydı. Doğruca gözlerimin içine bakıyordu. "Carter umurumda bile değil. Onu tanımıyorum bile. Neden ondan bahsedip durduğun hakkında hiçbir fikrim yok ama seni bu kadar çok rahatsız ediyorsa onu *kov*. Onun bir daha evimize

tg:@novaebook

girmesine izin verme. Daha az umurumda olamaz Asa ama eğer ondan bu kadar rahatsız oluyorsan bu konuda bir şey yap. Eğer başka birini isteseydim, bu yüzüğü takıyor olmazdım."

Sol elini kaldırdı ve gülümsedi. "Bu arada çok güzel," dedi hayranlıkla yüzüğe bakarak. "Daha önce biraz suskun kaldım, bu yüzden de sana yüzüğün ne kadar mükemmel olduğunu söyleyemedim."

Ya ben hayal dünyasında yaşayan bir pisliktim ya da Sloan hayatım boyunca gördüğüm en iyi yalancıydı. Eğer ikisinden birini seçmek zorunda kalsaydım, ilkini seçerdim.

Kolumu beline doladım. "Alt kata gel," dedim ona. "Tüm gece gözlerimin senin üzerinde olmasını istiyorum."

Beni yanağımdan hafifçe öptü. "Birazdan geleceğim. Aşağıdaki tüm kızlar kendi parmaklarında denemeyi istemeden önce yüzüğüme bir süre daha bakmak istiyorum." Yeniden hayranlıkla bakarak parmağındaki yüzüğü çevirdi.

Kızlar. Onları memnun etmek çok kolaydı. Ona daha fazla lanet mücevher almaya başlamam gerekiyordu.

Onu bıraktım ve kapıya doğru yöneldim. "Çok uzun süre bekleme, içki konusunda bizi yakalaman gerekiyor." Dışarı çıktım ama ismimi söylediğinde durdum. Arkamı döndüğümde onun sırtüstü yatakta uzandığını gördüm.

"Seni seviyorum," dedi, tatlı dudakları bu kelimeleri söylerken kıvrılmıştı. Bu da benim onun içinde olmayı çok istememe neden oldu.

İçinde olacaktım. Daha sonra.

Kapıyı kapattım ve alt kata indim. Muhtemelen bunu Sloan'a söylememeliydim ama onun Carter'a bakış şeklini yakaladığımda hissettiklerimden dolayı hâlâ biraz rahatsızdım. Odanın karşı tarafına geçtiğimde Kevin tüm içkilerle birlikte hâlâ masanın yanındaydı. Elimden küçük bir içki bardağını aldım. "Bir tane daha," dedim elimle şişeyi işaret

tg:@novaebook

edip elimdeki bardağı bitirirken. Carter ve Sloan'u birlikte düşündüğümde kanımın kaynamasını engellemek için içtiğimin iki katını içmem gerekiyordu.

Carter'dan bahsetmişken...

Gözümün ucuyla onu minyon esmer bir kıza eğilip kulağına bir şeyler fısıldarken gördüm. Kız kahkaha attı ve onun göğsüne vurdu. Elleriyle kızın belini kavramış ve kızı arkasındaki duvara yaslarken onu gözlerimle izledim.

Sloan haklıydı. Paranoyak davranıyordum. Eğer Carter ve Sloan arasında herhangi bir şey olsaydı, benim aşağı inmemi izledikten sonra Sloan'u arıyor olurdu. O anda yaptığı gibi dilini bir kızın boynunda gezdiriyor olmazdı.

Aferin ona. Onun kendini koyuverdiğini gördüğüm ilk sefer olduğundan oldukça emindim. Konuşması sırasında içtiği yarım şişe şampanyadan dolayı olmalıydı.

Bir küçük içki daha aldım ve arka kapıdan çıkmak üzere yürürken onların yanından geçtim. Carter'ın sırtını sıvazladım ama fark ettiğini sanmıyordum. Kız bacaklarını artık onun beline dolamış durumdaydı. Lanet güzel bacakları vardı.

Şanslı piç.

Yanlarından geçerken parmaklarımı hafifçe kızın bacaklarının birinin üzerinde gezdirdim. Carter'ın dudakları hâlâ kızın boynundaydı ama ona dokunduğumu hissettiğinde kız benimle göz teması kurdu. Kıza göz kırptım ve sonra arka kapıya doğru yürüdüm.

Bir bahaneyle arkamdan dışarı çıkması için ona beş dakika veriyordum.

Bu konuda kendimi kötü hissetmem gerekiyordu –Carter'ın sevgilisini onun altından almak konusunda. Ama söz konusu Sloan olduğunda pislik son yirmi dört saat içinde beynime yeterince fazla girmişti. Aksine, bunu hak ediyordu.

tg:@novaebook

YİRMİ SEKİZ

CARTER

"Gitti mi?" diye fısıldadım kulağına.

Tillie başıyla onayladı ve belimin etrafına doladığı bacaklarını açtı. "Evet," dedi boynunu silerken. "İnandırıcı olmasını sağlamak zorunda olduğunu biliyorum ama lütfen bir daha dilini bana değdirme. İğrenç."

Kahkaha attım. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek saçlarını düzeltti. "Şimdi yok ol. Yapacak işlerim var. Bu düşündüğümden daha kolay bile olabilir." Elini göğsüme yasladı ve beni kenara itip yeni projesini aramak için arka kapıya doğru ilerledi. *Asa'yı.*

Tillie daha önce üzerinde çalıştığım birkaç iş için yardımcı olmuştu ama genelde Dalton'un ortağıydı. Bu gece onun burada olmasının sadece benim değil soruşturmanın da yararına olacağını düşünmüştüm. Eğer herhangi biri Asa'nın gözlerini bir süreliğine de olsa Sloan'un üzerinden alabilirse bu Tillie olurdu. Sadece dış görünüşü sebebiyle değil aynı zamanda bir bukalemun gibi olmasından dolayı da. Bir erkeğin aklına girebilmek için gereken herhangi biri olabiliyordu ve Asa Jackson listesinde sıradaki insandı.

Tillie dışarı çıkıp gözden kaybolduğunda, kimsenin bana dikkat etmediğinden emin olmak için odaya göz gezdirdim.

tg:@novaebook

Güvende olduğumdan emin olunca doğruca merdivenlerden yukarı çıktım.

Kabul edelim ki içeri gizlice girmemin nedeni Tillie'nin burada olması değildi. Aslında Dalton bana o gece Sloan'dan uzak durmamı ve pazar gününe kadar ona ilgi göstermememi emretmişti; Asa'nın ikimizden de uzak olacağı zamana kadar.

Neyse ki Dalton dışarıdaydı. Asa da öyle.

Ve şimdi Tillie de dışarıdaydı. Ve en azından Sloan'u kontrol etmek için on dakikam vardı.

Muhtemelen aşağıda yaptığım konuşmadan dolayı kafası karışmıştı. Lanet olsun ki Asa'nın neden benden bunu istediği konusunda hâlâ kafam karışıktı. Ya bana güvenmeye başlıyordu ya da *düşmanlarını daha yakınında tut* tarzı bir tutum içindeydi.

Onun yatak odasına vardığımda kapıyı çalmakla vaktimi harcamadım. Kapıyı açtım ve aynı hızla kapattım. Emin olmak için kapıyı kilitledim. Yatağın üzerinde oturuyordu ve başını kaldırıp gelenin ben olduğumu fark edince ayağa kalktı. "Carter," dedi bir gözyaşını silerek. "Burada olmamalısın."

Tanrım, çok güzel görünüyordu. Daha önce Asa'nın onu kucağında merdivenlerden aşağı indirdiğini gördüğümde midem bulanmıştı, her şeyi olduğu gibi kabul etmeyi reddetmiştim. Koyu renk saçlarının buklelerinin çıplak omuzlarından dökülmesini, elbisesinin o anda benim yapmak istediğim gibi vücudunu sarmalamasını. *Lanet olsun.* Daha önce o konuşmayı yapmak için yarım şişe şampanya içmem gerektiğini biliyordum ama şimdi gerçekten beni vurmaya başlıyordu.

Bir şekilde ona dokunmadan yanından geçip pencerenin yanına gittim. Pencerenin yanında durdum ve arka bahçeye baktım. Asa havuzun yanındaki şezlongun üzerindeydi, Tillie

tg:@novaebook

onun yanındaki sandalyede oturuyordu. Ona doğru eğilmiş, konuşarak onu meşgul ediyordu. Elleri başının arkasında rahat bir şekilde duruyordu ve buradan bile Asa'nın onun göğüslerine baktığını görebiliyordum.

Dalton ise havuzun diğer tarafında Jon ile konuşuyordu.

Yeniden Sloan'a baktım, arkamda durmuş başını iki yana sallıyordu. "Neden buradasın? Sen *deli* misin?"

Başımla onayladım. "Belli ki öyleyim."

Gergin bir şekilde kollarını kendisine doluyordu, bakışlarını kaldırıp bana baktı. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Kalbim bazen böyle aptalca şeyler yaptığım zaman bunu yapıyordu. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Altdudağını ısırdı, bir an için dudağını çiğnedi, düşünüyordu. Sonra olumsuz anlamda başını salladı. "Henüz değil," diye fısıldadı.

Ona doğru uzandım ve sol kolunu göğsünün üzerinden çektim. Parmaklarımı yüzüğünün etrafında gezdirdim. "Parmağında bu yüzük varken bunu yapamam." Yüzüğü parmağından çıkardım ve yatağın üzerine attım.

"Ne yapamazsın?" diye fısıldadı, gözlerinde önemli ölçüde bir beklentiyle bana bakıyordu.

"Seni öpemem." Ellerimi yüzüne kaldırdım ve boynuna doğru kaydırdım. "Ayılana kadar ya da yakalanana kadar öpeceğim seni. Hangisi önce olursa."

Korkusunun arasında yüzünde bir gülümseme belirdi. "Acele et," dedi nefes nefese.

Söz konusu Sloan olduğunda *acele etmek* yapacağım son şey olacaktı.

Başımı eğdim, elleriyle gömleğimin önünü kavramıştı. Dudaklarımı hafifçe dudaklarına dokundurdum. Birbirimize temas ettiğimizde ikimiz de titrek bir şekilde nefes alıp vermeye başlamıştık.

tg:@novaebook

Sloan artık parmak ucunda ayağa kalkmıştı, onu tam olarak öpmeme, sonunda ona ikimizin de istediğini vermeme ihtiyaç duyuyordu. Ama bunun yerine geri çekildim ve ona baktım. Benim onun istediğinin tam tersini yaptığımı fark edince gözlerini açtı. Dudaklarına baktım, onu iştahla öpmeden önce son bir an daha dudaklarının tadını çıkarmak istiyordum. Sağ elimi yanağına götürdüm ve başparmağımı altdudağının üzerinde gezdirdim.

"Neden bu kadar uzun süre bekliyorsun?"

Parmağımı üstdudağında gezdirirken dudaklarına bakıyordum. "Bir kere başlarsak, bir daha duramayacağımızdan endişeleniyorum."

Ellerini boynuma götürdüğünde ürperdim. "Bence bunu yatak odama girmeden önce düşünmeliydin. Artık fikrini değiştirmek için biraz geç."

Başımla onayladım ve onu kendime doğru çektim. Bir elimi beline koydum, saçlarını diğer elime doladım. "Evet. Kesinlikle çok geç."

Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda, tenimin altında nabzımın hızlandığını hissettim. O kadar tatlıydı ki inledim. Ağzı sıcak, dudakları soğuktu ve beni öpüş şekli odanın cehennemden bile sıcak olduğunu hissetmeme neden oluyordu. Onu daha yakına çekmek, daha derinden öpmek istiyordum ama yeterli gelmiyordu. Birbirimize sıkıca tutunmuştuk, yapmaya iznimiz olduğunu bildiğimiz bu öpüşmeden daha fazlasını almaya çalışıyorduk. Ama dudakları, solukları, inlemeleri... Duramazdım.

Duramazdım.

Sonunda sırtını duvara yasladığımda, ikimiz de bunu hissetmek için hayatlarımızı riske attığımızı biliyorduk. Öpüşmemiz yavaşlıyor, hızlanıyor, sonra yeniden yavaşlıyordu.

Sonra durduk.

tg:@novaebook

Ona doğru bakarken ikimiz de gerçek anlamda nefes nefese kalmıştık. Yüzünde olabilecek en trajik ifadeyle bana bakıyordu. Hafifçe önce dudaklarını, sonra yanağını öptüm. İkimiz de soluklanmaya çalışırken alnımı alnına yasladım.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım. "Aptallığım senin ölmene neden olmadan önce gitmem gerek."

Sloan başıyla onayladı ama ben geri çekilirken çaresizce kollarımı kavradı. "Beni de yanında götür."

Hareket etmedim.

"Lütfen," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Gidelim. Şimdi, ben fikrimi değiştirmeden. Buradan çıkmak ve bir daha asla dönmemek istiyorum."

Lanet olsun. Bunu gerçekten söylüyor muydu?

"*Lütfen* Carter." Kelimeleri çaresizce söylemişti. "Kardeşimi kaldığı yerden taburcu ederiz, böylece Asa onu bana karşı kullanamaz. Ve sonunda nereye gidersek gidelim, ona ihtiyacı olan bakımı sağlamanın bir yolunu bulurum. Sadece gidelim."

Kalbim, aynı birazdan onun umutlarının olacağı gibi kırılıyordu. Keşke bunu yapabilmeyi ne kadar çok istediğimi bilseydi. Başımı iki yana sallamaya başladığımda, ellerini kollarımdan çekip yanaklarıma götürdü. Gözünden iri bir yaş döküldü. "Carter *lütfen*. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Ayrılabilirsin. Bunu ikimiz de yapabiliriz. Hemen şimdi."

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve alnımı onun başının yan tarafına bastırdım. Dudaklarımı doğruca kulağının üzerine götürdüm ve "O kadar kolay değil Sloan," diye fısıldadım.

Eğer işler sadece Luke'a kalsaydı ve Carter var olmak zorunda olmasaydı, daha şimdiden ülkenin diğer ucunda olurduk. Ama bu gece onu alırsam... eğer öylece kaçsaydık ve Ryan'ı tüm bunların ortasında terk etsem... bu soruşturmanın tamamını riske atacaktı. Asa'yı daha da tehlikeli bir

tg:@novaebook

hâle getirecekti. Çok fazla insanı yüzüstü bırakmış olacaktım, kariyerimden vazgeçmekten bahsetmiyorum bile. Ona destek olacak bir param bile olmayacaktı.

"Buradan ayrılmanı istiyorum Sloan," diye fısıldadım. "Ama ben henüz ayrılamam. Bunun nedenini açıklayamam ve bunu ne zaman yapabileceğimi de bilmiyorum ama açıklayacağım. Söz veriyorum. Yemin ediyorum."

Dudaklarımı başının yanına bastırdığımda, o da ağlamaya başladı. Her ne kadar yaşadığı bu yıkım geçene kadar onu kollarımda tutmak için çok şey verecek olsam da bunu yapamazdım. Onunla bu odada geçirdiğim her saniye onun hayatını riske atıyordum.

Dudaklarımı son bir kez daha dudaklarına bastırdım ve sonra geri çekildim. Başını duvara yasladı ve o anda odaya ilk girdiğimde olduğundan çok daha üzgündü.

Ben uzaklaşmaya çalışırken hâlâ sıkıca bileğimi tutuyordu. Elimi bırakmayı reddedince, parmaklarını bileğimin üzerinden çektim. Kollarının öylece iki yanına düşmesini izledim. Ondan bu şekilde uzaklaşmak zorunda kalmak kesinlikle yıkıcı bir şeydi.

Trajikti.

Ve aşk sizi orada bulurdu... trajedilerde.

tg:@novaebook

YİRMİ DOKUZ

SLOAN

Tek bir pazar bile kardeşimi ziyaret etmeyi aksatmamıştım. Ve cuma akşamı Carter'ın gitmesinin ardından hasta rolü yaparak yataktan çıkmamış olsam da bugün bir şekilde içinde bulunduğum bunalımdan çıkacaktım.

Asa ve tüm arkadaşları kumarhaneye gitmişti. Kuzeye doğru arabayla üç dört saat uzaklıktaydı ve kardeşime gitmekse güneye doğru bir saat sürüyordu. Bu üzücüydü ama bugün Asa ile arama ne kadar çok mesafe koyarsam, kendimi o kadar iyi hissedecektim. O kadar fazla nefes alabilecektim.

Yatak odamdan çıkmadan hemen önce, sol elimden yüzüğü çıkardım ve şifonyerin üzerine koydum. Asa eve dönmeden önce dönmüş olacaktım, dolayısıyla bugün yüzüğü takmadığımı fark etmeyecekti.

Ama ben elimin tonlarca hafiflediğini hissedecektim.

Kendime yolda içecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa uğradım. Buz almak için derin dondurucunun yanına gittiğimde, kapı kolunu sıkıca kavradım. Beyaz tahtanın üzerine yazılmış yeni kelimeler gözüme çarpmıştı.

Turşular insanlar şarkı söylediğinde kendilerini suçlu hissetmezler, o zaman salı günü çarşaflar neden katlanmazlar?

tg:@novaebook

Carter'ın bunu ne zaman yazdığını bilmiyordum ama cuma gecesi gitmek zorunda kalması konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmak için yazdığını biliyordum.

İşe yaramıştı çünkü derin dondurucuyu açarken son iki gündür ilk kez gülümsüyordum.

Bardağımı buz ve gazlı içecekle doldurdum ve yanıma Stephen için fazladan bir içecek aldım. Sağlık kısıtlamalarından dolayı odasında gazlı içecek bulundurmasına izin vermiyorlardı, bu yüzden de her pazar sürpriz olarak ona gizlice bir içecek götürüyordum. Elbette ki doktorunun izniyle. Sadece bunu Stephen'a söylemiyordum.

El çantamı, anahtarlarımı ve içecekleri yanıma aldım, mesaj geldiğinde kapıya doğru ilerliyordum. Çantamdan telefonu çıkarıp mesajı okumak için arabama binmeyi bekledim.

CARTER: Standard ve Wyatt'ın köşesinden beni al. Ben de seninle gelmek istiyorum.

Bu beklenmedik mesajın üzerine yanaklarım kızardı. Bugün onun Asa ve diğerleriyle birlikte olduğunu düşünüyordum. Ona cevap yazmaya başladım ama o sırada yeni bir mesaj daha geldi.

CARTER: Ayrıca mesajlarıma asla cevap yazma. Ve bu iki mesajı da sil.

Onun istediğini yaptım ve garaj yolundan çıkıp Standard ve Wyatt'ın köşesine doğru ilerledim. Sadece birkaç sokak ötedeydi ve arabasını garaj yolunda bırakmaktan daha güvenli olduğu için onu oradan almamı istediğini biliyordum. Ama herhangi bir yere gideceğimi nereden bildiğini anlamadığım için kafam karışmıştı.

tg:@novaebook

Onu ararken içim beklentiyle dolmuştu. Standard'ın köşesinden döndüğümde, tam olarak söylediği yerde olduğunu gördüm, kaldırımda tek başına duruyordu, ellerini kotunun arka ceplerine sokmuştu. Beni gördüğünde gülümsedi ve bu canımı acıttı. Ve aynı zamanda olağanüstü hissettirdi. Arabayı durdurduğumda, kapıyı açtı ve arabaya bindi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seninle kardeşini ziyaret etmeye geliyorum."

"Ama... nasıl? Kumardan nasıl çıktın? Ve benim ne zaman çıkacağımı nereden biliyordun?"

Bana gülümsedi, sonra oturduğu yerde eğilip eliyle saçlarımı kavradı. Dudaklarını benimkilere yasladı ve "Benim de yöntemlerim var," dedi. Beni öptü ve koltuğuna yerleşti. Emniyet kemerini bağladı. "Seninle birlikte binanın içine girmemin çok riskli olacağını düşünüyorsan, arabada beklemem sorun olmaz. Sadece seninle yalnız zaman geçirmeye ihtiyacım vardı."

Gülümsemeye çalıştım ama onun bu kadar yakınımda olması bana cuma gecesini ve ona benimle birlikte kaçması için yalvarırken kulağa ne kadar acınası geldiğimi hatırlatıyordu.

O sırada doğru düzgün düşünmüyordum. Öylesine kalkıp gidemezdim, üniversite diplomamı almaya çalışıyordum. Stephen'ı kaldığı bakımevinden çıkarıp ülkeyi boydan boya geçeceğimiz bir yolculuğa çıkaramazdım. Stephen orada mutluydu ve bunu yaparsam ona zarar vermiş olurdum.

Sadece oradan ayrılmayı çok istiyordum ve Carter beni öptüğünde hissettiklerimin ardından duygusallaşmıştım. Ve onun yanılıyor olmasını dilemiştim –beni gerçekten kurtarabilmesini dilemiştim.

Carter elimi tutmak için uzandı. "Sloan. Bugün bana bir söz verebilir misin?"

Ona baktım. "Ne olduğuna göre değişir."

tg:@novaebook

"Yüz ifadenden cuma akşamını düşündüğünü anlayabiliyorum. Bugün Asa'dan bahsetmeyelim. Ve ikimizin de bildiği üzere yapılması gereken şeyden. Yakalanma ihtimalimizi ve seninle geldiğim için ne kadar aptal olduğumu konuşmak bile istemiyorum. Bugün sadece Sloan ve Luke olalım, olur mu?"

Tek kaşımı kaldırdım. "*Luke* mu? Luke kim? Rol mu yapıyoruz?"

Dişlerini sıktı ve, "Carter demek istedim," dedi. "Küçükken göbek adımı kullanıyordum. Vazgeçmesi zor bir alışkanlık."

Başımı iki yana salladım ve güldüm. "Seni hangi ismini kullandığını unutturacak kadar çok mu sersemletiyorum?"

Elimi daha sıkı tuttu ve gülümsedi. "Benimle dalga geçmeyi bırak. Ve bana asla Luke deme. Bana sadece büyükbabam Luke derdi ve bana garip geliyor."

"Tamam ama yalan söylemeyeceğim. Luke'tan hoşlanmıştım. Luke."

Uzandı ve dizimi sıktı. "Sloan ve *Carter*. Bugün Sloan ve Carter olalım," diye düzeltti yeniden.

"Ben hangisiyim?" diye dalga geçtim. "Sloan mu, Carter mı?"

Kahkaha attı ve emniyet kemerini açıp koltukta bana yaklaştı. Dudaklarını kulağıma değdirdi ve avcunu bacağımın üst kısmına kaydırdı. Fısıldayarak konuşmaya başladığında nefesimi tuttum ve direksiyonu kavradım. "Sen Sloan olacaksın. Ben Carter olacağım. Ve bu akşamüzeri geri dönerken, arabayı sessiz bir yere çekeceğiz ve böylece sen de arka koltukta Carter *ile birlikte* Sloan olabileceksin. Kulağa iyi geliyor mu?"

Başımla onaylarken nefesimi verdim. "Hı-hı."

tg:@novaebook

OTUZ

CARTER

"Asa en son ne zaman ziyaret etti?" diye sordum ona. Arabayı durdurdu ve eşyalarını toplamaya başladı. "İki yıl önce. Buraya sadece bir kere geldi. Kendisini rahatsız hissetmesine neden olduğunu söyledi."

Elbette ki öyle söyleyecekti.

"Yani kimse seninle birlikte içeri girmemin garip olduğunu düşünmeyecek mi?"

Sloan başını iki yana salladı. "Çalışanlar beni yalnız görmeye o kadar alışkınlar ki sadece sonunda biriyle gelmeme şaşıracaklarını düşünüyorum. Ama şüphelenip Asa'ya söylemezler çünkü Asa'yı tanımıyorlar bile." Anahtarlarını ve telefonunu çantasına attı ve sonra direksiyonu kavradı. Önümüzdeki otoparka bakıyordu. "Gerçekten üzücü, öyle değil mi? Hiç kimsemin olmaması? *Gerçekten* hiç kimse. Her zaman için bu lanet dünyaya karşı sadece ben ve Stephen olduk."

Uzandım ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Onu rahatlatmak istiyordum –ona bana sahip olduğunu söylemek. Ama o anda o kadar dürüst davranıyordu ki ona bir yalan daha söylemek istemiyordum. Gerçek ismimi

tg:@novaebook

bile bilmiyordu ve bunun gibi anlarda ona ne kadar çok yalan söylersem, gerçeği öğrendiğinde beni affetmesi o kadar zor olacaktı.

Ki *az önce* neredeyse öğrenecekti. Tanrı şahidim olsun ki bu pozisyona nasıl geldiğimi merak ediyordum. Ben, var olan en kötü gizli polistim. Ciddiyim, bana Pembe Panter demeliydiler.

Bazen ona gerçeği söylersem bununla baş edebileceğini düşünüyordum. Belki bir şekilde yardımcı olabileceğini. Ama bu onu daha fazla tehlikeye sokardı ve daha şimdiden bunu yeterince yapmıştım.

Belki zamanla, onun Ryan'ın güvenini kazanmasını sağlayabilirsem, Ryan da onu bilgilendirmenin faydasını görebilirdi. Ama şimdilik Sloan'un bilmemesi daha iyiydi.

Hâlâ boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu, bu yüzden onu kendime çekip ona sarıldım. Kollarını bana doladı, boynuma doğru iç geçirdi ve o an Asa'nın kumarhaneden dönüş yolunda ölmesini diledim.

Lanet olsun. Bu gerçekten acımasızca olmuştu.

Ama eğer var olmasa etrafındaki insanların hayatlarının ne kadar daha iyi olacağını görmüyor muydu?

Elbette ki göremiyordu. Sadist bir narsist olduğunuzda, kendinizden başka hiçbir şey göremezdiniz.

"Gerçekten güzel sarılıyorsun," dedi Sloan.

Ona daha sıkı sarıldım. "Bence hayatında sana yeterince sarılmamışlar."

"O da var," dedi iç geçirirken.

Ona bir süre daha sarıldım; ta ki boynuma doğru fısıldayana kadar. "Elli altı kral yengeç Paskalya için ayakkabı bağcığı yedi ve sonra burun deliklerinden Rainbow Brite* çıkardılar."

* Gökkuşağı renkli çocukların olduğu bir çizgi film. (ç.n.)

tg:@novaebook

Kahkaha attım ve başının üstünü öptüm. "Dört tekerlekli bisiklet ya da saçma bir zincirle yasadışı tereyağı satın alamazsın."

Dudaklarıma uzanıp beni öperken gülümsediğini hissedebiliyordum.

Bu arabadan çıkmadan istediğim tek şey buydu –gülümsemesinin geri dönmesi.

"Onun Asa'dan hoşlanmadığını söylemiştin," dedim koridorda Stephen'ın odasına doğru ilerlerken. "Eğer iletişim kurmuyorsa onun birinden hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlıyorsun?"

Onun odasına doğru yürürken bana kardeşinin durumu hakkında bilgiler vermişti. Kardeşine konulan teşhislerin beşini söylemişti ama bunların isimlerini bile hatırlayamıyordum, bu yüzden de yapabileceğim en iyi şey en azından bunları anlamaya çalışmaktı.

"Kendimize ait bir iletişim yolumuz var," dedi. "Bebekliğinden beri onu ben büyüttüm." Köşeyi döndü ve parmağıyla koridorun ilerisini işaret etti. "Orada, koridorun sonunda."

Hâlâ sorularım vardı, o yüzden elini çekip onu durdurdum. "Ama ondan sadece birkaç yaş büyüksün. Onu nasıl büyüttün?"

Bakışlarını kaldırıp bana baktı ve omuz silkti. "Ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım Carter. Etrafta bunu yapacak başka kimse yoktu."

Hiç onun gibi birini tanıdığımı düşünmüyordum. Bugün ondan alabileceğim kadar çok öpücük almak istediğimden, biraz da hayatında daha fazla sevgiyi hak ettiğinden onu öptüm. *Özverili* sevgiye. Öpücüğün bir ya da iki saniyeden

tg:@novaebook

uzun olması niyetinde değildim ama ilk öpüşmemizden bu yana hiç bu şekilde öpüşememiştik. Hemen öpüşmemizin içine çekildim ve etrafımızdaki diğer her şey yok oldu.

Ta ki arkamızdan biri boğazını temizleyene kadar. Birbirimizden ayrıldık ve önünü kapattığımız kapıdan geçmeye çalışan bir hemşire gördük. Sloan özür diledi, sonra da koridorda Stephen'ın odasına doğru hızla ilerlerken gülmeye başladı.

Kapıyı çaldı ve sonra kapıyı açtı. Aniden bakım merkezinden etkilenmiş bir şekilde onu takip ettim. Daha çok bir bakımevi ya da hastane odası ortamı bekliyordum ama bunlar daha çok minyatür apartman dairesine benziyordu. Bir uyuma alanına bağlı bir oturma alanı ve küçük bir mutfak vardı. Ama fırın ya da mikrodalga fırın olmadığını fark ettim ki bu da tüm yemeklerinin onun için hazırlandığı anlamına geliyordu.

Sloan erkek kardeşiyle buluşmak için oturma alanına doğru yürüdü ama ben girişte durmaya devam ettim, onları engellemek istemiyordum.

Stephen kanepenin üzerinde oturmuş televizyon izliyordu. Bakışlarını kaldırıp Sloan'a baktığı anda aralarındaki benzerliği gördüm. Aynı saç rengine, saç şekline ve gözlere sahiptiler.

Ama Stephen'ın yüzünde bir ifade yoktu. Yeniden TV'ye döndü ve Sloan adına kalbim acıdı. Bu dünyada sevdiği tek insan, onu sevdiğini gösterme kapasitesine sahip değildi. Muhtemelen Sloan, şimdiye kadar tanıştığım en yalnız insandı.

"Stephen, tanışmanı istediğim biri var," dedi eliyle benim olduğum yeri işaret ederek. "Bu, benim arkadaşım Carter. Aynı okula gidiyoruz."

Stephen bana baktı ama sonra aynı hızla bakışlarını TV'ye çevirdi.

tg:@novaebook

Sloan, yanına oturmamı istediğini gösterecek şekilde kanepede yanına vurdu. Oraya gidip yanına oturdum, onun kardeşiyle iletişim kurmasını izliyordum. El çantasından bir şeyler çıkarmaya başladı. Tırnak makası, kâğıt, kalem ve gazlı içecek. Tüm bu süreçte Stephen'la konuşuyor, ona araba yolculuğundan bahsediyor, yan odaya yerleştiğini fark ettiği yeni komşusu hakkındaki düşüncelerini söylüyordu.

"Buz ister misin?" diye sordu Sloan.

Stephen'a baktım ama buz istediğini belirtecek hiçbir belirti göstermiyordu. Sloan eliyle mutfak alanını işaret etti. "Carter onun için bir bardak buz hazırlar mısın? Ve sol üst çekmeceden bir tane mavi pipet alır mısın?"

Başımla onayladım ve buzla dolu bardağını hazırlamak için mutfağa doğru gittim. Sloan'un eline kalemi alıp bir şeyler yazdığını fark ettim. Kâğıdı onun önüne kaydırdı ve Stephen hemen kâğıda baktı, kalemi aldı ve bir karşılık yazmak için öne doğru eğildi.

Okuyup yazabiliyor muydu? Sloan bundan bahsetmemişti.

Bardağı buzla doldurunca, oturma odasına geri döndüm ve bardağı Sloan'a uzattım. Sloan bir şeyler daha yazdı, Stephen'a uzattı, ardından içeceği bardağa doldurdu. Pipeti de koyar koymaz Stephen bardağı onun elinden aldı ve içmeye başladı. Stephen kâğıdı ablasına geri verdiğinde, Sloan kâğıdı bana uzattı. İlk önce Sloan'un yazdığını okudum.

Jöleli şekerlerden yapılan kitaplar, tüylü eldivenler giydiğinde gerçekten yapışkan olur.

Sonra Stephen'ın yazdığını okudum. Onun yazısı Sloan'unki kadar okunaklı değildi ama ne yazdığını okuyabiliyordum.

tg:@novaebook

Başımın üzerindeki kertenkele sepetleri senin için pamukları ikiye bölüyor.

Sloan'a baktığımda bana hafifçe gülümsedi. Onun bunu ilk defa yaptığını gördüğüm, sınıftaki beraber ilk günümüzü hatırladım. Bunun sadece bazen oynadığı küçük bir oyun olduğunu söylemişti. Sanırım kastettiği buydu. Bu oyunu pazar günleri Stephen ile oynuyordu.

"Her şeyi okuyabiliyor mu?" diye sordum ona.

Olumsuz anlamda başını salladı. "Gerçek anlamda kavrayamıyor. Biz daha küçükken ona okuma yazma öğrettim ama düşünceleri tam olarak bir araya getirip yazdığını hiç görmedim. Oynamayı en sevdiği oyun."

Stephen'a baktım. "Ben de bir şey yazabilir miyim Stephen?" Kaleme doğru uzandığımda kalemi bana uzattı ama hâlâ bana bakmıyordu. Kalemi kâğıda bastırdım.

Ablan muhteşem biri ve ona sahip olduğun için çok şanslısın.

Kâğıdı Sloan'a verdim ve o da kâğıdı Stephen'a vermeden önce okudu. Sloan kızardı ve omzuma vurdu, ardından kâğıtla kalemi kardeşine uzattı.

Ve bundan sonraki on sayfa boyunca bunu yaptık. Stephen ve Sloan rasgele kelimeler yazdılar ve ben de Sloan hakkında birkaç iltifat yazdım.

Ablanın saçları çok güzel. Özellikle de kıvırdığı zamanlar çok seviyorum.

Ablanın lanet bir parmağını bile kıpırdatmayı bilmeyen erkeklerin ardını toparladığını biliyor muydun? Ve

tg:@novaebook

muhtemelen şimdiye kadar hiç kimse bunun için ona teşekkür etmedi. Teşekkürler Sloan.

Ablanın yüzükparmağı bugün güzel ve çıplak görünüyor.

Ablandan hoşlanıyorum. Hem de çok.

Yaklaşık bir saat sonra içeri bir hemşire girdi ve Stephen'ı fizik tedavisine götürmek için oyunumuzu yarıda böldü.

"Sosyal hizmetler görevlisi bugün burada mı?" diye sordu Sloan.

Hemşire olumsuz anlamda başını salladı. "Pazar günleri burada olmuyor. Ama Stephen'ın terapisi bittiğinde onun için kutusuna bir not bırakacağım, böylece yarın sizinle iletişime geçecektir."

Sloan hemşireye bunun çok iyi olacağını söyledi ve sonra sarılmak için Stephen'ın yanına gitti. Vedalaşması bittiğinde, dürüst olmam gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum. Stephen gibi bireylerle iletişim kurmak konusunda bir uzmanmış rolü yapmak istemiyordum ama aynı zamanda yapmaman gereken bir şey yapmak da istemiyordum.

"El sıkışır mı?" diye sordum Sloan'a.

Başını iki yana salladı. "Benden başka kimsenin ona dokunmasına izin vermiyor." Elimi tuttu.

"Seninle tanıştığıma sevindim Stephen," dedim ona. Sloan el çantasını aldı ve hemşirenin onu terapiye hazırlamak için gerekenleri yapması için odadan dışarı çıkmaya başladık. Neredeyse kapıya ulaştığımızda, birinin omzuma dokunduğunu hissettim. Döndüm ve Stephen'ın önümde durmuş, bakışları yerde topukları üzerinde öne arkaya sallandığını gördüm. Bana bir kalem ve boş bir kâğıt uzattı.

tg:@novaebook

Bunları elinden aldım, ona nasıl gittiğimizi ve artık oynayamayacağımızı söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Benden ne yapmamı istediğini görmek için Sloan'a baktım ve yüzündeki ifade kafamı karıştırdı. Stephen bizden uzaklaşarak oturma odasına gitti. Elimdeki boş kâğıt ve kaleme baktım.

"Senin yeniden gelmeni istiyor," diye fısıldadı Sloan. Ona baktığımda gülümsüyor, başını öne arkaya doğru sallıyordu. "Bunun daha önce olduğunu hiç görmedim Carter." Eliyle ağzını örttü ve ağzından hem kahkaha hem ağlama olabilecek bir ses çıktı. "Senden hoşlandı."

Stephen'a baktım, artık sırtı bize dönüktü. Dikkatimi yeniden Sloan'a çevirdim ve o parmak uçlarında kalktı, beni öptü ve sonra beni odadan çıkardı. Kâğıdı katladım ve kalemle birlikte arka cebime koydum.

Bugün ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi.

Geldiğime memnundum ama bu artık sadece Sloan yüzünden değildi.

tg:@novaebook

OTUZ BİR

ASA

Geçen ay bunun çok daha eğlenceli olduğunu hatırlıyordum.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip ensemi sıktım. Karnım acıkmıştı Kevin ve Dalton'un, ikisinin de hoşlanacağından çok Jon'un binanın arkasına götüreceği türde bir kıza benzeyen bir kadın barmenle konuştuklarını gördüm.

Şu anda Jon'un onu binanın arkasında *becermiyor* olmasının tek nedeni muhtemelen yandaki kamyon durağındaki iki fahişeyle buradan ayrılmış olmasıydı. Büyük ihtimalle onları erkekler tuvaletine götürmüştü. Yüzünün lanet olası bir yaban mersinine benziyor olması nedeniyle *bunu* bile yapabiliyor olması beni şaşırtıyordu.

Ama yine de şimdiye kadar dönmüş olması gerekiyordu çünkü onun bir hatunu iki dakikadan daha uzun süre beceremeyeceğinden oldukça emindim. Bu da dört dakika ediyordu ama ben onu bir saatten uzun bir süredir görmemiştim.

Hangi cehennemdeydi?

Etrafıma bakındım ve onu görmeyince, kumarhane çiplerimi nakde çevirdim. Masanın diğer tarafına doğru seslendim *–kumar makinelerini berbat lanet olası zil seslerinin üzerinden–* Dalton ve Kevin'a, Jon'u aramaya gideceğimi söyledim. Dalton başıyla onayladı.

tg:@novaebook

Onu bulamadan kumarhanenin diğer ucuna kadar gittim. Geri döndüm ve Blackjack oyunu masasının yanından geçerken, bir adamın gizlice bir kâğıt dağıtıcıya bir şeyler vermesi gözüme takıldı. "Bu lanet kumarhaneye her geldiğimde, aynı pisliklerin masaların üzerine eğilmiş, zorla kazandıkları maaşlarını siz lanet pisliklere verdiğini ve sizin bu paraları aldığınızı görüyorum. Alıyorsunuz, alıyorsunuz ve alıyorsunuz."

Kâğıt dağıtıcı çipleri adamın önünde çıkardı. Masanın karşısında oturan bir adam, "Ve onda dokuzunda o acınası pisliklerden biri sen oluyorsun," dedi.

Kahkaha attım ve az önce konuşan adamla göz teması kurdum.

Gülmeyi bıraktım.

Gözünde bir tanıma ışığı bile olmadan gözlerini benden kaçırdı.

Söylenmekte olan adam sandalyesini masadan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Benim bakmakta olduğum adama parmağını uzattı ve "Şanslıydın Paul," dedi. "Hepsi bu. Bu uzun sürmeyecek."

Yumruklarımı o kadar çok sıkmıştım ki kan çıkıyordu. Kanın avuç içlerimden aktığını hissedebiliyordum.

Onun, o olduğunu anlamak için ismini duymama gerek yoktu. Bir oğul, babasını unutmazdı.

Bir baba için oğlunu unutmak ne kadar kolay olursa olsun.

Ona arkamı döndüm ve elimdeki kanları kotuma sildim. Telefonumu çıkardım ve hızlıca Google'da bir arama yaptım. Sonuçlara baktığım birkaç dakikanın ve ona baktığım birkaç dakikanın ardından, en sonunda aradığımı buldum.

Orospu çocuğu bir önceki sene şartlı tahliyeyle çıkmıştı.

Telefonumu yeniden cebime koydum ve onun karşısındaki boş koltuğa oturdum. Hayatımda hiç bu kadar gergin

tg:@novaebook

olmamıştım ama bu artık bana ne yapabileceğinden korktuğum için değildi. Benim *ona* yapmak istediklerimden korktuğum için gergindim. Elimi oynadım ve ona bakmamaya çalıştım ama o bana dikkat etmiyordu bile. Dikkatini kâğıt dağıtıcıya vermişti.

Saçları o kadar seyrelmişti ki başında kalan birkaç tutam olmasa kel sayılabilirdi. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Her zaman olduğu gibi gür olduklarını hissettim.

Belki de saçlarını stresten dolayı kaybetmişti ve bu genetik bir şey değildi. Tanrım, bu adamla ilgili hiçbir şeyin genetik olarak bana geçmemesini umuyordum; lanet olası bir işe yaramaz gibi görünüyordu.

Babamı çok daha uzun olarak hatırlıyordum. Çok daha iri. Çok daha göz korkutucu. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Aslında epey hayal kırıklığına uğramıştım. O orospu çocuğundan hep nefret etmiştim ama ona dair anılarım onun yenilmez olduğunu düşünmeme neden olmuştu. Belki de içimde ondan küçük bir parça olduğuna inanmama neden olmuştu. Ama sonunun nasıl olduğunu görmek, gerçekten gururumu biraz yaralamıştı.

"Selam çocuk," dedi kemikli parmaklarını şıklatarak. "Sigaran var mı?"

Ona baktığımda ben de ona baktım, tek lanet olası çocuğundan sigara istiyordu, beni tanımamıştı bile. Biraz olsun tanımamıştı.

"Ben sigara içmiyorum pislik."

Kıkırdadı ve avuçları dışa dönük şekilde ellerini kaldırdı. "Dur orada dostum. Kötü bir gün mü geçirdin?"

Ona bir tavır sergilediğimi mi düşünüyordu? Bir kumarhane çipini parmaklarımın arasında çevirdim ve öne doğru eğildim. "Öyle olduğunu söyleyebilirsin."

tg:@novaebook

Başını iki yana salladı ve bir sonraki eller dağıtılana kadar ikimiz de sessiz kaldık. Göğüsleri babamın el eklemlerinden daha kırışık olan bir kadın onun yanına sokuldu ve kolunu ona doladı. "Ben gitmeye hazırım," diye mızıldandı.

Kadını uzaklaştırmak için dirseğiyle onu itti ve "Gelmiyorum," dedi. "Sana hazır olduğumda seni bulacağımı söyledim."

Babam cebinden yirmi dolar çıkarıp ona gidip kumar makinesinde oynamasını söyleyene kadar biraz daha mızıldandı. Kadın gittiğinde başımla kadının olduğu yeri işaret ettim. "O karın mı?"

Bir daha kıkırdadı. "Hayır. Kesinlikle değil."

İlk kartımı açtım. Kupa onlusuydu. "Hiç evlendin mi?" diye sordum ona.

Elini boynuna götürdü ve eliyle boynunu kavradı ama bana bakmadı. "Bir kere. Uzun sürmedi."

Evet, biliyorum. Ben de oradaydım.

"Bir fahişe miydi?" diye sordum ona. "Artık onunla evli olmamanın nedeni bu mu?"

Güldü ve yeniden gözlerime baktı. "Evet. Evet öyleydi."

Yavaşça nefesimi verdim, sonra ikinci kartımı çevirdim. Sinek ası.

Blackjack.[*]

"Ben evleniyorum," dedim. "Ama o bir fahişe değil."

Konuştuklarımın onun için bir anlamı olduğunu sanmıyordum çünkü başını bir yana eğmiş ve gözlerini hafifçe kısmıştı. Sonra öne doğru eğildi ve parmağıyla masanın kenarına vurdu. "Sana bir tavsiyede bulunayım oğlum."

"Bana *oğlum* deme."

[*] Oyunda as, resimli kart veya onlu iki kart ile hamle yapmak. (ç.n.)

tg:@novaebook

Bir an için duraksadı ve o an gözlerindeki o tanıdık küçümseyici bakışı gördüm. "Onların hepsi *fahişedir,*" dedi. "Daha gençsin. Aile kurma. Hayatının tadını çıkar."

"Lanet hayatımın tadını çıkarıyorum zaten. Hem de oldukça fazla çıkarıyorum."

Başını iki yana salladı ve sonra, "Hayatımda gördüğüm en öfkeli orospu çocuğusun," diye homurdandı.

Haklıydı. Öyleydim.

Daha önce hiç o anda olduğumdan daha öfkeli olmamıştım.

Kazanan bir ele sahip olsam da o masanın üzerine tırmanıp kartlarımı onun boğazından aşağı tıkmak istiyordum.

Kart dağıtıcı kazandıklarımı önüme doğru itti ama ben ayağa kalkıp güvenlik kameraları ve güvenlik görevlileriyle dolu bir binada aptalca bir şey yapmadan önce yürüyerek uzaklaştım.

"Bayım!" diye seslendi arkamdan kâğıtları dağıtan görevli. "Çiplerinizi bırakıp gidemezsiniz!"

"Lanet çipleriniz sizin olsun!"

Kumarhanenin bir ucundan diğerine elimden geldiğince hızlı yürüdüm. En sonunda Jon'u iki kumarhane fahişesiyle birlikte *Çarkıfelek* masasının yanında buldum.

"Git Dalton ve Kevin'ı bul. Gidiyoruz."

Çıkışa doğru yürüdüm ve kapıları hızla açar açmaz, nefes almaya çalışarak öne doğru eğildim.

Ben onun gibi değilim.

Ben ona *hiç* benzemiyorum.

O, acınacak durumdaydı. O, zayıftı. Tanrı aşkına o, *lanet olası* bir keldi.

Ellerim titriyordu.

"Hey!" Az önce çıkan bir adamın dikkatini çekmiştim. "Bunlardan birini sana verebilir miyim?"

tg:@novaebook

Cebinden bir sigara daha çıkarmak için sigarasını ağzına koydu. Sigarayı bana uzattı ve sonra bana bir çakmak verdi. Sigarayı yaktım, homurdanarak teşekkür ettim ve derin bir nefes çektim. Bizimkiler sonunda dışarı çıktığında hâlâ volta atıyordum.

Ama onların ardında babamı görebiliyordum, kırışık memeli kamyoncu fahişesi koluna girmişti. Çıkışa doğru ilerliyorlardı.

"Gidelim," dedi Jon hepsi dışarı çıktıklarında.

Başımı iki yana salladım, bakışlarımı babamdan çekmiyordum. "Birazdan gideceğiz."

Çıkışa doğru yürürken onlara bakmaya devam ettim. Kapıdan geçip dışarı çıktıklarında babamın bakışları bana takıldı. Yanımdan geçerken ağzımdaki sigarayı fark etti.

"Sigara içmediğini söylediğini sanıyordum."

"İçmiyorum," dedim dumanı ona doğru üfleyerek. "Bu ilk."

Yine küçümser bakışlar. Çocukken bana baktığı aynı küçümser bakışlarla bakıyordu, sadece bu sefer ardından bir dayak gelmeyecekti.

En azından ondan gelmeyecekti.

Yürümeye devam ettiler ve benden beş adım uzaklaştıklarında, "Güzel bir gün geçir Paul Jackson," dedim.

Babam yürümeyi bıraktı, arkasını dönmeden önce birkaç saniye bekledi. Sonunda arkasını döndüğünde bakışlarındaki tanımayı gördüm. Başını kaldırdı ve "Sana adımı söylemedim."

Omuz silktim ve sonra sigaramı betonun üzerine atıp topuğumla ezip söndürdüm. "Benim hatam. Sanırım *Baba* demeliydim."

Artık yüzündeki ifadenin tanıma olduğu hakkında bir şüphe yoktu. "Asa?" Bana doğru bir adım attı ama bu, yaptığı ikinci hataydı.

tg:@novaebook

İlki başta beni tanımamasıydı.

Tek adımda ona saldırdım ve iki yumruğumla birden üzerine çöktüm. Ben daha tam olarak saldıramadan, acınası pislik yere düştü. Çocuklardan birinin beni onun üzerinden almaya çalıştığını hissedebiliyordum. Yanındaki kaltak kulağımda çığlıklar atıyor, yüzümü tırmalıyor, beni onun üzerinden almaya çalışıyordu.

Ona bir daha yumruk attım. Ona beni yalnız bıraktığı her yıl için bir yumruk attım. Anneme fahişe dediği her sefer için bir yumruk attım. Bana verdiği her lanet olası berbat tavsiye için bir yumruk attım. Ellerim kanla kaplanana ve artık babamın yüzünü göremiyor hâle gelene kadar yumruk atmaya devam ettim. O kadar çok kan vardı ki yanlışlıkla kafası yerine betona yumruk attığımdan oldukça emindim çünkü o yumruk canımı çok acıtmıştı.

Çocuklar en sonunda beni onun üzerinden kaldırıp arabaya doğru sürüklemeye başladıklarında, yüzümde bir ıslaklık olduğunu hissettim. Babamın bana erkeklerle amcıklar arasındaki farkı yarattığını söylediği şey.

Evet, gözyaşlarından bahsediyordum. Gözyaşlarını hissedebiliyor ama onlara engel olamıyordum ve tüm lanet hayatımda bu kadar güçlü ve bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Yolcu koltuğuna nasıl oturduğum ve hatta beni oraya kimin oturttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama lanet gösterge panelini yumrukluyordum, o kadar sert yumruklamıştım ki panel çatladı. Kevin arabayı otoparktan çıkarıyordu, güvenlik görevlileri ön girişte bıraktığım kanlı pisliği bulmadan onları atlatmaya çalıştığından emindim.

Jon koltukta bana doğru uzandı ve kollarımı arkama doğru çekmeye çalıştı ama bana engel olabileceğini düşünüyorsa düşündüğümden daha aptaldı. Kollarımı ondan kurtardım ve yeniden paneli yumruklamaya başladım. Yumruklarım

tg:@novaebook

uyuşana ya da bu pis şeyler lanet gözlerimden akmayı bırakana kadar yumruklamaya devam edecektim.

Ona dönüşmüyordum. O acınası piçe dönüşmüyordum.

Artık hissetmek istemiyordum.

"Biri bana lanet olası bir şeyler versin!"

Kemiklerim tenimi delip çıkmak istiyormuş gibi hissediyordum. Saçlarımı çekip cama yumruk attım. "Nefes alamıyorum!"

Kevin pencereyi açtı ama bir faydası olmadı.

"Bana bir şey *verin*!" diye bağırdım yeniden. Arkamı dönüp Jon'u tutmaya çalıştım ama o arkasına yaslandı ve sanki onu benden koruyabilirmiş gibi lanet bacağını yukarı kaldırdı. "Şimdi!"

"Bagajda!" diye bağırdı Jon. "Tanrım Kevin! Arabayı kenara çek de onu sakinleştirebilelim!"

Önüme döndüm ve yeniden paneli yumrukladım. Birkaç yumruğun ardından Jon arka koltuğa geri döndü. "Bana iki saniye ver," dedi.

O lanet olası bir yalancıydı çünkü iğneyi bana on saniye sonra vermişti. Dişlerimle şırınganın kapağını açtım ve koluma batırdım.

Koltuğumda arkama yaslandım.

"Git," dedim Kevin'a.

Gözlerimi kapattım, arabanın hareket ettiğini hissettim.

Ona hiç benzemiyordum.

Ve onların hepsi de fahişe değildi. Sloan bir fahişe değildi.

"O eroin," diye fısıldadım. "Eroin iyidir."

tg:@novaebook

OTUZ İKİ

CARTER

"Ne yemek istersin?" diye sordum ona. Geri dönüş yolunda arabayı benim kullanmamı istemişti bu yüzden son on kilometredir bir restoran arıyordum.

"Umurumda değil," dedi. "Yunan yemeği olmasın yeter."

"Yunan yemeği sevmiyor musun?"

Omuz silkti. "Severim. Sadece bir dahaki kasabaya kadar Yunan restoranı yok ve karnım aç. Eğer Yunan yemeği yemek isteseydin, çok uzun süre beklemek zorunda kalacaktım."

Kahkaha attım. Lanet derecede sevimliydi. Elini tutmak için uzandım ama o sırada bir yazılı mesaj geldi. Normalde, özellikle de Sloan arabadayken, araba kullanırken mesajlara cevap vermezdim ama Dalton erken gelirlerse beni uyaracağını söylemişti.

Ve gerçekten de mesajı Dalton atmıştı.

DALTON: Geri dönme zamanın geldi. Asa iyi durumda değil.

Lanet olsun. Daha önce ölmesi için okuduğum bela tutmuş muydu?

tg:@novaebook

BEN: Siz çocuklar araba kazası mı geçirdiniz?

DALTON: Hayır. Sadece az önce babasının ağzını burnunu kırdı, lanet olası büyük bir sinir krizi geçiriyor.

DALTON: Devamlı olarak döndüğümde Sloan orada olsa iyi olur gibi bir şeyler söylüyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim adamım.

Mesajları silip cep telefonunu yeniden bardak tutucunun içine koydum. Direksiyonu kavradım. "Üzgünüm ama yemek için bir yerde duramayız. Dalton, Asa'nın sinir krizi geçirdiğini ve geri döndüklerini söyledi."

"Sinir krizi mi?" dedi Sloan.

"Evet, babası hakkında bir şey? Görünüşe göre kumarhanede onu dövmüş."

Sloan pencereden dışarı baktı. "Babası hayatta mıymış?"

Ona doğru baktım. Babasının cinayetle suçlandığını bilmiyor muydu? Asa'nın ona söylememesinin nedenini anlayabiliyordum. Bu gerçekten kız arkadaşınızın bilmesini isteyeceğiniz türden bir şey değildi.

"Burada benimle birlikte olduğunu bilmiyor. Onlardan önce dönmek zorunda değiliz. Karnım aç," dedi.

Oradan mümkün olduğunca uzak olması gerekirken onu eve dönmeye zorlamaktan nefret ediyordum. "Dalton, Asa'nın senin evde olman konusunda ciddi olduğunu söyledi. Belli ki kötü durumda."

Sloan iç geçirdi. "Bu benim sorunum değil. Zaten Dalton neden benimle birlikte olduğunu biliyor ki? Dalton'a güvenmiyorum. Ya da Jon'a. Ya da Kevin'a."

"Endişelenme. Dalton'a hayatımı emanet edecek kadar güveniyorum." Ona uzanıp elini tuttum ve bacağımın üzerine koydum. "Arabamı park edip içinde oturacağım ve bu

tg:@novaebook

akşam ilerleyen saatlerde geleceğim. Senin eve dönmenle benim eve gelmem arasında biraz zaman olması gerektiğini düşünüyorum."

Başıyla onayladı ama eve dönüş yolunda başka hiçbir şey söylemedi. İkimiz de kaçınılmaz olandan çekiniyorduk ki bu da dengesiz bir Asa Jackson'la yüz yüze gelmekti. *İyi* bir ruh hâlinde olduğunda bile yeterince kötüydü. Bu akşam Sloan'a nasıl davranacağını düşünmek bile istemiyordum.

Benim arabama ulaştığımızda etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa göz attım. Arabayı onun evinden birkaç kilometre öteye park ettim ve sabahki yolu yürüdüm.

Arabadan çıkmadan önce onu kendime çektim ve öptüm. O da iç geçirerek beni öptü, bu biraz üzücüydü. Sanki bu şekilde vedalaşmaktan yorulmuş gibiydi.

"Nasıl oluyor da ileri bir adım attığımız her sefer on adım geri atmak zorunda bırakılıyoruz?" diye sordu.

Alnının üzerindeki bir tutam saçı çektim. "Sadece ileri doğru daha büyük adımlar atmaya başlamamız gerekiyor."

Zorla gülümsedi ve "Bu akşam geldiğinde seninle konuşamayacak olmaktan nefret ediyorum," dedi. "Ya da dokunamayacak olmaktan."

Alnından öptüm. "Ben de," dedim. "Bu akşam bize bizi hatırlatacak bir işaret bulmalıyız. Sadece bizim fark edebileceğimiz belli belirsiz bir şey."

"Ne gibi?"

Elimi kaldırdım ve başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Benimki bu," dedim ona.

Kendisi için bir işaret düşünürken burnunu kırıştırdı.

"Saçının bir tutamını parmağına dolayabilirsin," diye önerdim. "Bunu yapman hoşuma gidiyor."

Sloan gülümsedi. "Tamam. Eğer bunu yaptığımı görürsen bunun seninle yalnız olmak istediğim anlamına geldiğini bil." Bir tutam saçını aldı ve parmağına doladı.

tg:@novaebook

Öne eğilip onu öptüm ve arabadan çıkmak için kendimi zorladım. Onun arabayla uzaklaşmasını izledikten sonra Dalton'a mesaj attım.

BEN: Ben oraya gelmeden Sloan'un onunla yalnız kalmasına izin verme. Yapabileceklerinden korkuyorum.

DALTON: Anlaşıldı. Ona ne olduğundan emin değilim. Damardan mal alarak kendinden geçti, on dakika kadar uyudu şimdi de durmadan konuşuyor. Spagetti istediğini ve saçlarının çok gür olduğunu söylüyor. Tamamen anlamsız konuşuyor. Kevin'a saçlarını bile okşattı.

Siktir. Daha şimdiden dengesiz davranıyor. Bu iyi değildi.

BEN: Hepiniz geri döndüğünüz anda bana haber ver. Bir saat kadar bekleyeceğim ve sonra eve geleceğim.

DALTON: İyi fikir. Bu arada senin LSD* olduğunu söyledi. Sence bu ne anlama geliyor? Neden sana LSD dedi?

BEN: Hiçbir fikrim yok.

DALTON: "Carter insana en berbat sanrıları yaratıyor ve nerede olduğunu anlamak da zor. O LSD," dedi.

BEN: Lanet aklını kaybetmiş.

* Liserjik asit dietilamid, yarı sentetik psikoaktif bir halüsinojen. (ç.n.)

tg:@novaebook

OTUZ ÜÇ

SLOAN

Tam ön kapıdan içeri girerken telefonum çalmaya başladı. Telefonun ekranına baktım ve arayanın Asa olduğunu gördüm. *Harika.*

Telefonu açmak için başparmağımı ekranın üzerinde kaydırdım. "Selam."

"Selam bebeğim," dedi. Sesi yeni uyanmış gibi geliyordu ama onun hâlâ arabada olduğunu anlayabiliyordum. "Evde misin?"

"Evet. Az önce kapıdan girdim. Sen hâlâ kumarhanede misin?"

"Hayır," dedi. "Geri dönüyoruz."

Ben de öyle duydum.

"Açız. Ve spagetti istiyoruz. Bize pişirebilir misin?"

"Çok fazla ödevim var. Aslında bu akşam yemek pişirmeyi planlamıyordum."

İç geçirdi. "Evet, pekâlâ, ben de bu akşam spagetti istemeyi planlamıyordum."

"Görünüşe göre bir çıkmazın içindeyiz," dedim ilgisiz bir şekilde.

"Benim için değil. Bize biraz spagetti pişir Sloan. *Lütfen.* Burada zor bir gün geçiriyorum."

tg:@novaebook

Gözlerimi kapattım ve kendimi kanepeye bıraktım. Bu uzun bir gece olacaktı. O zaman geceyi kendim için kolaylaştırsam iyi olacaktı. "Tamam. Size spagetti pişireceğim. Köfteli olmasını ister misin canım?"

"Köfteyi çok severim. Köfte isteriz, değil mi çocuklar?"

Arabanın içinden çocukların, "Kesinlikle," diye mırıldandığını duydum. Kanepenin koltuğunun üzerine bacaklarımı çektim, telefonu göğsümün üzerine koyup hoparlöre aldım. "Neden kötü bir gün geçiriyorsun?"

Bir anlık bir sessizlik oldu ve sonra Asa, "Sana hiç babamdan bahsetmiş miydim Sloan?" dedi.

"Hayır."

İç geçirdi. "Kesinlikle. Anlatılacak lanet bir şey yok."

Tanrım. O adam Asa'ya ne halt etmişti? Parmaklarımla şakaklarımı ovaladım. "Ne zaman dönmüş olursunuz?"

Asa soruma cevap vermedi. Bunun yerine, "Carter orada mı?" diye sordu.

Aniden kanepede doğruldum. Paranoya yüzünden olabilirdi ama sesim biraz daha zayıf çıkmaya başladı. "Hayır Asa," derken bunu saklamaya çalıştım. "O sizinle."

Kısa bir sessizlik oldu. "Hayır Sloan. Bizimle *değil.*"

Telefondaki sessizlik uzadı, elime alıp telefona baktığımda onun telefonu kapatmış olduğunu fark ettim. Telefonu alnıma bastırdım. *Asa ne biliyordu?*

Bir saat sonra ön kapıdan içeri girdiler. Spagetti hazır değildi çünkü lanet makarnayı almak için markete gitmek zorunda kalmıştım. Asa mutfağa girdi ve ona baktığımda nefesim kesildi. Gömleğinin her yerinde kan vardı ve eli tanınmaz haldeydi. Hemen büfedeki ilkyardım çantasına koştum. "Gel buraya," dedim elimle onu lavaboya yönlendirirken.

tg:@novaebook

Elini suyun altına tutup kanın nereden geldiğini anlamaya çalıştım ama görünüşe göre başka bir yerden geliyordu. Tüm eli çiğ et gibi görünüyordu. Midem bulandı ama elini temizlemeye devam etmek için kendimi zorladım, böylece elini bandajlayabilecek ve görmek zorunda kalmayacaktım.

"Lanet olsun sen *ne* yaptın Asa?"

İrkildi ve bakışlarını indirip eline baktı. Sonra omuz silkti. "Yeterince yapmadım."

Elinin her yerine merhem sürdüm, ardından da bandajladım ama bunun faydası olacak gibi durmuyordu. Muhtemelen dikiş atılması gerekecekti. Birkaç dikiş.

Eliyle elimi sıkıca kavradığını hissettim ve bakışlarımı kaldırıp ona baktım.

"Lanet yüzüğün nerede?"

Lanet olsun.

"Şifonyerin üzerinde. Yemek pişirirken pislenmesini istemedim."

Ayağa kalktı, beni hızla kolumdan tutup beni merdivenlerden yukarı doğru çekti. Çekişinin gücünü boynuma kadar hissettim. "Asa dur!"

Beni bırakmadı ve oturma odasında arkasında sürüklemeye başladığında Dalton ayağa kalktı. "Asa," dedi.

Asa durmadı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, düşmeden ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldım. Yatak odasının kapısını savurarak açtı, şifonyerin üzerindeki yüzüğü aldı ve sol elimi tutup ikimizin arasına kaldırdı. "Lanet yüzüğünü parmağında tut. Yüzüğü senin için satın aldım böylece insanlar sana bulaşamayacağını anlayacaklar."

Elimi sertçe şifonyerin üzerine bastırdı, sonra üst çekmeceyi açtı ve eliyle elimi bastırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum cevaptan korkarak. İkinci çekmeceyi açtı ve eliyle içinde bir şeyler aradı.

tg:@novaebook

"Yüzüğü hiçbir zaman çıkarmaman gerektiğini hatırlamana yardımcı oluyorum," çekmeceden bir tüp çıkarıp çekmeceyi hızla kapatırken. Bakışlarım elinde tuttuğu japon yapıştırıcısına takıldı.

Cehennemde bile izin vermezdim bunu yapmasına.

Elimi geri çekmeye çalıştım ama elimi tutmak için bileğime daha da fazla güç uyguladı. Japon yapıştırıcısının kapağını açtı, parmağımın üzerine ve yüzüğün içine sürmeye başladı.

Gözyaşları gözlerimi yakmaya başlamıştı. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim ve işleri daha da zorlamak istemiyordum. Karşı koymayı bıraktım ve kalbimin içinde hızla atan kalbimin dışında hareketsiz kaldım. Carter burada değildi ve dürüst olmam gerekirse o anda ona karşı koyamayacak kadar çok korkuyordum çünkü o aşağıdaki adamlardan beni korumak için yukarı gelip gelmeyeceklerinden emin değildim.

Asa japon yapıştırıcısını şifonyerin üzerine attı, elimi kaldırdı ve sonra yapıştırıcıyı kurutmak için üfledi. Parmağıma üflediği süre boyunca gözlerimin içine baktı. Gözleri simsiyahtı. İri, kara ve korkutucu.

"İşin bitti mi?" diye fısıldadım. "Spagettini yakmak istemiyorum."

Birkaç saniye daha elimi üfledi, sonra öne eğilip avcumu öptü. "İşte oldu. Artık unutmazsın."

O, deliydi. Lanet derecede deliydi. Her zaman için onun iyi bir insan olmadığını bildiğimi düşünüyordum ama o an gözlerine bakana kadar ne kadar deli olduğunu anlamamıştım.

Asa, yatak odasından çıkıp alt kata inene kadar beni takip etti. Dalton merdivenlerin altında durmuştu ve gözlerindeki endişeyi görebiliyordum.

Hâlâ ona güvenmiyordum.

tg:@novaebook

Mutfağa girip doğruca ocağın yanına gittim. Makarnayı ocağın üzerinden aldım ve süzgecin içine koyarken bir arabanın garaj yolunda park ettiğini duydum.

Carter.

Makarnayı süzdüğüm süre boyunca parmağımdaki yüzüğe baktım.

Düz bile durmuyordu. Japon yapıştırıcısını çıkarmak çok zor olacaktı ve muhtemelen günler sürecekti. Pislik herif en azından yüzüğü parmağıma düzgün bir şekilde yapıştırabilirdi. Bu iş beni delirtecekti.

Açıldığında kesinlikle ön kapıya bakmadım. Yeniden ocağa gidip spagetti sosunu karıştırdım, sonra da köfteleri kontrol ettim. Carter mutfağa girip buzdolabına gittiğinde Asa elindeki kanları yıkıyordu.

"Sana ne oldu?" diye sordu Carter.

Kulaklarımda atan nabız sesinden dolayı Asa'nın ne dediğini duyamadım ama Carter kahkaha attı. "Siz herhangi bir bingo kazandınız mı?"

Dönüp lavaboya doğru giderken, göz ucumla Carter'a baktım.

Asa başını iki yana salladı."Tek bir lanet şey bile kazanmadık. Cuma akşamı sana bacaklarını dolamış bingo kadar değil."

Tüm kanın kalbimden çekildiğini hissettim. O anda Carter'a bakamazdım. Bunu yapamazdım. Ya Asa benim bu ifadenin üzerine ne tepki vereceğimi görmek için beni deniyordu ya da Carter kesinlikle olduğunu düşündüğüm insan değildi.

"Kız tam bir fişekti," diye ekledi Asa. "Aferin adamım. Kesinlikle etkilendim."

Gidip köfteleri kontrol ettim ama bunu sadece Carter'ın yüzüne kısaca da olsa bakabilmek için yaptım. Birasından bir yudum aldı, benimle göz teması kurmuyordu. "Sadece bir arkadaş," dedi.

tg:@novaebook

Fırın kapağını tüm gücümle sıkmak zorunda kaldım çünkü yere çakılmak üzere olduğumu hissediyordum.

Hangi kız? Ne zaman? Cuma gecesi Carter odama gelmiş ve beni öpmüştü. Nasıl olur da burada başka biriyle birlikte olduğunu bilmezdim? O anda kendimi, Asa ile birlikte olduğum onca zaman olduğumdan daha aptal hissediyordum. En azından Asa'nın bir pislik olduğunu her zaman biliyordum.

Gerçek anlamda Carter'ın farklı olduğunu düşünmüştüm.

"Arkadaşmış, hadi oradan," dedi Asa. "Dalton'u da oturma odasının duvarına o şekilde yaslıyor musun? Ya da Jon'u? Benim geldiğim yerde arkadaşlar arkadaşlara bunu yapmazlar adamım."

Yemeği hazırlarken, onların gözlerimdeki yaşları görmesinler diye ortadaki masanın etrafından dolanmak zorunda kaldım. Birkaç saniye sonra Asa'nın kolunu belime doladığını hissettim. Boynumu öptü ve ben de dönüp dudaklarımı dudaklarına dokundurdum. Bana yukarıda yaptıklarından dolayı ondan ne kadar nefret etsem ve aletini kesip atmak istesem de bu öpücüğün onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Carter'ın da benim az önce hissettiğim şeyi hissetmesini istemiştim. Göğsümde büyük bir yarık varmış gibi hissediyordum.

Lanet olası piç. Onların hepsi birer lanet olası piçti.

Asa'dan uzaklaştım. "Konsantre olmamı zorlaştırıyorsunuz. Yemek yapmayı bitirmem için mutfaktan çıkın."

Konuşmayı nasıl becerebildiğim hakkında bir fikrim yoktu çünkü ağzımdan çıkan her kelime bir hıçkırığa dönmek istiyordu. Köftelerin hepsini sosun içine koydum ve makarnayı da eklerken Dalton içeri girdi.

"Tanrım Asa. Git bir duş al. Eğer yemek yerken o kanlara bakmak zorunda kalırsak hiçbirimizde iştah kalmayacak."

Dalton'un dikkat dağıtan bu girişini Carter'a bakmak için bir fırsat olarak kullandım. Doğruca bana bakıyordu,

tg:@novaebook

gözleri endişeyle doluydu. O anda bana milyonlarca şey söylemek istiyor gibiydi. Elini kaldırdı ve başparmağını altdudağının üzerinde gezdirdi.

Saçımı parmağıma dolamadım. Bunun yerine ortaparmağımı ağzıma sürttüm ve Asa'ya döndüm. Asa saçlarımı omzumun ardına attı. "Sen de duşa benimle gelebilirsin. Tek elle duş almak biraz zor alacak."

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Daha sonra, yemeği bitirmek zorundayım."

Asa parmaklarını kolumdan aşağı elime, sonra da yüzüğüme kaydırdı. Döndü ve mutfaktan çıktı. Dalton onu takip etti. Carter'la yalnız kaldığım anda hızla bana doğru ilerledi. Yanıma geldiğinde durdu ve kuşku uyandırmadan olabileceği kadar yakınıma geldi. Önümdeki tezgâhı kavradım ve ona bakmadım.

"Öyle değildi Sloan. Yemin ederim. Bana güvenmek zorundasın."

Bu kelimeleri çaresizce fısıldayarak söylemişti.

"Başka bir *kızla* mı oynaşıyordun?" derken ona bakmadım. Yavaşça başımı çevirip ona baktığımda, yakalanma riskini göze alıp beni kendine çekmek üzere olduğuna yemin edebilirdim.

Başını iki yana sallamaya başladı. "Sana bunu yapmam. Göründüğü gibi değildi."

Bu sefer kelimelerini yavaş ve dikkatli bir şekilde söylemişti. Onun hakkındaki her şey onun söylediklerine güvenmemi söylüyordu ama geçmişimdeki erkekler hakkındaki her şey ise bana aleti olan hiç kimseye güvenmememi söylüyordu.

Kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Tüm çocuklar oturma odasında kanepede arkaları bize dönük oturmuş, TV izliyorlardı. Carter bana doğru sokuldu ve bileğimi sıktı. "Seni incitecek bir şeyi asla yapmam. Asla. Kardeşinin hayatı üzerine yemin ederim Sloan."

tg:@novaebook

Ve işte o zaman *gerçekten* sinirlendim. Hiç kimse benim kardeşimin üzerine yemin edemezdi. Daha bunu yaptığımı fark etmeden yapmıştım bile. Ona o kadar sert bir şekilde tokat atmıştım ki oturma odasındaki tüm çocuklar dönüp bize baktılar.

Az önce ona tokat attığıma inanamıyordum. Buna kimin daha çok şaşırdığını bilemiyordum. Ben mi, o mu yoksa bize bakmakta olan çocuklar mı? Muhtemelen hayatımda hiç incinmediğim kadar incinmiştim ama hâlâ onu tokatlamam için bir sebep bulmam gerektiğini bilecek kadar akıllıydım, böylece bu hareketim kimseye kişisel görünmeyecekti. "Parmağını spagetti sosuna batırma pislik! Bu iğrenç bir şey!"

Carter hemen ne yaptığımı anladı. Zorla güldü ve yanağını ovuşturdu ama dönüp oturma odasına doğru yürürken gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Onun için üzülmüyordum. Kardeşim ve ben kötü şanstan yeteri kadar nasibimizi almıştık. En son ihtiyacımız olan şey, Stephen'ın hayatı üzerine yemin ederken bana yalan söylemesi ve boş vaatler vermesiydi.

Döndüm ve lanet spagettiyi karıştırdım. Bluzumun koluyla gözyaşlarımı silmek için duraksadım ve sonra karıştırmaya devam ettim. Bir dakika sonra Dalton yanıma geldi ve üzerimden ileri doğru uzandı. Bir kaşık alıp sosun içine batırdı ve tadına bakmak için ağzına götürdü. Başını öne arkaya salladı ve kaşığı lavaboya atmadan hemen önce eğilip, "Carter doğru söylüyor Sloan," dedi.

Yürüyerek uzaklaştı ve o zaman gözyaşlarıma daha fazla hâkim olamadım. Neye inanacağımı bilmiyordum. Kime güveneceğimi. Kime kızacağımı ve kimi seveceğimi. Lavaboya gidip elimdeki spagetti sosunu yıkadım.

Bu evden çıkmam gerekiyordu.

Arka kapıya doğru yürüdüm ve omzumun üzerinden bağırdım. "Lanet olası spagettiniz hazır sizi salak pislikler!"

tg:@novaebook

OTUZ DÖRT

CARTER

Kâselerin sonuncusunu da sudan geçirdim ve bulaşık makinesine yerleştirdim.

Asa yemek yemek için alt kata inmemişti. Sloan ise içeri girmemişti. Birkaç dakika önce Dalton'a mesaj atmış ve ben dışarı çıkıp Sloan'la konuşma riskine girmeden önce ondan üst kata çıkıp Asa'nın durumunu kontrol etmesini istemiştim.

Tezgâhı sildim ve bulaşık makinesini çalıştırdım. Dalton'un merdivenlerden aşağı indiğini duyduğum anda ondan bir mesaj aldım.

DALTON: Çıplak bir şekilde yatağında sızmış. Bir süre daha öyle kalacak gibi görünüyor ama aşağı inerse sana mesaj atacağım. Telefonunun açık olduğundan emin ol.

Telefonumun sesinin ve titreşiminin açık olduğunu iki ve sonra üç kere kontrol ettim, ardından da cebime koydum. Sloan'la aramızda olanları yoluna sokmak için dışarı çıktım.

Havuzun ortasında sırtüstü uzanmış yıldızlara bakıyordu. Arka kapının kapandığını duyduğunda bana bakmadı.

Ona doğru ilerlerken bluzunun ve kotunun şezlongun üzerine atılmış olduğunu gördüm.

tg:@novaebook

Kahretsin!

İç çamaşırlarıyla yüzüyordu.

Normalde burada bu şekilde davranıyor olabilirdi ama ben o üzerinde mayosu olmadan burada olduğum için mayın tarlasına basıyor gibi hissediyordum.

Havuzun kenarına gittim ve ona baktım ama o bana bakmamaya devam ediyordu. Su yüzünün büyük kısmını kapatıyordu ama evin içinden gelen ışık sayesinde gözlerinin kızarmış olduğunu görebiliyordum.

Düşünülecek olursa bu berbat bir durumdu. Her gece başka bir adamın yatağında yatıyor olmasına rağmen benim başka insanlarla takılmış olabileceğimi düşündüğü için bozulmuştu.

Siktir sırf bana inat olsun diye bugün daha önce onu öpmüştü.

Ama anlıyordum. Ve onu suçlamıyordum çünkü canının ne kadar yanmış olduğunu biliyordum. O anda da canının ne kadar yandığını.

Ve bu, işin en zor kısmıydı. Sadece ona karşı bir şeyler hissettiğime onu ikna etmek üzere olduğum için değildi. En zor kısmı şu anda bunlardan şüphe etmesine rağmen ne hissettiğini biliyor olmaktı.

Eğer açığa çıkıp ona tüm gerçeği anlatırsam bu işleri çok daha kolaylaştırırdı. Ama işimin kurallarını ihlal etmem anlamına gelirdi. Bu, Ryan'dan doğrudan gelmiş olan bir emre uymamam anlamına gelirdi. Ve Asa'nın şu an içinde bulunduğu dengesiz durum göz önüne alındığında, Sloan ne kadar az şey bilirse kendisi için o kadar iyiydi.

Asa mutfakta Tillie'den bahsettiğinde, Sloan'un yüzü bembeyaz olmuştu. O anda oracıkta Asa'yı öldürebilirdim.

Sloan kollarını kaldırıp bacaklarını çarparak kendini geri, havuzun ortasına doğru itti. "Bu hafta sonu havuzun

tg:@novaebook

ısıtıcısını kapatmayı unutmuş," dedi sessizce. "Gerçekten iyi hissettiriyor. Sanırım sonsuza kadar burada kalabilirim."

Sesi üzgün geliyordu. Ayakkabılarımı çıkarmak, havuza atlamak ve sonsuza kadar *onunla* orada kalmak istiyordum. Sadece bu havuzda ama bu evde değil.

"Adı ne?" diye sordu, hâlâ sessiz gökyüzüne bakıyordu.

Gerçeğin ne kadarını gerçekten ona açıklamam gerektiğini düşünerek ensemi sıktım. "Tillie."

Güldü ama bunu eğlenceli bulduğu için gülmüyordu. "Kız arkadaşın mı?"

İç geçirdim. "O sadece bir arkadaşım Sloan. Bazen benim için iyilik yapar."

Sloan'un tüm bedeni suyun altına battı. En dibe kadar daldı. Su yüzüne çıktığında bana pis pis bakıyordu. Onun ne demek istediğimi sandığını, yüzündeki bakışı görene kadar anlamadım.

"O *tür* iyilikler değil Sloan."

Islak saçlarını alnının üzerinden attı, yüzünden başka bir yere bakmamaya çalışıyordum ama böyle ıslak olduğunda bunu yapmak zordu.

"Sana cuma gecesi ellerinin onun her yerinde olmasını gerektirecek nasıl bir iyilik yapıyordu?"

O sırada bu kadar sakin olmasından nefret ediyordum çünkü içten içe öfkeyle yandığını biliyordum. Bu da her an patlayabileceği anlamına geliyordu. Kendimi bir yanardağın kenarında gibi hissediyordum.

"Bana cevap ver. Cuma akşamı sana nasıl bir iyilik yapıyordu?" diye tekrarladı. Bakışlarıyla benden dürüstlük diliyordu, o yüzden ben de onunla dürüstçe konuştum.

"Asa'yı seni becermekle ilgilenmediğime ikna etmek için bana yardım ediyordu."

Nefesinin kesildiğini görmek için onun göğsüne bakıyor olmama gerek yoktu. Ama bunu saklamaya çalıştı. Bir an

tg:@novaebook

için bana baktı ve sonra yeniden suyun altına daldı. Havuzun sığ kısmına doğru yüzdü ve sonra ayağa kalkıp yürüyerek sudan çıktı. Hem sutyeni hem de külotu ten rengiydi, tamamen şeffaftı ve benim deli gibi paranoyak olmama neden oluyordu. Asa'nın odasından nabzımı duyabilmesinden korkuyordum.

Sloan tam önümde durana kadar havuzun kenarında yürüdü. Zaten çok yakındaydı ama bir adım daha yakınlaştı. O kadar yakındaydı ki göğsüme yaslanan sutyeninin ıslaklığını hissedebiliyordum.

"*Öyle mi?*" diye fısıldadı. "Beni becermekle ilgileniyor musun *Carter*?"

Yine kendisi gibi davranmıyordu. İsmimi neden vurguladığını bilmiyordum ama boğazımın düğümlenmesine neden olmuştu. Ona ne olduğunu bilmiyordum ama bana Tillie'yi kıskanmaktan daha fazlası gibi geliyordu. *Ne yapıyordu?* Onu bir battaniyeye sarıp saklamak istediğim kadar dudaklarımı onunkilere bastırıp öpmek de istiyordum. Aklımı karıştırıyordu.

Söylediğini tekrarladı. "Beni *becermekle* ilgileniyor musun?"

Bana öfkeli miydi yoksa beni istiyor muydu anlayamıyordum. Kalçalarına kayan ellerime hâkim olmakta zorlanıyordum. "Tam olarak değil," dedim boğuk bir sesle. "Seninle sevişmekle çok daha fazla ilgileniyorum."

Yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördüm. Onu öpmeyi çok istiyordum ama bu bizim ölümcül öpücüğümüz olurdu çünkü öpmeyi asla bırakamazdım.

Ya bu olacaktı ya da bunu denediğimde beni öldürecekti. Bana hâlâ kızgın olup olmadığını anlayamıyordum. Ona dokunmamı, onu öpmemi istiyor gibiydi ama bana beni havuza atıp başımı suyun altında tutmak istiyormuş gibi davranıyordu.

tg:@novaebook

Parmaklarını hâlâ kalçasında olan elimin parmaklarına doladı ve önce elimi karnına, sonra da göğsüne doğru kaydırdı.

Zorlukla yutkundum ve izlenmediğimizden emin olmak için bakışlarımı kaldırıp yatak odası penceresine baktım. "Ne yapıyorsun Sloan?"

Bana sokuldu ve göğüslerini göğsüme bastırıp dudakları kulağımın üzerine gelene kadar parmak ucuna kalktı. Onun bu yakınlığından dolayı göğsüm alev almış gibiydi. Gözlerimi kapattım ve bir elimi belinin arkasına kaydırdım, onu kendime doğru çekerken parmak uçlarımla iç çamaşırının içine bastırıyordum.

"Failin nişanlısıyla ileri seviyeye geçersen terfi alıyor musun?" diye fısıldadı.

Gözlerim aniden açıldı. Bu sorunun üzerine donup kalmıştım. *Biliyor muydu? Nasıl* biliyordu?

Dikkatle elimi saçlarına doladım ve ona bakabilmek için başını geri çektim. Ona, sorusunu anlamamış gibi baktım.

Gülümsedi ama artık sorusu beni içine girdiğim transtan çıkardığı için gözlerindeki ihanete uğramışlık ifadesi artık çok daha belliydi. "Senin ne olduğunu biliyorum," dedi. "Senin burada ne yaptığını biliyorum. Ve şimdi benimle bu kadar ilgilenmen çok anlamlı geliyor."

Geri çekildi ve artık ellerim onun üzerinde olmayana kadar geriledi. Bana çok kızgın gözlerle bakıyordu. "Bir daha asla benimle konuşmaya cüret etme yoksa gizli görevde olduğun ortaya çıkana kadar herkese anlatırım. *Luke.*"

Siktir!

Yanımdan yürüyüp geçmeye çalıştı ama hemen önüne adım attım. Yeniden konuşmaya başladığında, elimle ağzını kapatıp arka kapıya baktım. Henüz kimse bizi görmemişti ama ikimizin de ölmesine neden olmadan önce onu yalnız kalabileceğimiz bir yere götürmeliydim.

tg:@novaebook

Tırnaklarını bana geçirip elimi çekmeye çalıştı. Kolumu ona doladım benimle birlikte evin yan tarafına yürümeye zorladım. Ne yaptığımı fark ettiğinde daha da sinirlendi, bu yüzden tüm gücüyle bana karşı koymaya çalıştı. O anda onun üzerinde gücümü kullanmak zorunda kaldım ama bunu onu korumak için yapıyordum. Sonunda onu evin yan tarafına, ağaçların korumacı kalkanının altına götürdüğümde, onu duvara yasladım ve elimi ağzının üzerine bastırdım.

"Dur Sloan," dedim gözlerine dik dik bakarak. "Beni *dinle*. Sessiz ol ve açıklamama izin ver. *Lütfen*."

Elimin üzerine sık nefesler alıp veriyor, elimi iki eliyle kavrıyordu. En sonunda mücadele etmeyi bıraktığında, bir elini başının yanındaki evin duvarına yasladım. Ona yalan söylemeye bile çalışmadım. Her şeyden çok onun gerçeği anlamasına ihtiyacım vardı. "Sana söylediğim her şey, sana her bakışım, sana dokunduğum her sefer. Hiçbiri iş için değildi Sloan. Bir tanesi bile. Bunu anlıyor musun?"

Bana karşılık vermedi. Sadece bana gözlerinde dünyanın geri kalanına duyduğu şüpheyle baktı.

İrkildim çünkü onu bu duruma sokmuş olmaktan nefret ediyordum. Benden şüphelenmesinden bile nefret ediyordum. Ona benden şüphe etmesi için bütün sebepleri vermiş olmaktan nefret ediyordum. Ve ona karşı hissettiklerimin lanet olası işimle hiçbir alakası olmadığına inanmasını sağlayacak lanet olası tek bir şey bile söyleyememekten nefret ediyordum.

Onu kollarımla sardım, artık onu daha fazla kelime söyleyerek inandırmaya çalışmayacaktım. Sadece ona sarıldım çünkü o anda hissettiklerini hissettiğini bilmeye dayanamıyordum.

Birkaç saniye boyunca kollarımda katılaşmış bir şekilde kaldıktan sonra, rahatlamaya başladı. Ellerini kaldırıp

tg:@novaebook

gömleğimi kavradı ve bedenimin üzerinde erimeye başladı. Başını göğsüme dayayıp ağlamaya başladı, bu yüzden ben de elimden geldiği kadar sıkı bir şekilde ona sarıldım.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve kulağına doğru fısıldadım. "Gördüğüm tek şey sensin Sloan. İşin ötesinde, doğru ve yanlışın ötesinde. Gördüğüm tek şey sensin."

Dudaklarımı başının yanına bastırdım ve başka herhangi bir şey için bahane üretmeye ya da burada gizli görevde olduğumu saklamaya çalışmadım. Bunu nasıl anladığını bilmiyordum ama bu noktada umurumda da değildi. "Her ne için burada olursam olayım sana ne hissettiğimle bir ilgisi olmadığını bilmene ihtiyacım var."

En sonunda bana bakacak kadar geri çekildiğinde hâlâ ağlıyordu. "Bana, beni ona ulaşmak için kullanmadığına söz ver."

Kalbim kırılırken bunun sesini duyamadığıma şaşırmıştım. "Sloan," diye fısıldadım. Söyleyecek başka bir şey bulamıyordum çünkü onun hissettiği acıyı düşünmek çok kötü hissettiriyordu. Suçluluktan başka bir şey hissedemiyordum. Önce alnını, sonra da başının yanını öptüm.

O sırada hissettiğim her şeyi o da hissediyor olmalıydı çünkü o an rahatlamış gibi iç geçirdi. Kollarımın arasında, bana inandığına inanacağım kadar rahatladı. En sonunda dudaklarımız birleştiğinde, âdeta benden dönebilecek herhangi bir şüphenin dönmesini engellememi ister gibi sessizce yalvarıyordu, dolayısıyla ben de bunu ona verdim.

Onu içimdeki tüm gerçeklikle öptüm.

Onu öpüyor olmamalıydım, o da beni öpüyor olmamalıydı ama ikimiz de o anda sorumlu olduğumuz yolları seçmiyorduk. Mahremiyetimizden emin olmak için onu duvara yasladım ama içimde ondan ayrılacak gücü bulamıyordum. Geçen her an, dudaklarımın onun dudaklarının üzerinde

tg:@novaebook

olmaması gereken anlardı ama o anda olan şeylere engel olamıyordum. Tek düşünebildiğim şey ona nasıl daha fazla sahip olabileceğimdi.

Kendimi ona bastırdığımda dudaklarımın üzerinde inledi ve bu ses her şeyi bir kenara itti. Endişeyi, sağduyuyu. Ona karşı duyduğum ihtiyaç tamamen beni ele geçirdi ve ellerini gömleğimin içine sokma şeklinden onun da aynı şekilde hissettiğini anlıyordum.

Bir sisin içindeydim ve bu sisin içinden yakın zamanda çıkabileceğimi düşünmüyordum.

Lanet olsun.

"Tanrım Sloan," diye fısıldadım nefes almak için dudaklarımı onunkilerden çekerken. Bir bacağını bir yanıma kaldırdım. Sonra da diğerini. "Arabama gidelim," diye fısıldadım bacakları belime dolanmış bir şekilde onu o yöne doğru taşırken.

Dışarısı yeterince karanlıktı ve ev yeterince çok ağaçla çevriliydi, bu yüzden arabamın arka koltuğuna girerken komşuların bizi görmesinden endişelenmem gerekmiyordu. Endişelendiğim tek şey onun nişanlısının evin içinde olması ve yakalanmamızın...

O anda bunu düşünmek istemiyordum. Dalton henüz bana mesaj atmamıştı yani daha vaktimiz vardı.

Arka kapıyı kapattım ve ön tarafa uzanıp torpido gözünden bir prezervatif çıkardım. Arka koltuğa kaydığımda, üzerime kaydı, dudakları dudaklarımda, elleri göğsümün üzerindeydi.

Göğsümden aşağı kayıyordu.

Sutyenini göğüslerinin üzerine çektim ve o benim kotumu çıkarırken dudaklarımla göğüslerini emdim.

Prezervatifi taktıktan sonra kalçalarını kavradım ve o iç çamaşırını bir kenara atarken onu üzerime oturttum.

tg:@novaebook

Onun içine girerken yüzünü görebilmek için başımı arkaya yasladım. Bakışlarımız birleşti ve onu üzerime doğru indirmeye başladım, yavaşça.

Arabada her şey sessizleşti. Beni içine aldığı sürece onun gözlerine baktım. Sonunda tenlerimiz birbirinin üzerindeyken ve tamamen onun içindeyken ikimiz de aynı anda keskin bir nefes aldık.

Bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi –en sonunda onun içinde olmak. Duyduğum en büyük *suçluluktu*– irademin güçsüzlüğünün onu ne kadar tehlikeye attığını bilmek.

Öne doğru eğildi ve kollarını boynuma doladı. "Luke," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Neredeyse ölüyordum.

Bana Luke dedi.

Dudaklarım bir daha onunkilerle birleşti ve onu hak ettiği şekilde öptüm. İnançla. Saygıyla. Duyguyla.

Üzerimde hareket etmeye başladı ve gördüğüm tek şey oydu.

Gözlerimi kapattım ve gördüğüm tek lanet şey oydu.

tg:@novaebook

OTUZ BEŞ

SLOAN

Böyle hissettirebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu, düşünürken bile kulağa çok klişe geliyordu. Ama elleri, dudakları, bana dokunuş şekli –ona verdiğim tepki yaşama sebebim gibiydi.

Ve o anda odaklandığım tek şey elini üzerimde gezdirme şekliydi, o kadar doğru yerlere dokunuyordu ki sesimin sadece Asa'yı değil tüm mahalleyi uyandırmasından korkuyordum. Carter sanki bunu anlamış gibi dudaklarını dudaklarıma kapatıp ben kendimi ona bastırırken inlemelerimi bastırdı. Daha önce hiç hissetmediğim bir his tüm bedenimi kaplarken bacaklarım, kollarım, tüm bedenim titremeye başladı.

"Luke," diye inledim dudaklarına doğru. İsmini seviyordum. İsmini yüksek sesle söylemeyi seviyordum. Gerçek ismini yüksek sesle söylediğimde bundan *onun* da hoşlanıyor olduğunu bilmeyi seviyordum.

O anda ne kadar zayıf olursam olayım, o kendi inlemelerini *bastırmak* zorunda kalacak şekilde hareket etmeye devam edecek gücü kendimde buldum. Ağzı olağanüstüydü. Tadı meyve gibiydi. Tatlıydı.

tg:@novaebook

Asa'yı öptüğümde yutmak zorunda kaldığım acılığa hiç benzemiyordu.

İkimizin de titremesi geçtiğinde ve onun üzerinden kalktığımda, öne doğru eğildi ve dudaklarını omzuma dokundurdu.

İki saat önce mutfakta ona karşı duyduğum nefretten, o anda onun için daha önceki günlerde hissettiklerimin toplamından daha fazla şey hissediyor hâle nasıl geldiğimi bilmiyordum. Onun Asa'ya benzemediğini... onun Asa'nın tam tersi olduğunu bilmek... bu çok... *çekiciydi.*

Carter iyiydi. O, *iyi bir adamdı.* Böyle insanlar gerçekten vardı.

Havuzda yüzerken her şey aniden yerine oturmuştu. Kendisine başka bir isimle seslenmesi. Sadece rahatlıkla benimle birlikte olabilmek için dil becerisinin uzun yıllar gerisinde olan bir İspanyolca dersi alması. Devamlı olarak ona güvenmem için beni yatıştırmasına rağmen asla *nedenini* söylememesi. Başka bir kızı yem olarak kullanması.

Anlamamı tetikleyen bu olmuştu. Bunu, daha o gerçeği söylemek için havuza gelmeden önce anlamıştım.

Dalton, Carter'ın... ya da daha doğrusu *Luke'un*... gerçeği söylediğinden bahsettiğinde, göründüğünden daha fazlası olduğunu anladım. Tillie ile ilgili daha fazla şey. Luke'un benimle aynı evdeyken pervasızca bir kızla oynaşmasından daha fazla şey. Kendime dışarı çıkıp onunla birlikte bir şeyler yaşadığını inkar ederse o zaman onun bir yalancı olduğunu anlayacağımı söyledim. Aynı Asa'ya benzediğini.

Ama eğer çıkıp bana gerçeği –yani kızı Asa'yı başından atmak için kullandığını– söylerse o zaman haklı olduğumu anlayacaktım. Bunun onun işinin bir parçası olduğunu.

Sadece hangisini duymayı tercih edeceğimi bilmiyordum. Aynı Asa'ya benzediğini mi... yoksa bunca zamandır beni Asa'yı yakalamak için kullandığını mı?

tg:@novaebook

Onun gerçeği anladığımı fark ettiği an sonumuzun gelmesini bekliyordum. Onun işi için endişeleneceğini ve sessiz kalmam için benimle bir çeşit anlaşma yapmaya çalışacağını düşünüyordum. Çünkü onun gibi erkekler... kariyer sahibi, iyi, başarılı ve nazik erkekler... benim gibi kızlara âşık olmazdı. Ya da en azından ben buna inanacak şekilde yetişmiştim.

Ama yanılıyordum çünkü Carter işiyle ilgili endişelenmiyordu. Sadece benim için endişeleniyordu. Ve birinin tek endişe kaynağı olmak lanet derecede biri tarafından sevilmeye benziyordu.

Sadece beni gördüğünü söylediğinde ona inanmıştım. Çünkü ben de sadece onu görüyordum. Ve o anda, onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak istiyordum. Kollarını bana dolamıştı ve ikimiz de soluk soluğaydık. Bu aptalcaydı. İkimiz de bunu biliyorduk ama o anda kesinlikle buna değdiğini söyleyebilirdim.

"Sonsuza kadar şu anda bulunduğun yerde kalmanı dilesem de içeri girmelisin," dedi. Başımın yanını öptü.

Haklı olduğunu biliyordum ama olmamasını istiyordum. Olanların ardından en son olmak istediğim yer içerisiydi. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, şampuanının taze kokusunu alabiliyordum. "Eve gelmeden önce duş mu aldın?" Gülümsedi; karanlıkta bile bunu görebiliyordum. "Yani duş aldın *ve* arabanda prezervatif vardı, öyle mi? Bu akşam biriyle birlikte olmayı mı planlıyordun?" diye dalga geçtim.

Başını koltuk başlığına yasladı ve dudaklarında yavaş, memnun bir sırıtış belirdi. "Duş aldım çünkü sana hoş görünmek istiyorum. Arabamda prezervatif var çünkü hazırlıklı olmak isterim. Ve eğer merak ediyorsan altı aydır oradaydı."

tg:@novaebook

Merak ediyordum ama buna hakkım yoktu. Geceleri Asa ile aramda hâlâ ne olduğunu biliyordu. Eğer buna son verebilseydim verirdim ama bu şu anda bir seçenek değildi. Ben artık o evde yaşamayı bırakana kadar olmayacaktı.

Ama bu konuda konuşmuyorduk. Hâlâ Asa ile birlikte olduğum ve ne kadar doğru hissettirse de az önce Luke ile aramızda geçenlerin doğru olmadığı gerçeklerinden. Ama az önce Asa'yı aldatmış olmam umurumda bile değildi. Suçlu hissediyor olmalıydım ama hissetmiyordum.

Karma sürtüğün tekidir Asa Jackson

Luke başparmağıyla kolumu okşadı ve sutyenimin askısını indirdi. Elini altına soktu ve öne arkaya okşamaya başladı. Parmağımı çene hattında gezdirdim. Harika bir yüzü vardı. Olması gereken yerlerde erkeksiydi ama dudaklarında hafif bir dolgunluk vardı.

"Nasıl anladın?" diye sordu.

Sırıttım. "Senden başka bir şey görmüyorum Luke. Ve gerçekten zekiyimdir."

Başıyla onayladı. "Evet öylesin." Avuçlarını belime bastırdı ve beni kendine doğru çekti ama dudakları dudaklarıma değmeden önce sırtımın koltuğa değdiğini hissettim, üzerime eğilmiş eliyle ağzımı kapatıyordu. "Sessiz ol," diye fısıldadı pencereden dışarı bakarak.

Kalbim boğazımdan çıkacak kadar hızlı atıyordu.

Biz ölmüştük. Biz ölmüştük.

Biz. Ölmüştük.

Camın sertçe çalındığını duydum ama bu sesin kalbimin sesi olup olmadığından emin değildim. "Lanet olası kapıyı aç!

Gözlerimi kapattım ama Luke'un dudaklarının kulağımın üzerinde olduğunu hissettim. "Sadece Dalton'muş," diye fısıldadı. "Aşağıda kal."

tg:@novaebook

Sadece Dalton mu? Bunu Dalton'a güveniyormuş gibi söylemişti, bu yüzden ben de başımla onayladım ve Luke doğrulup kapıyı açarken üzerimi kollarımla kapattım. Bir şey uçarak arka koltuğa doğru geldiğinde, Luke bunu kollarıyla yakaladı.

Dalton eğildi ve bize baktı. "Siz ikiniz bir daha gizlice kaçıp sikişmeye karar verdiğinizde, kıyafetlerinizi de yanınıza aldığınızdan emin olun."

Luke, Dalton'un az önce bize fırlattığı bluzumu ve kotumu bana uzattı. Telaş içinde bluzumu başımın üzerinden geçirdim, bu kadar dikkatsiz davrandığımız için utanmıştım.

"Uyandı mı?" diye sordu Luke, Dalton'a.

Dalton ona sertçe bakıyordu, bu bakışlarıyla daha benim anlamaya bile başlamadığım çok fazla şey söylüyordu. "Hayır. Ama ikimizin de ölümüne neden olmadan önce gitmeniz gerekiyor." Sonra Dalton dönüp bana baktı. "Ve Carter *senin* ölümüne neden olmadan senin de eve geri dönmen gerek."

Doğruldu ve kapıyı sertçe kapatmadan önce, "Sen gitmeden önce konuşmamız gerek Carter," dedi.

O anda bu iş her ne ise ikisinin de bunun bir parçası olduğunu anladım. Dalton, Luke'la benim bile bildiğimden daha fazla şey biliyormuş gibi konuşuyordu.

Arkadaşlıkları daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Luke bana yardım etmek için uzandığında, kotumu üzerime geçirmeye uğraşıyordum. *Gerçekten zihnimde ona Carter demeye devam etmeliydim yoksa muhtemelen Asa'nın yanında da dilim sürçüp ona Luke diyebilirdim.*

"Başın belada mı?" diye sordum ona. Kotumun düğmelerini iliklediim ve bluzumu düzelttim. Elini enseme koydu.

"Benim başım *her zaman* belada Sloan." Beni dudaklarımdan hafifçe öptü. "Sana işimde iyi olduğumu söyleyebilmeyi

tg:@novaebook

isterdim ama önceliklerim konusunda biraz yanlış davranıyorum."

Kahkaha attım. "Ben şahsen son yarım saatteki önceliğinin çok yerinde olduğunu düşünüyorum."

Beni yeniden öptü. "Git. Dikkatli ol."

Ben de onu tutkuyla öptüm. Ve yürüyerek ondan uzaklaştım ama bu sefer gitmek canımı o kadar yakmadı. Çünkü artık umudum vardı. Onun ikimizi bu karmaşanın içinden çıkaracak bir planı olduğuna dair bir umudum.

Duşta olduğum süre boyunca gülümsedim çünkü arka kapıyı açtığımda gördüğüm mutfak tertemizdi. Mutfağı temizleyenin Carter olduğunu biliyordum.

Bu evdeki hiç kimse –gerçekten *hiç* kimse– bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamıştı. Bir kızın kalbinden geçen yolun temizlik olduğunun söylendiğini hiç duymamıştım ama tepkime bakılacak olursa benimkine giden yol oradan geçiyordu. Çünkü bulaşık makinesinin çalıştığını duyduğumda neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Bu, gerçekten üzücüydü. Bulaşık makinesine bulaşıkları koymak, benim için bir nişan yüzüğünden daha mı anlamlıydı? Dışarıdan bakıldığında, benim önceliklerim de kesinlikle yanlıştı.

Ama ben bu şekilde olmasını tercih ediyordum.

Yatak odasına girdiğimde, Asa'nın kendinden geçmiş yattığını gördüm. Çıplak bir hâlde tüm şilteye yayılmıştı.

Harika. Onu uyandırmaya ya da yatağın kendi tarafına itmeye çalışacaktım ama benim için çok ağırdı.

Yatağın onun tarafına doğru gittim ve kolundan tutup onu şiltenin üzerinde çekmeye çalıştım. Kımıldamadı ama horlamalarının arasında inledi.

tg:@novaebook

Sonra... *kustu.*

Lanet olası yorganımın üzerine.

Gözlerimi kapattım ve sakin kalmaya çalıştım. Tabii ki bu güzel akşamı mahvedecekti. İnleme nöbetleri arasında kusmaya devam etti, tüm oda asitli bir kokuyla dolmuştu. Hızla masanın yanına gidip çöp kutusunu aldım ve sonra ona doğru eğilip çöp kutusunun içine kusması için başını eğdim.

İki kere daha kustu ve birkaç dakika sakinleştikten sonra sonunda gözlerini açtı. Bakışlarını kaldırıp bana baktığında, gözlerindeki o korkutucu ifade gitmiş, yerini çocuksu bir masumiyet almıştı. "Teşekkür ederim bebeğim," diye mırıldandı.

Çöp kovasını yeniden yere koydum ve elimi yüzünün yanına yerleştirdim. "Asa ayağa kalkmaya çalışman gerek. Yorganı yatağın üzerinden almalıyım."

Dönerek kusmuktan uzaklaştı ve bir yastığı göğsüne bastırarak neredeyse hemen yeniden uykuya daldı.

"Asa." Onu sarstım ama yeniden bayılmıştı.

Ayağa kalktım ve alt kata inip birinden yardım istemeden bunu nasıl yapacağımın bir yolunu bulmaya çalışarak odaya göz attım.

Bunu tek başıma halletmemin bir yolu yoktu ve alt katta kanepenin üzerinde uyumaya niyetim de yoktu. Jon oradayken bunu yapmayacaktım. Dalton ya da Carter'ın hâlâ orada olması için dua ediyordum çünkü söz konusu güvenliğim olduğunda Jon'un ya da Kevin'ın Asa'nın baygın olduğunu öğrenmelerinin bana bir faydası olmayacaktı.

Neyse ki ben aşağı indiğimde Carter ve Dalton kapının yanında durmuş çıkmaya hazırlanıyorlardı. Carter beni gördüğünde dikkat kesildi.

tg:@novaebook

"Yorgan kılıfımı değiştirebilmek için Asa'yı kaldırırken birinin bana yardım etmesi gerek. Her yere kustu."

Jon kanepeden, "Sana bol şans," diye homurdandı.

Carter, Jon'un olduğu tarafa baktı ve sonra hemen merdivenlere doğru ilerledi. Dalton'un gözlerinden bunu onaylamadığını görebiliyordum ama o da Carter'ın arkasından gitti.

Hepimiz yatak odasına girdiğimizde koku o kadar kötüydü ki kusmamak için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

"Lanet olsun," diye homurdandı. Doğruca bir pencereye gitti ve açtı. Hepimiz Asa'ya baktık ve çıplak olmasından dolayı onun adına biraz utandım. Ama Asa'yı tanıdığım için umurunda olmayacağını biliyordum. Ve umurunda olacak olsa bile bu durumda olmasının tek suçlusu kendisiydi.

Carter eğildi ve sarsarak onu uyandırmaya çalıştı. "Asa. Uyan."

Asa inledi ama yine uyanmadı.

"Lanet olası ne kullandı?" diye sordu Carter, Dalton'a dönerken.

Dalton omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Kumarhaneye giderken yolda birkaç hap attığını gördüm. Dönerken de eroin."

Carter öne doğru eğilip Asa'nın kollarını onun kollarının altına sokarken duraksamadı. Onu kaldırdı, sonra ayağa kalkıp Asa'yı çekerek yataktan uzaklaştırdı.

Hemen yorganı aldım ve elimde buruşturdum. Onu yıkamaya bile çalışmayacaktım. Yorganı koridora attım ve tedbir olarak çarşafı da değiştirdim.

"Hangi tarafta uyuyor?" diye sordu Carter, onu hâlâ kollarının altından tutuyordu. Elimle Asa'nın yattığı tarafı işaret ettim, Carter onu o tarafa doğru sürükledi. Dalton onu kaldırıp yatağa yatırmasına yardım etti, ben de

tg:@novaebook

dolaptan başka bir yorgan çıkarıp üzerine bıraktım. Ben üzerini örterken Asa gözlerini açtı ve bana baktı. "Bu koku da ne?" diye homurdandı.

"Yatağa kustun."

Yüzünü buruşturdu. "Temizledin mi?"

Başımla onayladım ve "Evet," diye fısıldadım. "Çarşafı da değiştirdim. Uyumaya devam et."

Gözlerini kapatmadı. Bunun yerine elini kaldırdı ve uzanıp bir tutam saçımı tuttu. "Bana çok iyi bakıyorsun Sloan."

Bir an için gözlerimi dikip ona baktım –onun bu savunmasız hâline. Ve bir şekilde, Carter odanın diğer ucunda olmasına rağmen ona acıdım.

Ona *acımamam* mümkün değildi.

Asa, kendi *seçiminden* dolayı bu durumda değildi. Onun, nasıl başka türlü olunacağı kendisine gösterilmediği için bu hâlde olduğunu hissediyordum.

Bundan dolayı her zaman ona anlayış gösterecektim. Ona asla kalbimi vermeyecektim ve muhtemelen asla affetmeyecektim.

Ama ona anlayış göstermemek elimde olan bir şey değildi.

Ayağa kalkmaya yeltendim ama o uzanıp bileğimi kavradı ve beni aşağı çekti. Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve Asa elini elimin üzerine koydu. Fısıldayarak konuşmaya başladığında gözleri kapalıydı. "Bir keresinde, beş yaşındayken... yatağıma kustum. Babam beni o yatakta yatmaya zorladı. Bana bunu bir daha yapmamayı öğreteceğini söyledi." Hafifçe güldü ama sonra gözlerini daha sıkı kapattı. "Sanırım o piç bu konuda da yanılıyormuş," diye mırıldandı.

Ah, Tanrım.

Onun içindeki küçük oğlan için üzülürken elimi kalbimin üzerine koydum.

tg:@novaebook

Dönüp Carter ve Dalton'a baktım, ikisi de ona en az benim kadar acıyarak bakıyorlardı. Yeniden Asa'ya döndüğümde, onun yüzüstü dönüp yüzünü yastığa bastırdığını gördüm.

İki eliyle de yastığı kavradı ve yüzünü yastığa o kadar çok bastırdı ki neredeyse onun kendisini boğmaya çalıştığına ikna olacaktım. Sonra, yastığın altına girerken omuzları titremeye başladı.

"Asa," diye fısıldadım, yatıştırıcı bir şekilde elimi başının üzerine koydum.

Hıçkırıklardan bir enkaz hâline gelmişti. Bu, fazlasıyla derin ve yürek burkan türden bir ağlamaydı, sesi bile çıkmıyordu.

Tamamen sessizdi.

Asa'yı hiç ağlarken görmemiştim. Gerçekten gözyaşı dökebileceğini bile bilmiyordum.

Ertesi gün bunların hiçbirini hatırlamayacaktı. Burada onu yalnız mı bıraktım yoksa yatağa girip ona sarıldım mı bilmeyecekti. Bakışlarımı kaldırıp Carter'a bakarken onun başını okşamaya devam ettim. Dalton artık odada değildi. Artık sadece üçümüz kalmıştık.

Carter bana doğru yürüdü, gözlerinde aynı derecede anlayış olduğunu görebiliyordum. Elini kaldırdı, yanağımı okşadı ve sonra eğilip başımın üstünü öptü.

Benden ayrılıp kapıya doğru yürümeden önce dudaklarını birkaç saniye boyunca başımın üzerinde tuttu. Kapı aralığına ulaştığında, döndü ve bir an için bana baktı. Elini kaldırdı ve başparmağını yavaşça altdudağının üzerinde gezdirdi. Kalbim ona doğru akıyordu ama yerde oturup Asa'yı rahatlatmaya devam ettim.

Elimi kaldırıp bir tutam saçımı parmağıma doladım. Birkaç saniye daha beni izlerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sonra kapıyı kapattı.

tg:@novaebook

Yatağa yatıp yorganın altına girdim, kollarımı Asa'ya doladım ve en sonunda uyuduğuna ikna olana kadar gözyaşlarını dindirmeye çalıştım.

Ama tam ben uykuya dalmadan önce onun, "Beni hiçbir zaman terk etmesen iyi olur Sloan," diye fısıldadığını duydum.

@novaebook

tg:@novaebook

OTUZ ALTI

ASA

Buzdolabını açtığımda ilk gördüğüm şey, dün geceden kalan bir kâse spagetti oldu. *Tanrı'ya şükür.*

"Gördün mü baba?" diye fısıldadım kendi kendime. "O Tanrı'nın bana lanet bir lütfu."

Spagettiyi mikrodalga fırına attım, sonra yüzümü yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm. Bütün gece kafam tuvaletin içinde uyumuşum gibi hissediyordum. Lanet olsun, bu sabah odada aldığım berbat kokuya bakılacak olursa muhtemelen öyle yapmıştım.

Spagettinin ısınmasını beklerken, tezgâhın üzerine eğildim. Mikrodalganın içinde dönerken kâseyi izledim.

Merak ediyordum, onu öldürmüş müydüm?

Bundan şüpheliydim. Kumarhaneden ayrıldığımızdan bu yana neredeyse bir gün olmuştu. Eğer ölmüş olsaydı polisler çoktan buraya gelmiş olurdu. Ve eğer yaşıyorsa benden şikâyetçi olmayacağından oldukça emindim. Ona yaptığım şeyi hak ettiğini biliyordu.

Mikrodalga öttü.

Spagettiyi çıkardım, bir çatal aldım ve ağzıma bir lokma attım. Bir çöp kutusu bulmak zorunda kalmadan önce

tg:@novaebook

ağzımdakini zar zor yutmuştum. İki kere kustum, ağzımı çalkaladım ve sonra ağzıma bir lokma daha atmak için kendimi zorladım.

Bu seferki ayılma sürecini zorla da olsa adam gibi atlatacaktım çünkü o adama dönüşmeyecektim.

Spagettiden bir lokma daha yedim ve ağzımdaki safrayla yuttum.

Bunu atlat Asa.

Ön kapı açıldı ve Sloan içeri girdi. Saate göz attım, ikiyi biraz geçiyordu. Hiçbir zaman okuldan bu kadar erken dönmezdi. Ya benim mutfakta durduğumu fark etmemişti ya da ayın o günlerinde olduğu için çok sinirliydi çünkü hızla merdivenlere doğru ilerleyip yatak odasına çıktı.

Daha bir dakika olmamıştı ki onun odayı darmadağın ettiğini duydum. Bir şeylerin yere düştüğünü. Odanın bir yanından diğerine yürürken ayak seslerini duyabiliyordum. Ne halt ettiğini merak ederek tavana baktım. Başım yukarı çıkıp kendim bakamayacak kadar çok ağrıyordu. Bunu yapmak zorunda kalmadım çünkü birkaç saniye sonra fırtına gibi merdivenlerden aşağı indi.

Mutfağın köşesinden döndüğünde, pantolonumun içinde aletimin sertleştiğini hissettim. Aşırı derecede sinirliydi ve bu lanet derecede seksiydi. Hızla bana doğru yürürken ona gülümsedim.

Daha ağzımdan bir kelime bile çıkmadan, yüzümün önünde duruyordu. Parmağını göğsüme bastırdı. "Evrak nerede Asa?"

Evrak?

Neden bahsediyordu?

"Sen neden bahsediyorsun?"

Göğsü hızla inip kalkıyordu, bana birkaç santim daha yakınlaşsa ona dokunabilecektim. "Kardeşimin dosyası!" dedi. "Dosya nerede Asa?"

tg:@novaebook

Ha. O evrak.

Spagetti kâsesini dikkatle tezgâhın üzerine koydum, sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Sloan."

Dikkatle bir nefes aldı, sonra daha büyük bir hassasiyetle verdi ve arkasına döndü. Ellerini beline koydu, sakin kalmaya çalışıyordu.

Eğer yapmış olduğum şeyi öğrenmiş olsaydı sinirlenecekti. Bunu bilsem bile daha önce hiç konuşarak onu bu konuda nasıl ikna edeceğimi gerçek anlamda düşünmemiştim.

"İki yıl," dedi dişlerini gıcırdatarak. Yeniden bana döndüğünde gözleri yaşlarla doluydu.

Tamam, lanet olsun. Onu ağlatmayı istememiştim.

"İki yıldır onun bakımı için ödeme yaptığını sanıyordum. Bana evrakı gösterdin Asa. Devletin gönderdiği evrakı. Çek taslakları." Öne arkaya yürümeye başladı. "Bugün ona sosyal haklarının yenilenip yenilemeyeceğimi sorduğumda, sosyal hizmet görevlisi benim bir gerizekâlı olduğumu düşündü. Bana ne dediğini biliyor musun Asa?"

Omuz silktim.

Öne doğru bir adım atıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana, '*Desteği hiç kesilmedi Sloan. Stephen'ın bakımı hiçbir zaman özel ödemeyle olmadı,*' dedi."

Artık gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Aşağı indiğinden beri ilk kez belki de bu yalanı fazla uzattığımla ilgili kendimi biraz rahatsız hissetmeye başlamıştım. Onu daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi.

Beni terk edemezdi.

"Sloan." Ona doğru bir adım attım ve ellerimi omuzlarına koydum. "Bebeğim dinle. Seni geri kazanmak için elimden geleni yapmak zorundaydım. Beni *terk etmiştin.* Sinirlendiğin için üzgünüm." Ellerimi yanaklarının üzerine koydum.

tg:@novaebook

"Ama bu konuda bana kızmamalısın. Benim açımdan bakacak olursan bunun için çok çaba ve para harcamam gerekti. Aksine benim için bu kadar önemli olduğundan dolayı gururun okşanmalı."

Ellerini yanaklarıyla ellerimin arasına koydu ve ellerimi itti. "Seni pislik *puşt*!" diye bağırdı. "Yalanlarını desteklemek için sahte bir dosya yapmışsın Asa! Devletten gelen aylık evraklar! Hangi *lanet* insan bunu yapar?"

Bunları hazırlayan pisliğe ne kadar para ödediğim hakkında hiçbir fikri yoktu yoksa şu anda bana teşekkür ediyor olurdu.

Parmağını bana doğru uzattı. "Beni tuzağa düşürdün. Bunca zaman başka bir yolum olmadığımı düşünmeme neden oldun."

Yutkunarak öfkemi dindirmeye çalıştım. Öne doğru bir adım attım. *Az önce söylediklerini doğru mu duymuştum?*

"Seni *tuzağa* mı düşürdüm?"

Öfkeyle gözyaşlarını silip başıyla onayladı ve daha yavaş bir sesle cevap verdi. "Evet Asa. Beni tuzağa düşürüp hapsettin. Son iki senedir kardeşimin işe yaramaz annemin yanına geri dönmemesinin tek yolunun bu olduğunu düşündüğüm için senin esirin oldum. Sadece eğer böyle düşünmeseydim seni terk edeceğimi *bildiğin* için."

Söylediklerinde ciddi değildi. Öfkeliydi. Beni asla terk etmezdi. Evet, ona yalan söylemiştim. Evet, kardeşinin desteği kesilmiş gibi göstermek için tonlarca para ödemiştim. Ama bu sadece geçici bir durumdu. Bu olmasaydı bile eninde sonunda sürünerek bana geri dönecekti. Ben sadece onun işini kolaylaştırmıştım.

"Böyle mi düşünüyordun? Burada bir tutsak olduğunu mu düşünüyordun?" diye sordum. "Sana uyuyacak yer vermedim mi? Sana yiyecek almadım mı? Sana güzel şeyler

tg:@novaebook

almadım mı? Üniversiteye gitmene izin vermedim mi? Arabamı kullanmana?" Onu sırtı duvara dayanana kadar geriye doğru ittim ve ellerimle onu hapsettim. "Burada durup –*benim* evimde– kapıdan çıkıp gitmek için dünyadaki her şansa sahip olduğunu ima etme cüreti gösterme."

Duvardan geri çekildim ve elimle oturma odasını işaret ettim. "Git. Artık beni sevmiyorsan, siktir *git*!"

Beni asla bırakmazdı. Bunu biliyordum çünkü eğer beni terk ederse bu, son iki yıldır beni param için kullandığı anlamına gelirdi. Beni sadece işe yaramaz lanet kardeşini desteklemek için kullandığı anlamına gelirdi. Eğer öyleyse bu da tanımı gereği onu bir fahişe yapardı.

Ve ben de lanet olası bir fahişeyle evlenmeyecektim.

Sloan önce bana, sonra kapıya baktı. Başını iki yana salladı ve gülümsediğine yemin edebilirdim. "Elveda Asa. Hayatının tadını çıkar."

Ön kapıya doğru yürümeye başladı. "Hayatımın tadını çıkarıyorum Sloan. Hem de çok çıkarıyorum!"

Onun arkasından yürümeden önce kapıya kadar gitmesine izin verdim. Elimi beline dolayıp ağzını elimle kapatmadan önce çimlere kadar bile ulaşamamıştı. Onu döndürdüm ve onu böylesine şükretmeyi bilmediği evin içine sürükledim. Onu doğruca yatak odasına taşıdım ve ayağımla kapıyı açtım. Onu yatağa fırlattığımda, aniden kalkıp beni atlatmaya çalıştı.

Ne kadar da tatlı.

Onu saçlarından yakaladım ve yeniden yatağa doğru fırlattım. Çığlık attı ama elimi ağzına kapatarak buna bir son verdim. Onun üzerine çıktım, bir elimle ağzını kapatıyor diğer elimle bileklerini tutuyordum. Altımdan kalkmak için tekmeler attığından bacakları hakkında yapabileceğim bir şey yoktu ama benim bir parmağım, onun tüm bedeninden

tg:@novaebook

daha güçlüydü. Bana zarar vermeye çalışmaktan çok beni gıdıklıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Beni dinle bebeğim," diye fısıldadım ona bakarken. "Eğer beni sevmediğini ima ediyorsan gerçekten keyfim kaçar. Gerçekten keyfim *çok* kaçar. Çünkü bu, arka kapımdan içeri girdiğinden beri rol yaptığın anlamına gelir. Bu her orgazmında, her öpücüğünde, bana söylediğin her kelimede rol yaptığın anlamına gelir –sadece ayda bir gönderdiğim bir çek için. Ve eğer bu doğruysa, bu seni bir fahişe yapar Sloan. Benim gibi erkeklerin fahişelere ne yaptığını biliyor musun?"

Gözleri korkuyla açılmıştı. Bunun, söylediklerimi anladığı anlamına geldiğini umuyordum. Artık tekmeler atarak altımdan kurtulmaya çalışmıyordu ve bu da iyiye işaretti.

"Bu bir soruydu bebeğim. Benim gibi erkeklerin *fahişelere* ne yaptığını *biliyor* musun?"

Başını iki yana sallarken gözünden bir yaş aktı. Burnundan çıkan nefeslerini avcumun içinde hissedebiliyordum; daha fazla nefes almak için fazlasıyla mücadele ediyordu.

Dudaklarımı kulağının yanına götürdüm. "Lütfen sana göstermeme neden olma."

Kelimelerimi sindirdiğinden emin olmak için beklerken birkaç saniye daha o şekilde yattık. Geri çekildim ve ona baktım. Yüz ifadesi değişmemişti ama artık elimin üzerinde o kadar çok ağlıyordu ki burnundan sümükler akıyordu. Sümükleri lanet elimin üzerindeydi. Elimi ağzından çektim ve yatağa sildim. Sonra gömleğimin kolunu tuttum ve onun yüzünü sildim.

Dudakları titriyordu. Daha önce korkusunun neden bu kadar çekici olduğunu fark etmediğimi bilmiyordum. Onu hafifçe öptüm, dudakları dudaklarımın üzerinde titrerken gözlerimi kapattım. "Beni seviyor musun?" diye dikkatle fısıldadım dudaklarının üzerine. "Yoksa bir fahişe misin?"

tg:@novaebook

Dudaklarının arasından titrek bir nefes çıktı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Üzgünüm. Sadece bozulmuştum Asa. Bana yalan söylemenden hoşlanmıyorum."

Alnımı başının yanına dayadım ve nefesimi verdim. Bir açıdan haklıydı. Muhtemelen ona kardeşiyle ilgili hiç yalan söylememeliydim. Ama benim yerimde olsaydı o da aynı şeyi yapardı.

"Bana bir daha asla öyle kızma Sloan." Geri çekildim ve saçlarını yüzünden çektim. Saçları terlemiş ve elime yapışmıştı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip saçlarının geri kalanıyla düzelttim. "Ben de bana yaptığı şeyden hoşlanmıyorum. *Sana* yapmak zorunda kalacağım şeyi yapmamı istetmesinden."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi.

Gözleri pişmanlıkla doluydu ama kendimi kötü hissetmiyordum. O şekilde üstüme gelmesi kendi hatasıydı. Ama en azından bu konu aradan çıkmıştı. Bu yalanı bu kadar uzun süre devam ettirmek o kadar can sıkıcı bir hâle gelmişti ki bu konuda dikkatsiz davranmaya başlamıştım.

Bileklerini bıraktım, ellerimi yüzüne götürdüm ve eklemlerimin tersiyle yanağını okşadım. "Şimdi öpüşüp barışalım mı?"

Sloan başıyla onayladı ve dudaklarımı onunkilere bastırdığımda rahatlayarak nefesimi verdim. Çünkü ön kapıdan çıkmak üzere olduğu bir an için belki de beni terk etmek konusunda ciddi olduğunu düşünmüştüm. Belki de bir daha asla bu şekilde onun tadına bakamayacağımı.

Bunun boş bir tehdit olması beni rahatlatmıştı. Eğer onun beni gerçekten sevmediğini öğrenirsem ne yapacağımı bilmiyordum.

Beni seven tek kişi oydu.

tg:@novaebook

OTUZ YEDİ

SLOAN

Gözlerimi kapattım ve suyun yüzüme akmasına izin verdim. *Ne düşünüyordum ki?* Neden onunla tek başıma yüzleşmekte sorun olmadığını düşünmüştüm? Yapmak üzere olduğum şey hakkında Carter'ı bile uyarmamıştım. *Bu gerçekten aptalcaydı.*

Ama kendimi savunmam gerekirse insanın gözü kararmışken düşünmesi zor oluyordu.

O sabah doktor randevumdan çıktıktan sonra, sosyal hizmetler görevlisi beni aramıştı. Arabayla kampüse doğru ilerliyordum ve bana kardeşimin bakım ücretinin özel ödemeyle yapılmadığını açıkladığında kendimi kaybetmiştim. Kendimi *tamamen* kaybetmiştim. Arabaya geri dönmüş ve doğruca görevliyle görüşmek için kardeşimin kaldığı tesise gitmiştim. Oradan ayrıldığım sırada, hayatımda hiç olmadığım kadar öfkeliydim.

Düşünebildiğim tek şey Asa ve onu nasıl öldürmek istediğimdi. Öfke gerçekten insanın gözünü karartıyordu. Onunla yüzleşmek için mutfağa girdiğimde, bana zarar verebileceği gerçeği umurumda bile değildi. Sadece bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordum –bir şekilde bana devletten

tg:@novaebook

gelen sahte evrak gönderip göndermediğini. Buna inanmak istemiyordum çünkü buna inanmak onun bir klinik vaka olması anlamına geliyor olacaktı. Ama böylesi bir yalan uydurabilecek ve bunu iki sene sürdürebilecek türde bir insan, *klinik vaka* olmak zorundaydı.

İlk ayrılığımızın ardından bana ilk defa postalarımı getirdiği günü hatırlıyordum. Sosyal yardım mektupları en üstteydi. Mektubu okuduktan sonra yıkılmıştım. O piç gerçekten beni teselli etmişti –eğer herhangi bir şeye ihtiyacım olursa hemen bana yardımcı olacağını söylemişti. Bana, "Sevdiğin insanlar için böyle yaparsın Sloan," demişti. "Onlara yardım edersin."

Bu, onun beni gerçekten sevdiğini düşündüğüm zamanlardı ve bunun içten bir jest olduğunu düşünmüştüm. *Artık bunun daha çok bir psikotik takıntıdan kaynaklandığı düşünüyordum.*

Gidecek başka bir yerim yoktu ve Stephen'ın başına gelecekleri düşününce sonunda Asa'dan yardım istemek zorunda kalmıştım. Kesinlikle bu benim son çaremdi. Lanet olsun, o gün başka bir seçeneğim olup olmadığını görmek için formdaki telefon numarasını bile aramıştım. Artık o numaranın Asa'nın arkadaşlarına ait sahte numaralardan biri olduğunu fark ediyordum ama o zaman bunu fark etmemiştim.

Sıcak su, artık gözlerimden akan yaşlarla karışıyordu.

Buna nasıl bu kadar uzun zamandır kanabilmiştim? Tüm parçalar bir araya geliyordu, sadece pazar günleri Stephen'ı ziyaret etmek için onun arabasını kullanmama izin vermesine kadar.

Sosyal hizmetler görevlisi pazar günleri çalışmıyordu. Bir şekilde ona rastlayıp onun yararlandığı imkânlar hakkında konuşma şansım olmayacaktı.

Bunu öğrenmemin üzerinden saatler geçmişti ama yine de anlayamıyordum. Kendime gerçeği anlamamın bu kadar

tg:@novaebook

uzun sürmesine onun böyle bir şey yapacağından şüphelenmek için hiçbir nedenimin olmamasının sebep olduğunu düşünmeye çalışıyordum. Ama aslında *her türlü* nedenim vardı.

Asa'nın yaptığı şey buydu.

O bir yalancıydı. Bir dolandırıcı. İnsanları sabote ediyordu. İnsanlara tuzak kuruyordu.

O anda kendime o kadar sinirliydim ki onun kokusunu üzerimden çıkarmak için kendimi daha da sert ovalıyordum. Duş perdesi açıldığında ensemi ovalıyordum. Hızla bir nefes aldım ve eğer sonu oraya varırsa onunla daha iyi mücadele edebilmek için sırtımı duvara yasladım.

Asa tam önümde duruyordu, tamamen giyinmişti, üzerinde koyu renk mavi kot ve yeni, beyaz bir gömlek vardı. Bu, kollarındaki dövmeleri daha parlak –ve daha öfkeli– gösteriyordu. Ama artık yüzünde öfkeli bir ifade yoktu. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

Ve gerçekten de göğüslerime değil de yüzüme bakıyordu.

"Sence artık kimsenin buraya gelmemesi garip değil mi?" diye sordu.

Her zaman etrafta insanlar oluyordu o yüzden de ona nasıl bir cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Düşünceleri gittikçe daha tahmin edilemez hâle geliyordu. Nefesimi verdim ve duşa dönüp saçlarımdaki kremi yıkamaya başladım. "Ne demek istediğinden emin değilim Asa. Her zaman burada arkadaşların oluyor."

Kremli saçımı yıkadıktan sonra ona baktım. Küvetin deliğine, halka şeklinde akarak giden suya bakıyordu. "Eskiden burada çok fazla insan olurdu, her gün her gece. Artık parti vermediğim sürece sadece burada yaşayanlar ve birkaç kişi daha oluyor."

Bunun nedeni dengesiz olman ve insanları korkutman Asa.

tg:@novaebook

"Belki de hepsinin işi vardır," dedim. Bakışlarını bana çevirdi. Bakışlarından hâlâ kafasının karışık olduğu belliydi. Biraz da hayal kırıklığı. Uyuşturucular ya da onlardan kurtulurken yaşananlar hakkında çok bir fikrim yoktu ama paranoya ayılma döneminde yaşanan semptomlardan biri olabilirdi. Öyle olmasını umuyordum çünkü aksi takdirde Asa'nın bu hâlinden ne anlam çıkaracağımdan emin değildim.

"Evet," dedi. "Belki de sadece işleri vardır. Ya da işleri yoktur ve benim olduğunu *düşünmemi* istiyorlardır. Çünkü buradaki herkes *rol yapıyor.*"

Söyledikleri sertti ama sesi sakindi, sesinden kafasının karışık olduğu hâlâ belli oluyordu. Herkes rol yapıyor derken Carter'dan bahsediyor olmaması için dua ediyordum. Ya da benden bahsediyor olmaması için. Carter'ı uyarmam gerekiyordu. Bugün onunla ilgili doğru olmayan bir şeyler vardı. Hayatımda hiç Asa beni evin içine sürüklediği zamanki kadar hayatımı kaybetmekten korkmamıştım. Carter'a ne olduğunu söylemek istememiştim çünkü onunla tek başıma yüzleştiğim için bozulacağını biliyordum.

"Kalan birkaç sadık arkadaşı ödüllendirmeliyiz. Bu akşam bir yemek düzenleyelim. Yemek pişirir misin?"

Başımla onayladım. "Kaç kişi için?"

Cevap ağzından çıkarken tereddüt bile etmedi. "Ben, sen, Jon, Dalton, Kevin ve Carter. Yemeğin akşam yedide hazır olmasını istiyorum. Onlara şimdi mesaj atacağım."

Duşun perdesini kapattı.

Onun neyi vardı?

Sakin bir şekilde nefesimi verdim ve lifi aldım. Duş perdesini yeniden araladığında topuklarımı ovarak yıkıyordum. Gözlerine baktığımda hâlâ şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Ağzını açtı, kapattı ve bir iki saniye duraksadıktan sonra, "Bana kızgın mısın?" dedi.

tg:@novaebook

Bu da hileli bir soru muydu? *Senden nefret ediyorum Asa.* Onun yüz ifadesini inceledim ve sonra, "Seninle çok mutlu değilim Asa," diye cevap verdim.

İç geçirdi ve sonra beni suçlamıyormuş gibi başını salladı. Artık gerçekten bir sorunu olduğunu anlamıştım. "Sana kardeşinin aldığı yardımlar konusunda yalan söylememeliydim. Bazen sana davrandığımdan daha iyi davranabileceğimi düşünüyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "O zaman neden bunu yapmıyorsun?"

Sanki bu soruyu düşünüyormuş gibi başını hafifçe yana yatırırken gözlerini kıstı. "Nasıl yapılacağını bilmiyorum." Duş perdesini kapattı. Banyonun kapısının kapandığını duydum.

Ellerimle karnımı kavradım çünkü kusacak gibi hissediyordum. Yaptığı her şey, onun yanında olmak kendimi gergin hissetmeme neden oluyordu. Bu garip konuşmanın ardından, bu his daha da artmıştı.

Tanrı'ya şükürler olsun ki akşam herkesi eve davet etmişti çünkü gerçekten bu akşam onunla yalnız baş etmek istemiyordum. Carter'ın burada olmasına ihtiyacım vardı.

Banyonun kapısı yeniden açıldığında suyu kapatmak üzereydim. Birkaç saniye sonra, banyo perdesi bu sefer diğer taraftan açıldı. Onun içeri adım attığını duyduğumda elim musluk tokmağının üzerinde donup kaldı.

Hayır, hayır, hayır. Lütfen beni seninle seks yapmak zorunda bırakma. Onun sadece duş almak için sırasını beklediğini umarak kendimi sakinleştirecek bir nefes aldım.

Birkaç saniye geçti ama onun yanıma geldiğini hissetmedim. Hiçbir şey söylemedi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyordu.

Doğruldum ve yavaşça arkamı döndüm. Beyaz gömleği sırılsıklamdı ve kot pantolonu hâlâ üzerindeydi. Çıplak

tg:@novaebook

ayakla duşun arka duvarına yaslanmış duruyor ve küvete bakıyordu.

Ne istediğini anlamak için bir an bekledim. Hareket etmediğinde ya da bir şey söylemediğinde –*sadece boşluğa bakmaya devam ediyordu*– en sonunda konuştum.

"Ne yapıyorsun Asa?" derken sesim korkudan çatlak çıkıyordu.

Sorum onu girdiği transtan çıkardı. Bakışları benimkine kaydı. Yaklaşık beş uzun, zorlu saniye boyunca bana ve sonra kıyafetlerine baktı. Neden ıslak olduklarına dair bir fikri yokmuş gibi ellerini kıyafetlerinin üzerinden geçirdi. Başını iki yana salladı ve "Hiçbir lanet fikrim yok," dedi.

Onun bu tepkisinin üzerine dizlerim titredi. Suyu bile kapatmadım. Elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde duştan çıktım ve bir havlu aldım. Koşarak yatak odasına gitmeden önce giyinmekle bile uğraşmadım. Carter buraya gelene ve kendimi biraz daha güvende hissedene kadar ondan olabildiğince uzak durmam gerekiyordu.

Koridora adım atar atmaz sağ tarafta bir şey gözüme takıldı. O tarafa baktım ve Jon'un koridorun sonundaki odasına girmek üzere olduğunu gördüm. Eli kapının üzerindeydi ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu –bakışları havluyla sardığım bedenimin üzerinde geziyordu.

Yüzündeki tiksindirici sırıtışı gördüğümde, odama doğru üç adım attım. "Aklından bile geçirme seni pis adi *şerefsiz.*" Yatak odasının kapısını sertçe kapattım ve kapıyı kilitleyerek kendimi bu delirmiş pisliklerin her birinden uzağa hapsettim. Telefonumu aldım ve Carter'a mesaj attım.

BEN: Aklını kaçırıyor. Lütfen erken gel.

Mesajı sildim ve duştaki su sesinin kesilmesini bekledim.

tg:@novaebook

Kesilmedi.

Kıyafetlerimi giydim ve markete gitmeden önce onu kontrol etmeye karar verdim. Banyonun kapısını açtım, artık ayakta durmuyordu. Küvetin içinde oturmuştu, tüm kıyafetleri üzerindeydi ve su üzerine akmaya devam ediyordu. Gözleri açıktı ve su gözlerinin üzerine akıyordu.

Kapı kulpunu kavradım ve geriye doğru küçük bir adım attım. "Ben markete gidiyorum Asa. Bu akşam ne pişirmemi istersin?"

Başı hareket etmiyordu ama bakışlarını banyoda gezdirip sonunda bana baktı. "Rulo köfte."

Başımla onayladım. "Tamam. Marketten başka bir şey ister misin?"

Birkaç saniye boyunca bana baktı ve sonra gülümsedi. "Kutlama için tatlı al."

Kutlama? Boğazım aniden karıncalandı ve yutkunmam zorlaştı. "Tamam," dedi zayıf bir sesle. "Ne kutluyoruz?"

Bakışlarını benden çevirdi ve yeniden önüne bakmaya başladı. "Göreceksin."

tg:@novaebook

OTUZ SEKİZ

CARTER

Asa'nın bizi neden akşam yemeğine davet ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son zamanlarda neredeyse her akşam onun evindeydik; bu akşamın herhangi bir farkı olmamalıydı. Sloan'un onun aklını kaçırdığını söylediği mesajında paranoyak davrandığını umuyordum ama doğruyu söylüyor olması hakkında biraz endişeliydim.

Daha ön kapıyı açmadan yemek kokusunu alabiliyordum. İçeri girip etrafa bakındığımda, henüz gelmemiş tek kişinin Dalton olduğunu gördüm. Jon ve Asa yatar koltukların üzerindeydi ve Kevin da kanepenin üzerindeydi.

Asa dizlerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, elinde kumanda haber kanallarını değiştiriyordu. Kapının arkamdan kapandığını duyduğunda arkasına döndü.

Başımı ona doğru sallayarak selam verdiğimde yeniden TV'ye döndü. "Haberleri izler misin Carter?"

Mutfağa doğru baktığımda Sloan'un orada barın yanında durmuş, bir bezle tezgâhı sildiğini gördüm. Durduğum yerden onu görebiliyordum ama Asa göremiyordu.

"Bazen," dedim.

Sloan hızla bana baktı ve bir parmağını saçına doladı. Ben de başparmağımı altdudağımın üzerinde gezdirdim. O

tg:@novaebook

da diğer elini başına götürdü ve üç parmağını saçına doladı. Sonra beş parmağını. Sonra iki elinin tüm parmaklarını da saçlarına dolayıp her yöne doğru çekiştirmeye başladı, bana delirmek üzere olduğunu gösteriyordu.

Ona gülümsemek istedim ama kendimi oturma odasına gitmeye zorladım ve Kevin'ın yanına oturdum. "Neden haberleri izleyip izlemediğimi öğrenmek istedin?" diye sordum Asa'ya.

Kanalı değiştirdi. "Babam hakkında herhangi bir şey duymadım. Sadece hayatta kaldığından ve cinayetle suçlanıp tutuklanmayacağımdan emin olmak istedim."

Bunu, sanki cinayet suçlamasıyla tutuklanmak günlük bir olaymış gibi son derece soğukkanlı bir şekilde söylemişti. Başımla onayladım ama ona babasının hayatta kaldığını söylemedim. Aslında o kadar da kötü yaralanmamıştı. Kumarhane onun için ambulans çağırmıştı ama burun ve çene kemiği kırığından başka önemli bir zarar görmemişti. Adam şikâyetçi bile olmamıştı. Dalton bunları bana, bugün durumu kontrol ettikten sonra söylemişti.

Bana ayrıca adamın bir bağımlı, paranoid şizofren olduğunu ve bundan başka pek çok daha sorunu da olduğunu söylemişti. Bunu söylemekten nefret etsem de içimde derinlerde bir yerde Asa'ya acıyordum. Babası o adam olduğu için çocukluğunda neler yaşadığını bilmek mümkün değildi. Ama ona sadece acıyordum. Bir insana hem acıyıp hem de aynı zamanda onun ölmesini isteyebilirdiniz.

Babasının durumu ile ilgili bilgiyi kendime sakladım. Asa'nın yaptıklarının sonuçlarıyla ilgili endişelenmesinin iyi olduğunu düşünüyordum. Muhtemelen bu çok sık yaşadığı bir şey değildi.

Asa, tüm haber kanallarına iki kere bakıp eli boş döndüğünde iç geçirdi. Ayağa kalktı ve kumandayı Jon'a doğru attı. "Siz çocuklar ellerinizi yıkamış olun. Nişanlım bu

tg:@novaebook

yemeği yapmak için çok uğraştı ve siz pisliklerin masama pis ellerle oturmanızı istemiyorum." Merdivenlere doğru ilerledi ve koşarak odasına gitti. Yatak odasının kapısının kapandığını duyduk, gözlerini boş merdivenlere dikmiş olan Kevin'a baktım.

"Bu ara gerçekten lanet olası garip davranıyor," dedi Kevin.

Jon kanal değiştirmeye başladı ve "Yeni olan ne var ki?" dedi.

İkisi de mutfağa gidip ellerini yıkama zahmetine girmediği için ben de bunu oraya gitme fırsatı olarak kullandım. Yanından geçerken Sloan rulo köfteyi fırından çıkarıyordu. "Selam Sloan," dedim sıradan bir şekilde.

Bana baktı ama gülümsemedi. Bana, konuşmamız gerektiğini gösteren bir bakış attı. O anda konuşabilmemizin bir yolu yoktu. Ben suyu açtığımda o da rulo köfteyi alıp tezgâhta yanıma koydu. Köfteyle tava arasına bir bıçak sokarak köfteyi tavadan ayırmaya başladı.

"Bugün işleri berbat ettim," diye fısıldadı.

Onu daha iyi duyabilmek için suyu biraz kıstım.

"Bana kardeşimin sosyal yardımları hakkında yalan söylediğini öğrendim. Onunla yüzleştim. Ona onu terk edeceğimi söyledim. Gerçekten çok sinirlendi."

"Sloan," dedim sessizce. *Neden böyle bir şey yapmıştı ki?* "Sen iyi misin?"

Omuz silkti. "Şimdi iyiyim. Ama onunla ilgili bir şeyler yolunda gitmiyor Carter. Korkuyorum. Üzerinde kıyafetleriyle yarım saat boyunca duşun altında oturdu. Sonra marketten eve döndüğümde, pencereden dışarı baktım ve onun şezlonga oturmuş havuza baktığını gördüm. Sonra avucuyla alnına vurmaya başladı. Bunu otuz altı kere yaptı. Saydım."

Aman Tanrım.

tg:@novaebook

Bakışlarını kaldırıp bana baktığında, bu kadar korkmuş olmasından nefret ettim. Onu hemen götürmeliydim. Elinden tutup Asa yukarıdayken bu lanet yerden çıkarmalıydım.

"Şimdi de benim için bir sürprizi olduğunu söyleyip duruyor. Bu akşam yemeğinden bir tür kutlamaymış gibi bahsediyor," diye fısıldadı. "Neyi kutladığımızı öğrenmekten korkuyorum."

Yukarıda Asa'nın ayak seslerini duydum, aşağı inecek gibiydi. Sloan rulo köfte tavasını aldı ve masaya doğru ilerledi.

Diğer ikisi de Asa'nın aşağı inmekte olduğunu duymuş olmalılardı ki artık ikisi de lavabonun başında, kendilerine emredildiği gibi ellerini yıkamaya hazırlanıyorlardı.

Sloan'un yemeklerin geri kalanını masaya taşımasına yardım ederken Dalton ön kapıdan içeri girdi. Saat daha 18.55'ti ama Dalton, Asa'nın sıçrayarak merdivenlerden indiğini görünce geç kaldığı için özür diledi.

"Geç kalmadın," dedi Asa. "Tam zamanında geldin."

Bir sandalyeye oturdum ve sonunda Asa'nın tam karşısında oturuyor konumda kaldım. Sloan'un ise çaprazında. Herkes yemekleri birbirine uzatıp tabaklarına pay ederken ortam garip bir şekilde sessizdi. Yemekler tüm masaya dağıtıldığında Asa çatalını eline aldı ve sonra, "Şükür duası edelim mi?" dedi.

Kimse konuşmuyordu. Hepimiz gözlerimizi dikmiş ona bakıyor, bizimle dalga mı geçiyor yoksa söyleyeceklerini söylemeden birinin dua etmeye başlaması mı gerekiyor merak ediyorduk.

Yüksek sesle kahkaha attı ve "Sizi beyinsiz pislikler," dedi. Çatalını patates püresine batırıp ağzına bir lokma götürdü.

Jon, "Bu, burada art arda yediğimiz ikinci akşam yemeği," dedi. "Hayırdır? Evcilleşince böyle mi oluyor?"

Asa gözlerini kısıp Jon'a doğru baktı, sonra püreyi yutmak için birasından içti. "Bu akşam Jess nerede?"

tg:@novaebook

Jon omuz silkti. "Birkaç gündür onu görmüyorum. Sanırım ayrıldık."

Asa kıkırdadı ve sonra bana baktı. "Tillie nerede?"

Başparmağımı altdudağımın üzerinde gezdirdim. "Çalışıyor. Yarın akşam uğrayabilir."

Asa dudaklarını yalayıp birasından bir yudum daha aldı. "Güzel olur," dedi. Sonra Dalton'a baktı. "Sen neden buraya hiçbir kızı getirmedin?"

Dalton ağzında rulo köfteyle konuşmaya başladı. "Nashville'de yaşıyor."

Asa başıyla onayladı ve "Adı ne?" diye sordu.

"Steph. O bir şarkıcı. Aslında neredeyse geç kalıyor olmamın nedeni de o. Bugün bir albüm anlaşması imzaladı ve bana anlatmak için aradı." Ondan bahsederken gururlu görünüyordu.

Bu neredeyse kahkaha atmama neden olacaktı çünkü Steph diye biri yoktu. Tüm bunları o anda uydurmuştu ve Asa da söylediklerini ılık bir bardak süt gibi yutmuştu. "Havalıymış," dedi Asa.

Asa, Dalton'u seviyordu. Ona bakışlarından bunu anlayabiliyordum –ondan hiç şüphelenmiyordu. Bana baktığı gibi bakmıyordu.

"Lanet ağzında bir sorun mu var Carter?"

Ona bakıp tek kaşımı kaldırdım.

"Lanet altdudağını ovuşturup duruyorsun."

Hâlâ dudağımı ovuşturduğumun farkında bile değildim. Elimi ağzımdan çektim. "Sorun yok," dedim rulo köfteden bir lokma alırken. En son istediğim şey kışkırtmaktı. Özellikle de son zamanlardaki davranışlarından sonra.

Asa rulo köftesinden bir lokma aldı ve sonra ellerini tabağının iki yanına koydu. "Pekâlâ," dedi. "Küçük bir sürprizim

tg:@novaebook

var." Gülümsedi ve Sloan'a baktı. Sloan yutkunurken boğazının hareket ettiğini görebiliyordum.

"Nedir?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Asa konuşmak için ağzını açtı ama kapının sertçe çalınmasıyla sözü yarıda kaldı. Oturma odasının kapısına doğru bakarken gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Kapı ikinciye sertçe çalındı.

Gümüş çatalını sesli bir şekilde masaya bıraktı ve teker teker hepimize baktı. "İçinizden birini bekleyen var mı? Lanet akşam yemeğinin ortasında?"

Kimse konuşmadı.

Bakışlarını masadan çevirdi ve peçetesini sertçe tabağının yanına fırlattı. Asa oturma odasına gitmek için döndüğünde, Sloan masanın üzerinden bana baktı. Korkmuş görünüyordu ama aynı zamanda Asa'nın büyük sürprizinin yarıda kesilmesinden dolayı rahatlamış gibiydi. Dalton'a döndüğümde bana tek kaşını kaldırıp baktı.

Kapı dürbününden bakarken hepimiz Asa'ya bakıyorduk. Birkaç dakika boyunca delikten baktı ve sonra alnını kapıya dayadı. *"Siktir."* Dönüp koşarak mutfağa geldi, Sloan'un kolundan tutup onu sandalyeden kaldırdı. Onu omuzlarından tuttu ve, "Üst kata odana git ve kapıyı kilitle. Ne yaparsan yap kapıyı açma."

Sandalyemi geri itip ayağa kalktım. Dalton da aynı şeyi yaptı. Önce birbirimize, sonra Asa'ya baktık.

"Kapıdaki kim?" diye sordu Jon sandalyesini geri çekerken. Sanırım hiçbirimiz daha önce Asa'yı bu kadar endişeli görmemiştik.

Asa önce merdivenlerden yukarı bakıp sonra odada göz gezdirdi, âdeta bir kaçış yolu bulmaya çalışıyordu. "Lanet olası FBI Jon. *Siktiğimin* lanet olası FBI'yı!"

Ne?

tg:@novaebook

Hemen Dalton'a döndüm ama o bu durumdan en az benim kadar haberi olmadığını göstermek için başını iki yana salladı. Aynı zamanda iki yanında ellerini yumruk yapmış olduğunu da fark ettim. "Lanet olsun!" dedi. Asa'nın bu tepkiyi vermesini beklediğinden emindim. Ama ben onun neden gerçekten sinirlendiğini biliyordum. FBI, bu eve girip tüm soruşturmayı mahvetmek üzereydi.

Kapı yeniden çalındı.

Asa ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Siktir! *Siktir*!"

Onun arka kapıya doğru baktığını gördüm. Daha şimdiden bir kaçış yolu planlamaya çalıştığını görebiliyordum. Onun dikkatini çekmek için öne doğru bir adım attım.

"Eğer birini tutuklamak için buraya gelmişlerse çoktan evin etrafını kuşatmışlardır Asa. Sadece baban hakkında sorgu yapmak için gelmiş olabilirler. Kapıyı aç ve normal davran. Hepimiz saklayacak hiçbir şeyimiz yokmuş gibi masada oturmaya devam edeceğiz."

Dalton başıyla onayladı. "Haklı Asa. Eğer hepimiz kaçarsak bir şeyler sakladığını düşünmek için bir nedenleri olur."

Asa başıyla onayladı ama Jon başını iki yana sallıyordu. "Olmaz. Bu evin her yerinde mallar var. Eğer kapıyı açarsak her şey biter. Hepimiz için."

Asa ne yapacağına karar vermeye çalışırken gözleri kocaman açılmıştı. Kapı çalmaya devam ederken hepimiz kapıya bakıyorduk.

Dalton'un boynundaki damarları görebiliyordum, onun bu işe sarf ettiğimiz onca çabanın bir hiç için olmasından korktuğunu biliyordum. Bütün soruşturma hiçbir şey ifade etmeyecekti çünkü dava başka birinin elinde olacaktı.

Daha önce birkaç kere bunun olduğunu görmüştük –daha yüksek rütbeli bir ekibin bir soruşturmayı devraldığını. Ama Dalton bu işe o kadar çok emek vermişti ki onun için her şeyin yanıp kül olmasını izlemek imkânsız olacaktı.

tg:@novaebook

"Odana git Sloan," diye emretti Asa. "Ben o kapıyı açtığımda senin burada olmana gerek yok."

Sloan bana doğru baktı, gözleri endişeyle doluydu. Asa'nın emirlerini uygulayıp uygulamaması gerektiğini bilmek istiyordu –odadan çıkıp çıkmaması gerektiğini.

Kapı tekrar çalınıyordu.

Sloan'un Asa'nın istediği şeyi yapması gerektiğini anlaması için hafifçe başımı salladım. En azından az sonra alt katta olanlardan uzakta olacaktı.

Asa aniden uzun adımlarla odada Sloan'a doğru yürüdü. Yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Ne bok yemeye *ona* bakıyorsun?" diye bağırdı elini benim olduğum yere doğru sallayarak.

Ah, Tanrım. Masanın etrafını dolanmaya başladım ama Dalton kolumu tuttu. Asa eliyle Sloan'un ensesini kavradı ve onu merdivenlere doğru itti. "Üst kata siktir git!"

Sloan koşarak üst kata çıkarken arkasına bakmadı.

Asa artık bana bakıyordu. Dalton FBI'ın gelmesinden memnun olmayabilirdi ama ben rahatlamıştım. Muhtemelen Asa, her ne konuda onunla yüzleşmek için buraya geldilerse ondan dolayı tutuklanacaktı. Ki bu da bu gece hayatta kalabileceğim anlamına geliyordu çünkü o anda bana olan bakışları bunun tam tersini söylüyordu.

Asa biliyordu. Sloan'un bana attığı tek bakıştan aramızda bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ama kapının devamlı çalınması ve olması muhtemel tutuklanma korkusunun arasında neyse ki bu konuyu geri plana atmıştı.

Parmağıyla dördümüzü işaret etti. "Lanet yerlerinize oturun," dedi. "Yiyin. Ben lanet olası kapıyı açıyorum." Hepimiz yerimize oturduk. Asa hızla mutfağa gitti, dolabı açtı ve arkasında bir şeye doğru uzandı. Bir tabanca çıkardı ve pantolonunun içine soktu. Masanın yanından geçerken, "Eğer

tg:@novaebook

siz pisliklerden herhangi birinin bundan sorumlu olduğunu öğrenirsem, *hepiniz* ölürsünüz," dedi. Kapıya doğru döndü ve tam kapıyı açmadan önce âdeta hızla dua eder gibi alnını kapıya yasladı. Kapıyı açtığında gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim beyler?"

Bir sesin, "Asa Jackson?" dediğini duydum.

Asa başıyla onayladı ama sonra kapı savrularak açıldı ve birkaç adam onun üzerine üşüşerek onu yere yatırdılar.

Neler olduğunu gören Jon, arka kapıya ulaşmaya çalıştı ama kapı açılır açılmaz üç adam içeri daldı. Jon'u da hemen zorla kontrol altına alıp mutfakta yere yatırdılar.

O âna kadar bu adamların Dalton'la bizim gizli görevde olduğumuza dair hiçbir fikri olmadığını anlamamıştım. Üzerimde bunu kanıtlayacak bir rozetim bile yoktu. Bizim de Asa'nın yanında olduğumuzu düşüneceklerdi.

Bundan sonraki birkaç saniye tamamen karmaşa içinde geçti.

Kapıdan daha fazla adam girdi. Silahlar kafamıza dayanmıştı, yüzüstü yerde yatıyorduk, başlarımızı yere bastırmışlardı ve ellerimiz arkamızdan kelepçelenmişti.

Ben Dalton'un yanında yatıyordum ve onu ayağa kaldırmadan önce bana, "Sakin kal. Bir şey söylemeden önce onlarla yalnız kalmayı bekle," dedi.

Başımla onayladım ama ajanlardan biri bizim iletişim kurduğumuzu gördü. Dalton'u kollarından tutup kaldırdılar.

İki adam beni kollarımdan tutup kaldırırken, Asa'ya yasal haklarının okunduğunu duyabiliyordum. Emirler yağdırıyor, hepimizi evin farklı odalarına götürerek ayırıyorlardı. Beni mutfağın yanındaki boş bir yatak odasına götürdüler.

Düşünebildiğim tek şey Sloan ve muhtemelen o sırada ne kadar korkmuş olduğuydu.

Arkamdan kapılar sertçe kapandı ve beni bir sandalyeye oturttular. Odada benimle birlikte iki kişi vardı. Biri benden

tg:@novaebook

daha uzundu, koyu sarı saçları ve sakalları vardı. Diğeri kızıl saçları ve sakalları olan daha kısa, daha tıknaz biriydi. İlk önce konuşan kızıl olan oldu. İkisi de ceketlerinin cebinden rozetlerini çıkardılar ve bana gösterdiler. "Ben Ajan Bowers," dedi. "Ve bu da Ajan Thompson. Sana birkaç soru soracağız ve bizimle işbirliği yaparsan seviniriz."

Başımla onayladım. Ajan Bowers yürüyerek bana yaklaştı ve "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Hayır." Onlara orada ne yaptığımı ve lanet olası büyük bir hata yaptıklarını söylemek üzereydim ki uzun boylu olan sözümü kesti ve "Adın ne?" dedi.

"Carter," dedim. Henüz *Luke* dememiştim çünkü henüz Asa'nın tutuklanıp tutuklanmadığından emin değildim. En son ihtiyacım olan şey lanet FBI'ın gizli kimliğimi ortaya çıkarmasıydı.

"*Carter?*" dedi Ajan Bowers. "Sadece tek bir ismin mi var? Yani Madonna gibi mi? Cher gibi?" Öne doğru eğildi, beni izliyordu. "Lanet soyadın ne seni ukala?"

Ellerimi arkamda büktüm, bileklerimdeki kan dolaşımını engelleyen baskıyı rahatlatmaya çalışıyordum. Son birkaç dakikadır yaşadıklarımdan kısmen her şeye bir son verip tüm takdiri üstlerine alacaklarından dolayı nabzımın şakaklarımda attığını hissedebiliyordum. Kesinlikle Asa'yı tutuklamak için burada olabilirlerdi. Ve evet, Sloan artık güvende olduğu için rahatlamıştım. Ama son birkaç ayın boşa geçtiğini ve Sloan'u birden çok kere tehlikeye attığımı bilmek *gerçekten* sinirime dokunuyordu.

Ortam sessizleşti ve Asa'nın başka bir odadan, "*Siktirin!*" diye bağırdığını duydum.

Ajan Thompson sandalyemi tekmeleyerek dikkatimi kendisine çekti. "Soyadın ne evlat?"

tg:@novaebook

Gerçek bir soruşturmanın nasıl yönetileceğinin farkında olduğum hakkında pek bir şey bilmedikleri için bu pislikler daha şimdiye kadar en azından üç kuralı ihlal etmişlerdi. Ama FBI hatta polis bile bu tür durumlarda kuralları uygulamakla tanınmazlardı. Çok az insana güvenmemin nedeni de buydu.

Onlara cevap vermek için ağzımı açtım ama Sloan'un yukarıdan gelen çığlığının sesiyle kalakaldım. Hemen o anda ayağa kalkmaya çalıştım ama ikisi birden bastırarak beni yeniden sandalyeye oturttular. "Lanet olsun ya beni tutuklayın ya da beni bırakın!" diye bağırdım.

Sloan'un yanına gitmek zorundaydım. Muhtemelen şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için son derece korkmuş durumdaydı. Kendimi kaybetmeden önce onu kontrol etmek zorundaydım ama benim odadan çıkmama izin vermiyorlardı. "Ben sizin tarafınızdayım," dedim, onlara bağırmak istememe rağmen ses tonumu sakin tutmaya çalışıyordum. "Eğer kelepçeleri çıkarırsanız size bunu kanıtlayabilirim ve sonra da lanet işime geri dönebilirim!"

Ajan Thompson bir an bana, sonra Ajan Bowers'a baktı ve sonra kahkaha attı. Parmağıyla beni işaret etti. "Bunu duydun mu?" dedi. "O bir polis."

Ajan Bowers da kahkaha attı ve oldukça iğneleyici bir şekilde, "Bizim hatamız," dedi eliyle kapıyı işaret ederek. "Gidebilirsin."

Böyle iğneleyici bir şekilde söylemese de olabilirdi. Aynı zamanda gizli kimliğimi ortaya çıkararak işleri mahvettiğimi biliyordum ama bu pisliklerle bir dakika daha burada oturmayacaktım. Ryan ile ilgilenmek hakkında daha sonra endişelenecektim. "Rozetimi arabamın yolcu koltuğunun altına yapıştırılmış hâlde bulacaksınız. Arabam siyah Charger."

Ajan Thompson'un gözleri kısıldı ve bana gerçekten yalan söylemediğim düşüncesinden zevk alırmış gibi baktı.

tg:@novaebook

Ajan Bowers'a bakıp başıyla kapıya doğru işaret edip sessizce ona söylediklerimi doğrulamasını söyledi.

Bir başka odada Asa'nın her kim tarafından sorgulanıyorsa ona hâlâ bağırdığını duyabiliyordum. O anda avukatının gelmesini talep ediyordu. Bu noktada avukatın ona yardımcı olabileceğini düşünmüyordum.

Yalnız kaldığımızda Ajan Thompson bana daha fazla soru sormadı. Bunu Sloan'u sormak için bir fırsat olarak kullandım.

"Yukarıdaki yatak odasında bir kız var. Ortağın geri döndüğünde onun iyi olduğundan emin olabilir misin?"

Ajan Thompson başıyla onayladı. "Evet, bunu yapabiliriz. Evde bilmemiz gereken başka biri var mı?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. Daha şimdiden kendimi açığa çıkardığım için pişmanlık duyuyordum; yapacağım en son şey Ryan'ı ele vermek olacaktı. Bunu kendisi uygun gördüğü zamanda kendisi yapabilirdi. Muhtemelen Asa'nın gözaltına alınmasına kadar bekleyecekti.

Asa'nın sonunu getirenin bizim soruşturmamız olmamasından nefret ediyordum ama sonunda bittiği için rahatlamıştım. Sloan için. Oysa Ryan muhtemelen o anda sinirden köpürüyordu.

Bir süre sonra odanın kapısı açıldı. Ajan Bowers'ın içinde rozetim olan zarfı bulup bulmadığını görmek için bakışlarımı kaldırdım. İlk önce açılmış zarfı gördüm ama zarfın kimin elinde olduğunu görür görmez, rahatlamam büyük bir kafa karışıklığı ve dehşete dönüştü.

Lanet olsun ne oluyordu?

Asa gözlerime baktı.

Ne oluyordu?

Ellerindeki zarfa baktı ve iki kere avcuna vurdu. Ajan Thompson'a baktı ve "Arkadaşımla biraz yalnız kalmak istiyorum lütfen," dedi.

tg:@novaebook

Ajan Thompson başıyla onayladı ve odanın dışına çıktı. O odadan çıkmadan Asa onun arkasında üç büyük harfle süslenmiş FBI ceketini işaret etti. "Çok *gerçek* görünüyor, öyle değil mi?" dedi. Yeniden bana baktı. "Bunları şehir merkezindeki kostüm dükkânından satın aldım." Kahkaha attı ve sonra kapıyı kapattı. "Gizli *oyuncular,* o ceketlerden biraz daha pahalıydı."

Hayır.

Siktir.

Siktir.

Hayır.

Doğrudan bu tuzağın içine düşmüştüm.

Boğazımda midemden gelen safrayı hissedebiliyordum. Bir şekilde ellerimdeki kelepçelerden kurtulmaya çalışırken, bileklerimden kan sızdığını hissedebiliyordum.

Asa içinde rozetimin olduğu zarfı şiltenin üzerine attı, sonra da arkasına uzanıp pantolonunun belinden silahını çıkarttı. Yatağın kenarına oturdu, öfkeyle dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Sürprizimi sevdin mi? *Luke.*"

Doğrudan gözlerine bakıyordum... Aniden kariyerimdeki en büyük hatayı yaptığımı anlamıştım. Hayatımdaki en büyük hatayı.

Ve tek düşünebildiğim şey Sloan'du.

Gözlerimi kapattım ve tek gördüğüm şey Sloan'du.

tg:@novaebook

OTUZ DOKUZ

ASA

"Hiç *Kırılma Noktası* filmini izledin mi?" diye sordum ona.

Luke bana sertçe bakıyordu –göğsü aldığı nefeslerle hızla inip kalkıyordu ve burun delikleri açılmıştı.

Bana cevap vermedi. Lanet bir polis olmakla övünmek için ağzını açmakta çok hızlı davranmıştı ama söz konusu ben olduğumda konuşmak için neredeyse hiç çaba sarf etmiyordu.

"Yeni uyduruk yeniden çevrilen filmden bahsetmiyorum Luke. Keanu Reeves ve Patrick Swayze'ın oynadığı orijinal filmden bahsediyorum. Ah ve Red Hot Chili Peppers'dan biri vardı? Vokalist?"

Adamın ismini hatırlamama yardım etmesi için Luke'a baktım ama bana yardımcı olmadı. Sadece bana bakıyordu. Neden onun cevap vermesini beklediğimi bilmiyordum. Arkama yaslandım ve konuşmaya devam ettim. "Filmin bir yerinde Keanu Reeves ve ekibi bir uyuşturucu evine baskın yapıyorlar. Ama farkında olmadıkları şey şu ki o evde yaşayan insanlardan biri gizli polis. Sabırsızlıkları ve planlama eksiklikleri yüzünden, o zavallı adam için tüm soruşturmayı mahvetmiş oluyorlar. Aylar ve aylar süren sıkı çalışmayı. O kısmı hatırlıyor musun?"

tg:@novaebook

Doğal olarak cevap vermedi. Sadece arkasındaki kelepçeleri eğip bükerek kendini kurtarmaya çalışıyordu.

"O filmi izlediğimde muhtemelen sadece on yaşındaydım ama o kısmı düşünmeden edemedim. O kısma kafayı taktım. Her zaman Keanu'nun ekibi sadece FBI *gibi davranıyor* olsaydı ne olacağını merak ediyordum. O gizli görevdeki pisliğin, sadece Keanu Reeves'ın FBI'da olmadığını öğrenmek için kendini açığa çıkarması durumunda o sahnenin nasıl olacağını merak ediyordum. Sadece onun gizli kimliğini ortaya çıkarmak için öyle davransaydı. Çifte ters köşe yapılmasından bahsediyorum."

Carter'ın bakışları âdeta biri içeri girip onu kurtaracakmış gibi kapıya doğru kaydı. Ona kötü haberi vermekten nefret ediyordum ama böyle bir şey olmayacaktı.

"Her neyse," dedim ayağa kalkarken. "Denemeye değer olacağını düşündüm. Siz pisliklerden herhangi birinin gerçekten bana ihanet etmeye çalışacak kadar aptal olup olmadığınızı ve belki de bu çift ters köşe tuzağına düşüp düşmeyeceğinizi görmek istedim." Başımı eğdim ve ona gülümsedim. "Şu anda kendini *gerçekten* lanet olası bir aptal gibi hissediyor olmalısın."

Dişlerini sıktı. Ben de dişlerimi sıktım çünkü artık ona nasıl sesleneceğimi bile bilmiyordum ve bu beni sinirlendiriyordu. Carter? Luke? *Ölü*?

Evet, ona *ölü* diyecektim.

"Demek istediğim *gerçekten* lanet olası bir aptallık," dedim gülerek. "Neden kendini bu kadar çabuk ele verdin? Ben bir polis değilim ama kimliğinizi açığa çıkarmanın sizin çok hafife aldığınız bir şey olmadığını sanıyordum."

Birkaç kere odayı adımladım, zihnimde olayı çözmeye çalışıyordum. Neden herhangi biri bir durumdan kurtulmak için kimliğini riske atacak kadar acele ederdi? Onun için ölüm kalım meselesi olmalıydı. Eğer acele edip birine ulaşmasaydı, çok geç olacaktı.

tg:@novaebook

Yavaşça yeniden yatağa oturdum. "Eğer..." Ona baktım. "Eğer duygularının eylemlerini kontrol etmesine izin verecek türde bir adam olduğun için kimliğini ele verdiysen başka. Bu tür adamlara ne derler? Seninle kısa süre önce öğle yemeğinde bu konuda bir konuşma yaptığımızdan oldukça eminim." Düşünür gibi yaparken tavana baktım. "Ah, evet," dedim. "*Amcıklar.*"

Şakama gülmedi.

Bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü gülmesi beni sinirlendirebilirdi.

Kapıya baktım ve kilitleyip kilitlemediğimi hatırlayamıyordum. Ayağa kalkıp kontrol etmeye gittim, sonra dönüp yeniden Luke'a baktım. "Ama gerçek soru şu ki böylesi bir zamanda *neden* bu kadar duygusal davrandın? Gizli polis oyunun için bu kadar dikkatli olman gereken bir zamanda? Eğitimin ve sağduyun kazanacak olmasına rağmen zihninin ilk planında ne olabilirdi?"

Ona doğru beş adım attım ta ki adım atacak yer kalmayana kadar. Tüm bu süre boyunca benimle göz teması kurmaya devam etti, bana bakabilmek için çenesini yukarı kaldırmıştı. "Ah. Doğru. Lanet *nişanlım* hakkında işini doğru düzgün yapamayacak kadar çok endişeleniyordun!" Silahımla sertçe başının yanına vurdum. Başı bir yana doğru döndü. Bu darbenin bir ya da iki dişinin kırılmasına neden olduğundan oldukça emindim ama onu korkutmamış gibi davranıyordu. Yine benimle göz teması kurdu, ona vurmadan öncekinden bile daha sakin görünüyordu.

Orospu çocuğu.

Hâlâ onun bu tarafını seviyor olmaktan nefret ediyordum. Korkuyla çökmeyen sessiz, gözlemci tarafı. Etkileyiciydi.

Onun baskı altında çökmesini sağlayan tek şeyin Sloan olması çok kötüydü.

tg:@novaebook

Ne kadar zamandır Sloan'un beynini yıkadığını merak ediyordum. Onu soruşturması için kullandığını. Muhtemelen tanıştıkları günden beri yavaşça onu bana düşman ediyordu.

Kumarhanede yaşanan olayın kötü olduğunu düşünüyordum. Babama karşı duygularımı salıvermemin olabileceğim en öfkeli ânım olduğunu düşünüyordum. Ama yanılmıştım. *Tanrım yanılmıştım.*

Daha önce hiç Sloan'un talimat almak için ona baktığı zamanki kadar öfkelenmemiştim. *Hem de hiç.* Daha önce hiç kimseyi o anda Carter'ı öldürmek istediğim kadar çok öldürmek istememiştim. Ama bu benim sürprizimi mahvederdi, bu yüzden de sabırlı olmak zorundaydım.

Yavaşça silahımı kaldırdım, başının yanına dayadım ve en sonunda tetiği çektiğimde nasıl hissedeceğimi düşündüm. Lanet beyninin nasıl yere dağılacağını. Bunun başına ne kadar hasar vereceğini. Hâlâ tanınabilir hâlde mi olacaktı? Sloan'u ona son bir kez bakması için buraya getirdiğimde, onu tanıyabilecek miydi? Yoksa kafasının tamamı patlamış mı olacaktı?

Silahı onun kafasından çekmek için kendimi zorladım çünkü her ne kadar onu öldürmenin nasıl olacağını merak etsem de bunu yapmadan önce cevabını almam gereken birkaç soru vardı.

Onun önünde çömeldim ve kollarımı bacaklarıma yasladım. "Onu becerdin mi?"

Bu durumda bunun cevabı beklenmeyen bir soru olduğunu biliyordum çünkü cevap vermek aptallık olurdu. Ama bugün pek de akıllı olmadığını göstermişti. "Onu ilk becerdiğinde neredeydiniz? Benim evimde? Yatağımda? Boşaldı mı?"

Dudaklarını büzüp ıslattı. Ama yine bir cevap vermedi. Sessizliği gerçekten sinir bozucu olmaya başlamıştı. Kalkıp kapının yanına gittim ve kilitli olup olmadığını bir daha

tg:@novaebook

kontrol ettim. Kapının kilitli olmasını neden istediğimi bile bilmiyordum, gelen adamlar evi kontrol altına almıştı. İçlerinden birine doğruca üst kata gidip Sloan'u izlemesini emretmiştim. Dördü Jon ve Kevin arasında ikiye ayrılmıştı ama ikisi hakkında da endişelenmiyordum. İkisi de polis olamayacak derecede aptaldı ama onların on dakika kadar daha korkudan altlarına yapmaları fikri hoşuma gitmişti.

Dalton'la ne yapacağıma hâlâ karar vermemiştim. Ama kafasına silah dayanmış hâlde oturma odasındaydı, dolayısıyla sanırım onunla Carter'la işim bittikten sonra ilgilenecektim.

"Ben onu ilk becerdiğimde nasıl hissettiğimi bilmek ister misin?" diye sordum.

Odaya adım attığımdan beri, sonunda ilk defa sorularımdan birine tepki verdi. Başını iki kere çok hafifçe iki yana salladı. O kadar fark edilmez bir hareketti ki bunu yaptığının farkında olduğunu bile düşünmüyordum. *Gerçekten* onu ilk becerdiğimde nasıl hissettiğimi bilmek istemiyor olmalıydı.

"Pekâlâ, çok üzücü. Yine de sana her detayını anlatacağım."

Yeniden yatağın üzerine oturdum ama bu sefer yatak başlığına yaslanana kadar gerideydim. Ayak ayak üstüne attım ve silahı bacağımın üzerine koydum. "On sekiz yaşındaydı," dedim. "Masumdu. Dokunulmamış. Zavallı kız o kadar uzun zamandır kardeşine bakıyordu ki bir çocuk olma şansı olmamıştı. Dışarı çıkma, eğlenme, erkeklerle birlikte olma şansı. Hayatında ilk kez beni öptüğünü söylesem inanır mısın?"

Artık bakışlarını ileri dikmişti, bana bakmayı reddediyordu. Boynundaki damarların kabardığını görebiliyordum. Gülümsedim ve hikâyemde daha da fazla detay vermeye başladım çünkü onun kıvrandığını görmek hoşuma gidiyordu.

tg:@novaebook

"Utangaç olduğu için deneyimsiz değildi, bunu en baştan söyleyeyim. Deneyimsizdi çünkü kolay güvenmiyordu. Berbat bir anneyle büyümüştü, babasını tanımıyordu bile. Bu yüzden ben ortaya çıktığımda ne düşüneceğini bilemedi. Benimle karşılaştıracağı bir eski sevgilisi olmamıştı, bu yüzden de karşılamam gereken bir beklentisi yoktu. Üstün gelmem gereken herhangi biri. Sadece ebeveynlerinin ona davrandığından daha iyi davrandığım sürece benim muhteşem olduğumu düşüneceğini biliyordum. Ve öyleydim Carter. Ona karşı lanet derecede iyiydim.

"Neyse ki işleri yavaştan almak isteyen kızlardan değildi. Onunla çıktığımız ilk randevuda, daha restorana bile gitmeden onu öptüm. Bir sokakta onu tuğla duvara yasladım ve o kadar hoşuna gitti ki sanki tükürüğümde boğulmak istiyor gibiydi."

Lanet olsun. O sırada sadece bunu düşünmek bile aletimin sertleşmesine neden olmuştu.

"Daha önce o restorana gitmiştim, o yüzden de kalabalık olmaması için akşamın tam olarak hangi vaktinde oraya gitmemiz gerektiğini biliyordum. Ve yalnız kalabilmemiz için hangi masayı isteyeceğimi de. Oturduktan sonra ellerini benden uzak tutamıyordu. Sanki içinden kızların sahip olduğunu bile bilmediğim bir isteği serbest bırakmış gibiydim. Bu da benim onu masaya dayayıp elbisesini kaldırmak ve hemen oracıkta başlangıç yemeklerinin üzerinde becermek istememe neden oluyordu. Giydiği elbiseyi hiçbir zaman unutmayacağım. İnce askılı ve üzerinde sarı çiçekler olan kısa, beyaz bir elbiseydi. Dokunduğumda elime ipek gibi geliyordu ve ona dokunmadan duramıyordum. Pembe ayak parmaklarını açıkta bırakan beyaz sandaletlerini giymişti ve yemeğin bir noktasında sandaletlerini çıkardı. Ayaklardan hoşlanan erkeklerden misin Luke?"

tg:@novaebook

Artık gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum ama artık ona vurduktan sonraki kadar sakin görünmüyordu.

Haklıydım. Onu parçalayan tek konu buydu. Gülümsedim ve devam ettim.

"Orada oturduğumuz süre boyunca onu cezbetmeye çalıştım. Ona ne kadar güzel, ne kadar özel olduğunu söyledim. Kardeşi için yaptığı şeyin hayatımda şahit olduğum en merhametli şey olduğunu söyledim. Ve ona tam olarak duymaya ihtiyacı olan şeyleri söylediğim süre boyunca elimi yavaşça bacağından yukarı doğru kaydırıyordum. Tatlı menüsünü getirdikleri zaman, elimi çoktan külotunun içine sokmuştum bile. Parmağımı içine soktuğumda garson masadan yeni ayrılmıştı."

Derin bir nefes verdim, nabzımı kontrol etmeye çalışıyordum. Heyecanlanmadan bu konuyu *düşünemiyordum* bile. "Bundan sonra olanları tarif etmek zor olacak çünkü anlamak için orada olman gerek. Ama elimden geleni yapacağım."

Yatakta doğruldum ve silahı yanağıma dokundurdum. "Amcığı... *lanet olsun.* O âna kadar dokunduğum en sıcak, en ıslak, en dar şeydi. Masanın altına girip ağzımı dayamak istiyordum. Ve o lanet derecede *hevesliydi.*

"İlk orgazmını o Hint restoranının arkasında yaşadı. Lanet derecede güzeldi." Bu anıyı hatırlayınca iç geçirdim ve daha en iyi kısma gelmediğimi fark edince güldüm.

"Ona sahip olmak zorundaydım, o yüzden onu doğruca eve getirdim. Ama tabii ki yarım saat boyunca oynaşmamızın ardından benden beklememi istedi. *Fazla hızlı* hareket ettiğimizi söyledi. Ama ona sahip olmak zorundaydım Luke. *Lanet* bir nefes bile alamıyordum. Bu yüzden de senin de kızlarla yaptığın şeyi yapıp iki acı verici saat boyunca ona sarıldım. Gece yarısına kadar bekledim ve onu öpmeye başladım. Ona

tg:@novaebook

dokunmaya. Uyandığında başım bacaklarının arasındaydı. Kısa süre sonra devam etmem için yalvarıyordu. İlk *gecede* Luke. Daha ilk kez bir randevuya çıkıyordu. İlk kez öpüşmüştü. İlk orgazmını yaşamıştı. Ve sonra, bu mucizenin ardından, onu sikmeye başladım."

Kusacak gibi görünüyordu, bu yüzden ben de devam ettim.

"İçine girdiğimde çığlık attı. Hatta biraz ağladı, muhtemelen ona nazik davranmadığım için. Bunu *yapamadım*. Aslında o sırada yatak başlığını duvara çarptırdığımda oluşan izler hâlâ orada. Seni öldürmeden önce sana gösterebilirim."

Ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. "İki yılın ardından hâlâ o geceyi düşünürüm. Onun içine giren ilk erkek olmanın nasıl hissettirdiğini. Onun boşalmasını sağlayan ilk erkek. Bağırarak bir erkeğin ismini söylemesini sağlayan. Ona her baktığımda, aramızda olan şeyin her zaman kutsal kalacağını bildiğim için onu biraz daha fazla seviyorum. Onun tüm ilklerinin ve sonlarının benim olacağını bildiğim için. Onu başka bir erkeğin öpmesine asla izin vermeyeceğini. Dokunmasına. Benim gözümde onu *bozulmuş* hâle getirmesine."

Sakince Luke ile aramızdaki mesafeyi kapattım ve yeniden önünde çömeldim. "Eğer bunların hepsini benden aldığını öğrenirsem, benim için bir değeri kalmayacak Luke. Şimdi müsaadenle yukarı gidip onu alıp geleceğim. Sanırım üçümüzün ciddi bir konuşma yapması gerekiyor."

Ben üst kata Sloan'u almaya giderken Luke'a göz kulak olmaları için adamlardan ikisini içeri gönderdim.

tg:@novaebook

KIRK

SLOAN

Koşarak üst kattaki odama çıktıktan sonra yaptığım ilk şey, telefonumu almak için komodinin üzerine bakmak oldu. Orada değildi. Yere, yatağa, yatağın *altına* baktım.

Ve sonra Asa'nın yemekten önce üst kata çıktığını hatırladım.

Piç telefonumu saklamıştı.

Alt kattan gelen bağırışları, boğuşma ve çarpışma seslerini duyar duymaz... saklanmak için dolabıma koştum. On saniyeden kısa bir süre sonra, biri kapıyı çaldı. "FBI, kapıyı açın!" kelimelerini duyduğumda çok rahatladım.

Dolaptan çıktım ve kapıyı açtım, ama açtığım an bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Ajan beni odanın içine doğru itti ve kapıyı sertçe kapattı, bana bir silah doğrultmuştu. Bana yatağa gitmemi emretti, içeri girdiğinden beri hareket etmeme ya da konuşmama izin vermemişti.

Bir süre geçmişti. Fazla uzun bir süre. Arada Dalton'un sesini duyabiliyordum. Arada Jon'un ya da Kevin'ın.

Ama Asa'nın değil.

Ve Luke'un.

Bu işin içinde Asa'nın parmağı olduğu düşüncesiyle midem buruldu. Ama bu, düzenlediği ilk acayip ayrıntılı gizli

tg:@novaebook

plan olmayacaktı. Bu iş onun en güçlü tarafı hâline gelmeye başlamıştı.

"Tutuklu muyum?" diye sordum ajana.

Kapının önünde durmaya devam etti ama soruma cevap vermedi.

"Eğer tutuklu değilsem, aşağı inmek istiyorum."

Olumsuz anlamda başını salladı.

Lanet olsun bu adama.

Ayağa kalktım ve etrafından dolanmaya çalıştım ama beni kolumdan tutup yeniden yatağa fırlattı. İşte o anda tüm durumla ilgili bir şeylerin doğru olmadığından emin oldum. Sıçrayarak kalktım ve yeniden denedim. "Yardım edin!" diye bağırdım evde birilerinin dikkatini çekmeyi umarak.

Eliyle ağzımı kapattı ve beni duvara doğru itti. "Sana çeneni kapatmanı ve yatağa oturmanı söyledim."

İşleri kendim için daha da zorlaştırdığımı bilmeme rağmen ayağına bastım. Ama karşılık vermemekten sıkılmıştım. Elleriyle omuzlarımı kavradı ve beni duvara doğru o kadar sert itti ki başımı duvara çarptım. Yüzümü buruşturdum ve elimi başıma götürmeye çalıştım ama bileklerimi kavrayıp iki yanımda duvara bastırdı.

"Sen hırçın küçük bir şeysin," dedi, bunun onu tahrik etmesi gerekiyormuş gibi gülümsüyordu.

Bu lanet herif nereden gelmişti? Jon'un çıktığı rahimden mi?

"Yardım edin!" diye bağırdım yeniden.

Bu sefer başını iki yana salladı ve "Çeneni nasıl kapalı tutacağını bilmiyorsun, değil mi?" dedi. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, Lanet erkeklerden *nefret* ediyordum. Onlardan *nefret* ediyordum. *Nefret* ediyordum!

O dilini ağzıma sokmaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Odanın kapısı savrularak açıldığında, adamın

tg:@novaebook

omzunun üzerinden bakıyor, kendimi kurtarmak için mücadele ediyordum.

Gelenin Asa olduğunu görünce hem dehşete düştüm hem de rahatladım.

Neler oluyordu?

Bakışlarını odada gezdirdi ve sonra da bize baktı –hâlâ dilini ağzıma sokmaya çalışan adama. O sırada elini bluzumun içine sokmaya çalışıyordu. Kendimi Asa'nın beni kurtarması için dua eder ama aynı zamanda onun yanında güvende olacağım andan korkarken bulduğumda ne kadar berbat bir dünyada yaşadığımı fark ettim.

Asa'nın gördüklerini anlaması iki saniyesini bile almadı. Gözleri öfkeyle parlamaya başladı. "Sana kahrolası tek bir iş verdim puşt!" diye bağırarak bize doğru hücum etti. Adam beni bırakıp arkasına dönerken, Asa silahını kaldırdı ve adamın kafasının üstüne dayadı. "*Tek bir* kahrolası iş!"

Çınlama.

Kulaklarımdaki çınlamadan başka bir şey duyamıyordum. Gözlerimdeki –yüzümdeki sıvının yakıcılığı. Ellerimle kulaklarımı örttüm ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Hayır, az önce olan şey olmamıştı.

Hayır, hayır, hayır.

Adamın yere düştüğünü duydum, ayağımı adamın altından kurtarmak için yana doğru bir adım atmak zorunda kaldım. "Hayır Asa, hayır, hayır," diye tekrarlıyordum, ellerim hâlâ kulaklarımın üzerinde, gözlerim kapalıydı.

"Muhtemelen senin bir fahişe olduğunu düşündü Sloan," dedi kolumu tutarken. "Onu suçlayabilir misin?"

Asa beni hızla öne doğru çektiğinde yerde adamın üzerine düştüm. Beni ayağa kaldırıp kapıya doğru sürüklerken kolumu bırakmadı.

Gözlerim hâlâ kapalıydı, çığlık atıyor olabileceğimi düşündüm çünkü boğazım acıyordu ama çıkan sesin çığlıklarım

tg:@novaebook

mı yoksa kulaklarımdaki çınlama mı olduğunu söyleyemiyordum. Aniden beni havaya kaldırıp omzuna aldı.

Beni merdivenlerden aşağı taşıdı, son on saniye boyunca aynı cümle zihnimin içinde dönüp duruyordu.

Bunlar gerçekten olmuyor.

Saniyeler sonra beni bir yatağa yatırdı. Hâlâ gözlerimi açamayacak kadar korkuyordum. Birkaç saniye geçti, göğsümün hava almak için zorlandığını hissediyordum. Gözyaşlarımın arasında derin bir nefes alırken, Asa'nın sesinin yüzümün birkaç santim uzağından geldiğini duydum.

"Sloan, bana bak."

Yavaşça gözlerimi açıp ona baktım. Yatağın üzerinde diz çökmüş, yüzüme dokunuyor, saçlarımı okşuyordu. Boynunda nokta nokta kan lekeleri vardı.

Gözlerine baktığımda, gözbebeklerinin her şeyin önünde olduğunu gördüm. İki devasa siyah iris bana bakıyordu, bu da zaten titreyen bedenimin ürpermesine neden oldu.

"Sloan," diye fısıldadı, eliyle saçlarımı okşamaya devam ediyordu. Odaya göz atmaya çalıştım ama çenemi tutarak beni yeniden ona bakmaya zorladı. "Bebeğim, sana gerçekten kötü haberlerim var."

Kalbimin birazdan söyleyeceklerini kaldırabileceğini düşünmüyordum. Ona cevap vermek için ağzımı açarsam kusmaktan korkuyordum.

"Seni ve Luke'u biliyorum."

Bu ismi duyduğum anda kalbim durmuş gibi hissettim. Gözlerimden akmak üzere olan yaşları bastırmak için mücadele ediyordum. *Ona Luke demişti.*

İsminin Luke olduğunu nasıl biliyordu?

Tüm gücümü topladım ve anlamamazlıktan gelmek için kullandım. "Luke kim?"

Bakışları yüzümde geziyordu. Gözbebekleri küçüldü sonra yeniden büyüdü. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi

tg:@novaebook

ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldadı benden uzaklaşırken. "Senin suçun değil Sloan. Senin beynini yıkamış. Seni bana düşman etmeye çalışmış. Ama onun ismi Carter bile değil bebeğim. İsmi Luke. Ona kendin de sorabilirsin." Elini belime koydu ve beni kaldırarak yatakta oturur konuma getirdi.

Aniden en kötü kâbusumla yüz yüze kalmıştım.

Luke bir sandalyede oturuyordu ve elleri arkadan kelepçelenmişti.

Yüzündeki acı ifadesi, içinde bulunduğumuz çıkmazı açıkça ifade ediyordu.

Hayır.

Asa beni izliyor, tepkimi görmeyi bekliyordu. Kontrol etmeye çalışıyordum –korkumu, kalp ağrımı, kendi acımı saklamaya. Ama artık ikimizin de Asa'nın ellerinde olduğumuzu bildiğimden içimde rol yapacak kadar güç bulamıyordum.

Tepki verme. Tepki verme. Tepki verme.

Luke aynı kelimeleri sessizce bana bakışlarıyla söylerken, ben de aynı kelimeleri zihnimde tekrarlıyordum.

Asa'nın istediği de buydu. Bir tepki. Ona beklediğini vermemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Ayağa kalkmıştı o yüzden o sırada elimden gelen en masum yüz ifadesiyle ona baktım. "Asa neden bahsediyorsun? Carter neden kelepçeli?"

Asa, hayal kırıklığına uğramış gibi bana baktı. Benden beklediği gibi açığa çıkıp Luke'un gizli görevde olduğunu bildiğimi ya da en azından onunla yattığımı söylememiştim. Zorla gülümsedi. "Hâlâ aptal olduğumu düşünüyorsun Sloan, öyle mi?" Bakışları yavaşça Luke'a kaydı. "O zaman bunu yaparsam sorun olmaz ha?" Silahı kaldırdı ve aynı üst kattaki adamı vurmadan önce yaptığı gibi uzun adımlarla ona doğru ilerledi.

tg:@novaebook

O anda ayağa fırladım, kolunu yakaladım ve, "Hayır! Asa hayır!" diye bağırdım. Artık herhangi bir şey itiraf etmeme gerek yoktu, verdiğim tepki beni ele vermişti.

Asa onu vurmadı. Bunun yerine kolunu savurup elindeki silahla bana o kadar sert vurdu ki yatağa doğru uçtum. Başımın yan tarafı o anda zonklamaya başladı. Asa'nın dikkati benim üzerimdeydi, öfkeyle yanıyordu.

Artık üzerimdeydi, bileklerimi kavramış yatağa bastırıyordu ve alnını başımın yanına bastırmıştı. "Sloan hayır," dedi, sesi hemen gerilmişti. "Hayır, *hayır,* bebeğim." Geri çekildi ve bana baktığında gözleri acıyla doluydu. "İçine girdi mi? *İçine* girmesine izin verdin mi?"

Bunu kabul edemeyecek kadar çok ağlıyordum. Bunu inkâr edemeyecek kadar çok ağlıyordum.

Âdeta o anda olabilecek en kötü şeyin olduğunu düşünüyormuş gibi sırıttı. *Az önce yukarıda bir adamı vurup öldürmüştü ve onu aldatmama daha çok mu bozulmuştu?*

Başımı yana çevirdim ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bu kadardı.

Böyle ölecektim.

Asa başını boynumla omzumun arasına dayadı ve "Kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

Üzerimden kalktığında az önce ne söylediğini anlamaya çalıştım ama bunu çok rasgele bir şekilde söylemişti ve nabzım o kadar hızlı atıyordu ki ne düşüneceğimi bilmiyordum. Asa kapıya doğru yürüyordu, Luke'u görmek için başımı çevirdim. Elleri sandalyenin arkasında kelepçelenmişti. Ama o hızla ayağa kalktı, kollarını kaldırıp sandalyenin arkasından geçirdi ve yeniden oturduğunda bu sefer elleri sandalye engeli olmadan arkasında duruyordu. Her şey o kadar hızlı oldu ki artık sandalyeye kelepçeli olmadığını anlamam bir ânımı aldı.

tg:@novaebook

Asa bunu fark etmemiş olmalıydı yoksa asla ona arkasını dönmezdi.

Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde, Asa'nın kapıyı kilitlediğini gördüm. Yeniden Luke'a baktığımda başını iki yana salladığını gördüm, beni sakin kalmam için uyarıyordu. Başparmağını altdudağına götüremiyordu ama dişlerini dudağının üzerinde gezdirip ısırıyordu.

Asa sırtını yatak odasının kapısına yaslarken ben de saçımı parmağıma doladım. Silahı göğsüne yasladı ve doğruca Luke'a baktı. "Ben sana onu ilk *becerdiğim* zamanı anlattım," dedi. "Şimdi sıra sende."

@novaebook

tg:@novaebook

KIRK BİR

ASA

Birçok yıl önce

Babam pencerede durmuş adamları bekliyordu.

Her zaman onları bekliyordu. Bana, nerede yaşadığımızı öğrenirlerse onu vuracaklarını söylüyordu. Sonra annemi ve sonra da beni vuracaklardı. Ve bizi vurduktan sonra polise bile bildirmeyeceklerini söylüyordu. Hepimizi burada bırakacaklardı, cesetlerimiz bu evin içinde çürüyecekti, fareler ve hamamböcekleri bizi yiyecekti.

"Asa!" diye bağırdı pencerenin yanından, eliyle ön kapıyı işaret ediyordu. "Kapıyı yeniden kontrol et!"

Zaten onun için kapıyı iki kere kontrol etmiştim ama hiçbir zaman kilitli olduğunu söylediğimde bana inanmıyordu. "Kapıyı yeniden kontrol et," diyordu pencereden dışarı her baktığında.

Neden bazı günler adamların onun için geldiğini düşünüp bazı günler bunu umursamadığını bilmiyordum. Kanepeden kalktım ve emekleyerek kapıya gittim. Bacaklarımda bir sorun yoktu, dolayısıyla kapıya yürüyerek de gidebilirdim ama bazen adamların gelip de beni vuracaklarından korktuğum için büyük pencerenin önünden emekleyerek geçiyordum.

tg:@novaebook

Kapıyı kontrol ettim. "Kilitli."

Babam bana baktı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim, evlat."

Bana *evlat* demesinden nefret ediyordum. Bana sadece o adamların gelip önce onu, sonra annemi, sonra da beni vurmasından korktuğu zamanlarda evlat derdi. Korktuğu zamanlarda bana çok iyi davranır ve kanepeyi kapının önüne çekmek ve elektrikli olan her şeyin fişini çekmek gibi konularda ona yardım etmemi isterdi. Bugün ona fazlasıyla yardım ediyordum ve o da bana evlat diye seslenip duruyordu. Bana hiçbir şey demediği ve bütün gün koltuğunda oturduğu günleri daha çok seviyordum.

Emekleyerek kanepeye geri döndüm ama daha kanepeye ulaşamadan babamın kolumu sıktığını hissettim. "Buradalar Asa!" diye fısıldadı. Beni ayağa kaldırdı ve "Gidip saklanmak zorundasın!" dedi.

Kalbim göğsümün içinde hızla atıyordu, başımla onayladım.

Babam adamlardan çok korkuyordu ama aslında daha önce hiç gelmemişlerdi. O beni oturma odasında çekiştirirken büyük pencereden dışarı baktım ama kimseyi göremedim. Adamları görmüyordum.

Babam beni çekerek arka kapıdan çıkarıp merdivenlerden indirdi. Diz çöktü ve omuzlarımı kavradı. "Asa, evin altına saklan ve ben gelip seni alana kadar oradan çıkma."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmak istemiyorum." Orası karanlıktı ve bir keresinde bir akrep görmüştüm.

"Başka bir seçeneğin yok!" diye fısıldadı oldukça yüksek bir tonda. "Seni almaya gelene kadar dışarı çıkma yoksa hepimizi öldürürler!"

Beni evin altına açılan açıklığa doğru itti. Çamurun içine, ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Arkama bakmadım. Adamların beni görmemesi için mümkün olduğunca uzağa emekledim.

tg:@novaebook

Dizlerimi göğsüme çektim ve ağlarken adamların beni duymaması için olabildiğince sessiz olmaya çalıştım.

Gerçekten çok üşüdüm, acıktım ve güneş doğana kadar ağladım. Ama babam hareket etmememi söylemişti o yüzden ben de hareket etmedim. Hâlâ hareket etmemiştim. Bana kızmayacağını umuyordum ama uyurken altıma işemiştim. Geçen doğum günümden beri uyurken altıma işememiştim. Eğer adamlar henüz onu öldürmediyse bunun için bana çok kızacaktı.

Onların evin içinde dolaştıklarını duyabiliyordum. Babamı öldürüp öldürmediklerini bilmiyordum. Annem zamanının çoğunu geçirdiği yatak odasındaydı yani onu bulmuşlarsa öldürmüş bile olabilirlerdi.

Ama beni öldürmemişlerdi çünkü ben tam olarak babamın dediklerini yapmıştım. Burada kalmıştım ve babam gelene kadar hareket etmeyecektim.

Ya da adamlar gidene kadar.

Gerçekten çok üşüdüm, acıktım ve güneş batana kadar ağladım. Ama hâlâ hareket etmemiştim. Babam hareket etmememi söylemişti bu yüzden ben de hareket etmemiştim. Ama artık bacaklarım bedenimin bir parçası değilmiş gibi hissediyordum. Gözlerim kapanıp duruyordu. Artık susuzluk hissetmiyordum çünkü yanımdaki borudan biraz su geliyordu ve ben de ağzımı dayayıp biraz su içmiştim.

Adamların annemi ve babamı öldürdüğünü düşünüyordum çünkü artık ev gerçekten çok sessizdi. Güneşin doğmasından bu yana adamların evin içinde dolaştıklarını duymamıştım yani belki de gitmişlerdi.

tg:@novaebook

Babamın hareket etmememi söylediğini biliyordum ama hâlâ hayatta olsaydı beni almak için geri gelirdi.

Ama geri gelmemişti.

Sürünerek evin altından dışarı çıktım. Dışarısı gerçekten çok karanlıktı, bu da tüm gün boyunca evin altında olduğum anlamına geliyordu. Adamların annem ve babamı öldürdükten sonra bir günden fazla evde kalacaklarını düşünmüyordum. Bu yüzden de gittiklerini ve eve girmemin güvenli olacağını düşünüyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda, yeniden yere düştüm. Bacaklarım karıncalanıyor ve parmaklarım acıyordu. Arka merdivenleri emekleyerek çıktım ve o zaman kıyafetlerimin her yerinde çamur olduğunu fark ettim. Yeri kirletmekten korkuyordum. Çamurun bir kısmını bir örtüyle silmeye çalıştım ama kıyafetlerime bulaştırmaya devam ediyordum.

Kapı kolunu tuttum ve kendimi yukarı çektim. Bacaklarımı çok iyi hissetmiyordum ama artık yürüyebiliyordum. Kapıyı açıp evin içine girdiğimde, babamın ölü bedenini görebiliyordum. Oturma odasındaki televizyon koltuğunun üzerindeydi.

Nefesimi tuttum. Daha önce hiç ölü bir insan görmemiştim ve o anda da gerçekten ölü bir insan görmek istemiyordum ama onun adamlardan biri değil de babam olduğundan emin olmam gerekiyordu. Parmak uçlarımda oturma odasına girdim ve o kadar çok korkuyordum ki kalbim boynumda atıyormuş gibi hissediyordum.

Onun sandalyesinin yanına gittiğimde, derin bir nefes aldım ve ona bakmak için sandalyenin önüne geçtim. Aslında ölü insanların yaşayan insanlardan farklı görünmüyor olması beni biraz şaşırtmıştı.

Her yerinde kan olmasını ya da renginin daha farklı olacağını düşünmüştüm –bir hayalet gibi. Ama o hâlâ aynı görünüyordu.

tg:@novaebook

Yanağına dokunmak için parmağımı kaldırdım. Ölü insanların yaşayanlardan daha soğuk olduklarını duymuştum, bu yüzden teninin nasıl olduğunu anlamak için parmağımın ucunu yanağına bastırdım.

Eliyle bileğimi kavrayıp sıktı. Gözleri aniden açıldı ve bu beni o kadar korkuttu ki çığlık attım.

Kıyafetlerime bakarken babamın gözleri gerçekten sert bakıyordu. "Sen nerelerdeydin evlat? Pislik içindesin!"

Onun öldüğünü düşünmüştüm.

Ölmemişti.

"Evin altında, dün bana gitmemi söylediğin yerde. Bana gelip beni alacağını söyledin."

Bileğimi gerçekten sıktı, öne eğildi ve "Bir daha asla beni uykumdan uyandırma küçük piç!" dedi. "Şimdi git duşa gir, lanet bir lağım gibi kokuyorsun!"

İterek beni kendinden uzaklaştırdı. Geriye doğru bir adım attım, hâlâ nasıl hayatta olduğu konusunda kafam karışıktı.

Adamların geldiğini düşünmüştüm. Onu öldürdüklerini düşünmüştüm.

Ensemi sıktı ve ben sendeleyerek odadan dışarı çıkana kadar beni itti. Bana gelip beni alacağını söylemişti ama benim evin altında olduğumu hatırladığını bile düşünmüyordum.

Gözlerimin dolduğunu hissettiğim için koşarak oturma odasından çıktım. Babamın önünde ağlayamazdım yoksa gerçekten çok sinirlenirdi.

Koridorda banyoya doğru yürüdüm ama gerçekten tek yapmak istediğim bir şeyler yemekti. Karnım daha önce hiç bu kadar acıkmamıştı. Annemin günün çoğunu geçirdiği yatak odasının yanından geçerken kapının açık olduğunu gördüm. Yatağında uyuyordu, bu yüzden ben de yiyecek bir şeyler alıp alamayacağımı sormak için odasına girdim. Onu sarsıp uyandırmaya çalıştım ama o sadece inleyerek diğer tarafına döndü. "Bırak uyuyayım Asa," dedi.

tg:@novaebook

Onun bu kadar çok uyumasından hoşlanmıyordum. Kendi başına çok iyi uyuyamadığını söylüyor, bu yüzden de uyumasına yardımcı olması için birçok ilaç alıyordu. Beyaz olanların gece için olduğunu söylüyordu ama bazen onları gündüz vakti de alıyordu. Bunu yaptığını görmüştüm.

Sarı ilaçları da vardı ama bunların *özel* hapları olduğunu söylüyordu. Bunları zihninde başka bir yerlere gitmek istediği zamanlar için sakladığını söylüyordu.

Onun ilaç şişelerine baktım ve sarı olanlardan bir tanesini çalsam fark edip etmeyeceğini merak ettim. Çünkü ben de zihnimde başka bir yere gitmek istiyordum. Zihnim artık bu evin içinde olmak istemiyordu.

Sarı haplarının olduğu şişeyi aldım ve ne kadar denersem deneyeyim açamadım. Sadece birinci sınıfta olduğum için okumam çok iyi değildi ama sonunda kapağında şişeyi bastırıp çevirerek açmam gerektiğinin yazdığını anladım.

Bunu yaptığım zaman, bu kez şişe açıldı. Anneme baktım ama yüzü hâlâ diğer tarafa dönüktü. Aceleyle sarı haplarından birini aldım ve ağzıma atıp çiğnedim. Yüzümü buruşturdum çünkü bu şimdiye kadar yediğim en iğrenç şeydi. Çok acıydı ve ağzımı kurutmuştu. İlacı yutabilmek için annemin suyundan bir yudum aldım.

Haklı olmasını umuyordum. Bu hapın beni zihnimde başka bir yere götürmesini umuyordum çünkü bu ailenin içinde olmaktan gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

Şişenin kapağını kapattım ve gizlice annemin odasından çıktım. Duş almak için banyoya gittiğimde, yeniden bacaklarımın bana ait olmadığını hissediyordum.

Kollarım da öyleydi. Kollarımın havada süzüldüğünü hissediyordum.

Duşun suyunu açtıktan sonra aynada kendime baktım çünkü saçlarımın uzadığını hissediyordum. Ama uzamış gibi

tg:@novaebook

görünmüyorlardı. Aynı görünüyorlardı. *Ama uzadıklarını hissediyordum.*

Ayak parmaklarım da aynı bacaklarım gibi karıncalanmaya başlamıştı. Düşecekmişim gibi hissettim, bu yüzden de acele edip küvete oturdum. Kıyafetlerimi çıkarmayı unutmuştum ama bu sorun değildi çünkü kıyafetlerim gerçekten kirliydi. Kıyafetlerimin de yıkanmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

Ne kadar zamandır evin altında olduğumu bilmiyordum. Muhtemelen bir gün okula gidememiştim. Okulu o kadar çok sevmiyordum ama bugün gerçekten gitmek istiyordum çünkü böylece bugün Brady'nin annesinin öğle yemeği için ne hazırladığını görebilecektim.

Öğle yemeğinde Brady masada benim yanımda oturuyordu ve her gün beslenme çantası getiriyordu. Bir keresinde annesi ona bir dilim hindistancevizli pasta paketlemişti. Hindistancevizli pastayı sevmiyordu dolayısıyla bana yiyebileceğimi söylemişti. Tadı çok güzeldi. Eve gidip anneme tadının ne kadar güzel olduğunu söylemiştim ama annem yine de bana hindistancevizli pasta almamıştı.

Bazen Brady'nin annesi notlar yazıp onun beslenme çantasının içine koyuyordu. Bunları hepimize okur ve kahkaha atardı çünkü bunların aptalca olduğunu düşünüyordu. Ama ben hiçbir zaman gülmüyordum. Ben o notların aptalca olduğunu düşünmüyordum.

Bir keresinde onun notunu çöpe attığını görmüş ve gidip çöpten almıştım. Üzerinde şöyle yazıyordu: "Sevgili Brady: Seni seviyorum! Umarım okulda harika bir gün geçirirsin!"

Notun üzerinde Brady'nin isminin yazdığı kısmını yırtmış ve saklamıştım. Bunu bana annem yazmış gibi düşünüyor ve bazen bu notu okuyordum. Ama bu uzun zaman önceydi ve kısa süre önce notu kaybetmiştim. Bugün okula gitmek istememin sebebi de buydu çünkü Brady'nin annesi

tg:@novaebook

ona başka bir not yazdıysa onu çalmak ve benim için yazılmış gibi yapmak istiyordum.

O kelimeleri bana söyleyecek birinin olmasının nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordum.

Seni seviyorum!

Daha önce bana kimse bunu bana söylememişti.

Başım dönüyordu. Başımın tavanda süzüldüğünü hissediyordum ve gözlerim küvette oturmuş bedenime bakıyordu. Annemin sarı hapları bu yüzden mi sevdiğini merak ettim. Bedeninin önemli parçalarının kimsenin ona ulaşamayacağı bir yerde süzüldüğünü hissetmesine neden olduğu için mi?

Gözlerimi kapattım ve, *"Seni seviyorum,"* dedim hiç kimseye havada süzülürken. Bir gün birini bulacak ve bu kelimeleri bana söyletecek kadar benden hoşlanmasını sağlayacaktım. Bunun bir kız olmasını istiyordum. *Güzel* bir kız. Babamın fahişe olmadığını düşüneceği bir kız.

Bu çok güzel olurdu. Belki bana hindistancevizli pasta yapacak kadar severdi.

Eğer bana bu kelimeleri söyleyecek ve bana hindistancevizli pasta yapacak bir kız bulursam, onu yanımda tutacaktım. Onu, Brady'nin annesinin notlarını attığı gibi atmayacaktım.

Onu sonsuza kadar yanımda tutacak ve onu asla yalnız bırakmayacaktım. Onun her gün beni sevdiğini söylemesini sağlayacaktım.

"Seni seveceğim Asa," diye söz verecekti. *"Seni asla bırakmayacağım."*

Günümüz

Daha önce kimseyi öldürmemiştim. Ta ki birkaç dakika önce kendine ait olmayan bir şeyi almaya çalışan adamı vurana kadar.

tg:@novaebook

Ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum.

Muhtemelen endişeleniyor olmalıydım çünkü cinayetin sonuçları vardı. Aynı zamanda öfkeli olmalıydım çünkü adamı vurup Sloan'u bu odaya getirir getirmez işe aldığım pisliklerin geri kalanı çırpılmış yumurta gibi karışmışlardı.

Sanırım onları da vuracağımdan korkmuşlardı.

Sanırım yaptıklarımın sonuçları ve tüm bu saçmalıklardan dolayı biraz endişeliydim. Normalde bir silah ateşlendiğinde biri polisi arardı. Bu da meraklı bir komşu sayesinde, şimdiye kadar buraya doğru yola çıkmış olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Ve *gerçek* polislerden bahsediyordum. O anda benim önümde oturan zavallı pislikten bahsetmiyordum.

Bu işin planladığım gibi gitmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Adamlardan *birini* meşru müdafaadan dolayı vurmuştum ve geri kalanlar öylesine lanet işlerini bırakıp çekip gitmişler miydi? Bu da Jon, Kevin ve Dalton'un artık onlar tarafından alıkonulmadığı anlamına geliyordu. Bu da içlerinden en azından birinin, onları neden bu şekilde tuzağa düşürdüğümü öğrenmek için kapıya gelmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Bu da... *şu anda çıkmazda olduğum anlamına geliyordu.* Seçeneklerim tükeniyordu. Sanırım tek seçeneğim Luke'u lanet kendini beğenmiş suratından vurmak ve hâlâ yapabiliyorken Sloan'u alıp buradan çıkmaktı. Elbette ki biraz sarsılacaktı. Ama yeniden bir yere yerleştikten sonra terapiye falan gidebilirdi. Beyni bu şekilde yıkandıktan sonra buna ihtiyacı olacaktı.

Geriye sadece bir seçeneğimin kalması ve bunu uygulayacak sadece bir dakikamın olması biraz üzücüydü çünkü gerçekten Luke'un Sloan'u nasıl becerdiğini anlatmasını duymak istiyordum.

tg:@novaebook

Bunu duymak beni tahrik edeceği için değil. *Lanet olası hastalıklı biri değildim.*

Bunu duymak istiyordum çünkü bu öngörüye ihtiyacım vardı. Sloan'u inandırmak için ne söylediğini bilmem gerekiyordu. Onun da aynı benim gibi konuşarak onu kandırıp kandırmadığını bilmem gerekiyordu. Sloan'un onunlayken bazen benimleyken çıkardığı sesleri çıkarıp çıkarmadığını bilmem gerekiyordu. Onu becerdiği pozisyonu bilmek istiyordum. Luke üstte miydi? Yoksa Sloan mu üstteydi? Yoksa onun arkasında mıydı?

Bunları bilmem gerekiyordu ileride onunla sevişirken Luke'un yaptığı herhangi bir şeyi yapmayacak, söylediği herhangi bir şeyi söylemeyecektim. Onu Luke'un becerdiği pozisyonda becermediğimden emin olmam gerekiyordu.

Ama bunun için zamanım yoktu çünkü biri kapıyı çalıyordu ve Luke henüz ağzını açmamıştı.

"Asa!"

Gelen Dalton'du.

Hâlâ Dalton hakkında ne düşüneceğimden emin değildim. Ondan gerçekten hoşlanıyordum. O kokaindi, herkes kokaini severdi. Ama herkes kokainin var olan uyuşturucular arasındaki en iyi rol yapan uyuşturuculardan biri olduğunu bilirdi. Ortalık sahtekâr doluydu. Torbacılar sokak köşelerinde aradaki farkı anlayamayacak yarı ölü uyuşturucu bağımlılarına ezilmiş aspirini kokain diye satıyorlardı.

Dalton kokain *olmayabilirdi* bile. Muhtemelen ezilmiş ve plastik bir poşetin içine konulmuş bir şişe lanet *Advil*'di.*

"Asa aç kapıyı!" diye bağırdı Dalton.

Arkama doğru uzandım ve kapının kilitli olduğundan emin oldum. "Herkes nereye gitti?" diye bağırdım Dalton'a. "Dışarısı sessiz!"

* Bir tür ağrı kesici. (ç.n.)

tg:@novaebook

"Kapıyı aç da konuşalım." Artık kapının tam önünde duruyordu.

Güldüm ve tekrarladım. "Herkes *nerede* Dalton? Jon ve Kevin neredeler?"

"Gittiler. Paranoyaklaştılar ve gittiler."

Elbette ki gitmişlerdi. Hayat boyu en yakın arkadaşlarım. *Puştlar.*

Sloan'a baktım. Dizlerini göğsüne çekmiş, yatağın baş tarafında oturuyordu. Kocaman açılmış gözlerle beni izliyordu.

Luke da beni izliyordu. Nerede dursam durayım ya da ne yaparsam yapayım lanet gözleri üzerimdeydi. Onunla tanıştığım günden beri. *Dalton*'un onu benimle tanıştırdığı günden beri.

Dudaklarım kapı aralığına denk gelene kadar başımı eğdim. "Sen neden hâlâ buradasın Dalton? Destek güçlerin gelmesini mi bekliyorsun?"

Dalton bu sefer hemen cevap vermedi. Bir süre duraksadıktan sonra, "Arkadaşım içeride olduğu için buradayım," dedi. "Eğer gitmesine izin verirsen buradan gideceğiz."

Buna kandığıma inanamıyordum. Aylarca bu pisliklerle birlikte yaşamıştım ve onlar sadece beni yok etmek için buradaydılar.

Âdeta çocukluğumu baştan yaşıyordum.

En azından Sloan beni seviyordu.

En azından.

Döndüm ve ona baktım. "Daha önce duştayken bana marketten bir şey isteyip istemediğimi sormuştun, hatırlıyor musun?"

Zar zor anlaşılacak bir şekilde başını salladı.

"Sana kutlama için tatlı bir şey istediğimi söylemiştim. Aldın mı?"

Tekrar başıyla onayladı. "En sevdiğinden," diye fısıldadı. "Hindistancevizli pasta."

tg:@novaebook

Gördünüz mü? Beni seviyordu.

"Dalton," dedim dikkatini çekmek için. Aslında dikkati zaten hep benim üzerimdeydi.

Muhtemelen kapıdan uzaklaşmalıydım. Kapının hemen arkasındaydı. Pislik herif beni kapının arkasından vurabilirdi.

Duvara doğru bir adım attım ve kapının kilitli olduğundan emin olmak için aşağı doğru uzandım. "Benim için bir iyilik yap, olur mu? Bize hindistancevizli pastayı getir."

Dalton yine cevap vermeden bir süre duraksadı. "*Pasta* mı istiyorsun?" dedi, sesi kafası karışmış gibi geliyordu. "Lanet olası bir *pasta* mı istiyorsun?"

Bu neden kulağa bu kadar saçma geliyordu?

"Evet, pasta istiyorum! Bize lanet hindistancevizli pastayı getir pislik!"

Mutfağa giderken Dalton'un ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Luke sanki aklımı kaybetmişim gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı ve konuşmak için ağzını açtı. *En sonunda.*

"Sana yardımcı olabilecek ilaçlar var Asa."

İlaçlar?

"Sen neden bahsediyorsun lan?"

Luke önce Sloan'a, sonra da bana baktı. Ona bakmasından nefret ediyordum. Lanet gözlerini oyup annemin sarı hapları gibi yutmak istememe neden oluyordu.

"Son beş dakika içinde kapının kilidini on beş kere kontrol ettin," dedi. "Bu normal bir davranış değil. Ama kontrol edilebilir. Aynı babanın davranışlarının zamanında kontrol edilebileceği gibi."

Bu noktada şerefsizin sözünü kestim. "Bir daha babam hakkında konuş Luke. Haydi *yap* bakalım!"

tg:@novaebook

Kendisine doğrulttuğum namlunun ucuna baktı ama bir sebepten ötürü lanet çenesini kapatmadı.

"Ona daha yirmi yedi yaşındayken paranoid şizofreni teşhisi konulduğunu biliyor muydun? Bunu dosyasında okudum. İlaçlarını hiç kullanmamış Asa, bir kere bile. Kafasının içinde olan şeyler –sona erebilirdi. Hepsi sona erebilirdi. Onun gibi olmak zorunda değilsin."

Ben tetiği çekemeden Dalton kapıyı çaldı.

"Sana pastayı nasıl vereceğim?" diye bağırdı Dalton.

Siktir. Güzel soru.

Kapıya doğru yürümeye başladım ama siren sesleri hindistancevizli pasta beklentisini aklımdan alıp götürdü. Ses uzaktan geliyordu –belki dört ya da beş sokak ötedeydi.

Hâlâ vaktim vardı. Eğer bu yatak odasında bir pencere varsa Sloan'u alıp Luke'u vurup onlar buraya gelmeden pencereden çıkıp arabaya gidebilirdim.

Ama aşağılık Dalton yolumun üzerindeydi.

Eğer elinde pastayla kapının önünde duruyorsa o zaman muhtemelen... tam olarak... *oradaydı.*

Silahımla nişan aldım ve ateş eder etmez sert bir şey sırtıma çarptı. Öne doğru düştüm, dizlerim yere çarptı ve silah elimden fırlayarak uzaklaştı. Dönüp arkama baktığımda, Luke'un tepemde dikildiğini gördüm, yüzüme tekme atmak için bacağını kaldırıyordu. Bir yanıma döndüm ve bacağımı uzatarak onun dengesini kaybetmesini sağladım. Sırtüstü düştü.

Hemen ellerinin önden kelepçeli olmasını sağlamak için bacaklarını kollarının arasından geçirmeye çalıştı. Doğruldum ve silahıma uzandım ama Sloan sıçrayarak yataktan kalkıp yerde ileri doğru atıldı. Ellerimiz silaha aynı anda ulaştı ama benim ellerim daha deneyimliydi ve silahı daha iyi kavrayabilmek için neresinden tutmak gerektiğini biliyordum.

tg:@novaebook

Silahı sıkıca elimde tuttuğumu fark edene kadar beceriksizce elimden almaya çalıştı. Onu iterek kendimden uzaklaştırıp odanın köşesine gönderdim.

Sloan duvara çarptı ve benden olabildiğince uzağa kaçtı. Silahı Luke'a doğrulttuğumda şerefsiz, bir şekilde ellerini önüne almayı başarmıştı. Ayağa kalkmaya çalışıyordu, bu yüzden bir adım önde olmak için lanet tetiği çektim. Bacağının üst kısmının küçük parçalara ayrılmasını izledim.

Siktir, canını acıtmış gibi görünüyordu.

Dizlerinin üzerine çökmüştü.

Sırtı duvara çarptı. Yüzünü buruşturmuş, ellerini yarasının üzerine bastırıyordu. Dalton artık kapıyı yumruklamaya başlamıştı. "Asa lanet kapıyı aç yoksa ateş ederek ben açacağım! Üç... iki..."

"Eğer o kapıyı açarsan ikisini de öldürürüm!" diye bağırdım.

Dalton saymayı bitiremedi.

Sloan'a baktım, duvarın önünde sıkışıp kalmıştı, elleriyle kulaklarını kapatmıştı ve gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. Gözlerini dikmiş Luke'a bakıyor, kafayı yemek üzere gibi görünüyordu. Kafayı yemeden onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Ama siren sesleri daha yakından geliyordu. Muhtemelen bizim sokağımızdan.

Siktir.

Düşün Asa. Düşün.

Silahımı üç kere alnıma vurdum. Sloan'u kaybedemezdim. Bunu yapamazdım. Eğer tutuklanırsam, onu koruyamazdım. Ona dokunamazdım. Başka birinin yalanlarına da inanırdı. Hatta belki de *Luke*'un yalanlarına.

O bu dünyada beni seven tek kişiydi. Onu kaybedemezdim. Yapamazdım.

Emekleyerek yanına gittim ve ellerini tutmaya çalıştım ama benden uzaklaşıp duruyordu. Hareketsiz kalmasını sağlamak

tg:@novaebook

için lanet silahı kafasına dayamak zorunda kaldım. Alnımı başının yanına yasladım. "Bana beni sevdiğini söyle Sloan." O kadar kötü titriyordu ki konuşamıyordu bile. "*Lütfen* bebeğim. Söylediğini duymaya ihtiyacım var."

Üç kere konuşmaya çalıştı ama kekeleyip duruyordu. Dudakları daha önce hiç görmediğim kadar çok titriyordu. En sonunda ağzından bir cümle çıktı. "Luke'un gitmesine izin verirsen söylerim."

Elimdeki silahı daha sıkı kavradım. Diğer elimle saçlarını kavradım ve çektim. Onun için *pazarlık* yapmaya mı çalışıyordu?

Öfkeyle nefesimi burnumdan verdim. Dişlerimi o kadar çok sıkıyordum ki nefesimi ağzımdan veremiyordum. Konuşabilecek kadar sakinleştiğimde dişlerimi gıcırdattım ve "Beni seviyorsun, değil mi?" diye fısıldadım. "Onu sevmiyorsun. *Beni* seviyorsun."

Geri çekildim ve donup kalmış gözlerine baktım. Çenesini kaldırdı ve "Onun gitmesine izin verdikten sonra cevap vereceğim," dedi. "Doktora ihtiyacı var Asa."

Doktor mu? *Doktora* ihtiyacı yoktu. Lanet olası bir mucizeye ihtiyacı vardı.

"Buna cevap vermene gerek yok," dedim ona. "İçimden bir ses eğer onu vurursam, verdiğin tepkiye göre onu sevip sevmediğini anlayabileceğimi söylüyor."

Gözleri açıldı ve hemen başını iki yana sallamaya başladı. "Sevmiyorum," dedi hemen. "Lütfen onu öldürme, bu senin için işleri daha kötü hâle getirir. *Seni* seviyorum Asa. Lütfen birini daha öldürme."

Ona bakıyordum, bakışlarım iki gözü arasında gidip geliyordu. Gözlerinde gerçeği görmek zordu çünkü gördüğüm tek şey yüzüne yayılmış olan Luke'a duyduğu endişeydi. "Endişelenme Sloan. Muhtemelen içinde kurşun geçirmez yelek vardır."

tg:@novaebook

Başımı çevirdim ve silahımı doğruca Luke'un göğsüne doğrulttum. Silahı ateşledim. Luke'un duvara yaslanmış bedeni sarsıldı. Elini göğsüne götürdüğünde, parmaklarının arasından kanlar akmaya başladı. Bedeni hemen hareketsiz bir şekilde yan tarafına doğru yığıldı.

"Ah. Benim hatam. Yanılmışım."

Sloan haykırıyordu. Bağırarak onun lanet *ismini* söylüyordu, *hayır, sen ne yaptın* diye haykırıyor, yeniden onun *ismini* söylüyor, *haykırıyor, haykırıyor, haykırıyordu.*

Lanet olası *haykırıyordu.*

Lanet *gözyaşları* içindeydi.

Onun için.

Lanet olası kolunu kavradım, onu kaldırdım ve sırtüstü yatağa fırlattım. Ben bacaklarımı açıp üzerine otururken elleriyle başını örtüyor, daha yüksek sesle haykırıyordu, gözyaşları sicim gibi yanaklarından akıyordu.

"Neden *haykırıyorsun* Sloan? *NEDEN?*"

Babamın sesinin *fahişe, fahişe, fahişe* diye tekrarladığını duyabiliyordum. Sesin susması için alnıma vurdum.

Sus. Sus. Sus.

Onu sevmiyordu. *Beni* seviyordu. Sonsuza dek.

"Onu sevmiyorsun Sloan," dedim yüzümü acıyla buruşturarak. "*Sevmiyorsun,* o senin beynini yıkamış." Yanaklarını kavradım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Benden kurtulmaya, benimle mücadele etmeye çalışıyordu.

"Seviyorum!" diye haykırdı. "Onu seviyorum, senden nefret ediyorum, onu seviyorum, lanet olsun senden *nefret* ediyorum!"

Buna pişman olacaktı. Buna, o değersiz lanet hayatında hiçbir şeye pişman olmadığı kadar çok pişman olacaktı. Eğer o piçin ölümünü izlediği için üzüldüğünü düşünüyorsa bir de *benim* ölümümü izlemenin nasıl olduğunu görmeliydi.

tg:@novaebook

Çünkü bu alçağı öldürdüğüm için hapse girmeden önce bu evdeki ben de dahil herkes ölecekti.

Adamı doğru düzgün tanımıyordu bile. Beni ise *iki lanet yıl* boyunca sevmişti! Benim ölümüm onu *mahvedecekti.* O kadar çok ağlayacaktı ki ciğerlerinde herhangi birinden nefret ettiğini söyleyecek nefesi bulamayacaktı.

Fahişe, fahişe, fahişe.

Yeniden alnıma vurdum. Sloan artık haykırmıyordu. Kontrol edilemez bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu.

"Buna pişman olacaksın Sloan. Şu an çok ağladığını mı düşünüyorsun? Benim ölümüm, seni öldürecek. *Seni. Öldürecek.*"

Başını öne arkaya sallıyor, hıçkırıklarının arasından konuşmaya çalışıyordu. "Beni öldürmen için *çok geç* Asa. Beni uzun zaman önce öldürdün."

Hayal dünyasındaydı.

Lanet olası bir hayal dünyasındaydı.

Bunun onu ne kadar çok üzeceğini bildiğim için güldüm. Az önce bana söylediği şeylerden dolayı ne kadar pişman olacağını bildiğim için güldüm. Sonunda onun için ne kadar değerli olduğumu anladığı zaman burada olmak isterdim. Onun için ne kadar çok şey yaptığımı anladığı zaman. Hayatının bensiz nasıl olacağını.

Dudaklarımı titreyen dudaklarına bastırdım.

Silahı başımın yanına dayadım ve lanet olası tetiği–

tg:@novaebook

KIRK İKİ

LUKE

Ölmenin nasıl bir şey olduğu hakkında ne derler bilir misiniz?

Hayır. Ne söylediklerini *bilmezdiniz* çünkü hiç kimse bir şey *söylemezdi.* Ölen insanlar, aramızda olmadıkları için öldükleri zaman nasıl hissettiklerini bize söyleyemezler. Yaşayan insanlar ise daha önce ölmedikleri için bunu tanımlayamazlar.

Ama ben o noktadaydım. Dolayısıyla hâlâ yapabiliyorken bunu size anlatayım.

Bir an –gözlerinizi son kez kapatmadan hemen önceki bir salise– gerçekten ölümü kucakladığınızı hissedebiliyordunuz.

Kalbinizin atışlarının yavaşladığını, durmaya hazırlandığını hissedebiliyordunuz.

Beyninizin çalışmayı bıraktığını, beyninizdeki devrelerin kapılar gibi kapandığını hissedebiliyordunuz.

Gözlerinizin –siz açık tutmak için ne kadar çok uğraşırsanız uğraşın– kapandığını hissedebiliyordunuz. Ve gözlerinizi kapattığınız o anda gördüğünüz şeyin –göreceğiniz son şey olacağının farkına varıyordunuz.

tg:@novaebook

Ben Sloan'u görmüştüm. Sadece onu görüyordum.

Haykırdığını gördüm.

Asa'nın onu kaldırıp yatağa attığını gördüm.

Onu uzaklaştırmak için onunla mücadele ettiğini gördüm.

Onun pes ettiğini gördüm.

İşte bu yüzden gözlerimi kapatmayı reddettim.

Bakışlarımı indirdiğimde göğsümden akan kanları gördüm –hayatın içimden dışarı sızarak yere yayıldığını. Sloan'un o anda içinde bulunduğu durumda olmasına neden olan yeterince hata yapmıştım. Bunlardan birkaçını düzeltmeden ölmeyi reddediyordum.

İçimde kalan tüm gücümü harcamam gerekti –ona kolumu bileğimdeki silaha erişecek kadar uzatmayı başardım. Ellerimin her yerinde kan olduğundan silahı kavramakta zorlandım ama sonunda başardım. Mesleğimin pek çok alanında en iyilerden biri olmayabilirdim ama nişan almakta fazlasıyla iyiydim.

Tam ben silahımı kaldırdığımda Asa silahını kendisine çevirdi.

Asla bu kadar kolay kurtulamayacaktı.

Parmağımı tetiğe koyup bastırırken, merminin bileğine isabet edip silahı odada birkaç adım öteye fırlatmasını izlerken gözlerimi kapatmayı reddettim.

Bu sefer kapı tarafından üç el silah sesi kulaklarıma gelirken gözlerimi kapatmayı reddettim.

Ryan tekmeleyerek kapıyı açıp arkasında birkaç adamla hızla odaya girerken gözlerimi kapatmayı reddettim.

Asa –Sloan'dan birkaç adım ötede– yere yatırılıp kelepçelenirken gözlerimi kapatmayı reddettim.

Sloan'un bakışlarıyla karşılaşana kadar gözlerimi kapatmayı reddettim.

Yataktan kalkmıştı, odanın diğer tarafından yanıma gelmiş, dizlerinin üzerine çökmüştü, ellerini göğsüme bastırıyor,

tg:@novaebook

içimde kalan hayatın geri kalanının içimden sızıp gitmesini engellemek için elinden geleni yapıyordu.

Ona çok geç olduğunu söyleyecek kadar bile enerjim kalmamıştı.

Son kez gözlerimi kapattım.

Ama sorun değildi çünkü sadece onu görüyordum.

Sonsuza kadar son göreceğim şey o olacaktı.

@novaebook

tg:@novaebook

KIRK ÜÇ

SLOAN

Bu his benim için yeni değildi. Daha önce de sevdiğim birinin ölümünü yaşamıştım. O korkunç, yürek burkan, ruhunuzu parçalayan ölümü.

On üç yaşıma girmeden bir ay önceydi.

İkiz kardeşlerim vardı, Stephen ve Drew. Küçüklüğümden beri onların bakıcısı bendim. İki kardeşimin de sağlık sorunları vardı ama annem, onların ihtiyaçlarını umursamadan gecenin çeşitli saatlerinde dışarı çıkardı. Olması gereken gibi bir anne olmak için uğraştığı dönemler de oluyordu. Devleti düzgün bir anne olduğuna inandırmak için onları doktora götürüp ilaçlarını alırdı. Ama sonra dışarı çıkıp partilere gitmek ya da sabahın erken saatlerine kadar her ne yapıyorsa onu yapmak için çıkar ve onların günlük bakımının çoğunu bana bırakırdı.

Drew'un öldüğü gece kardeşlerime ben bakıyordum. Tüm detayları hatırlayamıyordum çünkü o akşamı fazla düşünmemeye çalışıyordum ama onun odasında düştüğünü duyduğumu hatırlıyordum. Sıklıkla kriz geçiriyordu ve çok büyük ihtimalle yine bir kriz geçirdiğini bildiğimden dolayı onu kontrol etmek için koşarak odasına gittim.

tg:@novaebook

Kapıyı açtığımda yerde yatıyordu, krizden dolayı tüm bedeni sarsılıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu elimden geldiği kadar hareketsiz bir şekilde tutmaya çalıştım ama on yaşına gelmişti ve ikisi de daha şimdiden benden daha iri oldukları için ona yardımcı olmak benim için giderek daha zor hâle geliyordu. Elimden geleni yapıp kriz geçene kadar onun başını tuttum.

Kriz tamamen geçene kadar kan olduğunu fark etmemiştim. Ellerimin ve kıyafetlerimin her yerinde kan vardı. Başının yanındaki derin yarayı gördüğümde paniklemeye başladım. Her yer kan içindeydi.

Krizden dolayı düştüğünde, başını kapının menteşesine çarpmıştı. Telefonumuz yoktu o yüzden 911'i aramak için komşuya gittiğimde onu odada yalnız bırakmak zorunda kalmıştım.

Eve döndüğümde artık nefes almıyordu. Ben onu bıraktıktan sonra tek bir nefes bile alıp alamadığımdan emin değildim. O sırada onun başına aldığı darbeden dolayı öldüğünü bilmiyordum ama artık onun daha ben 911'i aramadan ölmüş olduğunu fark ediyordum.

O geceden sonra değişmiştim. O andan önce, hayatıma dair hâlâ küçük bir umudum vardı. Hiç kimse böylesi berbat ebeveynle lanetlenmiş olup sonrasında da aynı derecede berbat bir ergenlik ve yetişkinlik geçiremezdi. O noktaya kadar, belki de herkesin hayatında eşit derecede iyilik ve kötülük olduğunu, tek farkın iyi ve kötü şansın hayatlarının farklı dönemlerine yayılmış olduğunu düşünüyordum. Benim hayatımdaki kötü şansın hayatımın erken döneminde yayıldığını ve işlerin benim için kolaylaşacağına dair bir umudum vardı.

Ama o gece düşünce şeklimi değiştirmişti.

Drew o odada düştüğü yerden başka herhangi bir yere düşebilirdi. Aslında doktor çok kötü bir yere düştüğünü

tg:@novaebook

söylemişti, eğer sadece altı santim sağa ya da sola düşmüş olsaydı bir şeyi olmayacaktı.

Altı santimetre. Drew'u hayattan ayıran tek şey buydu.

Şakağına aldığı darbe onu neredeyse anında öldürmüştü.

Aylar boyunca o altı santimetreyi takıntı hâline getirmiştim. Annemin onun ölümüne üzülüyor rolü yapmayı bırakmasının ardından uzun süre sonrasına kadar.

Bunu takıntı hâline getirmiştim çünkü altı santim sağa ya da sola düşmüş olsaydı, hayatta kalması bir "mucize" olarak görülecekti.

Ama Drew'un başına gelen şey, bir mucizenin tam tersiydi. Trajik bir kazaydı.

Benim mucizelere olan inancımı tamamen kaybetmeme neden olan trajik bir kaza. On üç yaşına geldiğimde, "mucize" olarak etiketlenen her şey beni fazlasıyla sinirlendiriyordu.

Sosyal medyada çok fazla yer almamamın temel nedenlerinden biri buydu. Facebook sayfamda gördüğüm "mucizeler" gözlerimin yerinden çıkmasına neden oluyordu. Facebook arkadaşlarının duaları sayesinde, çok fazla insan kanseri "yeniyordu." "*Tümör iyi huylu çıktı! Çok şükür! Tanrı bana karşı çok iyi davranıyor!*"

Pek çok sefer laptop ekranımdan uzanıp bu insanları omuzlarından yakalayıp "Hey!" diye bağırmak istedim. "Tahmin edin bakalım! *Özel değilsiniz!*"

Pek çok insan kanserden ölüyordu. *Onların* mucizesi neredeydi? Onların Facebook arkadaşları yeterince dua etmemiş miydi? Neden kemoterapileri işe yaramamıştı? Sosyal medyada yeterli derecede dua talebinde bulunmadıkları için mi? Onlar neden mucizelerini alamamışlardı? Tanrı onların hayatlarına, kayırdıklarından daha az mı değer veriyordu?

Hayır.

Kanser bazen iyileşiyordu... bazen iyileşmiyordu. Bazen insanlar başlarını vurup ölüyorlardı; çoğunlukla başlarını

tg:@novaebook

çarpıyor ve hayatta kalıyorlardı. Ve ne zaman bir insanın zoru başardığını duyarsanız... yaptıkları şey aslında buydu. *Sadece zoru başarmışlardır.*

Çünkü insanlar, "normal olmayan" bir şekilde hayatta kalan o özel kişinin hayatta kalması, zoru başarması için kaç tane talihsiz ölümün gerçekleşmesi gerektiği hakkında konuşmuyorlardı.

Belki Drew'un ölümü beni mucizelere karşı katılaştırmış olabilirdi ama bana göre ya hayatta kalırdınız ya da kalmazdınız. İlk nefesinizden ölüme kadar giden yolculuğunuzun mucizelerle, ne kadar dua ettiğinizle, tesadüflerle ya da ilahi müdahaleyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bazen bir insanın ilk nefesinden ölümüne kadar süren yolculuğu her zaman ana planın bir parçası olmuyordu. Bazen son nefesinizi ölümünüzden ayıran tek şey sadece altı santim oluyordu.

İşte bu nedenle, doktor, Luke'un durumu hakkında beni bilgilendirmek için bekleme salonuna girdiğinde ve, *"Eğer mermi girdiği yerin altı santim sağına ya da soluna etki etseydi, Luke o anda ölürdü. Şimdi tek yapabileceğimiz şey bir mucize için dua etmek,"* dediğinde oturmak zorunda kaldım.

Doktora mucizelere inanmadığımı söylemedim.

Luke ya hayatta kalacaktı... *ya da kalmayacaktı.*

"Gidip kendine kahve almalısın," dedi Ryan. "Bacaklarını açmalısın."

Luke sekiz saat önce ameliyattan çıkmıştı. Çok fazla kan kaybetmişti ve kan nakli yapılması gerekmişti, bir kez bile onun yanından ayrılmayı kabul etmemiştim.

Hayır anlamında başımı salladım. "O uyanana kadar buradan ayrılmıyorum."

tg:@novaebook

Ryan iç geçirdi ama konuşarak kararımı değiştirmemi sağlayamayacağını biliyordu. Kapıya doğru yürüdü. "O zaman ben sana bir kahve getireyim."

Onun odadan çıkmasını izledim. O sırada işiyle ilgili yapması gereken şeyler olduğunu biliyordum ama benim hastanede bulunduğum sürece o da hastaneden ayrılmamıştı. Dün gece olanlarla ilgili ifade vermesi gerekiyordu. İfade *alması.* Bir cinayet, bir tutuklama ve bir cinayete teşebbüsle ilgilenmesi gerekiyordu.

Önceki gece Asa'yı odadan çıkardıklarını görmemiştim çünkü Luke için o kadar endişeliydim ki ona ne olduğu umurumda bile değildi. Ama onu duyabiliyordum. Ben ellerimi Luke'un göğsüne bastırdığım, sağlık görevlilerinin gelmesini beklediğim süre boyunca Asa arkamda, "Bırak *ölsün* Sloan! O seni sevmiyor! Ben seni seviyorum! *Ben* seviyorum!" diye bağırıyordu.

Onu ya da söylediklerini duyduğumu göstermek için arkamı dönmedim. Onlar Asa'yı odadan çıkarırlarken Luke'a yardım etmeye devam ettim. En son söylediğini duyduğum şey, "O *benim* lanet olası *pastam*! Lanet hindistancevizli *pastamı* bana verin!" oldu.

Bundan sonra Asa'ya ne olacağını bilmiyordum. Bir tür yargılama olacağından emindim ama gerçekten tanıklık etmek istemiyordum. Tanıklık edersem, olması gerektiğinden daha kolay kurtulabileceğinden korkuyordum. Çünkü dürüst olmak zorundaydım. Onun davranışları hakkındaki tüm detayları, özellikle de son birkaç haftadaki şiddetli değişimleri anlatmak zorunda kalacaktım. Onu tanıyan herkes için şizofreni –babasında da olan aynı genetik hastalık– semptomları göstermeye başladığı oldukça açıktı. Ama eğer böyle olursa hapishane yerine yüksek güvenlikli bir akıl sağlığı merkezine gönderilme olasılığı da yüksek olacaktı.

tg:@novaebook

Ama her ne kadar onun yaşadıklarından dolayı yardım almasını istiyor olsam da yaptıklarının karşılığını ödemesini de istiyordum. Onun yaptığı her bir şeyin bedelini ödemesini, hem de sonsuza kadar ödemesini istiyordum. *Hapishanede.* Onun olmayı hayal bile edemeyeceği kötülük seviyesinin iki katı kötü olan adamlarla birlikte.

Bazıları buna sert diyebilirdi. Ben buna karma diyordum.

Sandalyenin kollarını kavradım ve kendi kendime, "Seni yeterince düşündüm, artık yeter Asa Jackson," dedim.

Ve gerçekten öyleydi. Daha şimdiden hayatımdan fazlasıyla almıştı ve artık geleceğe odaklanmak istiyordum. Stephen'a. *Luke'a.*

Etrafında tüpler, kablolar ve damar yolu enjeksiyonları vardı ama yine de yatağında doğru şekilde kıvrılırsam yerleşebilecek kadar yer bulabilirdim. Yatakta onun yanına yattım, kolumu ona attım, başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım.

Birkaç dakika sonra Ryan'ın sesi beni uykumdan uyandırdı.

"Kahve."

Gözlerimi açtım, yatağın yanındaki sandalyede oturmuş, kahveyi bana uzatıyordu. Muhtemelen Luke'un ameliyata girmesinden bu yana beşinci kahvemdi ama o kadar beklemem gerekirse bin kupa daha içebilirdim.

Ryan sandalyesinde arkasına yaslandı, kahvesinden bir yudum aldı ve sonra kupasını iki eliyle kavrayıp öne doğru eğildi.

"Sana hiç nasıl tanıştığımızı anlattı mı?" diye sordu Ryan.

Olumsuz anlamda başımı salladım.

Ryan'ın dudaklarının geçmişe duyduğu özlemi gösteren bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. "Eskiden beraber bir göreve atanmıştık. Oraya gittiğimiz ikinci gece kimliğini

tg:@novaebook

ortaya çıkardı," dedi Ryan başını iki yana sallayarak. "Ona çok kızmıştım ama bunu neden yaptığını biliyordum. Detaylara giremem ama eğer o sırada kimliğini ortaya çıkarmamış olsaydı, bir çocuk hayatını kaybedecekti. Eğer bu olsaydı, Luke bu vicdan azabıyla yaşayamazdı. O anda onun bu iş için olabilecek en kötü kalbe sahip olduğunu anladım. Ama ona ne kadar kızarsam kızayım, yaptığı şey için ona son derece saygı duydum. Tanımadığı bir çocuğun hayatına kendi kariyerinden daha fazla değer vermişti. Ve bu bir kusur değil Sloan. Bu bir karakter özelliği. Buna merhamet dediklerinden eminim," dedi göz kırparak.

Ryan'ın hikâyesi uzun süre sonra ilk defa gülümsememe neden oldu. "Bu onun en seksi tarafı," diye fısıldadım. "Merhameti."

Omuz silkti. "Bilmiyorum... harika bir kıçı var."

Kahkaha attım. Aslında bilmiyordum –görme fırsatı bulduğum tek seferde oturuyordu.

Kahvemi komodinin üzerine koydum, sonra eğilip Luke'un dudaklarına bir öpücük kondurdum. Çok fazla şansım olmayabileceği ihtimaline karşı, onu bulduğum her fırsatta öpüyordum.

Dudaklarımı onunkilerden çekip başımı yastığına koyarken, boğazından hafif bir ses geldiğini duydum. Ben başımı kaldırdığım anda Ryan da sandalyesinden fırladı.

"Az önce ses mi çıkardı?" diye sordu Ryan hayretle.

"Sanırım," diye fısıldadım.

Ryan kolunu Luke'a doğru salladı. "Onu bir daha öp! Bence onu bu uyandırdı!"

Öptüm. Onu yeniden dudaklarından hafifçe öptüm ve bu sefer bir ses çıkardığına kuşku yoktu. Kesinlikle uyanıyordu.

Gözkapakları birkaç kez titreyerek açılıp kapanırken ikimiz de ona bakıyorduk. "Luke? Beni duyabiliyor musun?" diye sordu Ryan.

tg:@novaebook

Luke sonunda zorlukla gözlerini açtı ama doğruca Ryan'a bakmadı. Yanında kıvrılmış yatan beni görene kadar bakışlarını acıyla odada gezdirdi. Bir an bana baktı ve sonra zayıf bir sesle, "Kurbağalar sıcakmış gibi ellerinden düşürdüklerinde çiçek dürbünü emniyet kemerleri cüce cinler görür," diye fısıldadı.

Gözlerim o anda yaşlarla doldu ve kendimi ağlamamak için zorladım.

"Ah, Tanrım," dedi Ryan. "Saçmalıyor. Bu iyi bir şey değil. Gidip doktoru çağıracağım." Ona Luke'un son derece iyi olduğunu söyleme fırsatı bulamadan odadan çıktı.

Elimi Luke'un yüzüne götürdüm ve dudaklarına dokundum. "Kederli bagetler sümüklü böcekler solana kadar mısır gevreği yiyerek çocuk bahçesinde takıldılar." Sesim duyduğum rahatlamayla –mutlulukla– tüm minnettarlığımla çatlak çıkıyordu.

Dudaklarımı onunkilerle birleştirdim ve bunun onun için iyi olmadığını ve muhtemelen çok ağrısı olduğunu bilmeme rağmen ona sarıldım ve yüzünde ve boynunda bulabildiğim her yeri öptüm. Yaralı bölgelerine dokunmamaya özen göstererek kollarımı ona doladım. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken sessizce onun yanında yattım.

"Sloan," dedi, sesi pürüzlü çıkıyordu. "Ben her şeyi mahvettikten sonra neler olduğunu hatırlamıyorum. Sonunda beni kurtardın mı?"

Güldüm ve bir dirseğimin üzerinde doğruldum. "Pek sayılmaz," dedim sessizce. "Asa'yı elinden vurarak silahını düşürttün ve ben de senin yanına koşarak sağlık görevlileri gelene kadar yarana baskı uyguladım. Yani birbirimizi kurtardık diyebiliriz."

Zorla gülümsemeye çalıştı. "Sana işimde çok iyi olmadığımı söylemiştim," dedi.

tg:@novaebook

İçten bir şekilde ona katıldığımı gösterir gibi gülümsedim. "Ayrılman için çok geç değil, biliyorsun. Okula geri dönüp İspanyolca öğretmeni olabilirsin."

Kahkaha atınca yüzünü buruşturdu. "Bu kötü bir fikir değil Sloan."

Beni öpmek için öne doğru eğilmeye çabaladı ama bu onu çok zorladı. Sadece altı santimetre ötemdeydi.

Nefes ve hayat arasındaki sadece altı santimetre.

Aramızdaki o altı santimetreyi kapatıp onu öptüğümde, bir bölümü sonlandırdığımı biliyordum. İki yıldan fazla bir süredir sona ermesini beklediğim gerçekten karanlık bir bölümü.

Ve bu öpücük tamamen yeni bir kitabın başlangıcıydı. Belki de mucizelerin ulaşılmaz olmadığı bir kitap.

@novaebook

tg:@novaebook

KIRK DÖRT

ASA

Doğrulup oturdum ve gözlerimi açtım. Zaten uyumuyordum. Kimse bu berbat yerde uyuyamazdı. Ellerimi yumruk yaptım, neden bunun farkına şimdi vardığımı merak ediyordum. *Daha sert* dememişti. *Carter* demişti! "Lanet olası fahişe!"

@novaebook

tg:@novaebook

KIRK BEŞ

SLOAN

Hastanede odasının kapısını hafifçe çaldım ama kimse cevap vermedi. Kapıyı açıp içeri göz attığımda Luke'un uyuduğunu gördüm. TV'nin sesi kısıktı ama duyulabiliyordu. Kanepeye doğru baktım, Ryan yan dönmüş yatıyordu, gözlerinin üzerine bir kep indirmişti. O da uyuyordu.

Kapanırken kapıyı tuttum, ikisini de uyandırmak istemiyordum ama Ryan beni duydu ve kanepede doğrulup oturdu. Kollarını başının üzerine kaldırıp gerindi, esnedi ve sonra ayağa kalktı.

"Selam," dedi. "Bir süre burada olacak mısın?"

Başımla onayladım. "Muhtemelen bu gece burada kalırım," diye fısıldadım. "Sen git biraz dinlen."

Yeniden Luke'a baktı ve "Daha önce doktor geldi," dedi. "Yarın eve gidebileceğini söyledi ama bir süre birinin yanında kalması gerekiyormuş. Kesinlikle yatak istirahati gerekiyormuş. Ben kalmayı önerirdim ama eminim senin kalmanı tercih eder."

"Bana son derece uyar," dedi Luke yatağından. Ona doğru baktım, tembel bir şekilde bana gülümsüyordu.

Ryan kahkaha attı ve "Sabah Young ile toplantımın ardından uğrarım," dedi.

tg:@novaebook

Luke başıyla onayladı ve bana işaret etti. "Gel buraya."

Ryan odadan çıkarken ben de onun yanına gittim. Onu ziyaret ettiğim her sefer olduğu gibi yana kaydı ve yanına yatmam için bana yer açtı.

Bacağımı bacağının üzerine attım, kolumu göğsünün üzerine koydum ve başımı omzuna yasladım.

"Kardeşin nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedim. "Gerçekten iyi. Hazır olduğun zaman yakında benimle birlikte gelmek zorunda kalacaksın. Sanki sen de gelecekmişsin gibi kapıya bakıp durdu, yani benimle gelmediğin için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum."

Luke'un göğsünden hafifçe güldüğünü hissettim. "Bugün gizlice kaçıp seninle gelmeye çalıştım ama biri fazla korumacı davrandı."

Başımı iki yana salladım. "Göğsünden vuruldun Luke. Neredeyse ölüyordun. Herhangi bir risk almıyorum." Başımı omzundan kaldırdım. "Risk almaktan bahsetmişken, yarın taburcu olman konusunda doktor tam olarak ne söyledi? Yatak istirahati? Yorucu hareketlerin yasak olduğunu?"

Elini saçlarımın arasından geçirdi ve "Ya sana bolca yatak istirahati ve yorucu hareket deseydim?" dedi.

"Sana yalancı derdim."

Yüzünü buruşturdu. "Dörtle altı hafta arası," dedi. "Doktor kalbimin yorulmaması gerektiğini söyledi. Bana sen bakarken bunun ne kadar zor olacağını biliyor musun?"

Parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirdim, hastane kıyafetinin altındaki bandajları hissedebiliyordum. "Sonsuza kadar zamanımız varken dörtle altı hafta arası bir süre hiçbir şey sayılmaz."

Hafifçe güldü. "Senin için söylemesi kolay. Erkekler her yedi saniyede bir seks düşünür."

"O bir uydurma," dedim ona. "Biyoloji dersinde aslında günde sadece otuz dört kere olduğunu öğrenmiştim."

tg:@novaebook

Luke birkaç saniye boyunca sessizce bana baktı ve sonra, "Bu yine de önümüzdeki dört hafta boyunca neredeyse bin kere kendimi tutmam gerektiği anlamına geliyor."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "O zaman senin için işleri kolaylaştırmaya çalışacağım. Önümüzdeki ay duş almayacağım, saçlarımı taramayacağım ve makyaj yapmayacağım."

"Bunun bir faydası olmaz," dedi. "Hatta durumu daha da kötüleştirebilir."

Başımı eğdim ve dudaklarımı boynuna bastırdım. "Eğer senin için çok zor olursa benim yerime sana bakacak erkek bir hemşire tutabiliriz," diye dalga geçtim.

Luke kollarıyla bana daha sıkı sarıldı ve esnedi. "Senden başka kimse bana bakmayacak," diye fısıldadı.

Sesinden ağrı kesicilerin etkisini göstermeye başladığını anladım, bu yüzden de cevap vermedim. Onun uyuduğundan emin olana kadar bir süre öylece yattık. Ama sonra, "Sloan? Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

Bu soruyu sormasını bekliyordum. Artık iki haftadır hastanede yatıyordu ve nerede yaşadığımla ilgili konuyu her açtığında, ona daha sonra konuşacağımızı söylemiştim.

İçimden bir ses bu sefer konuyu değiştirmeme izin vermeyeceğini söylüyordu.

"Bir otelde."

Aniden bedeni gerildi, çenemi tutup başımı kendisine doğru kaldırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Omuz silktim. "Sorun değil Luke. Yakında bir daire bulurum."

"Hangi otel?"

"Stratton'daki otel."

Dişlerini sıktı. "Bugün oradan ayrılıyorsun. Orada tek başına kalmamalısın, orası güvenli bir mahalle değil." Kendisini

tg:@novaebook

oturur pozisyona getirmek için yatağın başını birkaç santim yükseltti. "Bana neden bunu söylemedin?"

Elimi ona doğru salladım. "Neredeyse ölüyordun Luke. Şu an ihtiyacın olan son şey, benim durumumla ilgili halihazırda endişelendiğinden daha fazla endişelenmek."

Başını yastığa bırakıp elleriyle yüzünü ovaladı. Gözlerimin içine baktı. "Benimle kalacaksın. Zaten yardıma ihtiyacım var. Otele para ödemenin hiçbir anlamı yok."

"Senin yanına taşınmayacağım. Gelip ne kadar süre istersen sana bakacağım ama birbirimizi çok az tanıyoruz. Bu çok fazla ve çok erken."

Başını eğdi ve sert bir şekilde bana baktı. "Benimle kalıyorsun Sloan. Senden devamlı olarak benimle kalmanı istemiyorum. Ama ben iyileşene ve sen kendine bir daire bulana kadar o otele geri dönmüyorsun."

Gerçekten korkutucu bir oteldi ama ancak bunu karşılayabiliyordum. Asa tutuklandıktan sonra, sakladığım paramı, birkaç kıyafetimi almış ve bir daha o eve adım atmamıştım.

Başımla onayladım. "En fazla iki hafta. Sonra kendi yerim olacak."

İç geçirdi, bu konuyu tartışmadığım için rahatlamıştı. Ama dürüst olmam gerekirse iki hafta içinde nasıl kendi yerime çıkabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir iş ve bir araba bulmak zorundaydım. Bugün Stephen'ı ziyaret etmek için Luke'un arabasını almak zorunda kalmıştım ve derse gitmek için de onun arabasını alıyordum ama bunu yapmaya devam edemezdim.

Luke'un elini saçlarımın arasından geçirip enseme koyduğunu hissettim. Bakışlarımız buluştuğunda, gözlerinde birkaç saniye önce orada olmayan bir yumuşaklık vardı. "Bu konuyu fazla düşünmeyi bırak," dedi sessizce. "Artık bu konuda yalnız değilsin. Tamam mı?"

tg:@novaebook

İç geçirdim. "Tamam," diye fısıldadım.

Hayatımda ilk defa tüm yük benim omuzlarımda değilmiş gibi hissediyordum. Doğduğumdan beri hayatıma stresten çok rahatlama getiren biriyle karşılaşmamıştım. Luke'la tanışana dek.

Aşk, fazladan bir yük gibi hissettirmemeliydi. Kendinizi bir tüy kadar hafif hissetmenize neden olmalıydı.

Asa hayatımdaki her şeyi bir yük hâline getirmişti.

Luke ise havada süzülüyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Sanırım doğru sevilmekle yanlış sevilmek arasındaki fark buydu. Ya kendinizi bir çapaya bağlanmış gibi... ya da uçuyor gibi hissediyordunuz.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum ona.

Luke'un evine ilk defa gidiyordum ve çok normal olduğunu görmek beni çok şaşırtmıştı. Asa ile birlikte yaşadığım yerden yaklaşık bir saat uzaklıkta bir mahalledeki ev. Kardeşimin kaldığı tesise bile daha yakındı.

Luke evin kendisinin olmadığını, kiraladığını söylemişti. Görevlerinin ne olacağını hiçbir zaman bilmiyordu, bu yüzden de henüz ev kredisine girmeye hazır değildi.

"Ben iyiyim," dedi Luke. "Endişelenmeyi bırak. Bir şeye ihtiyacım olursa sana söylerim tamam mı?"

Başımla onayladım. Odasına göz gezdirdim, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hastaneden yeni taburcu olduğu için muhtemelen biraz uyumak istiyordu. Sadece burasının kendi evim olmaması garip hissetmeme neden oluyordu.

"Yanıma yatmak mı yoksa bir film mi izlemek istersin?" diye sordu battaniyeyi kaldırarak.

"Kulağa harika geliyor."

tg:@novaebook

Yatağa girdim ve aynı hastanede her gün yaptığım gibi ona sokuldum. Televizyonu açtı ve kanallar arasında gezinmeye başladı. Bir dakika kadar sonra, "Teşekkür ederim Sloan," dedi.

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. "Ne için?"

Bakışlarını yavaşça yüzümde gezdirdi. "Her şey için," diye fısıldadı. "Bana baktığın için. Başından geçen onca şeyden sonra bu kadar güçlü olduğun için."

Doktorun yorucu eylemlerden uzak durmasını söylediğini biliyordum ama doktorun Luke'un bu kadar çekicí şeyler söyleyebildiğini bildiğinden şüpheliydim. Dudaklarımı onunkilere bastırdım çünkü birinin bana teşekkür etmesi inanılmaz derecede güzel hissettirmişti. Ve değerli. Lanet olsun, birinin bana iyi davranması benim için o kadar yeni bir şeydi ki ağzını her açtığında erimeme neden oluyordu.

Elini başımın arkasına koydu ve beni daha şiddetle öptü.

Bu iyi değildi. Luke haklıydı. Dört haftayı böyle geçirecektik ve bizden kendimize hâkim olmamızı mı bekliyorlardı? Aman Tanrım. Mahvolmuştuk.

Sonra kapının sertçe çalınmasıyla ayrıldık.

"Ben bakarım," dedi yorganları açarak. Yorganı yeniden üstüne örttüm.

"Hayır bakmayacaksın. Sen dinleneceksin. Kapıya ben bakacağım."

Yataktan kalkarken elimi yakaladı. "Önce delikten bak," dedi. "Eğer Ryan'sa kapıyı açmanın güvenli olduğunu göstermek için boynunu kaşıyacak. Eğer boynunu kaşımazsa o kapıyı açma."

Duraksadım, bu sessiz kodlara neden ihtiyaç duyduklarını merak ediyordum. Ama sormadım. Bu gizli görev olayına alışmam gerekecekti. Luke'un meslek değiştireceğini söylerken ciddi olduğunu umuyordum.

tg:@novaebook

Kapıya gidip delikten baktığımda, Ryan kesinlikle boynunu kaşıyordu. Ama onunla birlikte biri daha vardı. Bir kız.

"Yanında bir kız var!" diye fısıldadım Luke'un yatak odasına doğru elimden geldiğince yüksek bir sesle.

"Uzun sarı saçlı mı?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Sorun değil, gelen Tillie."

Tillie. Harika.

Oturma odasına geri döndüm, alarmın şifresini girdim ve sonra kapıyı açtım.

"Selam," dedi Ryan içeri girerken, Tillie de onu takip ediyordu. Bana gülümsedi ama daha şimdiden gözümü korkutmuştu. Benden birkaç santim uzundu, üzerinde şık siyah bir pantolon ve içine soktuğu beyaz yakalı bir gömlek vardı. Gömleğinin üst iki düğmesi açıktı ve parlak, gümüş örülü bir kolyeyi göz önüne seriyordu. Daha önce hiç sadeliğin bu kadar güzel göründüğünü görmemiştim.

"Tillie, bu Sloan. Sloan, Tillie."

Elimi sıkmak için elini uzattı ve elimi o kadar sert bir şekilde sıktı ki neredeyse canım yanacaktı. Onun Luke'la oynaştığı gerçeğini düşünmeden edemiyordum. Sadece iş için bile olsa ikisi arasındaki bu gerçeği bilmek midemde garip bir şeyler hissetmeme neden oluyordu. Ama beni çok fazla rahatsız etmesine izin vermedim. Anlıyordum.

Tillie, âdeta zihnimi okuyabilirmiş gibi, "Evinde Luke'la oynaştığımız için üzgünüm," dedi. "Öyle olması gerekiyordu ama bir daha asla olmayacak. İnan bana. En az bunu göstermelik olarak öpmek zorunda kaldığım zamanki kadar kötüydü," dedi eliyle Ryan'ı göstererek.

Ryan gözlerini devirdi. "Tillie, Tillie, Tillie," dedi. "Bu bir sene önceydi ve hâlâ dilimi ağzına soktuğum zamanı unutamamışsın."

tg:@novaebook

Tillie başıyla onayladı. "Kâbusları atlatmak zordur."

Kahkaha attım. Ondan hemen hoşlanmıştım. Kapıyı kapattım ve yatak odasını işaret ettim. "Odasında," dedim ikisine de.

Ryan önce odaya sonra bana baktı. Yüz ifadesinde beni endişelendiren bir şey vardı ama zorla gülümseyerek bunu saklamaya çalışıyordu. "Luke'la yalnız konuşsak senin için sorun olur mu?"

Bir elimle karnımı kavrayıp diğerini onun üstüne attım. Bir ona bir Tillie'ye bakıyordum. "Bunun Asa'yla bir ilgisi var mı?"

Tillie'nin hızlıca Ryan'a baktığını gördüm, bakışları Luke'la konuşmak istedikleri konunun kesinlikle Asa'yla ilgili olduğunu gösteriyordu.

"Bilmek istiyorum," dedim onlara. "Eğer ona söyleyeceklerinizi duymama izin vermezseniz, gizlice dinlerim."

Ryan gülmedi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi.

İkisi de Luke'un yatak odasına gitmek için döndüler, sakinleşmek için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Bu endişe vericiydi.

tg:@novaebook

KIRK ALTI

LUKE

Ryan ve Tillie'nin odaya girdiğini görebiliyordum ama gözlerim Sloan'un üzerindeydi. Gözleri kapalı bir şekilde oturma odasında duruyordu, hastalanacak gibi duruyordu.

"Ona ne söylediniz?" diye sordum Ryan'a.

Tam ben bu soruyu sorduğumda, Sloan derin bir nefes verdi, gözlerini açtı, dik durdu ve yatak odama doğru yürümeye başladı.

Ryan başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sana söylemek üzere olduğum şeyleri duymak için ısrar etti."

Sloan artık yatak odasındaydı, kapıya yaslanmış, Ryan ve Tillie'nin kanepeye doğru gitmelerini izliyordu. En son istediğim şey Sloan'un bu işe dahil olmasıydı. Eğer bana kalsaydı, bir daha asla Asa'nın ismini duymak zorunda kalmazdı. Ama önümüzde uzun bir yol ve pek çok mahkeme celsesi olduğunu biliyordum. Muhtemelen kürsüde verilecek olan ifadeler. Dolayısıyla Asa suçlu bulunup hapse gönderilene kadar, onu tüm bunlardan koruyamayacağımı biliyordum. Bunun yerine elimle yatağa vurup onu yanıma gelmesi için cesaretlendirdim.

Gelip oturdu. Yanıma oturup ikimiz de yatak başlığına yaslandığımızda Ryan'a baktım. "Bana söylemek istediğin şey ne?"

tg:@novaebook

Başını iki yana salladı, öne eğildi ve ellerini önünde birleştirdi. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedi gözlerime bakarak. "Bugün Young'la görüştüm."

"Ve?"

"İyi gitmedi," dedi Ryan. "Bunu nasıl güzel bir şekilde anlatacağımı bilmiyorum, o yüzden ikinizin de anlayacağı şekilde anlatmaya çalışacağım."

Sloan elleriyle ellerimi kavradı ve şimdiden titremeye başladığını hissedebiliyordum. Ona güven vermek için elini sıktım. Ryan'ın olayları fazla büyütme eğilimi vardı; keşke bunu Sloan da biliyor olsa ve bu kadar endişelenmese diye düşünüyordum.

"Asa yatak odasındaki adamı meşru müdafaadan dolayı vurduğunu iddia ediyor."

Sloan dudak büktü. "Meşru müdafaa değildi!" dedi. "Ben de oradaydım!"

Ryan hafifçe başıyla onayladı. "*Kendini* savunmak için değil," dedi. "*Seni* savunduğunu iddia ediyor. Senin yardım istemek için bağırdığını duyduğunu ve odaya girdiğinde adamın elindeki silahla sana saldırıyor olduğunu söylüyor. Seni öldürmeden önce onu durdurmaktan başka seçeneği olmadığını iddia ediyor."

Sloan başını iki yana sallıyordu. "Öyle değildi..." Bana baktı. "Luke, onu öldürmek zorunda değildi."

Asa'nın böyle bir şey yapacağını biliyordum. Kolumu Sloan'a doladım ve dikkatimi yeniden Ryan'a verdim. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum. "Mahkeme önüne çıktığımızda, Sloan'un tanıklığı buna karşı çıkamaz mı?"

Ryan hızla nefes verdi. "Biz de bunu umuyoruz," dedi. "Eğer mahkemeye çıkarsa."

"*Eğer* mi?" dedi Sloan düşüncelerimi dile getirerek.

Bu sefer Tillie konuştu. "Olay şu ki..." dedi. "Bu, tam bir meşru müdafaa vakası. Adamın elinde ruhsatsız bir silah

tg:@novaebook

vardı. Sloan yardım için bağırıyordu. Adam ona saldırıyordu. Sloan'un tanıklığına rağmen Asa'nın savunması geçerli. Ve ateşlediği silah kendi adına kayıtlı ruhsatlı bir silah. Kurbanın aksine. Ayrıca Asa evine giren insanları tanımadığını iddia ediyor. Ve polisler henüz kaçan adamların izini bulamadı. Sadece kurban var ve onun da Asa'yla hiçbir bağlantısı bulunamadı."

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. Ryan ve Tillie'nin bize söylediklerinin farkına vardıkça Sloan'un nefeslerinin hızlandığını duyabiliyordum.

"Peki ya üçümüz?" diye sordum Ryan'a. "Bizim sözümüze karşı onun sözü. Tüm bunları biz planladık. Bunu yüksek sesle itiraf etti."

Ryan başıyla onayladı. "Sana itiraf etti Luke," dedi. "Ben hiçbir zaman böyle bir şey söylediğini duymadım, dolayısıyla ona karşı tanıklık edemem. Siz ikinizle aynı odada değildim. Ve..." Ryan duraksadı.

Tillie öne doğru eğildi ve "İkinizin ona *tuzak* kurduğunu iddia ediyor," dedi.

Doğrulup oturdum. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Hangi jüri bu saçmalığa inanır?"

Bu saçmalıktı. Burada oturmuş anlamsız şeyler söylüyor ve Sloan'u üzüyorlardı. Ryan'ın bunları onun önünde konuşmasına izin vermemeliydim.

"Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum," dedi Ryan. "Hepimiz onun ne kadar suçlu olduğunu biliyoruz. Ama bir jüri için... Asa'nın nişanlısının bilerek Asa'yı yakalamaya çalışan gizli polisle yatması nasıl görünecek? Asa'nın nişanlısı ve gizli görevdeki polisin sözü onun sözünün karşısında jüriye nasıl görünecek?"

Sloan elini elimden çekti ve yüzünü kapattı. Göğsüm tüm bu duyduklarımın üzerine ağrımaya başlamıştı.

tg:@novaebook

"Onun peşinde olduğumu biliyordun Ryan. Eğer bunun dosyayı riske atacağını bilseydim..." Bunu yapmazdım demek üzereydim ama ağzımı kapattım. Çünkü bunu yine de *yapardım*. Bunu *yapmıştım*. Sonuçları ne olursa olsun Sloan'un peşinden koşmuştum ve şimdi bu hepimizi büyük bir çıkmaza sokmuştum.

"Hâkime bağlı olarak," dedi Tillie, "daha mahkemeye çıkmadan bile davayı reddedebilir. Sanığın hikâyesini teyit eden bir tanığın olması durumunda, meşru müdafaa davalarının çoğu cinayet olarak değerlendirilmez."

"Ama onun hikâyesini teyit edecek biri yok," dedim.

Hem Ryan hem Tillie, Sloan'a baktılar. Ryan başıyla onu işaret etti. "Sloan'un hikâyesi muhtemelen onunkini teyit edecektir."

"Nasıl?" dedi Sloan şaşkın bir şekilde.

Ryan ayağa kalktı, yatağın etrafında yürüdü ve Sloan'a en yakın duvara yaslandı.

"Kurban sana saldırıyor muydu?" diye sordu.

Sloan başıyla onayladı.

"Elinde bir silah var mıydı?"

Sloan yine başıyla onayladı.

"Bir devlet görevlisi gibi davranıyor muydu?"

Yine başıyla onayladı.

"Yardım için bağırdın mı?"

Sloan bu sefer başıyla onaylamadı. Yanağından bir damla yaş süzüldü. "İki kere," diye fısıldadı.

"Ve Asa odaya girdiğinde nasıl hissettin?" diye sordu Ryan. "Jüri bu soruları sana yeminliyken soracak."

Göğsünden bir hıçkırık koptu. "Rahatlamış," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. "Çok korkmuş. Ve rahatlamış."

Ryan başıyla onayladı. "Bu onun iddialarını desteklemek için yeterli Sloan. Seni sana saldıran kişiden kurtardı. Onun

tg:@novaebook

ne kadar kötü bir insan olduğunu bilsek de bu jürinin gözüne cinayet olarak görünmeyecektir. Duruşmada onun tüm karakteri göz önünde olmayacak. Sadece o tek eylemi olacak."

"Ama..." Sloan gözündeki yaşı sildi. "Onu vurmak zorunda değildi. Öldürmeden de onu durdurabilirdi."

Ryan ona katıldığını gösterir gibi başını salladı. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Ama jüri Asa'yı bizim kadar tanımıyor. Seni kürsüye çıkarıp paramparça edecekler Sloan. Asa'yı kurban gibi gösterecekler çünkü sen onun nişanlısısın. Yine de bilerek ona karşı bir davada çalışan gizli görevdeki bir polisle bir ilişki kurdun. Bu Asa'nın iddiasına karşı sempati yaratacak ve senin Asa'ya karşı tanıklığın jürinin gözündeki tüm güvenirliğini yok edecektir."

Sloan yeniden gözyaşlarını silerek ayağa kalktı. "Peki ya *sizin* Asa'ya karşı olan davanız ne olacak? Bu benim iddialarımı desteklemez mi? Bunun cinayete teşebbüse bir etkisi olmayacak mı?"

Ryan bana baktı. Nefesini verdi ve sonra kanepeye doğru yürüdü. "Burada olmamızın bir başka nedeni de bu," dedi. "Young soruşturmamızda herhangi şikâyette bulunmamızı istemiyor. Soruşturmamız devam ettiği için raporlarımızın hiçbiri tamamlanmış hâlde değil. Young şikâyetçi olursak ve dosya mahkeme önüne çıkarsa departman basının gözü önünde paramparça edilecek. Polislerimizden birinin baş şüphelimizin nişanlısıyla bir ilişki yaşaması iyi görünmeyecek. Bizim sahte ajanlara karşı kimliğimizi ortaya çıkardığımız gerçeği. Asa'nın suçlandığı herhangi bir şeyden suçlu bulunma olasılığının departmanımızın itibarını mahvetme olasılığından az olmasından korkuyorlar. Young dosyanın kapanmasını ve şikâyetçi olunmamasını istiyor. Bu riske girmeye değmeyeceğini söylüyor."

tg:@novaebook

"Ah, Tanrım," dedi Sloan yatağa otururken. Dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerine dayadı. "Hepsi benim suçum," diye fısıldadı.

Uzandım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Sloan bu senin suçun değil. Benim suçum. Görevde olan bendim." Ryan'a baktım. "Peki ya beni öldürmeye çalıştığı gerçeği? Beni göğsümden vurdu ve bu meşru müdafaa değildi. En azından bundan dolayı onun hakkında dava açılacak, değil mi?"

Yutkunurken Ryan'ın boğazının hareket ettiğini gördüm.

"Dalga geçiyor olmalısın," diye fısıldadım başımı yatak başlığına yaslarken.

"O dosyada da meşru müdafaa iddia ediyor," dedi Ryan. "İkiniz de birbirinizi vurdunuz. Sloan odadaki tek tanıktı. Ben sadece kapının dışından duyduklarım için tanıklık yapabilirim."

"Beni neredeyse öldürüyordu Ryan!"

Ryan ve Tillie birbirlerine baktılar. Tillie boğazını temizledi ve sonra, "Sorun şu ki Luke...," dedi. "Tüm o gün olan curcunada eğer bölge savcısı onu herhangi bir şeyle suçlarsa o zaman sen de suçlanacaksın. Ve ikiniz de mahkemeye çıkacaksınız."

"Ben mi suçlanacağım? Lanet olası neyle suçlanacağım?"

"Hâkime göre değişir. Suça teşebbüs... cinayete teşebbüs. Ve departman dosyayı mahkemeye sunmayacağı için... sen ve Asa yatak odasında bir anlaşmazlığa düşmüşsünüz gibi görünecek. Kötü sonuçlanmış bir aşk üçgeninin sonucu gibi."

Artık Sloan'un ağladığını duyabiliyordum.

Başka soru bile soramıyordum; zihnim her yönde çalışıyordu. "Yani bana bu hastalıklı pisliğin yaptığı her şeyden yakasını kurtarma şansı olduğunu mu söylüyorsunuz... ve benim suçlanma şansım olduğunu?"

tg:@novaebook

Ryan yavaşça başıyla onayladı. "Eğer... bir itiraf pazarlığına gitmezsek. Avukatları bunu talep ediyorlar. Jon, Kevin ve soruşturmadaki birkaç kişi daha hakkındaki bilgiler karşısında suçlamaları düşürmemizi istiyorlar. Dediğim gibi Luke, her şey hâkime bağlı. Ve tabii ki bölge savcısına. Bu iyi bir şey çünkü bölge savcısı seni seviyor. Söz konusu sana karşı suçlamada bulunmak olduğunda, bunu yapacağını düşünmüyorum ama eğer biz Asa'ya karşı suçlamada bulunursak, onun avukatları da bastıracaktır. Dolayısıyla bunu dolaylı ve iyice düşünmelisin."

O sırada duyduklarıma inanamıyordum.

"Peki ya yaptığı diğer her şey?" diye sordu Sloan. "Beni zorladığı onca zaman? Bunun için ondan şikâyetçi olamaz mıyım?"

Tillie başıyla onayladı. "Sana tecavüz etti mi?"

Sloan önce bana sonra da Tillie'ye baktı. Omuz silkti. "Bunu bilmiyorum bile," dedi sessizce. "Birkaç sefer ben... canımı acıtacağından o kadar korktum ki... ona izin verdim."

Tillie ayağa kalktı, yatağın yanına geldi ve Sloan'un yanına oturdu. "Ona hiç hayır dedin mi? Hiç ondan durmasını istediğin ve onun reddettiği oldu mu?"

Sloan düşünceli bir şekilde duraksadı ve sonra başını iki yana salladı. "Hayır diyemeyecek kadar çok korkuyordum."

Tillie anlayışla başını eğdi ve Sloan'un elini sıktı. "Mahkemede tanıklık yapman gerekecek," dedi. "Onunla sevişmek istemediğinin farkında olmadığını iddia edeceğinden eminim. Asa'nın işlediği suçların herhangi birini kabul etmeyeceğinden eminim ama eğer bu yoldan gitmek istiyorsan, seni destekleyeceğiz."

"Buna minnettarım ama... kanıt olmadan bunun bir zaman kaybı olacağını hepimiz biliyoruz." Sloan başını ellerinin arasına aldı. Sonra bana doğru eğildi ve kendini göğsümün

tg:@novaebook

üzerine bıraktı. Kollarımı ona doladım ve dudaklarımı başına bastırdım, ne kadar yenik olduğunu hissedebiliyordum.

"Üzgünüm," dedi Tillie. "Ona karşı sağlam bir davamız olabilmesi için farklı yapılabilecek birkaç şey vardı. Asa'ya karşı istediğimiz gibi hareket etmemizi engelleyen birkaç şey."

"Benim mahvettiğim birkaç şey demek istiyorsun," dedim arada.

Ryan ayağa kalktı. "Kendine bu kadar sert davranma Luke. Ben de o hataların birkaçını destekledim. Bazen davalar sıradan olur. Bazen bir soruşturmayı sonlandırmadan önce ihtiyacımız olan her şey elimizde olur. Maalesef ki bu dava onlardan biri değildi. Bu dava baştan sona karmaşıktı ve bu noktada yapabileceğimiz bir şey yok."

"Peki ya evin aranması?"

"Jon ve Kevin evi temizledikten sonra evde dava açabileceğimiz hiçbir şey bulamadılar. Buldukları tek şey kaynağı belirlenemeyen nakit para ve zulalanmış reçeteli ilaçlar. Bu onun peşinden gitmemiz için yeterli değil –Asa ve avukatlarının bize geri saldırma şekilleri düşünüldüğünde yeterli olmayacaktır. Bazen savaşmaya değmez."

Sloan'un yanımda gerildiğini hissettim. Doğruldu ve Ryan'a baktı. "Savaşmaya değmez mi?" dedi. "Birini öldürdü! Ve lanet altı santimetre fark olmasaydı Luke'u da öldürmüş olacaktı! Şimdi öylece ceza almadan serbest kalacağını mı söylüyorsunuz? Beni bulabilecek mi? Luke'u. Çünkü pes etmeyecek Ryan! Luke ölene kadar pek etmeyecek ve bunu *biliyorsun*!"

"Sloan," dedim onu yeniden kendime çekerek. "Dur. Henüz herhangi bir şeyden mahkûm edilip edilmeyeceğini bilmiyoruz."

Göğsümün üzerinde ağlıyordu, Ryan ise onu izliyordu, hissettiği pişmanlık ve anlayış yüz ifadesinden açıkça belli

tg:@novaebook

oluyordu. "Üzgünüm Sloan," dedi. "Gerçekten üzgünüm." Bana baktı, gözleriyle aynı şeyleri bana da söylüyordu. Anladığımı göstermek için başımı salladım. Bu, Ryan'ın suçu değildi. Bu, benden başka kimsenin suçu değildi.

Ryan ve Tillie kapıya doğru yürüdüler. Sloan'u kendime doğru çektim ve ona sarıldım, korkularını gidermeye çalışıyordum. Ama tüm bedeni titremelerle sarsılıyordu. O âna kadar Asa'dan ne kadar korktuğunu anlamamıştım.

"Her şey yoluna girecek Sloan. Bu sefer yalnız değilsin. Ben buradayım ve sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

Bitkinlikten kollarımda uyuyakalana kadar ona sarıldım.

@novaebook

tg:@novaebook

KIRK YEDİ

ASA

"Sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu avukatım. Adı Paul'du. Babamın ismiyle aynı. Bunu öğrendiğimde neredeyse onu reddedecektim ama şehirdeki en ünlü avukat oydu. Bu dünyada en çok nefret ettiğim ikinci insanla aynı ismi taşıdığı için ona kin gütmeyecektim.

En nefret ettiğim Luke'tu.

"Hayır," dedim. "Mahkeme salonuna gireceğiz, savunmamda meşru müdafaa talep edeceğim ve hâkim yargılanıp yargılanmayacağıma karar verecek."

Paul başıyla onayladı. "Doğru."

Ayağa kalktım, kelepçeler bileklerime batıyordu. Sloan'un beni ellerimde bunlar varken görecek olmasından nefret ediyordum. Bunlar insanı biraz güçten düşmüş gösteriyordu ve onun beni her zaman gördüğünden farklı bir şekilde görmesini istemiyordum. En azından bugün takım elbise giymeme izin vermişlerdi ve oraya üzerimde o standart turuncu tulumla gitmek zorunda kalmayacaktım. Turuncu bana yakışmıyordu ve giydiğim takım elbisenin Sloan'un en sevdiği takım olduğunu biliyordum.

"Haydi şunu yapalım," dedim Paul'a. "Çocuk oyuncağı."

Paul hızla başını salladı ve ayağa kalktı. Kendime güvenimden hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Tanıştığımız ilk

tg:@novaebook

anda da hoşuna gitmemişti. Aynı zamanda *benden* hoşlandığından da emin değildim ama benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Beni bu suçlamalardan akladığı sürece, dünyada en sevdiğim insan oydu.

Pekâlâ... *ikinci* en sevdiğim. Şimdiye kadar, Sloan hâlâ en üstteydi.

Kesinlikle beni sinirlendirecek çok şey yapmıştı ama bunun Luke ve ona söylediği yalanlar yüzünden olduğunu biliyordum. Onunla birlikte ve benden uzakta o kadar zaman geçirmişti ki bunun aklının başına gelmesine engel olduğundan emindim.

Paul'un ardından odadan çıktığımda, hemen dört gardiyan etrafımda belirdi. İkisi önümde, ikisi arkamdaydı. Beşinci gardiyan mahkeme salonunun kapısını açtı ve kapıdan içeri girer girmez, bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirip Sloan'u aradım.

İlk önce onu gördüm. Kendini beğenmiş lanet olası piç, ikinci sırada küçük kaltak arkadaşı Dalton'un yanında oturuyordu. Ya da Ryan'ın. İsmi her ne ise.

Ama Sloan onun yanında oturmuyordu. Salonun en arkasındaki sırada tek başına oturuyordu. Ona gülümsedim ama bana bakar bakmaz bakışlarını kaçırdı.

Luke ile birlikte oturmamasının iki nedeni olabilirdi. Ya şimdiye kadar onun saçmalıklarının farkına varmıştı ve onunla bir ilgisi olmasını istemiyordu. Ya da arkamdan çevirdikleri düşüncesizlikten dolayı onlara mahkeme salonunda birlikte oturmamaları tavsiye edilmişti.

Ben ilkini tercih ediyordum.

Yerime oturdum ama bakışlarım Sloan'un üzerindeydi. Bu da sandalyemde yan şekilde oturduğum ve yüzümün hâkimin oturacağı yere dönük olmaması anlamına geliyordu. Ama bu sorun değildi. Sloan benimle yeniden göz teması kurmadan bakışlarımı başka yere çevirmeyecektim.

tg:@novaebook

"Herkes Sayın Hâkim Isaac için ayağa kalksın," dedi gardiyanlardan biri.

Ayağa kalktım ama bakışlarımı Sloan'un üzerinden çekmedim. Kapıların açıldığını ve ayak seslerini duyabiliyordum ama Sloan benimle göz teması kurmadan o adama bakmayacaktım. Üzerinde yeni bir elbise vardı. Siyah bir elbise. Lanet olası bir cenazeye gidiyor gibiydi. Saçlarını arkada topuz yapmıştı. Sofistike görünüyordu. Deli gibi seksiydi. Aletim pantolonumun içinde hareketlendi ve lavaboya gitmek için izin isteyip onu koridora çıkarmak, elbisesini beline kadar sıyırmak ve lanet kafamı bacaklarının arasına dayamak istedim.

"Oturabilirsiniz."

Oturdum.

Lanet olsun burası çok sıcaktı.

Hâkimin konuşmaya başladığını duyduğum anda Paul önüme bir parça kâğıt kaydırdı. Kâğıda yazılanları okuyacak kadar baktım.

"Hâkime saygı duyduğunu göstermek için önüne dönmen gerek."

Sessizce güldüm ve kalemi aldım.

"Hâkim de siktirsin sen de siktir Paul," yazdım. Notu ona verdim ve bakışlarımı Sloan'a çevirdim.

Artık bana bakıyordu. Doğruca bana bakıyordu ve gergin dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Bu hoşuma gitti. Aslında buna bayıldım. Bana bakarken bir şeyler hissediyordu ve o anda Luke'u kesinlikle düşünmüyordu.

Sessizce, "Seni seviyorum," dedim.

Sloan'un bakışları dudaklarıma kaydı ve ona gülümsedim. Sonra o aptal puşt –o *gülünç yarak kafalı aşağılık aptal puşt*– ayağa kalktı ve mahkeme salonunun arkasına, tam Sloan'un olduğu yere yürüdü. Koridorda yürüyüp tam

tg:@novaebook

Sloan'un yanına oturdu. Kolunu nişanlımın omzuna attı, Sloan ise gözlerini kapatıp sanki onun yanına gelmesinden rahatlamış gibi yüzünü onun omzuna gömdü. Luke gözlerimin içine baktı –*o lanet olası aşağılık yarak kafalı beyin yıkayıcı puşt*– öne eğilip onu görmemi engelledi. Sonra önüme dönmem için beni tehdit eder gibi sertçe bana baktı.

Onu öldürmek istiyordum. Birkaç saniye için bunu nasıl yapabileceğimi düşündüm.

Gardiyanın silahını al ve onu vur.

Mahkeme salonunun arkasına koş ve onun lanet boynunu kır.

Az önce Paul'e not yazdığın kalemi al ve doğruca şah damarına sapla.

Ama yapmadım. Kendime hâkim oldum çünkü bu davanın benim lehime gittiğinden oldukça emindim ve bir sonraki duruşmaya kadar kefaletle serbest kalacaktım.

Onun cinayeti bekleyebilirdi.

Daha dikkatli bir şekilde planlanmalıydı ve tercihen hâkimin gözleri üzerimdeyken olmamalıydı.

Önüme dönmeye karar verdim. Luke gözlerindeki o lanet ifadeyle beni tehdit ettiği için değil –ama bu hâkimi davanın meşru müdafaa olmasına karar verdiğinde doğru karar verdiğine ikna etmem gerektiği için.

İki avukat da ayağa kalkıp konuşmalarını yaparken takip etmeye çalıştım. Hâkim her birine cevap verirken takip etmeye çalıştım. Hâkim bana baktığında gülümsedim. Ama içimde kanım kaynıyordu. Luke'un orada arkada Sloan'un yanında oturduğunu, ona sarıldığını biliyordum. Bu da geceleri, ben hapishane hücremde kendi başıma kendi elimi becermek zorunda kalırken, Sloan'un onunla birlikte olduğu anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda muhtemelen onun içinde olduğu anlamına da geliyordu. Parmakları, aleti, lanet

tg:@novaebook

dili. Benim olanın tadına bakıyor ve onu alıyordu. *Sadece* benim olması gerekenin.

Hâkim tokmağını vurduğunda, nabzım çok hızlı atıyordu. "Bu mahkeme celsesi ertelenmiştir."

Burnumdan yavaşça nefes aldım. Nefesimi verirken Paul'a baktım. "Az önce ne oldu?"

Sesimi alçak tutmam gerektiğini gösterecek şekilde yüzünü buruşturdu. Bakışlarımı Sloan'un ağladığını duyduğum salonun arka tarafına çevirdim. Luke onun ayakta durmasına yardım ediyordu ama Sloan kollarını ona dolamıştı ve ağlıyordu. Hıçkırıyordu.

Üzgündü. Bu benim için iyi haber olamazdı. Benim için üzülüyordu.

"Yargılanacak mıyım?" diye sordum Paul'e. "Bana yargılanmayacağımı söylemiştin!"

Paul zayıf minik kafasını iki yana salladı. "Hâkim yargılanmamana karar verdi," dedi Paul. "Bu da meşru müdafaa iddialarının onaylandığı anlamına geliyor. Hücrene geri dönmen gerekiyor ama sadece ben aleyhinde dava açılan diğer dosyalar için kefaletini ödeyene kadar. Dört ya da beş saat sürebilir ama kefaletin ödendiğinde gelip seni alacağım."

Dönüp Sloan'a baktım ve Luke'un onun mahkeme salonundan çıkmasına yardım etmesini izledim. *O zaman neden ağlıyordu? Eğer hakkımdaki suçlamalar düştüyse neden ağlıyordu?*

"Sence beyni tamamen yıkanmış birinin iyileşmesi ne kadar sürer?"

Paul bana baktı. "Neden bahsediyorsun Asa?"

"Yani birinin beyni tamamen yıkandıysa ne kadar zaman terapi görmesi gerekir? Birkaç hafta? Aylar? Bir yıldan fazla?"

Paul bir an için bana baktı ve sonra başını iki yana salladı. "Birkaç saat içinde görüşürüz Asa."

tg:@novaebook

O ayağa kalkınca ben de kalktım. Aynı dört gardiyan mahkeme salonundan çıkarken benimle geldi.

Muhtemelen bu davanın düşmesinden dolayı mest olmuş durumda olmalıydım. Bir sonraki dava daha da kolay olacaktı çünkü Paul, Luke'un departmanının şikâyetçi olmadığını söylemişti. Dolayısıyla itiraf pazarlığına gittiğim, bir tür psikiyatrik tedaviden geçtiğim ve onlara Jon ve Kevin hakkında istedikleri bilgileri verdiğim sürece, Luke'u göğsünden vurmak konusunda suçlanmama ihtimalim çok yüksekti.

Bu da bizim yargı sistemimiz hakkında çok şey anlatıyordu. Soğukkanlı bir şekilde bir adamı öldürmeye teşebbüs etmiştim ama birilerini ispiyonladığım ve akıl hastalığı iddiasında bulunduğum için serbest mi kalıyordum?

Lanet ABD'yi çok seviyordum.

Ama yine de bütün çabalarım boşa gitmiş gibi geliyordu. Birinin Sloan'un beynini yıkadığından şüphelenmeye başladığım andan itibaren bu ayrıntılı tuzağı düzenliyordum ama bunun için gerçek anlamda takdir bile edilmemiştim. Sahte baskın ile herhangi bir ilgim olduğunu reddetmek zorunda kalmıştım ki bu da egom için oldukça zor olmuştu. Bu tuzaktan son derece gurur duyuyordum ve bunu hatasız bir şekilde gerçekleştirdiğim için tüm dünyaya böbürlenmek istiyordum.

Şizofreni saçmalığından bahsetmiyorum bile. *Üzerinde kıyafetlerle duş al, kapının kilidini birkaç kere kontrol et ve insanlar aklını kaybettiğini düşünüyordu.* Ama bu genetik hastalığı babamdan almış gibi yapmak zorunda kalmıştım. Kendimi tanıyordum, eğer şüphelerimin doğru olduğunu ve Sloan'un başka biriyle yattığını öğrenseydim, çok büyük ihtimalle aklımı kaçıracak ve o adamı öldürecektim. Birini öldürüp akıl sağlığı yerinde bir yetişkin olarak mahkemeye çıkma riskini göze alamazdım. Babam gibi hayatımın büyük bir kısmını hapishanede çürüyerek geçirmemek için bir

tg:@novaebook

yedek planımın olması gerekiyordu. Bu nedenle de yedek planım deli gibi davranmaktı. Google'da *DSM** semptomlarını araştırmış ve etrafımdaki herkesi aklımı kaybettiğime ikna etmiştim.

Belki de tamamen boşa gitmiş değildi. En azından artık elimde ihtiyacım olduğu zaman kullanabileceğim bir "şizofreni" kozum vardı. Ki muhtemelen bir noktada ihtiyacım olacaktı çünkü Luke hâlâ nefes alıyordu.

Hücreme geri döndüğümde, parmaklıklar ardımdan kapanırken kendimi yatağa bıraktım. Gülümsememe engel olamıyordum.

Tüm bu olanlar çok güzel bir şekilde sonuçlanıyordu. Sloan'un kendine gelmesi biraz zaman alacaktı ama geleceğini biliyordum. Özellikle de Luke sonsuza kadar resmin dışına çıktıktan sonra. Bir şekilde Luke'un onun içine girdiği gerçeğini görmezden gelmem gerekiyordu. Ama Sloan'u becererek Luke'u onun içinden çıkarabilirdim. Sadece ona baktığımda artık Luke'u düşünmediğim bir zamana gelene kadar çok ve her pozisyonda becermem gerekecekti.

"Neden bu kadar mutlusun?" dedi bir ses.

Başımı çevirdim ve hücre arkadaşıma baktım. Adını hatırlayamıyordum. Onunla birlikte bu hücreye atıldığımdan beri bana milyonlarca soru sormuştu ama bu ona ilk cevap verişimdi.

"Özgür bir adam olmak üzereyim," dedim ona yüzümde lanet olası koskocaman bir gülümsemeyle tavana bakarak. "Bu da sonunda nişanlımla evlenebileceğim anlamına geliyor. Gerçek bir düğünle. Ve üç katlı bir hindistancevizli pastayla."

Sadece bunu düşündüğümde bile kahkahalarıma engel olamadım.

---

* DSM: Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders – Ruhsal Bozuklukların Tanısal ve İstatiksel El Kitabı. (ç.n.)

tg:@novaebook

Senin için geliyorum Sloan. Beni istediğini düşünsen de düşünmesen de.

Beni sevmeye söz verdin.

Sonsuza kadar.

Ve seveceksin.

@novaebook

tg:@novaebook

KIRK SEKİZ

SLOAN

Kahve kupamı dudaklarıma götürdüm. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki kupanın içindeki kahvenin minik dalgalar hâlinde kenarına çarpmasına neden oluyordu.

Uzaktaki duvar saatine baktım. *Sabaha karşı üç.*

Asa'nın davasının düşmesinin üzerinden iki gün geçmişti. O akşamüstü kefaletle salıverilmişti. Luke ile ben, bir sonraki duruşmaya kadar güvende olmamız için şehir merkezindeki bu daireye gönderilmiştik.

Hoş bir daireydi ama kapıdan dışarı çıkamayacak hatta pencereden bile bakamayacak kadar çok korkuyordum, bu nedenle de kendimi daha çok bir hapishanede gibi hissediyordum. Luke defalarca beni Asa'nın bizi burada bulamayacağına inandırmaya çalışmıştı. Ama Luke'un anlamadığı şuydu ki Asa hayatının sonuna kadar hapishanede kilitli olsa bile ben yine de devamlı olarak omzumun üzerinden arkama bakacaktım. Bana ya da Luke'a zarar verecek olan Asa'nın kendisi olmasa bile onun bunu yapması için birini kiralamasını bekliyordum.

Yatak odasının kapısının açıldığını duyunca başımı çevirdim. Luke odadan çıktı, uykusunu açmak için gözlerini

tg:@novaebook

ovuşturuyordu. Üzerinde belinin altına inmiş siyah bir eşofman altı vardı ve üstü çıplaktı. Yarasının bandajları göğsünün bir kısmını kaplıyordu. Çıplak ayaklarını sürüyerek ahşap zeminin üzerinde bana doğru geliyordu.

Kanepenin arkasına geldi ve ben de başımı arkaya yaslayıp ona baktım. Öne eğilip tersten başımın üstünü öptü. "İyi misin?"

Omuz silktim. "Uyuyamadım. Yine."

Anlayışlı gözlerle bana bakıyordu ve bir elini kaldırıp saçlarımı alnımdan çekti. "Sloan," dedi sessizce, "burada endişelenmene gerek yok. Bizi bulamaz. Bir sonraki duruşmasına kadar güvendeyiz, söz veriyorum."

Yine başımla onayladım ama söylediği kelimeler beni çok az rahatlatıyordu. Ne kadar güvende hissetmem gerekse de Asa'ya hiçbir zaman güvenmeyecektim.

Kanepenin etrafından dolandı, oturdu ve iki bacağım kucağında oturana kadar beni kendine çekti. Ellerini belime doladı ve "Uyumana yardımcı olmak için ne yapabilirim?" dedi.

Gülümsedim. Dikkatimi dağıtma yöntemleri hoşuma gidiyordu. "Taburcu olalı sadece iki hafta oldu. Daha iki haftan var."

Ellerini giydiğim büyük boy tişörtünün altına sokup kalçalarımı kavradı. Parmaklarını külotumun kenarlarından içeri soktu, ürperirken birkaç saniye için bile olsa Asa'yı kafamdan atabildim. "Seninle sevişmeyi düşünmüyordum," dedi. "Ben daha çok senin *için* ne yapabileceğimi düşünüyordum."

Bir elini yukarı doğru kaydırıp önce karnıma sonra da göğsüme götürdü. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirirken başparmağıyla göğüs ucumu okşuyordu. Beni tutkuyla öptü ve tam başım dönmeye başlarken geri çekildi.

tg:@novaebook

"Dikkatli olacağım," dedi. "Ellerim ve dudaklarım her şeyi yapacak ama bedenimin geri kalanının rahat duracağından emin olacağım. Tamam mı?"

Onun iyileşmesi için uzak durmasını sağlamam gerektiğini biliyordum ama bana her dokunduğunda beni sakinleştiriyordu. Daha az gergin olmamı sağlıyordu.

O anda buna ihtiyacım vardı.

"Tamam," diye fısıldadım.

Gülümsedi ve tişörtümü çıkardı. Sonra beni kanepede sırtüstü yatana kadar itti ve üzerime çıktı. Dudaklarını dudaklarıma sürttü sonra boynum ve göğüslerim üzerinde gezdirdi. Parmaklarını külotumun içine sokarken nefesi bedenimin her yerini ısıtıyordu. Parmaklarını içime sokarken gözlerimi açtım. İnledim, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum ama o göz temasında bulunmayı seviyordu.

Ben de seviyordum. Bu, benim için yeni bir şeydi.

Eskiden, Asa ile birlikteyken, her zaman gözlerimi sımsıkı kapatırdım çünkü hiçbir zaman ona bakmak istemiyordum.

Luke ile birlikteyken herhangi bir şey kaçırmaktan korkuyordum. Bana bakma şeklini, çıkardığım seslere verdiği tepkileri kaçırmak istemiyordum. Göz temasında bulunmayı *seviyordum.*

Sadece iki dakika göz temasında bulunmamız gerekti çünkü dokunuşunun tamamen kendimden geçmemi sağlaması sadece bu kadar sürmüştü. Onun altında titremeye başladığım anda dudaklarını dudaklarımla örttüğünde, dudaklarımın arasından çıkan ismini bastırdı. Titremelerim geçene kadar beni öptü ve sonra bedenini üzerime bastırdı. Eşofmanının altından sertleştiğini hissedebiliyordum ve bu içimde başka bir istek uyandırdı.

"Sanırım daha iyiyim," dedi kasıklarını üzerimde hareket ettirirken.

tg:@novaebook

Sesi pürüzlü –istekli– geliyordu ve onun eşofmanını aşağı indirip içimi doldurmasına izin vermek çok kolay olurdu. Ama eğer tavsiye edilen zamanı beklemediğimiz için kötü bir şey olursa kendimi berbat hissederdim. Kalbi henüz bunu kaldıracak kadar güçlü olmayabilirdi.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin? Bir hafta daha bekleyelim ve sonra gerçekten ağırdan alırız."

Luke boynumun üzerinde inledi ama geri çekildi. "Bir hafta daha," diye kabul etti. Yanıma uzandı ve beni kendine doğru çekti. Yüzüm ona dönük, ellerim göğsünün üzerindeydi. Parmaklarımı bandajlarının üzerinde gezdirdim.

"Yara izinin nasıl görüneceğini merak ediyorum," diye fısıldadım.

Ellerini saçlarıma götürdü, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, sonra da sırtımı ve kolumu okşadı. "Bilmiyorum. Umarım çok fazla öpersin."

Kahkaha attım. "Endişelenme, tehlikeyi atlattığımız zaman dudaklarımı kendinden uzak tutmakta zorlanacaksın. Vücudunu çok fazla beğeniyorum. Ben de böyle şeffaf biriyim. Muhtemelen senden bile şeffafım," diye dalga geçtim.

Sırıtarak başını iki yana salladı. "Beni sana ilk çeken şey kıçındı."

"Ben ilk gün derste uyandırdığında çenemdeki salya olduğunu sanıyordum."

Başıyla onayladı. "Evet. Haklısın. Kesinlikle salyaydı."

Kahkaha attım. Beni böyle zamanlarda bile güldürebilmesine bayılıyordum. Dudaklarımız birleşti ve tam beş dakika boyunca öpüştük. Ta ki o yeniden bedenini bana bastırmaya başlayana kadar. Bu kadar eziyet çekmesinden nefret ediyordum ama hiçbir şekilde doktorun talimatlarına uymamasına izin vermeyecektim. Onun olabildiği kadar ve mümkün olduğunca *kısa sürede* sağlıklı olması gerekiyordu.

tg:@novaebook

Onu iterek uzaklaştırdım ve konuyu kendine gelmesini sağlayacak başka bir şeye çevirmeye çalıştım. Konuyu ailesine getirmeye karar verdim. Sonunda hastanede bana onlardan bahsetmişti. Ailesinden bahsettiği zamanlar hoşuma gidiyordu çünkü sadece olumlu şeyler söylüyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmeden duramıyordum –destekleyen bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu.

"Sence yakında anneni görebilir misin?" diye sordum ona. O sırada saklanıyor olmamızdan nefret ediyordum çünkü bu, annesini bir sonraki duruşma bitene ve umarım ki Asa parmaklıklar ardında olana kadar göremeyeceği anlamına geliyordu. Elbette ki Asa'nın serbest kalma ihtimali de vardı. Ama bu olasılık hakkında konuşmuyorduk.

"Bütün bunlar sona erdiğinde onu görürüz. Seni sevecektir."

En sonunda onunla tanışmanın nasıl bir şey olacağını merak ederek gülümsedim. Kendi ailemi –Stephen'ı– düşünmeye başladım ve gülümsemem soldu.

Luke bunu fark etmişti çünkü parmaklarının üstüyle yanağımı okşadı. "Stephen'ı düşünüyordum. Umarım tüm bu süreçte güvende olur. Onu ziyaret edememekten nefret ediyorum."

Luke elini uzattı ve parmaklarını parmaklarıma doladı. "O güvende Sloan. Yirmi dört saat güvenlik altında. Onun hakkında endişelenmene gerek yok, bunu garantiledim."

Asa'nın bizi bu duruma sokmasından nefret ediyordum. Kardeşimi bile göremeyecek bir duruma sokmasından. Luke annesini bile göremiyordu. Bu daireden çıkamıyorduk. Ve sevdiğimiz herkesin yanında güvenlik olmak zorundaydı.

Bu doğru değildi.

Asa Jackson'dan nefret ediyordum. Onunla tanışmış olmaktan nefret ediyordum.

tg:@novaebook

"Onun yaptığı her şeyin bedelini ödemesini istiyorum Luke." İçim bu kadar nefretle doluyken onun gözlerine bakmak istemiyordum. "Onun mümkün olan en kötü şekilde acı çekmesini istiyorum. Ve bu kendimi berbat bir insan gibi hissetmeme neden oluyor."

Dudaklarını nazik ve yumuşak bir şekilde alnıma dokundurdu. "Hayatının sonuna kadar hapiste kalmayı hak ediyor Sloan. Bunu istediğin için kendini suçlu hissetmemelisin."

"Hayır, öyle bir intikamdan bahsetmiyorum. Hapishane onu insanların çoğu gibi etkilemeyecektir. Onun gerçekten *acı çekmesini* istiyorum. Onun psikozlu, obsesif hislerine kesinlikle karşılık bulamadığını bilmesini. Seni, hayatındaki herkesin canını acıttığı kadar canının acımasını sağlayacak kadar sevdiğimi bilmesini istiyorum. Onun seni sevdiğimi ve onun yerine seni seçtiğimi zorla anlamasını istiyorum. Bu onu paramparça edecektir."

Bana bakarken düşünceleri Luke'un gözlerinde parlıyordu. "Eğer bu seni kötü bir insan yapıyorsa o zaman ikimiz de kötüyüz. Çünkü ben de onun o şekilde acı çektiğini görmek için her şeyimi veririm."

Hâlâ intikam almak istediğim için kendimi kötü hissetmeme rağmen söylediği kelimeler gülümsememe neden oldu. Sanırım eğer yeterince zorlanırsanız, intikam devam etmenizi sağlayan tek şey hâline geliyordu. Bu, sağlıklı bir şey değildi. Bunu biliyordum ve Luke'un da bunu bildiğinden emindim. Ama doğru ile yanlış arasındaki farkı bilmek nasıl hissettiğimi değiştirmiyordu. Sadece böyle hissetmek bile daha suçlu hissetmeme neden oluyordu.

Ona sokuldum ama ben bunu yapar yapmaz ikimiz de gerildik. Ön kapıdan gelen sesle birlikte hemen doğrulup oturdum.

Kapı çalıyordu.

tg:@novaebook

Dairenin kapısı yüksek sesle çalınıyordu. O anda korkuyu hissettim.

Luke ayağa kalkmıştı. Onun ne zaman kanepeden kalktığını bilmiyordum. Tişörtümü bana doğru attı. Oturma odasında ilerledi ve tezgâhın üzerinden silahını aldı.

Kapı yeniden çalındı.

Bana kalkıp yanına gelmemi işaret etti. Ben de istediğini yaptım.

"Kim burada olduğumuzu biliyor?" diye sordum ona.

"Sadece Ryan," dedi ön kapıya doğru yürürken. Ben de onun arkasından gittim. Öne eğildi ve kapı dürbününden baktı. Geri çekildi ve sırtını kapının yanındaki duvara yasladı. "Gelen Ryan."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

Luke hareket etmedi. Silahını hâlâ indirmemişti ve gözlerimin içine bakıyordu.

"Sorun ne?"

Luke hızla bir nefes alıp sonra verdi. "Boynunu kaşımıyor."

tg:@novaebook

KIRK DOKUZ

LUKE

Sloan'un yüzü düştü. Ryan ile her şeyin yolunda olduğunu gösteren işaretimizi biliyordu. Ama boynunu kaşımıyordu. Ve saat sabaha karşı dörttü. Neden buradaydı?

"Kapıyı aç Luke," dedi. "Orada olduğunu biliyorum."

Ryan doğrudan kapı dürbününe bakıyordu. Ama onu kapıyı açmamamı istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Bunun arkasında Asa vardı ama Ryan neden onu buraya getirmişti?

Bir daha kapı dürbününden baktım ve Ryan'ın âdeta biri ona emir verir gibi sol tarafına baktığını gördüm. Derin bir nefes aldı ve sonra yeniden kapıya baktı. "Tillie'yi kaçırdı. Eğer kapıyı açmazsan onu öldürtecek. Onun nerede olduğunu bilen tek kişi o."

"Siktir," diye fısıldadım başımı duvara yaslarken. "Siktir."

Ryan'ın Sloan'u bu duruma soktuğuna inanamıyordum. Onu buraya getirdiğine inanamıyordum. Bu işin içinde başka bir şey olmalıydı. Ryan başka birinin hayatından önce kendi hayatını riske atardı. Sloan'a baktığımda gözyaşlarının yanaklarından aktığını gördüm. Gözleri korkuyla açılmıştı. Kapıdan yeniden baktığımda Asa, Ryan'ın kafasına dayadığı silahla bana bakıyordu. "Ona elimde başka kimin

tg:@novaebook

olduğunu söylemeyi unutma," dedi Asa kapının arkasından duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Ryan pişmanlıkla gözlerini kapattı. "Luke," dedi. "Küçük kız kardeşimin evinin dışında arabasını park etmiş biri var. Üzgünüm Luke. Çok üzgünüm."

Gözlerimi kapattım. Ryan'ın küçük kız kardeşi, bu dünyada herkesten çok koruyacağı tek kişiydi. Artık mantıklı geliyordu. Ve Asa'nın bunu bulacak kadar akıllı olması benim Sloan'un hayatı için korkmama neden oluyordu. 911'i aramak için telefonuma uzandım.

"Eğer polisi arar ve beni tutuklatırsan, ikisi de ölür," dedi Asa. "Tillie. Ve Ryan'ın kız kardeşi. Ve Ryan. Adamlarıma kesin emirler verdim. Bu kapıyı açmak için sana üç saniye veriyorum."

Artık Sloan hıçkırarak ağlıyor, başını iki yana sallayarak bana kapıyı açmamam için yalvarıyordu. İki adım atıp onun tam önünde durdum. Başparmağımı altdudağımın üzerinde gezdirdim ve "Üzgünüm Sloan," diye fısıldadım. Sonra onun kolunu yakaladım, kendime doğru çektim, silahı başının yanına dayadım ve kapıyı açtım.

Asa ilk önce ona baktı. Sonra bakışları Sloan'un başına dayadığım silaha kaydı. "Orospu çocuğu," dedi.

Asa silahı Ryan'ın başına tutmuş şekilde içeri girerken, Sloan'la birlikte oturma odasına geriledim. "Görünüşe göre bir çıkmazdayız."

Omuz silktim. "Tam olarak değil. Bana ait elinde tuttuğun şey harcanabilir. Ama sana ait benim elimde tuttuğum şey ise öyle değil."

Sloan bedenimin üzerinde titriyordu ve bunu ona yapıyor olmak beni öldürüyordu. Ama bu işi çözmek için tek pazarlık aracının kendisi olduğunu biliyordu. Asa asla onun ölmesini istemezdi, bu nedenle de Sloan'un bunun tek çıkış yolumuz olduğunu anlamasını umuyordum.

tg:@novaebook

Bu bir riskti ama başka seçeneğimiz kalmamıştı.

Asa sert bir şekilde bana bakıyordu. "Onu bırak Luke. Ben de Ryan'ı bırakacağım, Sloan ile birlikte buradan gideceğiz ve her şey olması gerektiği gibi olabilir."

Sloan'u asla onun kollarına itmeyecektim. İlk önce beni öldürmesi gerekse bile.

"Asa," dedim Sloan'u ondan uzaklaştırırken. "En son aynı odada kilitli kaldığımız zamanı hatırlıyor musun? Sloan'la ilk birlikte olduğumuz zamanı çok merak etmiştin."

Zorlukla yutkundu.

"Hâlâ bunu duymak istiyor musun?"

Asa silahını tehditkâr bir şekilde kaldırıp Ryan'ın başını yukarı kaldıracak şekilde yukarı itti.

Ben de aynısını Sloan'a yaptım. Bu daha da fazla ağlamasına neden oldu. Sonra, onu hazırlıksız yakalamak istediğim için devam ettim. "Onu ilk kez senin yatak odanda öptüm," dedim. "Tam yatağının yanında."

"O lanet pis ağzını kapa Luke!" diye bağırdı Asa. "Ryan'ın beynini bu dairenin her yerine dağıtırım."

"Eğer bunu yaparsan, Sloan'un içinin tam olarak nasıl göründüğünü görürsün."

İrkildi. Onu etkilemeye başlamıştım.

Asa başını eğdi ve gözlerini kısıp bana baktı. "Buna inanacağımı mı sanıyorsun? Onu tamamen kendine saklamak istiyorsun yoksa onunla birlikte burada olmazdın. Şimdi bana onu vermen için ne gerektiğini söyle. Canlı bir şekilde."

"Henüz bunu yapamam. Haklısın, ondan vazgeçmek istemiyorum. Onu sadece bir kere becerebildim. Bana bir ya da iki kere daha sevişme borcu var."

Başını öne eğdi. Odak noktasının Ryan'dan bana kaydığını görebiliyordum. Odak noktasının biraz daha kaymasını sağlayacak bir şey söylemeyi umarak onu biraz daha zorladım.

tg:@novaebook

"Onu ilk becerdiğimde nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyor musun istemiyor musun? Son şansın."

Asa başını iki yana salladı. "Senden yapmanı istediğim şey Sloan'u bana vermen, böylece hayatımıza devam edebiliriz."

"Üst katta odanda kendinden geçmiştin." Sloan'un gözyaşlarını hissedebiliyordum ve kalbim ona bunu yaşattığım her an için pişman oluyordu ama başka seçeneğim yoktu. "Benim gizli polis olduğumu yeni fark etmişti. Sana söyleyeceğinden endişeleniyordum ama öyle olmayacağını bilmeliydim. Üst kata çıkıp seni kurtarmak yerine, arabamın arka koltuğunda kendisini bana verdi."

Kan yüzünden çekiliyordu. Zorla gülümsedim. "Çok hoşuna gitti Asa. Seni yakalamak için orada olduğumu bilmek çok hoşuna gitti." Sloan'u bir adım öne itip Asa'ya biraz daha yaklaştırdım, onu zayıflığından daha da çok vuruyordum. "Bu nasıl hissetmene neden oluyor? Sadece senin gibi bir uyuşturucu satıcı olmaktansa seni yakalamak üzere gizli görevde bir polis olduğumu bilmesinin onun daha çok tahrik etmesi?"

Burnundan soluyordu. Gözlerinde nefretle Sloan'a bakıyordu. "Bu doğru mu bebeğim?"

Sloan haklıydı. Onu parçalayabilecek tek şey Sloan'du. *Sadece bunu sonraki birkaç saniye içinde hatırlamasını umuyordum.* Korkusu göğsünün inip kalkmasına neden oluyordu ama en sonunda, "Doğru," diye fısıldadı. "Ve o *hayatımdaki* en iyi lanet olası orgazmdı."

Sloan'un kelimelerinin gerçekten kalbini kırdığını gördüğüm bir an oldu. Tüm ruhunu tam ortadan ikiye böldüğünü gördüğüm. Kaşlarını kaldırdı ve hızla nefes verdi, Sloan'un az önce söylediklerine inanmayı reddediyordu.

İşte o an içinde silahımı ona doğrulttum. Tetiği çekip onu silahı tuttuğu kolundan vurdum. Mermi koluna girdiği anda

tg:@novaebook

Ryan ondan kurtuldu, Asa'nın silahını elinden aldı ve hareketsiz kaldığından emin olmak için her iki bacağından da vurdu.

Sloan bana sarılmıştı, bir kolumla ona sıkıca sarılmışken, diğeriyle doğruca Asa'nın başına nişan almıştım. Parmağım tetiğin üzerindeydi ve onu vurmamak için tüm irademi kullanıyordum. O değersiz hayatını sonsuza kadar sonlandırmamak için.

Ryan bunu yüzümden anlamıştı. "Yapma Luke."

Asa yere düştü, Ryan onun üzerindeydi, ellerini arkasından kelepçeliyordu. "Tillie nerede?" diye sordu.

Asa ona baktı. Vücudunda üç mermi yarası vardı –hiçbiri hayati tehlike oluşturmuyordu– ama yüzünde sanki fiziksel acıyı hissedemiyormuş gibi vakur bir ifade vardı.

"Cehennemin dibinde."

Ryan arkasına uzandı ve silahının namlusuyla Asa'nın suratına vurdu. Duvarlara kan fışkırdı. Asa'nın telefonunu cebinden aldı ve "Onları arayıp durduracaksın!" dedi. "Hemen şimdi! Tillie'yi ve kardeşimi serbest bırakacaksın seni lanet orospu çocuğu!"

Asa bakışlarını kaldırmış ona bakıyor ve kahkaha atıyordu. "Kız kardeşin şanslı bir tahmindi," dedi. "Onu internette buldum. Adresine baktım. Onun evinde adamım bile yok seni ahmak bok çuvalı. Sana gösterdiğim fotoğraf dün gece çekilmişti."

Ryan uzunca bir süre ona sertçe baktı. Telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi.

"İyi misin?" Duraksadı, sonra, "Tillie sen iyi misin?" dedi. "Şaka yapmıyorum! Neredesin?"

Ryan gözlerini kapattı ve sonra bir salise içinde silahıyla bir daha Asa'nın başına vurdu. "Seni zavallı pislik!"

tg:@novaebook

Telefonu kapattı ve kız kardeşini aradı. "Selam," dedi. "Evine polisleri gönderiyorum. Panik yapma, sadece iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

Telefonu kapattığında, "Üzgünüm Luke," dedi. "Yalan söyleyip söylemediğini bilmemin imkânı yoktu. Risk alamazdım."

"Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Ryan, Asa'nın güvenli bir şekilde şömine rafına kelepçeli olduğundan emin oldu ve sonra kapıya doğru yürüdü. "Karakolu arayacağım ve bu lanet pisliği aldıracağım. Onları buraya göndereceğim. Gelip onu alana kadar silahını üzerinden çekme."

Kapı kapanır kapanmaz, Sloan'u kendime doğru çektim, onu sımsıkı sarıp tüm gücümle ona sarıldım. Bu noktaya gelebilmemiz için tüm bunları yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Ona sarılma şeklimden, özür dilediğimi hissetmiş olmalıydı çünkü boynumu öptü ve "Sorun yok," dedi. "Yapmak zorundaydın, biliyorum."

"Ondan uzaklaş," diye homurdandı Asa. Şömine rafına kelepçelenmişti ve kotu bacaklarından gelen kanla kaplıydı. Ama hâlâ üç kere vurulmuş olmak umurunda değil gibi davranıyordu. Gözlerinde öfkeyle Sloan'a bakıyordu. Güvende hissetmesi için Sloan'a daha sıkı sarıldım. Düşünebildiğim tek şey Sloan ve artık bu pislik kesinlikle hapse gireceği için ne kadar rahatlamış hissettiğimdi.

Sloan kendisini güvende hissedecekti *ama yine de hak ettiği adaleti almış olmayacaktı.*

tg:@novaebook

ELLİ

ASA

Aptal sik kafalı. Elleri Sloan'un üzerinde, dudakları saçlarının üzerindeydi. Biri lanet bir palayla içeriden midemi oyuyor gibi hissediyordum. Luke ona her dokunduğunda, ağzıma kusmuk kokusu geliyordu.

"Ellerini onun üzerinden çek," diye emrettim.

Sloan bana baktı. Normal bir şekilde kapıya gidip kilitledi, sonra da Luke'un yanına dönüp sırtını onun göğsüne yasladı. Kollarını çekip beline doladı. "Ellerini üzerimden çekmesini istemiyorum," dedi.

Artık nefeslerimi kontrol etmekte gerçekten çok zorlanıyordum. Sloan onu gerçekten *seviyormuş* gibi davranıyordu. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar çok nefret etmemiştim. Eğer Luke'un çürüyeceği bir cehenneme inanmam için kiliseye gitmem gerektiğini bilseydim, tek bir töreni bile kaçırmazdım.

Luke onun başını bir kere daha öperken gözlerini gözlerimden çekmedi. Öğürdüm.

"Sloan," dedim, sesim çaresizlikle doluydu. "Bebeğim *dur*. Sana bu şekilde dokunmasına izin vermeyi bırak, bu hoşuna gitmiyor." Şömine rafından kurtulabilmek için

tg:@novaebook

bileklerimi o kadar çok çekiştiriyordum ki kelepçelerin oluşturduğu kesikler kanamaya başlamıştı.

Sloan başını arkaya doğru eğip Luke'un omzuna yasladı ama bakışları hâlâ bendeydi. "Senden nefret ediyorum."

Başımı iki yana salladım. "Yapma Sloan. Benimle bu şekilde konuşma bebeğim. Ciddi değilsin."

"Seninle ilk defa birlikte olduğumuzu her düşündüğümde içimden kusmak geliyor. Benden bu kadar özel bir şeyi alıp buna sana ait bir şeymiş gibi istediğin gibi kullandığını her düşündüğümde bu lanet boğazımı yakıyor."

Bunu Luke yapmıştı. Onun beynini, aramızdakinin sevgi olmadığına inandıracak şekilde yıkamıştı.

Yüzümde bir şeyler hissetmeye başladım. Islak bir şeyler. Gözyaşları. Onu o kadar yavaş öldürecektim ki bana hayatını sona erdirmem için yalvaracaktı.

"Senden nefret ediyorum Asa. Senden lanet derecede çok nefret ediyorum. Benimle seviştiğinde ağlıyordum. Geceleri yatağa geldiğinde, bana dokunmaman için dua ediyordum. Beni öptüğünde, ölümün tadı bile bundan daha iyi olabilir mi diye merak ediyordum."

Sanki ona sessizce teşekkür ediyormuş gibi Luke'un elini sıktı. Ya da belki de sessizce onu sevdiğini söylüyordu. *Luke ona ne yapmıştı?* Sloan, güvence almak için omzunun üzerinden başını çevirip ona baktı.

Nefes alamıyordum.

Göğsüm acıyordu.

Sloan kollarını onun boynuna doladı. "Seni seviyorum," diye yalan söyledi.

Onun bu kelimeleri benden başka birine söylediğini duyduğum anda başımı sertçe arkamdaki şömine rafına vurdum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Başımı ikinci kez vurdum.

tg:@novaebook

Üçüncü kez.

"Seni sonsuza kadar seveceğim Luke. *Sadece seni*," dedi ona ve kalbimi göğsümün içinden çıkardığını hissettim.

Ölmek istiyordum.

Lanet olası ölmek istiyordum.

"Öldür beni," diye fısıldadım. "Sadece beni öldürün." Siren seslerini duyuyordum. *Lanet olsun!* İstediğim en son şey gözümde bu görüntülerle lanet bir hapishanede yaşamaktı. "Lanet olası fahişe," diye fısıldadım. Sonra haykırdım. "Seni lanet olası fahişe! Beni öldür!"

Sloan dudaklarını bir kere daha Luke'un dudaklarına bastırdı ve sonra dönüp bana doğru yürüdü. Önümde çömeldi. Uzanıp onu boğazlardım ama o zamana kadar kolumu bile kaldıramayacak kadar çok kan kaybettiğimden oldukça emindim.

"Hiç kimse seni öldürmeyecek Asa. Hayatının geri kalanı boyunca, o hapishanede gözlerini her kapattığında, Luke ile yaşadığım hayatı hayal etmeni istiyorum. Luke ile seviştiğimi gözünde canlandırmanı. Luke ile evlendiğimi. Luke'un çocuklarını doğurduğumu."

Bana biraz daha yaklaştığında, Luke'un üzerindeki kokusunu aldım. Sertçe gözlerimin içine bakarken fısıldayarak konuşmaya başladı. "Ve her yıl 20 Nisan'da, güzel ailem ile beraber kocaman, devasa, leziz bir hindistancevizli pastayla senin doğum gününü kutlayacağız seni zavallı lanet olası piç."

Kapı savrularak açılmadan birkaç saniye önce Luke kapının kilidini açtı.

Silahlar çekilmişti.

Bana doğrultulmuşlardı.

Ama ben sadece Sloan'u görebiliyordum.

Fahişe gülümsüyordu ve tek görebildiğim buydu.

tg:@novaebook

ELLİ BİR

LUKE

Dairemizin kapısının kilidini açtım ve Sloan'un kilit dillerini çevirmesini bekledim.

Beşini birden.

Paranoyak davranmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Sokağın tam karşısında 7/24 park etmiş onu bekleyen bir ekip olduğunu bilmeme rağmen onu kontrol etmek için her saat onu aramak zorunda olmaktan nefret ediyordum. Asa, kuşkusuz bir süreliğine de olsa onu parmaklıklar ardına sokacak duruşmasına kadar gözetim altında ve ev hapsinde olmasına rağmen saklanmak zorunda olanın biz olmamızdan nefret ediyordum.

Son birkaç ayın Sloan'u nasıl etkilediğini bilmiyordum. Onunla konuşarak bir terapisti görmesine ikna etmeye çalıştım ama o inatla iyi olduğunu söylüyordu. Ya da Asa parmaklıklar arkasına girdikten sonra *olacağını* söylüyordu.

Herhangi birinin polise bildirim gitmeden elektronik kelepçeyi çıkarmasının imkânı yoktu ve bu da içimizi biraz rahatlatıyordu. Asa aptalca bir şey yapıp evinden ayrılmaya karar verirse doksan saniye içinde bundan haberimiz olacaktı. Ama ben Asa konusunda endişelenmiyordum –beni

tg:@novaebook

endişelendiren onun işlerini onun yerine yapacak olan etrafındaki adamlarıydı.

Bu ülkedeki yargılama sistemi, en hafif şekilde belirtmek gerekirse berbat durumdaydı. Sadece Asa gibi insanların suçluluğu hukuk mahkemesince ispatlanmadığı sürece masum olarak değerlendirildiği için burada cezalandırılan Sloan gibi hissediyordum. Kendime ev hapsi aldığı için şanslı olduğumuzu söyleyip duruyordum. Hâkim onun kefalet ödemesine ve duruşmasına kadar serbest kalmasına da karar verebilirdi.

En azından bu kadarı bizim tarafımızdaydı.

Birkaç gün öncesine kadar işler çok kötü gitmemişti çünkü Asa son ay içinde kurşun yaralarının iyileşmesi için hastanede yatıyordu. Ama artık iyileştiğini, evde olduğunu ve ziyaretçilerinin istedikleri için gidip geleceklerini bildiğimiz için kendimizi eskisi kadar güvende hissetmiyorduk. Önceki gün fazladan güvenlik için kapıya dört tane daha kapı kilidi eklemiştim.

Artık ondan iki saat uzaklıktaydık ve departmanın dışından hiç kimse nerede kaldığımızı bilmiyordu. Her gün arabayla eve gitmem bir saatten fazla zamanımı alıyordu çünkü takip edilmediğimden emin olmak için çok fazla ara sokaktan gitmek zorunda kalıyordum. Bu çok yorucuydu. Ama Asa'nın ön kapısından içeri girip alnına bir mermi sıkmaktan başka Sloan'u güvende tutabilmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kapı dillerinin açıldığını duydum ve Sloan kapıyı açar açmaz içeri girip kapıyı kapattım. Sloan gülümsedi ve beni öpmek için parmak uçlarında kalktı. Kolumu onun beline doladım, kapı dillerini kapatabileceğim şekilde onu çevirirken ben de onu öptüm. Bunu çok bariz bir şekilde yapmamaya çalıştım çünkü ben ne kadar endişelenirsem, *Sloan* da o kadar fazla endişeleniyordu.

tg:@novaebook

Ben son kapı dilini kilitlerken Sloan geri çekildi. Gözlerinin endişeyle parladığını görebiliyordum bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Güzel kokuyor," dedim mutfağa doğru bakarak. "Ne pişiriyorsun?" Sloan inanılmaz güzel yemek pişiriyordu. Annemden bile iyiydi ama anneme bunu söylemiyordum.

Sırıttı ve gülümseyerek beni elimden tutup mutfağa götürdü. "Dürüst olmam gerekirse emin değilim," dedi. "Çorba ama içine ne hoşuma giderse attım." Tencerenin kapağını açtı, içine bir kaşık sokup biraz aldı ve ağzıma getirdi. "Tadına bak."

Kaşıktan bir yudum aldım. "Lanet olsun. Çok lezzetli."

Sloan sırıttı ve tencerenin kapağını kapattı. "Bir süre kaynamasını istiyorum, o yüzden hemen yiyemezsin."

Cebimden cep telefonumu ve anahtarlarımı çıkardım ve tezgâhın üzerine attım. Sonra Sloan'a uzanıp onu kollarımın arasına aldım ve kaldırdım. "Yemek için sabırsızlanıyorum," dedim onu yatak odasına taşırken. Onu nazikçe yatağa yatırdım ve üzerine çıktım. "Güzel bir gün geçirdin mi?" diye sordum boynuna bir öpücük kondururken.

Başıyla onayladı. "Bugün aklıma bir fikir geldi. Ama aptalca düşünüyor olabilirim, bilmiyorum."

Yan dönüp yattım ve ona baktım. "Nedir?" Elimi karnının üzerine koydum ve tenine dokunabilmek için santim santim yukarı kaldırdım. Ona doyamıyordum. Hayatımda hiç dokunmadan duramadığım bir kızla beraber olduğumu hatırlamıyordum. Orada yatıp günlük bir konuşma yaparken bile ya karnında parmaklarımla şekiller çiziyor ya kollarını okşuyor ya da dudaklarına dokunuyordum. Onun da hoşuna gidiyor gibiydi çünkü o da aynı şeyi yapıyordu ve *kesinlikle* benim için bir sakıncası yoktu.

"Hemen hemen her şeyi pişirebildiğimi biliyorsun, değil mi?"

tg:@novaebook

Başımla onayladım. Gerçekten pişirebiliyordu.

"En iyi tariflerimi bir araya toplayıp bir yemek kitabı çıkarmayı düşündüm."

"Sloan bu harika bir fikir."

"Ama pazarda çok fazla yemek kitabı var ve ben ön plana çıkacak bir şey olmasını istiyorum. Bu kadar iyi yemek pişirmeyi her gece Asa'ya yemek pişirmek zorunda kaldığım gerçeğini biraz abartarak kullanmak istiyorum. Kitabın adının, *'Pislik, kontrol manyağı eski erkek arkadaşımla yaşarken yapmayı öğrendiğim tarifler,'* gibi gerçekten trajikomik bir şey olmasını istiyorum. Ve sonra da kazandıklarımın yarısını aile içi şiddete maruz kalanlara bağışlayacağım."

Dürüst olmam gerekirse ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bir yanım gülmek istiyordu çünkü Sloan haklıydı ve böyle bir isim garip bir şekilde ilgi çekici olurdu. Ama bir yanım da bu kadar iyi yemek pişiriyor olmasının nedeninin Asa olmasından utanıyordu. Çünkü Asa bir kontrol manyağıydı ve Sloan'un başka bir seçeneği yoktu. Bu bana onu ilk defa öğle yemeğine götürdüğüm zamanı ve sanki daha önce hiçbir restorana gitmemiş gibi davranmasını hatırlatmıştı.

"Bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun," dedi kendini yastığının üzerine bırakırken.

Başımı iki yana salladım. "Sloan hayır. Düşünmüyorum. Bu ilgi çekici bir isim. İnsanların iki kere bakmalarına neden olacaktır, orası kesin. Ben sadece bunun... bu kadar *doğru* olmasından nefret ediyorum. Eğer bir şaka olsaydı benim için de komik olurdu ama değil. Senin bu kadar iyi yemek yapmanın nedeni bu ve ben de bu yüzden o orospu çocuğundan nefret ediyorum."

Zorla gülümsedi. "Senin sayende artık hayatım öyle değil."

tg:@novaebook

Devamlı olarak ona, onu benim kurtarmadığımı hatırlatmak zorunda kalıyordum. "*Senin* sayende artık hayatın öyle değil."

Yeniden gülümsedi ama ön kapıdan girdiğim andan beri zorla gülümsüyor gibiydi. Onu rahatsız eden daha büyük bir şey vardı ve ben bunun ne olduğunu bilmiyordum. Tüm gün bir dairenin içine kilitli kalmanın getirdiği stres olabilirdi. "Sen iyi misin Sloan?"

Başıyla onaylamadan önce biraz uzun süre bekledi, bu da bana onun iyi olmadığını gösteriyordu.

"Sorun ne?"

Yatakta doğrularak oturdu ve kalkmak üzere hareket etti. "Ben iyiyim Luke. Çorbayı karıştırmam gerek."

Onu durdurmak için kolunu tuttum. Yatağın ayak ucunda durdu ama bana bakmak için dönmedi. "Sloan."

Tüm bedeniyle iç geçirdi. Kolunu bıraktım ve yatak ucunda onun yanına gittim. "Sloan eğer seni rahatsız eden buysa Asa evinden ayrılamaz. Eğer ayrılırsa bunu öğreniriz. Dışarıdaki ekipten bahsetmiyorum bile. Güvendesin."

Onu rahatsız eden şeyin bu olmadığını göstermek için başını iki yana salladı. Ağlamıyordu ama dudağının hafifçe titremesinden ağlamak üzere olduğunu anlayabiliyordum.

"Sorun kardeşin mi? Bu hafta sonu gidip onu görürüz. Güvende olduğumuzdan emin olmak için korumalarla gideriz ve onun da odasının önünde hâlâ güvenlik var." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, yanında olduğumu bilmesini istiyordum. Sloan güvendeydi. Erkek kardeşi güvendeydi.

Başını biraz daha eğdi ve elleriyle kollarını kavrayıp kendi içine kapandı.

"Sanırım hamileyim."

tg:@novaebook

Sonucu beklediğimiz iki dakika boyunca banyoda olmak istemedi. Orada durmuş test çubuğuna bakıyordum. Bekliyordum.

Bana hamile olabileceğini söylediği anda, onu yüzüstü bırakmış gibi hissettim. Sanki onu korumak için yaptığım her şey boşa gitmiş gibiydi. Orada oturmuştu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, başı öne eğikti, sesi bir fısıltı hâlinde çıkıyordu ve korkusunu gidermek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Ona endişelenmemesini söyleyemezdim çünkü bu kesinlikle endişelenecek bir şeydi. İkimiz de hesabını yapabiliyorduk. Son birkaç ay içinde hem benimle hem de Asa'yla birlikte olmuştu. Çocuğun benim olma olasılığı Asa'dan olma olasılığından çok daha düşüktü, bu yüzden de Sloan'a endişelenmemesini söylersem yalan söylemiş olurdum.

Doğum kontrol hapı aldığını ve bunun nasıl olduğunu anlamadığını söylemişti ama Asa'yla yaşıyordu. Sloan'u onunla yaşaması için bir başka tuzağa çekmek umuduyla bir şekilde doğum kontrol haplarına müdahale ettiğini öğrenmek beni şaşırtmazdı. Böyle bir şey yapacak kadar aklını kaçırmıştı.

Sloan'un şu an ihtiyacı olan son şey o adamın bir parçasını içinde taşımaktı. Hayatının sonuna kadar onu Asa'ya bağlayacak bir şey. O anda ihtiyacı olan son şey, *kimin* olursa olsun bir bebekle ilgilenmekti. Sonraki birkaç ay Sloan'un güvenliği için çok önemliydi. Bu apartmanın içinde kilitli bir hâlde duruşmayı bekleyecekti. Duruşma başladıktan sonra –eğer hamileyse– doğum yapmak üzereyken kürsüde tanıklık yapmak zorunda olmasından bahsetmiyorum bile.

Teste bakarken yavaşça nefes aldım. Üzerinde çizgiler olan testlerden değildi. Üzerinde "hamile" ya da "hamile değil"

tg:@novaebook

yazıyordu. Sloan bana söyler söylemez eczaneye gitmiştim. En son istediğim şey onun merak etmesiydi. Ne kadar erken öğrenirse ne yapacağına o kadar hızlı karar verebilirdi.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip küçük banyoyu adımlarken bekledim. Telefonumdaki kronometre çalıp bana zamanın dolduğunu bildirdiğinde diğer tarafa bakıyordum.

Sakinleşmek için bir nefes aldım, dönüp *hamile* kelimesini gördüğümde elimi sıkıp yumruk yapıp duvara vurmaya hazırlandım. Kapıya. Herhangi bir şeye. Bunun yerine yumruğumu havaya savurdum, ağzımın içinde küfrettim çünkü bu banyodan çıkıp o kızın kalbini kırmak zorunda olduğumu biliyordum.

Bunu yapabilecek miydim bilmiyordum.

Öfkemi yatıştırmak için birkaç dakika daha orada kalmayı düşündüm. Ama onun dışarıda muhtemelen benden daha korkmuş ve endişeli bir hâlde olduğunu biliyordum. Kapıyı açtım ama Sloan yatak odasında değildi. Yürüyerek oturma odasına gittim, Sloan yine mutfağa gitmiş çorbayı karıştırıyordu. Bir saatten fazla bir süredir kaynıyordu, bu nedenle de sadece vakit geçirmeye çalıştığını anlamıştım. Geldiğimi duydu ama bana bakmak için dönmedi. Mutfağa girdim ama yine bana bakmak için dönmedi. Çorbayı karıştırıyor, ona haberi vermemi bekliyordu.

Bunu yapamadım. Ağzımı üç kere açtım ama ona söyleyecek kelimeleri bulamadım. Elimle ensemi kavradım ve onu izleyerek bana bakmasını bekledim. Bakışlarını kaldırmadığında aramızdaki mesafeyi kapattım. Arkasından kollarımı ona doladım ve onu göğsüme yasladım. Çorbayı karıştırmayı bıraktı ve ona doladığım kollarıma sarıldı. Bedeninin sessiz hıçkırıklarla sarsıldığını hissedebiliyordum. Sessizliğim ona ihtiyacı olan onayı veriyordu. Yapabildiğim tek şey ona daha sıkı sarılmak ve başının üzerini öpmekti.

tg:@novaebook

"Seni seviyorum Sloan," diye fısıldadım.

Bana doğru döndü ve ağlarken yüzünü göğsüme yasladı. Gözlerimi kapattım ve ona sarıldım.

Böyle olmamalıydı. Bir kız anne olacağını öğrendiğinde böyle *hissetmemeliydi.* Ve onun üzüntüsünden dolayı kısmen kendimi suçlu hissediyordum.

Daha sonra bu konuda konuşacak zamanımız olacağını biliyordum. Daha sonra tüm seçenekleri değerlendirecek zamanımız olacaktı ama şimdi ona odaklanmak zorundaydım çünkü bunun onun için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çok üzgünüm Luke," dedi göğsümün üzerinde.

Ona daha sıkı sarıldım, neden özür dilediği konusunda kafam karışmıştı. "Neden bunu söylüyorsun? Özür dileyeceğin hiçbir şey yok."

Başını kaldırdı, iki yana salladı ve bana baktı. "Bu strese ihtiyacın yok. Bizi güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun ama ben şimdi her şeyi daha kötü hâle getirdim." Benden uzaklaştı, lanet kaşığı eline aldı ve yeniden çorbayı karıştırmaya başladı. "Sana bunu yaşatmayacağım," dedi. "Senin kendinin olup olmadığını bile bilmediğin bir bebeği taşımamı izlemene izin vermeyeceğim. Bu senin için adil olmaz." Kaşığı bıraktı, bir peçete aldı ve gözlerinin altını sildi. Dönüp bana baktı, yüzü utançla doluydu. "Üzgünüm. Ben..." Âdeta bundan sonra söyleyeceği kelimeleri söylemesi daha da zormuş gibi yutkundu. "Yarın arayıp ne yapabileceğimi... nasıl kürtaj yaptırabileceğimi öğrenebilirim."

Sadece ona bakıp söylediklerini sindirmeye çalıştım.

Benden özür mü diliyordu?

Bundan dolayı strese girenin *ben* olacağımı mı düşünüyordu?

Öne doğru bir adım attım, ellerimi saçlarının arasına soktum ve bana bakması için başını kaldırdım. Yüzünden aşağı

tg:@novaebook

bir damla daha düşmeye başladığında başparmağımla gözyaşını sildim. "Eğer bu bebeğin benim olduğunu öğrenmemizin bir yolu olsaydı, onu doğurmak ister miydin?"

Sloan irkildi, sonra omuz silkti. Sonra da başıyla onayladı. "Tabii ki isterdim Luke. Zamanlama berbat ama bu bebeğin suçu değil."

Her ne kadar o anda kollarımı ona dolamak istesem de yüzünü ellerimin arasında tutmaya devam ettim. "Ve şu anda bu bebeğin Asa'nın olduğunu bilsen, onu doğurmak ister miydin?"

Bir an için cevap vermedi. Ama sonra başını iki yana salladı. "Sana bunu yapmazdım Luke. Bu sana adil olmazdı."

"Sana *beni* sormuyorum," dedim sert bir ses tonuyla. "Ben *sana* soruyorum. Eğer bunun Asa'nın bebeği olduğunu bilseydin, onu doğurmak ister miydin?"

Bir gözyaşı daha aktı ve bu sefer yanağından süzülmesine izin verdim. "O masum bir bebek. Ama dediğim gibi sana bunu yapmazdım."

Onu kendime çektim ve başının yanını öpüp bir saniye ona öylece sarıldım. Ona söylemek istediğim kelimeleri bulduğumda, geri çekildim ve bana bakması için onu zorladım. "Sana âşığım Sloan. Sana *delice* âşığım. Ve içinde büyüyen bu bebek *senin bir yarın*. Senin bir parçan olan bir şeyi sevmeme izin verirsen ne kadar şanslı hissedeceğimi biliyor musun?" Avcumu karnına götürdüm ve orada tuttum. "Bu bebek benim Sloan. Senin. Bizim. Ve eğer bu bebeği büyütmeye karar verirsen, o zaman ben de bu dünya üzerine gelmiş lanet olası en iyi baba olacağım. Söz veriyorum."

Hemen ellerini yüzüne götürdü ve ağlamaya başladı. Daha önce hiç görmediğim kadar çok ağlıyordu. Onu kollarıma aldım, yatak odamıza götürdüm ve yeniden yatağa yatırdım. Onu kendime çektim ve gözyaşlarının durmasını bekledim. Birkaç dakika sonra oda yeniden sessizleşti.

tg:@novaebook

Artık başını göğsüme yaslamış, koluyla bana sarılmış şekilde yatıyordu. "Luke?" Başını kaldırıp bana baktı. "Sen dünyada olabilecek en iyi insansın. Ve seni çok ama *çok* seviyorum."

Onu öptüm. İki kere. Sonra yüzümü karnına götürdüm, bluzunu sıyırdım ve öptüm. Ve gülümsedim çünkü bana istediğimin bile farkında olmadığım bir şey vermişti. Ve her ne kadar Sloan için bu bebeğin Asa'nın değil benim olmasını umut etsem de gerçekten önemli değildi. Önemli değildi çünkü bu bebek dünyada her şeyden çok sevdiğim birinin bir parçasıydı. Ne kadar da şanslıydım.

Yeniden ona yaklaştım ve yanağını öptüm. Artık ağlamıyordu. Alnındaki saçları geri çektim. "Sloan? Beton sütunların, kurbağaların kafasından her bir saat düştüğünde tatlı çöreğe dönüştüğünü biliyor muydun?"

Sloan kahkaha attı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Pekâlâ, eğer boş bir oda Noel pastası bayatladığında kirli çoraplarla dolmazsa zafer zafer değildir."

Bebeğimiz dünyadaki en garip iki ebeveyne sahip olacaktı.

tg:@novaebook

ELLİ İKİ

ASA

Haberlerde kısa süre önce bir kıza tecavüz eden bir adamdan bahsediliyordu. Beyaz olduğu için ya da birkaç madalya kazandığı için ya da bunların birleşmesinden dolayı sadece hapiste birkaç ay geçirmeye mahkûm edilmişti.

Tüm lanet ülke bundan dolayı kafayı yemişti. Herhangi birinin baktığı her yerde, onun hafif cezası herkesin gördüğü şeydi. Haftalar boyunca gündemde kalmıştı. Olayın detaylarını bilmiyordum ama adam seri bir tecavüzcü gibi görünmüyordu. Bunun adamın ilk ya da ikinci saldırısı olduğundan emindim ama herkes adama lanet olası Hitler gibi davranıyordu. Aptal pislik, mahkûm olduğu süreyi ya da daha fazlasını hak etmediği için değil. O pisliği savunmuyordum. Sadece benim davama ulusal haberlerde lanet bir saniye bile ayrılmamasından biraz rahatsız olmuştum. Lanet olası bir adamı *öldürmüştüm* ve bundan dolayı suçlanmamıştım bile. Üniversite *icat edildiğinden* bu yana kampüsteki en büyük uyuşturucu çemberini yönetmiş ve suçlu bulunmamıştım. Ryan'a silah doğrulttuktan sonra bile hâkim duruşmama kadar beni ev hapsine mahkûm edip serbest bırakmıştı.

Ev hapsi. Altı muhteşem ay boyunca.

tg:@novaebook

Bu bir şakaydı. Tüm ülke ve bu ülkeyi yöneten tüm ırkçı lanet olası ikiyüzlüler birer şakaydı ve benim gibiler bundan faydalanıyorduk. Eğer sonuçlarını görmemekten bu kadar memnun olmasaydım bu ülkeden utanırdım.

Ve beyaz erkeklerin kızların rızası olmadan onlarla herhangi bir sonucu olmaksızın seks yapmasına gelince... Bir kızın içine izni olmadan kaç kere girdiğimi saymak için iki elimin parmaklarımın bile yeterli olmadığından oldukça emindim. Lanet olsun, Jess'in bile içine o istemeden kaç kere girdiğimi sayamazdım. Dürüst olmam gerekirse, onunla ilgilenmemin tek nedeni buydu. Benden bu kadar nefret etmesi hoşuma gidiyordu.

Neden bu pisliklerin hepsinden kurtulabildiğimi ve kimsenin bu konuda mesele yapmadığını anlamıyordum. Medyanın ilgisini çeken erkeklerin çoğundan daha yakışıklıydım. Aynı zamanda korkak da değildim... ki onların hepsi öyle görünüyordu. Neden korkak zavallı çirkin erkekler ekranda yer alıyordu?

Zengin bir aileden gelmediğim için miydi?

Muhtemelen öyleydi. İki bok parçası ebeveynim olduğu için bir yetim olarak büyümüştüm. Medya, sadece yanımda bana destek olan imtiyazlı ebeveynlerim olmadığı için benimki gibi hikâyelerden hoşlanmadıklarını biliyordu.

Anlıyordum. Kötü de olsa ünlü olmak için bir şansım vardı ve ebeveynlerim hâlâ benim için işleri berbat ediyordu.

Pislik avukatım Paul bana medyanın bu hikâyeyi seçmemesinin iyi bir şey olduğunu söylemişti. Medyanın bir konuyu ele aldığında, konuyu belirli bir şekilde yönlendirdiğini ve hâkimin de daha sert bir ceza vermek zorunda kaldığını söylemişti. *İbret olsun diye.* Sanırım bu mantıklıydı ama Paul'un benim insanların üzerinde nasıl bir etkim olduğunun farkında olduğunu sanmıyordum. Lanet olası etkileyici biriydim.

tg:@novaebook

Medya beni severdi. Ve ayrıca Sloan da bu hikâyeyi takip etmek zorunda kalırdı çünkü TV'yi açtığı her sefer her haber kanalında bu hikâye olacaktı.

Lanet olsun, işte yine yapmıştım. Onunla ilgili düşüncelerin zihnime girmesine izin vermiştim. Psikiyatristimi dinlemeye çalışıyordum... onun hakkında düşünmemeye. Onu düşündüğüm her seferinde kendimi yüksek kolesterolü olan, şişman, yaşlı, kalp krizinden ölmek üzere bir adam gibi hissediyordum. Bir el kalbimi sıkıyor, dizlerim eriyip yerle bir oluyordu.

Sadece bana yaptıklarını düşündüğümde bile kendi sinir bozukluğumdan boğuluyordum.

Benim Sloan'um.

Bu, benim hatamdı. Bir şeyi onu sevdiğim kadar sevmemem gerektiğini bilmeliydim. Ama buna engel olamamıştım. Âdeta benim için yaratılmış gibiydi. Âdeta bu dünyaya büyürken katlanmak zorunda kaldığım her şeyin karşılığı olarak gelmişti. Bir süre için onun Tanrı'nın bana özrü olduğunu düşünmüştüm. Sanki onu cennetten doğruca önüme çıkarmış ve "İşte Asa," demişti. "Bu ışığı, ebeveynlerin tarafından üzerine çöken tüm o karanlığı telafi etmek için yarattım. O, benim sana hediyem çocuğum. Onunla birlikte acıların yok olacak."

Ve yok olmuştu. İki yıldan fazla bir süredir her ne zaman istersem kendi cennetimi yaşıyordum. Sloan, lanet yılan onu kötü yola sürüklemeden önce Havva gibiydi. Tatlı ve masumdu. Dokunulmamış. Benim insan formundaki küçük meleğim.

Ta ki Luke'a kadar.

Luke benim Havva'm için şeytandı. Yılan. Elmasıyla onu baştan çıkaran, ona günahı gösteren yılan. Onu kötü yola sürükleyen.

tg:@novaebook

Sloan'u düşündüğümde –ki her lanet günün her lanet saniyesinde düşünüyordum– Luke'tan önceki Sloan'u düşünüyordum. Sevdiğim Sloan'u. Ona en ufak bir ilgi göstersem bile yılbaşı ağacı gibi ışıldayan Sloan'u. Sadece beni gülümseteceğini bildiği için bana hindistancevizli pasta, spagetti ve köfte yapan Sloan'u. Her gece yatağımda yatan ve onunla sevişerek onu uyandırmamı bekleyen Sloan'u. Bana sevgisini, her iyi kadının yaptığı gibi evimle ilgilenerek gösteren Sloan'u. Fahişe olmayan kadınlar gibi. Onun temizlik yapmasını izlemeyi çok seviyordum. Hiçbir zaman evime saygı göstermeyen domuzlar hakkında şikâyet etmemişti. Sadece onların ardından evi temizlerdi çünkü benim düzgün görünen bir evi ne kadar sevdiğimi bilirdi.

Onu özlüyordum. Onun beni bu kadar çok sevmesini özlüyordum. Masum olduğu... meleğim olduğu... Tanrı'nın bana özrü olduğu zamanları özlüyordum.

Ama şimdi... o lanet yılana kandığından beri... onun ölmesini istiyordum. İkisinin de ölmesini istiyordum. Eğer Sloan ölürse artık onun âşık olduğum insan olmadığını düşünmeyecektim. Eğer ölürse onun Luke'la yatarken çıkardığı sesleri hayal etmek zorunda kalmayacaktım. Eğer ölürse bir zamanlar Sloan'un sevdiğim her parçasını ele geçiren bu *Luke sonrası* Sloan'a karşı duyduğum nefreti atlatabilirdim.

Eğer Luke'u öldürürsem –eğer o hayatımızdan tamamen çıkarsa– Sloan'un hâlâ içinde olduğunu bildiğim o eski hâline dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Bazen Sloan'a son bir şans vermeyi düşünüyordum. Belki önce Luke'u öldürsem ve Sloan'a benim hayatıma yeniden uyum sağlama şansı versem, onu yeniden eskiden sevdiğim gibi sevmeyi öğrenebilirdim.

Bu sadece hayalperest bir düşünceydi. Luke onun içine girmişti. Sadece bedeninin değil zihninin içine de girmişti.

tg:@novaebook

Sloan'un kendisinin benden daha iyi olduğuna, ona benim verebileceğimden daha fazlasını verebileceğine inandırmıştı. Bu kadar aptal olduğu için Sloan'u affetmek istediğimden emin değildim.

Işıltısı yok olmuştu. O artık matlaşmış bir oyuncaktı.

Çok yazık.

Ama uzun sürmeyecekti. Onları nerede bulacağımı bulmuştum. Geriye sadece bunu nasıl yapacağım kalmıştı.

Kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım. Elimi iç çamaşırımın içine sokup boşalmak için ne zaman Sloan'u hayal etmeyi bırakacağımı düşündüm. Ondan ne kadar nefret etsem de aletimin sertleşmesini sağlayan tek şey Sloan'du.

Luke'tan önceki Sloan'u düşündüm. O ara sokakta onu ilk öptüğüm zamanı düşündüm. Dudaklarına dokunan ilk dudakların benimkiler olduğu gerçeğini düşündüm. Onun ne kadar taze ve masum olduğunu düşündüm. Benden ne kadar büyülendiğini. Bana doyamayacakmış gibi baktığını. Âdeta ben Tanrı'nın kendisiymişim gibi.

Âşık olduğum Sloan'u özlüyordum.

Ben tam sertleşmişken biri kapıyı çaldı.

"Lanet olsun." Homurdandım ve elimi pantolonumdan çıkardım. Bu herifin zamanlaması çok boktandı. Ayağa kalktım, bu ayak bileği kelepçesinin hissettirdiği bu yabancı hissin hiç geçip geçmeyeceğini merak ettim. Aklımı kaybetmek üzereydim. Muhteşem planımı hayata geçirmek için bekleyemiyordum.

Kapı dürbününden baktım ve sonra Anthony'yi içeri almak için kilidi açtım. Daha şimdiden yüksek sesle çok fazla bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Aptal değildim, bu pisliklerin muhtemelen evime dinleme cihazları yerleştirdiklerini biliyordum.

"Selam adamım," dedim sırt çantasını ondan alırken.

tg:@novaebook

"Selam," dedi paranoyak bir ahmak gibi etrafa bakınarak. "Aradığın o hindistancevizli pastayı buldum."

Hindistancevizli pasta, bilgisayar için kullandığımız koddu. Pastane ise Sloan anlamına geliyordu.

Halen evimde olan iki bilgisayarı da kullanmayı reddetmiştim. Bölge Savcısı birine karşı bir dava oluşturmaya çalışırken, o insanın bilgisayarlarını öylesine onun yanında bırakmazdı. O bilgisayarlara el koyardı. Bilgisayarlarımın ikisinin de hâlâ burada olması, beni izledikleri için benim bir şeyleri araştırmamı istediklerini kanıtlıyordu.

Sadece onları sinirlendirmek için her gün bir saatimi bilgisayarda, *"İsa Mesih aracılığıyla günahlarınızdan nasıl arınırsınız?"* gibi araştırmalar yapıyordum.

Hatta internetteki bir kilisenin yayınına bile girmiş ve daha iyiye gittiğime inanmaları için bir süre dinlemiştim. Lanet olsun, işi bir Pinterest hesabı açacak kadar ileri götürmüştüm. Bu doğruydu. *Asa Jackson'un bir Pinterest hesabı vardı.* Sadece kafalarını karıştırmak için yemek tarifleri ve ilham verici alıntılar yayınlıyordum.

Bu ne kadar saçma lanet bir dünyaydı.

Yemek masasına oturdum ve sırt çantasını açtım. En sonunda beni ispiyonlamayacak birini bulmam bir ayımı almıştı. Onun hakkında çok fazla bilgim vardı. Eğer beni ispiyonlarsa müebbet hapse girerdi. Ayrıca Anthony o kadar çaresizce kolay para kazanmak istiyordu ki muhtemelen bu laptop için ödediğim paranın daha azı için Sloan ve Luke'u öldürmeyi kabul ederdi. Anthony hakkındaki tek sorun, sonunda Sloan ve Luke'un yerini bulmasının lanet derecede uzun sürmesiydi. Bir şekilde onların adresini öğrenebilen birini bulabilmişti. Çok fazla soru sormamıştım çünkü sonunda gelip benden intikam almak isteyebilecekleri için ne kadar az şey bilsem o kadar iyiydi. Ama Luke'un departmanında

tg:@novaebook

Anthony'den bile daha az para için baklayı ağzından çıkaracak namussuz bir pislik olduğundan neredeyse emindim.

İnsanlar hakkında böyle bir şey vardı. *Hepimiz* para için alçakça şeyler yapıyorduk.

"Pastaneyi buldun mu?" diye sordum ona. Başıyla onayladı.

Lanet olsun.

Lanet olası pastaneyi bulmuştu.

"Gittim ve kendim kontrol ettim." Sırıttı. "Haklıydın. Lanet olası güzel bir pastane."

Bana Sloan'u gördüğünü söylediği için midem boğazıma takılmış gibi hissettiğim gerçeğini görmezden geldim ve onun az önce Sloan'un seksi olduğunu söylediği gerçeğine odaklandım. *Bu pislik kim olduğunu düşünüyordu ki?*

"Bu pastanenin nesi bu kadar özel ki?" diye sordu sandalyesini geri çekerken. Bir bilgisayar ve onun adresi karşılığında neden on bin ödediğimi bilmek istiyordu. Sloan'un gerçekten o adreste yaşadığını kanıtlayacak bir güvenlik kamerası kaydı getirmesi hâlinde beş bin daha alacaktı.

"Pastanenin eşi benzeri yok Anthony," dedim bilgisayarı çantadan çıkarırken. Anthony benim için yüklediği güvenlik kamerası kayıtlarına nasıl ulaşacağıma dair tüm bilgileri bir kâğıda yazdı. Çantada ayrıca onun adına kayıtlı bir Wi-Fi kutusu vardı, böylece bağlantının benimle herhangi bir ilgisi bulunmayacaktı.

"Pastaneden küçük kek aldın mı?" diye sordum ona. *Küçük kek* güvenlik kamerası kaydı için kullandığımız koddu. Tüm bu pastane ürünleri hakkındaki konuşmalarımız kulağa iki gerizekâlının konuşması gibi gelebilirdi, bu yüzden de her geldiğinde konuyu değiştiriyordum. Geçen hafta kodlarımız TV programları hakkındaydı.

Anthony yeniden sırıttı. "Evet, çantanın içindeler," dedi çantadan daha fazla kâğıt çıkarırken. Bir tanesini açtı ve

tg:@novaebook

eliyle bir e-posta adresi ve şifreyi gösterip kayıtları nereden bulacağımı gösterdi.

Nabzım deli gibi hızlanmıştı, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama kalbim kalabalığın önüne sahneye çıkacakmışım gibi atıyordu.

Güvenlik kayıtlarını görmek için Anthony'nin gitmesini istiyordum. Sloan'u görmem gerekiyordu. Onu son gördüğümden bu yana üç ay geçmişti. Lanet olsun onu görmem gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve ona vermem gereken parayı almak için koridorda ilerledim. Parayı masanın üzerine attım ve bugün artık ona ihtiyacım olmadığını gösterecek şekilde elimle kapıyı işaret ettim. Paranın olduğu zarfı arka cebine koydu. "İhtiyacın olan başka bir şey var mı? Yarın da uğrayabilirim."

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Hayır. Pastam bittiğinde sana haber veririm."

Anthony sırıttı ve ön kapıya doğru ilerledi.

Wi-Fi bağlantısını kurdum ve hesaba bağlandım. Dropbox'a* bağlantısı olan e-postada bir mesaj vardı. Mesaj Anthony'den geliyordu.

> Dün yaklaşık sekiz saatlik kayıt yaptım ve çiftin gerçek görüntüsünü alacak şekilde kestim. Bir adam birkaç dakikalığına gelip gitti. Kaydın ortasına doğru kızın çöpü çıkardığını göreceksin. Kaydın sonunda ikisi de var. Bu hafta daha fazla kayıt yapacağım. Eğer istersen kayıtları bu bilgisayardan giriş yapabileceğin canlı yayına bağlayabiliriz. İki saniyemi alır. Haber vermen yeter.

---

* Bir dosya barındırma ve paylaşım ağı programıdır. Her kullanıcıya ücretsiz veri saklama alanı veren bir servistir. (ç.n.)

tg:@novaebook

Daha kaydı indirmeden ona cevap yazdım.

Tabii ki lanet canlı yayını isterim. Neden bunu bana şimdi söylüyorsun ki?

Gönder butonuna bastım ve sonra kaydı indirmeye başladım. Dropbox'taki videonun yüklenmesi neredeyse lanet beş dakika sürdü. İndirme tamamlandığında kalktım ve ön kapıyı kilitledim. Herhangi bir şeyin beni bölmesini istemiyordum.

Ayrıca kendime bir içecek hazırladım çünkü ağzım kurumuştu. Üç aydır Sloan'u ilk kez göreceğim için kendimi kusacak gibi hissediyordum.

Yeniden masaya oturdum ve oynat tuşuna bastım. Bu video on üç dakika uzunluğundaydı. İlk üç dakika Anthony'nin kamerayı odaklamaya çalışmasıyla geçmişti. Kameranın açısı yüksekti, sanki kaydı apartmanın ikinci katından yapıyor gibiydi.

Luke ve Sloan nerede kalıyorlarsa kalsınlar, Luke'un ekstra paranoyak davranacağını biliyordum. Muhtemelen kendisi evde değilken kimsenin daireyi izlemediğinden emin olmak için birini tutmuştu. Kendini ortaya çıkaracak şekilde park edilmiş bir arabanın içinde kayıt yapmasın diye Anthony için apartmanda, onların ön kapısını gören boş bir daire tutmuştum.

Videoda üç dakika otuz bir saniye sonra ön kapıları açıldı. Luke yürüyerek dışarı çıktı, önce sola, sonra sağa baktı. Onun paranoyak hissetmesi hoşuma gitmişti. Dairesinin kapısını her açtığında beni düşünüyor olması hoşuma gitmişti. İntikamımı almak için orada olup olmadığımı merak etmesi.

Kayıt kesildi ve sonra yeniden başladı.

İşte o zaman gördüm. Ön kapı açılmaya başladı.

Çöp poşetini ön kapını yanına yere atarken Sloan'un kolunu salladığını gördüm. Kapıyı yeniden kapatmadan önce

tg:@novaebook

saçlarını zar zor görebildim. Saklanmaya çalışıyor gibi görünüyordu. İzlendiğinden korkuyormuş gibi. Orada yalnız olmaktan korkuyordu.

Pislik *Luke* onu orada muhtemelen günde birkaç saat boyunca yapayalnız bırakıyordu. Faturalarını ödemek için çalışması gerekmesi umurumda değildi. Eğer Sloan'la birlikte olan ben olsaydım, onu korumanın bir yolunu bulurdum. Eğer dışarıda onun için tehlike oluşturabilecek bir adam olduğunu bilseydim, onu gözümün önünden ayırmazdım.

Luke'un onu benim kadar sevmediğini anlamamı sağlayan ilk ipucu buydu.

Eskiden sevdiğim gibi.

Onu artık sevmiyordum.

Seviyor muydum?

Siktir.

Videonun onun çöp atarken kolunu salladığı kısmını en az yirmi kere geri alıp baştan izledim. Kapıyı kapatırken saçının savrulmasını izledim. Her izlediğimde kalbim daha hızlı atmaya başlıyordu ve kapı her kapandığında duracak gibi oluyordu.

Lanet olsun ki seviyordum. *Onu hâlâ seviyordum.*

Onu seviyordum ve o dairenin içinde yalnız ve kapıyı bile tam olarak açamayacak kadar korkuyor olması beni öldürüyordu. O aptal lanet olası piç, ben bu aptal evin içinde kilitliyken ve onun yüzünden Sloan'a ulaşamıyorken, Sloan'umu o evinde yapayalnız ve korkmuş bir halde bırakıyordu.

"Seni görüyorum bebeğim," diye fısıldadım bilgisayarın ekranına. "Korkma."

Bu bölümü birkaç kere daha yeniden oynattıktan sonra, en sonunda videonun devam etmesine izin verdim. Video birkaç saat sonrasına atladı. Luke arabasını apartmanın önüne park etti. Arabadan çıktı ve bagajı açtı. Bagajdan marketten aldığı yiyecekleri çıkardı.

tg:@novaebook

Ne kadar tatlı. Orospu çocuğu, küçük sahte ailesi için market alışverişine gitmişti.

Ellerinde malzemelerle kapıya gitti ve anahtarıyla kapıyı açtı. İterek kapıyı açmaya çalıştı ama kapı hâlâ içeriden kilitliydi.

Akıllı kız. Hiçbir zaman tek bir kilide güvenilmezdi.

Sloan onu içeri almak için kapıyı açtı. Luke kapıdan içeri girip gözden kaybolurken Sloan arabaya doğru yürüdü *hayır, aslında sıçrayarak ilerledi.* Gülümsüyordu. Sloan bagajdaki malzemelerden almak için uzanırken, Luke yeniden dışarı çıkıp ellerini havaya kaldırdı. Görünüşe göre ona durmasını, malzemeleri kendi alacağını söylüyordu. Parmağıyla Sloan'un karnını işaret etti ve onu güldürecek bir şey söyledi. Sloan ellerini karnına götürdüğünde anladım.

İşte tam o anda *anladım.*

Görüntüyü dondurdum.

Sloan'un karnına bastırdığı ellerine baktım. Karnını tutan ellerine bakarken yüzündeki gülümsemeye baktım. Bluzunun altından zar zor belli oluyordu. Zar zor.

"Orospu çocuğu."

Donup kalmıştım. Günleri, ayları sayıyor, bundan bir anlam çıkarmaya çalışıyordum.

"Orospu çocuğu."

Yaşam döngüsü hakkında çok fazla şey bilmiyordum. Sadece bir kızı bir kere hamile bırakmıştım o zaman da onu kürtaj yaptırmaya zorlamıştım çünkü o Sloan değildi. Ama bir gerçeği kesin olarak biliyordum ki... Sloan bedeninde bir kadının karnının belli olması için en azından birkaç ay geçmesi gerekiyordu.

Ve birkaç ay önce... onun içinde olan kişi *bendim.* Geceleri onunla sevişen *bendim.*

Luke o zamanlar ona sadece *bir kere* sahip olmuştu.

tg:@novaebook

Ben ise ona her gün sahip oluyordum.

"Orospu çocuğu," dedim bir kere daha gülümseyerek. Kendime engel olamıyordum. Tüm yüzüme kocaman lanet bir sırıtış yerleşmişti. Ayağa kalktım, nefes almak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Kafamı toplamak için. Hayatımda ilk defa kendimi bayılacak gibi hissediyordum.

"Vay canına," dedim bilgisayara, Sloan'un dondurduğum görüntüsüne bakarak. "Baba olacağım."

Yeniden oturdum ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Ekrana o kadar uzun zaman bakmıştım ki artık buğulu görmeye başlamıştım.

Kahretsin ağlıyor muydum?

Ellerimle gözlerimi sildim ve elimdekiler kesinlikle gözyaşlarıydı.

Lanet olası gülümsememe engel olamıyordum. Ekrandaki görüntüde Sloan'un karnını yakınlaştırdım ve elimi ekrana doğru kaldırdım. Sağ elimi ekranın üzerinde tam Sloan'un elinin, karnının üzerine koydum. "Baban seni seviyor," diye fısıldadım bebeğimize. "Baban senin için geliyor."

Benim gibi akıllı olmasını umuyordum. Ben zekâmı annemden ya da babamdan aldığımdan emin değildim çünkü bana soracak olursanız ikisi de bu dünya üzerinde bulundukları sürece sadece tek bir şeyi doğru yapabilmiş iki cahil pislikti: O tek doğru şey de beni dünyaya getirmeleriydi.

Büyükanne ve büyükbabalarımı tanımıyordum ama bazen babamın babasının, *huzur içinde yatsın,* bana çok benzediğini hayal etmekten hoşlanıyordum. Genetik özelliklerin bazen bir nesil atladığını söylerlerdi, bu nedenle de muhtemelen ona çok benziyordum. Ben de muhtemelen sıklıkla onun gibi hareket ediyordum. Ve o da benim gibi oğlunun *–benim babamın–* sonunda böyle lanet bir ahmak olmasından büyük bir hayal kırıklığı duyuyordu.

tg:@novaebook

Ama muhtemelen benimle gurur duyuyordu ve o muhtemelen benim ne kadar büyük bir *dâhi* olduğumu takdir eden, hayatta olan ya da olmayan birkaç kişiden biriydi.

Anlatmama izin verin.

Elektronik kelepçeler. Onları yenmek imkânsızdı. Eğer keserseniz, anında yakalanırdınız. İçlerindeki fiber optik alıcılar, onlara müdahale etmeye kalktığınız an bir sinyal gönderiyorlardı ve polis saniyeler içinde kapınıza geliyordu.

Şarjının bitmesine izin veremezdiniz yoksa polis bilgilendirilirdi. Onları ayağınızdan çıkaramazdınız çünkü ayak bileğinizi el bileğiniz gibi kıvıramazdınız ve Tanrı da insan iskeletini tasarlarken elektronik kelepçeleri değerlendirmeye almamıştı, *lanet bencil piç.* Sizin için belirlenen çevre uzunluğunun dışına çıkamazdınız, bunu yaparsanız polis bilgilendirilirdi. Lanet olsun, sarhoş bile olamıyordunuz. Elektronik kelepçelerin çoğunda, kanınızdaki alkol oranını düzenli olarak ölçen alıcılar vardı. Ama bu beni rahatsız etmiyordu. Ben hiçbir zaman alkole ihtiyaç duyan biri olmamıştım. Alkolün tadını çıkarırdım ama alkol olmasa da olurdu.

Lanet olası elektronik kelepçeyi icat eden teknik ineklerden daha fazla şey bilen teknik bir inek değilseniz, polis anında peşinize takılmadan bunlardan kurtulmanızın kesin ve kuşkusuz bir şekilde bir yolu yoktu.

Bu da berbat bir durumdu çünkü Luke'u tanıdığım için evden çıktığım anda ya da herhangi bir şekilde cihaza bir şey yaptığım anda Luke'un bilgilendirileceğini biliyordum. Onlara önceden ileri seviyede uyarı gönderilmeden buradan kaldıkları yere gitmemin imkânı yoktu. Ve evet, işi benim için yapacak birini onların dairelerine gönderebilirdim ama bunun neresi eğlenceli olurdu ki? Önünde durup barut kokusunu alan ben olmadıkça, bir merminin Luke'un kalbini durdurmasını izlemenin neresi eğlenceliydi? Benden

tg:@novaebook

merhamet dilerken gözyaşlarının tadına bakan kişi ben olmadıkça, Sloan'un ne kadar zavallı bir hayat seçtiğini fark etmesinin neresi eğlenceliydi?

Başarılı bir planlayıcı olmam iyi bir şeydi. Ben her şeyi planlardım. Olası tüm senaryoları alır ve daha olaylar gerçekleşmeden onları atlatabilmenin yollarını geliştirirdim. Çünkü ben kahrolası bir dâhiydim. *Aynı büyükbabam gibi.*

Çocukken öleceğimi düşündüğüm bir an olduğunu hatırlıyordum. Gizlice annemin yatak odasına girmiş ve onun ilaçlarından çalmıştım. Lanet olsun, o kadar küçüktüm ki henüz okumayı bile bilmiyordum. Ne içtiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece ben de annemin hissettiğini hissetmek istiyordum. Kendi çocuğundan bile çok sevdiği o hissin peşinden gitmek istemiştim.

İlaçları aldıktan birkaç saat sonra uyanmıştım ve lanet ayak bileklerim beysbol toplarına benziyordu. İki bacağım da şişmişti. O zamanlar öldüğüm için tüm kanımın ayaklarımda toplandığını düşünmüştüm. Ama artık bunun ilaçtan kaynaklandığını biliyordum. Antidepresanlar, ağrı kesiciler, kalsiyum kanal blokerleri. Hepsi şiddetli ödeme neden oluyordu ve çocukken başıma gelen de buydu. Sadece o zaman bunun farkına varmamıştım.

Pısırık Paul bana duruşmayı beklerken ev hapsi cezası alabileceğimi söylemişti. Benim durumumda olan davalıların çoğu kefaletle salıveriliyordu ama kaydım göz önüne alındığında, mahkemede kesin bir karar verilene kadar eve hapsolacağımdan neredeyse emindi. Pısırık Paul'a minnettar olduğum çok az şeyden biri buydu. Beni önceden uyarması. Bu uyarı, bana ayak bileklerimin birkaç santim kalınlaşmasına yeterli olacak miktarda ilaç bulup tüketmemi sağlayacak tam bir hafta vermişti. Beni gerçekten *vurmanın* iyi bir fikir olduğunu düşünen o iki pislik sayesinde zaten hastanede olduğum için bunu yapmakta zorlanmamıştım. Aptallar.

tg:@novaebook

Elektronik kelepçe takıldıktan sonra, gözetim memuru takip ziyaretlerine geldiğinde herhangi bir şüphe oluşturmamak için ilaçları almaya devam etmek zorunda kaldım. Aptal pislik ayak bileklerimin ve baldırlarımın bir ağaç kütüğü kadar olması konusunda iki kere düşünmemişti bile. İsmi Stewart'tı. *Gerçek hayatta kimin adı Stewart olurdu ki?* Stewart benim sadece "iri kemikli" olduğumu düşünüyordu. Her ziyaretinde onun bu aptallığından keyif alıyordum. Ayrıca adamdan biraz hoşlanıyordum da çünkü bana acıyordu. Onun yavan şakalarına güldüğüm ve ona İsa peygamberden bahsettiğim için benim iyi biri olduğumu düşünüyordu. Stewart, İsa peygambere *bayılıyordu.* Anthony'den bana bir haç getirmesini bile istemiştim. Bu sabah Stewart'ın ziyaretinden önce, haçı oturma odasının duvarına, saatlerce porno izlediğim düz ekran TV'nin üzerine asmıştım. İronik ha? Stewart haçın üzerindeki İsa peygamberi gördüğünde yorumda bulunmuştu. Ona haçın büyükbabamın olduğunu söylemiştim. Ona büyükbabamın vaftizci bir vaiz olduğunu, o haça bakıp büyükbabamın beni izlediğini bilmemin bana yardımcı olduğunu söylemiştim.

Elbette ki bu bir yalandı. Büyükbabamın hayatı boyunca bir kiliseden içeri adım attığından emin değildim. Ve gerçekten bir haça sahip olsaydı, muhtemelen bunu insanları dövmek için kullanırdı.

Ama bu Stewart'ın hoşuna gitmişti. Kendisinde de bunun neredeyse aynısından olduğunu, sadece bu kadar büyük olmadığını söylemişti. Aynı zamanda bileğimdeki elektronik kelepçenin monitörünü kontrol etmiş ve bana her şeyin harika göründüğünü ve haftaya görüşeceğimizi söylemişti. Gitmeden önce ona bir dilim hindistacevizli pasta vermiştim.

Şimdi burada durmuş, elimdeki hidroklorotiyazid* şişesine bakıyordum. Bunu kullanırken dikkatli olmalıydım

* Hipertansiyon tedavisinde kullanılan idrar söktürücü bir ilaç. (ç.n.)

tg:@novaebook

çünkü çok fazla almam durumunda tansiyonum lanet derecede düşebilirdi. Ama ödemden kurtulmamı sağlamaya yetecek miktarda kullanmalıydım. Bileğimle kelepçe arasında, kelepçeyi bileğimden çıkarıp Anthony'nin el bileğine takabileceğim kadar boşluk yaratacak miktarda almalıydım.

İşte deha burada işin içine giriyordu. Eğer bir insan fiber optik alıcılara zarar vermeden elektronik kelepçeyi gerçekten bileğinden çıkarabilirse bunun fark edilme ihtimali neredeyse hiç yoktu. Elektronik kelepçeler gün içinde belirli aralıklarla kontrol ediliyordu. Kronometreye falan bağlıydılar. Dolayısıyl asıl ekipmana bir zarar gelmediği sürece, benim ayak bileğimden Anthony'nin el bileğine geçirmemiz kesinlikle fark edilmeyecekti. Elektronik kelepçelerin çok sağlam olduğunu düşünüyorlardı çünkü ortalama zekâya sahip insanlar kelepçeleri öylesine bileklerinden çıkaramıyorlardı.

Asıl dikkat etmeleri gerekenler, bu tür dehaya sahip insanlardı. Artık geriye sadece Anthony'ye lanet evimi bırakmak ve ben işin bittiğini söyleyene kadar içki içmemesi konusunda güvenmem kalıyordu. Sonra elektronik kelepçeyi yeniden bileğime takacaktım ve evden hiç ayrılmamışım gibi görünecekti.

Bu arada yapmam gereken daha çok planlama vardı. Şişenin kapağını açtım ve dört ilaç çıkardım. Laptopumu açtım ve iki saat boyunca telefon görüşmeleri yaparken, internette kadın doğum uzmanlarını araştırdım. En sonunda Sloan'un hangi kadın doğum uzmanına gittiğini bulduğumda dört kere işemeye gitmiştim. Elektronik kelepçe bollaşmaya başlamıştı. Bunun birkaç gün süreceğini düşünmüştüm ama artık yarın sabaha olabileceğini düşünüyordum.

Telefonu açan kişi, gizlilik sözleşmesi olduğunu düşündüğüm dosyayı ararken beni beklemeye aldı. HIPAA'ya* uygunluk ve tüm o saçmalıklar.

* Health Insurance Portability and Accountability Act - ABD Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası. (ç.n.)

tg:@novaebook

"Beyefendi?" dedi hâlâ hatta olup olmadığımı anlamak için.

"Buradayım," dedim ona.

"İsminizin ne olduğunu söylemiştiniz?"

"Luke," dedim ona. "Ben babayım."

Ha! İçimden zavallı pisliğin tüm hayatı boyunca katlanmak zorunda kaldığı Star Wars şakalarına gülüyordum.

"Adresinizi ve doğum tarihinizi teyit edebilir misiniz?" diye sordum.

İkisini de teyit ettim. Çünkü ikisini de biliyordum. Çünkü ben bir *dâhiydim*. "Kimliğim" teyit edildiğinde, telefondaki kadın bana, "Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Doğum tarihini. Onun hamileliğini duyurmak için ailemize bir video hazırlamak istiyorum ama Sloan'a sormak istemiyorum çünkü tam doğum gününü unuttuğum için bana kızacağını düşünüyorum. Bu yüzden beni cezalı olmaktan kurtarmak için bu bilgiyi bana vermenizi umuyorum."

Kadın güldü. *Benim çocuğumun doğumu için heyecanlı olan sevgi dolu ve ilgili bir erkek olmamdan hoşlanmışt.* "Gebe kalma Mart ayında gerçekleşmiş gibi görünüyor. Doğum tarihi... Noel günü! Bunu nasıl unutabilirsiniz bilmiyorum babası," dedi gülerek.

Ben de güldüm. "Bu doğru. Noel günü. Bizim minik mucizemiz. Kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil!"

Telefonu kapattım ve takvime baktım. Mart ayında Sloan hâlâ benimle birlikte yaşıyordu.

Luke da Mart ayında etraftaydı. *Hem de oldukça fazla derecede.*

Beyin yıkamasının ne zaman başladığından ya da Sloan'un kendisini ne zaman ona teslim ettiğinden emin değildim. Bu düşünceyle tüm bedenim gerildi. Onu becerdiğine inanamıyordum. *Benim Sloan'umu.*

tg:@novaebook

Sloan'un ona *izin verdiğine* inanamıyordum. Prezervatif kullanıp kullanmadıkları hakkında bile bir fikrim yoktu.

Ayağa kalktım, içim yenilenmiş bir öfkeyle doluydu. Az önce üzerinde oturduğum sandalyeyi kaldırdım ve odanın diğer tarafına fırlatıp kapıya çarpmasını izledim. Oturma odasında hızla koştum ve lanet olası haçı duvardan aldım. Sertçe televizyona attığımda ekran çatladı.

Bu, iyi hissettirmişti. Bu TV'yi satın aldığımda Sloan benimle birlikteydi. Kıracak başka bir şey aradım. Bir aynaya doğru koştum ve tüm camlar yerlere saçılana kadar elimdeki haçla üç kere vurdum.

Elimdeki haçla koridorun sonundaki banyoya gittim. Onun içindeki bebeğin bana ait olup olmadığını merak ederek aynada kendime baktım. Luke'a benzeyerek doğma ihtimali bile benim ondan fazlasıyla nefret etmeme neden oluyordu.

Haçı aynaya doğru salladım ve defalarca aynaya vurdum.

Lanet olası orospu.

Üst kata çıktım ve oradaki aynaya da aynısını yaptım.

Bu lanet olası bebeği istemiyordum. Mart ayından beri Sloan'un içindeydi ve o zamandan beri Luke'un kaç kere onun içine girdiğini bilmek imkânsızdı. O *benim* bebeğim olsa bile Luke çoktan onu lekelemişti.

Sloan içinde benim bebeğimi büyütürken, Luke çocuğumu yozlaştırmak için onun etrafında olmayacaktı.

Her odayı gezip haç üzerindeki İsa peygamberin kıracağı başka şeyler buldum. Lambalar? Tamam. Vazolar? Parçalandı. Haç üzerindeki İsa peygamber kıyamet koparıyordu.

Lanet olası orospu.

Lanet olası bebek.

Lanet olası *Luke.*

Hayatımda yer almış olan her güzel şey o adam tarafından yok edilmişti. İmparatorluğum. Hayatımın aşkı.

tg:@novaebook

Muhtemel çocuğum. Bir zamanlar benim için anlam ifade eden her şey, artık onun yüzünden bana kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yeniden mutfağa gittiğimde şişeyi açtım ve bir hap daha aldım. Bu elektronik kelepçeyi ne kadar erken çıkarabilirsem, onun yavaşça mahvettiği şeyi o kadar erken yok edebilirdim.

Lanet bir baba olmaya ne zaman hazır olursam o zaman baba olacaktım ve o çocuk bu acınası bokluğun bir parçası olmayacaktı.

O sırada Sloan'un içinde büyümekte olan şey sevgiden meydana gelmemişti. Benim olsa bile masum bir şekilde yaratılmamıştı. Ben geceleri onunla sevişirken, o başka bir adamın onu yozlaştırmasına izin vermişti. Eğer bunu bilseydim, aletimi asla onun içine sokmazdım. Gidip verdiği tüm aptalca kararları vermeden önce onun sonunu getirirdim.

Artık sadece buna bir son vermem gerekiyordu. Laptopumun üzerindeki ekran koruyucusuna baktım. Sloan'un ellerini karnına koyup o tiksinç şeye gülümserken aldığım bir ekran fotoğrafıydı. Etraftaki sandalyelerden bir tanesini aldım, oturdum ve ekran koruyucumu değiştirdim. Sloan'un tatlı olduğu zamanlardan kalma eski bir fotoğrafını buldum. Onu ekran koruyucum yaptım ve bunlara nasıl izin verdiğini merak ederek ekrana baktım. O fahişe içindeki bebeğin kime ait olduğunu bile bilmezken hâlâ nasıl gülümseme arsızlığını gösterebiliyordu?

"Lanet olası fahişe." Elimdeki haça baktım. "Haç üzerindeki İsa peygamber, yarın benimle küçük bir yolculuğa çıkmak ister misin? Fazlasıyla tövbe etmesi gereken bir kız tanıyorum."

tg:@novaebook

ELLİ ÜÇ

SLOAN

Son iki hafta içinde, yirmi yedi tane yemek pişirmiş ve onların fotoğraflarını çekmiştim. Belki bunu bu daireden ayrılamayacağım gerçeğini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştığım için yapmıştım ama yemek kitabı fikri kesinlikle tüm düşüncelerimi ele geçirmişti.

Elbette ki hamileliği düşünmediğim zamanlarda. Ki bu da diğer her saniye anlamına geliyordu.

Luke olmasaydı ne yapardım bilmiyordum. Bir yanım onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyordu. Gerçek hayatta onun gibi erkekler yoktu ve bana sorarsanız bunların hepsi bir hayaldi. Devamlı olarak günlerime, o hayatımdan çıktığı zaman çekeceğim acıya dayanmak zorunda kalacağım korkusuyla yaşıyordum. Bu düşüncelerden nefret ediyordum ve bunları düşünmemeye çalışıyordum ama yine de aklımdan çıkmıyordu. Hem de hiç. Onu kaybetmekten, ölümden korktuğumdan bile daha çok korkuyordum.

Ama her akşamüzeri Luke eve geldiğinde, beni kollarıyla sardığında ve bana "bizim" nasıl olduğumuzu sorduğunda, her seferinde bu bebeğin kendisinin olduğu iddiasını güçlendiriyordu. Biyolojik olarak bebeğin rahme düşmesinden

tg:@novaebook

kim sorumlu olursa olsun, sadece benim içimde olduğu için Luke onu seviyordu. Bu, onun için yeterliydi. Ve bir şekilde bunun benim için de yeterli olduğunu düşünmemi sağlıyordu. Gerçekten Luke'un yanındayken kendimi değerli hissediyordum. Asa'nın elimden aldığı her şeyi hissediyordum.

Affetmek konusunda Luke'un göründüğü kadar iyi olup olmadığımı bilmiyordum. Bir an için bile kendimden utanmama neden olmamıştı. Ben tam tersi olduğunu bilmeme rağme bana ne kadar şanslı olduğunu hatırlatmaya devam ediyordu. Ben Asa'nın hamileliği öğrenmesi ya da yaklaşmakta olan duruşma hakkında endişelenmeye başladığımda, her zaman düşüncelerimi başka konuya yönlendiriyordu. Ama şu anda olduğu gibi yanımda olmadığı zamanlarda, düşüncelerimi yönlendirebildiğim diğer tek konu bu yemek kitabıydı.

Bu akşam lazanya pişiriyordum. Belirli bir tür yemeğe bağlı kalmıyordum. Tüm sevdiğim yemekleri kitaba dahil ediyordum. Aynı lanet hindistancevizli pastası gibi Asa'nın sevdiği yemeklerin bile bazılarını dahil ediyordum. Onun en sevdiği tariflerin, onun insan olarak olduğu her şeyin bu yemek kitabında tam tersi olması hoşuma gidiyordu. Bana küçük bir intikam alıyormuşum gibi hissettiriyordu. Bu kitaptan kazandığım her iki doların bir doları, Asa gibi erkeklerin elinde acı çeken kadınlara gidecekti.

Bu nedenle de evet, onun aptal lanet hindistancevizli pastasını, köfteli spagettisini ve beni gecenin her saatinde yapmam için kaldırdığı aptal protein içeceğini bile kitaba dahil etmiştim. Onun için yemek yapmamı istediği her seferden nefret ediyor olsam bile en azından bunlardan bir iyilik çıkacaktı. Bu yemek kitabının tamamı Asa Jackson'a kaldırılmış kocaman bir ortaparmak gibiydi.

Aslında bu iyi bir fikirdi. Sanırım bir şekilde her sayfaya ortaparmak yapmış küçük bir el koyacaktım. Tatlı, küçük bir hareket çeken el.

tg:@novaebook

Makarnaları ve sosu dizdikten sonra, bir fotoğraf daha çekmek için tavayı bir kenara koydum. Birkaç fotoğraf çektim ve sonra tavayı ocağın üzerine aldım.

"Bu kadar güzel kokan ne?"

Onun sesini duyduğumda ellerimle tezgâhı kavradım.

Tam arkamdaydı.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır.*

Bu mümkün değildi. Kapı tam beş ayrı şekilde kilitliydi. Tüm pencereler içeriden kilitliydi. *Rüya görüyorum, rüya görüyorum, rüya görüyorum.*

Bedenim güçten düşmeye başladığında, vücudumun yavaşça mutfağın zeminine battığını hissedebiliyordum. Şoka giriyordum. Bunu hissedebiliyordum, bunu hissedebiliyordum, *hayır, hayır, hayır.*

Yerdeydim. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip kulaklarımın üzerine kapattım, ellerim titriyordu. Sesini bastırmaya çalıştım. Eğer sesini duymazsam, orada olmadığı anlamına gelirdi. Orada değildi. *Değildi.*

"Tanrım Sloan." Artık daha yakındaydı. "Beni gördüğün için biraz daha heyecanlanırsın sanıyordum."

Gözlerimi sımsıkı kapattım ama yanımda bedenini kaldırıp tezgâhın üzerine çıkarken sesini duyabiliyordum. Gözlerimi açtım ve bacaklarını yanımda sallarken, ayaklarının zemine yakın bir şekilde hareket ettiğini görebiliyordum. Elektronik kelepçe yoktu. Benim bunu görmemi istiyordu. Onun berbat zihninin nasıl çalıştığını biliyordum.

Bu nasıl oluyordu?

Telefonum neredeydi?

Midem bulanıyordu. Korkudan bayılmamak için kendimi nefes almaya zorladım.

"Lazanya ha?" Tezgâhın üzerine bir şey attı. "Lazanyanı hiçbir zaman beğenmedim. Her zaman çok fazla domates sosu kullanıyordun."

tg:@novaebook

Artık ağlıyordum. Kayarak ondan uzaklaştım ama kendimde ayağa kalkacak gücü bulamadım. Uzaklaşmaya devam ettim, bir yere gidemeyeceğimi biliyordum ama bir şekilde uzaklaşabileceğimi umuyordum.

"Nereye gidiyorsun bebeğim?" diye sordu.

Bedenimi yerden kaldırmaya çalıştım ama hafifçe kalktığımda tezgâhın üzerinden aşağı atladı ve arkadan kollarını bana sardı. "Gidip küçük bir konuşma yapalım," dedi çaba harcamadan beni yerden kaldırırken. Korkuyla bağırdım ama hemen elini ağzımın üzerine kapattı. "Biz sohbet ederken sessiz kalman gerek," dedi beni oturma odasından yatak odasına doğru taşırken. Henüz ona hiç bakmamıştım.

Bakmayacaktım.

Ona bakmayı reddediyordum.

Luke. Lütfen Luke. Eve gel, eve gel, eve gel.

Asa beni yatağa attı ve o anda yatağın diğer tarafına doğru gitmeye başladım ama o ayak bileğimi yakalayıp beni geri çekti. Karnımın üzerinde yatıyordum. Tekme atarak elini uzaklaştırmaya çalıştım. Yorganı, yastığı, elimin ulaşabildiği her şeyi kavradım ama gücüm beni ona karşı korumak konusunda çok az işe yarıyordu. Bana ağır çekim gibi gelen bir şekilde beni sırtüstü yatırdı ve bacakları iki yanımda üzerime otururken ellerimi elleriyle yatağa bastırdı. Üzerimde oturmuş karnımın üzerine baskı uyguluyordu, işte o anda neden burada olduğunu anladım. Bu artık saklayabileceğim bir şey değildi.

Burada olmasının nedeni bu.

Parmaklarıyla gözkapaklarıma baskı uyguladığını hissettim, gözlerimi zorla açtı. Yüzünü gördüğümde, gülümsüyordu. "Selam güzellik," dedi. "Seninle ciddi bir konuşma yapmay çalışan biriyle göz teması kurmamak kabalıktır."

Lanet olası aklını yitirmişti. Ve kendimi korumak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bebeğimi korumak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

tg:@novaebook

Beni tamamen kendi merhametine kalmış bir şekilde yatağa bastırmış olduğu gerçeğinin dışında, zihnimden geçen net düşünceler vardı. O sırada, tam o anda, hayatımın benim için nasıl bu kadar önemli olabildiğini merak ediyordum. Sadece birkaç ay önce gerçekten umurumda bile olmamasına karşın ölmek fikrinin beni şu an bu kadar korkutabildiğini. Asa'nın beni öylece öldürmesi ve acıma son vermesi için dua ederdim eskiden. Bu, yaşamak için hiçbir şeyim olmadığı zamanlardı.

Artık yaşamak için her şeyim vardı.

Her şeyim.

Gözyaşları gözlerimden akıp saçlarıma karıştı. Yüzümden akan yaşlara baktı ve sonra öne eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarını şakaklarıma bastırdı, diliyle akan yaşların bir kısmını sildiğini hissedebiliyordum. Geri çekildiğinde, yüzündeki gülümseme gitmişti.

"Tatları farklı olur diye düşünmüştüm," diye fısıldadı.

Hıçkırmaya başladım. Nabzım o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki durmadan attığını hissediyordum. Ya da belki de kalbim tamamen durmuştu. Yeniden gözlerimi kapattım. "Sadece işini bitir Asa," diye fısıldadım. "Lütfen."

Sanki kendini üzerime yerleştiriyormuş gibi karnımın üzerindeki baskı biraz azaldı. Sonra onun bluzumu kaldırıp bir elini karnımın üzerine bastırdığını hissettim. "Tebrikler," dedi. "Benim mi?"

Gözlerimi açmadım ve ona cevap vermeyi reddettim. Birkaç saniye boyunca eliyle karnımı okşadı. Onun yeniden yakınlaştığını hissettim, dudakları kulağımın yanındaydı. "*Lanet* dairene nasıl girdiğimi merak ediyor musun?"

Etmiştim ama o sırada onu nasıl dışarı çıkaracağımı düşünüyordum.

"Bu sabah yakın arkadaşın Luke'un klimanın filtresini değiştirmesi için bir adamı içeri aldığını hatırlıyor musun?"

tg:@novaebook

Tamirci mi? Ne? Hayır, bu imkânsızdı. Luke ona kimliğini sormuştu. Müdürle onun kimliğini teyit etmişti. Bu mülkte çalışan herkesi tanıyorduk ve bu adam iki seneden fazla süredir burada çalışıyordu.

"Bana küçük bir iyilik yaptı ve Luke'un arkası dönükken pencerenin kilidini açtı. Bunu ne kadar için yaptığını biliyor musun? İki bin. Hiçbir soru sormadı. Burada olduğunu, hamile olduğunu ve berbat bir şey planladığımı biliyordu yoksa neden ona bir pencerenin kilidini açması için iki bin dolar ödeyecektim ki? *Umurunda* değildi Sloan. Tek ihtiyacı olan iki bin dolardı ve sonra hiçbir soru sormadan yürüyüp gitti."

Midem bulanıyordu.

Hasta hissediyordum.

İnsanlar hastalıklıydı.

Eğer o adam Asa'nın neler yapabileceğini bilseydi, bunu asla yapmazdı. O pencerenin kilidini asla açmazdı. Muhtemelen Asa'nın bir TV çalmak için eve girdiğini düşünüyordu.

İnsanlığın minimum ahlak kurallarına bile uyarak yaşamadığından dolayı uğradığım hayal kırıklığından muhtemelen artık daha da fazla ağlıyordum.

"Dışarıda sizi koruyan güvenlik görevlisi beni görmedi bile çünkü Luke senin bu dairenin her girişini kontrol edecek bir gözetim tutacak kadar değerli olduğunu düşünmedi. Lanet olası ön kapıdan girecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu?"

O daha çok konuştukça ben daha azını duyuyordum. Bir şekilde korkum beni uyuşturuyordu. Artık bedenimi hissedemiyordum. Asa'nın üzerimde olduğunu hissedemiyordum. Kendi sesimin defalarca, "Hayır," dediğini duyamıyordum.

Sadece kendimi korumak için yavaşça herhangi bir şey hissetmeyi bıraktım.

tg:@novaebook

ELLİ DÖRT

ASA

"Bu farklı hissettirdi."

Hâlâ nefes nefeseydim, aramızda geçen bu planlanmamış ânı atlatmaya çalışıyordum. Bedenimi onun üzerine bıraktım.

Seks, onun içine giren tek kişinin ben olduğumu bildiğim zamanlar daha iyiydi. Luke'un onun bir parçası olmasının nasıl olduğunu bilmek, ellerimi Sloan'un boğazına sarıp hem onun hem içindeki canın hayatlarına son vermek istememe neden oluyordu. Eğer benimle mücadele etse muhtemelen bunu yapardım ama mücadele etmemişti.

Beni özlüyordu. Dünyadaki herhangi başka bir kadın beni üzerinden atmak için mücadele ederdi ama Sloan bunu yapmadı. O, nereye ait olduğunu biliyordu. Benim altıma. Benim etrafıma.

Onun yanına yattım ve dirseğimin üzerinde doğruldum. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Onun masum olduğu zamanlardaki kadar güzel olmasından nefret ediyordum. Aynı parlak koyu renk saçları, hâlâ göğüslerini kapatacak kadar uzundu. Eskiden sadece bana ve bedenime ait olan aynı tatlı, yumuşak dudaklar. Parmağımı

tg:@novaebook

karnının, o küçük kabarıklığın üzerinde gezdirdim. Ona bakarken iç geçirdim. Onu özlemiştim. Ondan lanet olası derecede nefret ediyordum ama onu özlemiştim.

"Bana bak Sloan."

Yavaşça bana baktı. Yaşlarla dolu gözlerini açtı ve başını benimle göz teması kuracak kadar eğdi.

"Seni özledim bebeğim." Onunla konuşurken karnını seviyordum. Sesimin tatlı çıkmasını sağlamaya çalışıyordum. Belki de beraberken ne kadar iyi olduğumuzu hatırlarsa bir şekilde o hâlimize geri dönebilirdik. "Evimizde ne kadar yalnız hissettiğimi biliyor musun Sloan? Orada sensiz çok yalnızım. Bundan *nefret* ediyorum."

Yeniden gözlerini kapattı. Dudaklarını hafifçe öptüm. "Seni atlattığımı düşünüyordum," dedim bir önceki günü düşünerek. Haç üzerindeki İsa peygamberle yaşadığım öfke dolu yıkımı düşünerek. "Senden nefret ediyordum Sloan. Ama senden nefret etmekten hoşlanmıyorum bebeğim."

Derin bir nefes aldı ve ağzım onunkine o kadar yakındı ki benim nefesimin de bir kısmını içine çekti. Ona daha fazlasını verdim. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve ağzını dilimle doldurdum. Beni öpmeyi reddetti.

"Sloan," diye fısıldadım dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken. "Bebeğim beni öpmene ihtiyacım var. Senin için hâlâ bir şey ifade ettiğimi hissetmeye ihtiyacım var." Sabırla bekledim, ona dokunmaya devam ediyor, onu izliyordum. En sonunda gözlerini açtı.

Ve sonra hatırladı. Başını kaldırıp dudaklarını benim için açtı.

Onun için ne kadar çok şey yaptığımı hatırlıyordu.

Onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyordu. Onu ne kadar *fazla* sevdiğimi. Dili dilime değdiğinde ağlamak istedim.

"Bebeğim seni çok özledim," dedim ona. Ama sonra çenemi kapattım çünkü beni yozlaşmadan önce öptüğü gibi

tg:@novaebook

öpüyordu. Beni ilk gece o arka sokakta dudakları henüz bir öpücükle karşılaşmadan önce öptüğü gibi öpüyordu.

Artık hareket ediyor, kollarını kaldırıp ensemi okşuyordu. Buna çok ihtiyacım vardı. Bu, elektronik kelepçeyi çıkarma riskini almama değerdi. *Hem de çok* değerdi. Buraya farklı amaçlarla geldiğimi biliyordum ama bu kızgın olduğum içindi. Luke o kadar fazla öfke hissetmeme neden oluyordu ki onun için hissettiklerimle Sloan için hissettiklerimi birbirine karıştırmama neden oluyordu. Sloan'un kötü olduğunu düşünmeme neden oluyordu ama aslında değildi.

O, bir kurbandı.

O sadece Luke'un kurbanıydı ve ona sarılmamın ona ne kadar farklı hissettirdiğini hatırlatmama ihtiyacı vardı. Beni unutması için beyninin yıkandığını hatırlatmam için onun içinde olmama ihtiyacı vardı. Ama beni unutmamıştı.

Hatırlıyordu.

"Asa," diye fısıldadı adımı tutkuyla söyleyerek. "Asa, üzgünüm."

Geri çekildim, söylemesi için onu zorlayacağım kelimeleri kendiliğinden söylemesi beni o kadar şaşırtmıştı ki nefes bile alamıyordum. "Önemli değil," dedim saçlarını yüzünden çekerek. "Sorun değil. Bunu da atlatacağız. Senin benden nefret etmene neden oldu ve bir an için benim de senden nefret etmeme neden oldu. Ama biz bu değiliz Sloan. Benden nefret etmiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Etmiyorum Asa. Senden nefret etmiyorum."

Yüzünün her santiminden üzgün olduğunu görebiliyordum. Kelimelerinde ve akan gözyaşlarındaki pişmanlığı görebiliyordum. Zorla gülümsedi ama bunu yapmak onun için çok zordu çünkü çok yoğun bir şey yaşıyordu. Onunla bu şekilde yeniden bir araya gelmek, beni ne kadar özlediğini

tg:@novaebook

hissetmek. Bu, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun duyguydu. Neredeyse geçirdiğim son aylar bile buna değerdi.

Bu, cennetti. *Bu*, Tanrı'nın özrüydü.

"Seni affediyorum," diye fısıldadım ve Sloan'u mu yoksa Tanrı'yı mı affettiğimden emin değildim. Belki de ikisini birden affediyordum çünkü bu yaşadığım dünya üzerindeki tüm bağışlanmalara değerdi. Sloan'la barışmak o kadar güzel hissettiriyordu ki Luke'u bile affetmeyi düşünebilirdim.

Tamam, bu doğru değildi. O pislik herifi asla affetmeyecektim. Ama onu daha sonra düşünecektim. Şu anda hayatımın aşkıyla meşguldüm.

"Beni bir daha bırakma Sloan," dedim ona sarılarak. Bunu anlatamıyordum bile. Daha önce onu sevdiğimi düşünüyordum ama onlar bu anla, damarlarımda akan yoğunlukla karşılaştırılamazdı. Kalbim onun için atıyordu. Kalbimin hâlâ atıyor olmasının tek nedeni oydu ve bu âna kadar bunun bu kadar farkında olduğumdan emin değildim. "Beni bir daha asla bırakma. Eğer sözünü tutmazsan bir daha bu kadar bağışlayıcı olabilir miyim bilmiyorum."

Belki bu kadar farklı hissetmemin sebebi artık sadece Sloan'dan fazlasını sevmemdi. Onun içinde büyümekte olan şeyi de seviyordum. İçinde çocuğumuzu büyütüyordu ki bu da onun sevilecek çok daha fazla şeyi olduğu anlamına geliyordu. Sloan vardı ve bir de onun bedeninin içinde büyüyen birlikte yarattığımız minik bir cennet parçası vardı. Ve Luke *siktirsin*. Luke'un lanet olası Noel *gününde* doğacak bir hayat yaratma kapasitesi yoktu.

Sloan'la bu bebeği birlikte yarattığımızı biliyordum çünkü eğer bebek Luke'un olsaydı bu şekilde hissetmezdim. Bu his, Tanrı'nın bana Sloan'un içinde hâlâ bir parçamın olduğunu ve ikisini de Luke'tan korumak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini gösterme şekliydi.

tg:@novaebook

Aşağı kayıp yanağımı Sloan'un karnına dayadım. Avuç içimi onun teninin üzerine koydum ve gözlerimi sımsıkı kapattım ama gözyaşlarım gelmeye devam ediyordu. O anda ağladığıma inanamıyordum. *Bu neydi be?* Baba olduğunu öğrenmek bir anda erkekleri amcıklara mı dönüştürüyordu?

Sloan'a sıkıca sarıldım ve bebeği öptüm. Onu defalarca öptüm. Karnı çok güzeldi ve beraber yarattığımız yaşam da aynı Sloan gibi çok güzeldi. Ellerini saçlarımın arasından geçirdi. "Baba olacaksın Asa."

Az önce söylediği o sözcükler ruhuma kazındı. Güldüm, lanet olası ağlamaya devam ettim ve sonra yeniden Sloan'un üzerine çıkıp onu öpmeye başladım. "Çok güzelsin bebeğim. Çok güzelsin. Eğer hamile olmanın seni bu kadar güzelleştireceğini bilseydim doğum kontrol haplarını çok daha önce değiştirirdim."

Bir an için donakaldığını hissettim ve bu beni güldürdü. Geri çekilip ona baktım ama bana isteksiz bir şekilde gülümsedi. "Ne?" dedi. Sesi hafifçe çatlak çıkıyordu.

Güldüm ve onu yeniden öptüm. "Bana kızgın olamazsın Sloan." Yeniden elimi karnına koydum ve ona baktım. "Bunu bizim için yaptım. Böylece beni terk edemeyecektin." Bir nedenden dolayı ağlıyordu. Ama ben de ağlıyordum. Hepsi mutluluk gözyaşlarıydı. "Neredeyse cehennemi yaşadık ama bize bir bak. Bir bebeğimiz olacak." Onu öptüm, dudaklarımı onunkilere bastırıp kaldım. "Beni bir daha bırakma Sloan. Bebeğim içindeyken bırakma. Tamam mı?"

Hemen başını iki yana salladı. "Bırakmayacağım Asa. Söz veriyorum. Seni asla bırakmayacağım."

"Bir daha söyle."

"Seni asla bırakmayacağım."

"Bir daha."

"Yemin ederim. Seni asla bırakmayacağım."

tg:@novaebook

ELLİ BEŞ

SLOAN

Bir an vardı. Hatta fark edilemeyecek kadar küçük bir salise. Tam da Asa bana bakıp onu öpmem için yalvardığı o an. Bu, bir çaresizlik anıydı. *Ve ben de bu andan faydalandım.*

Ona duymaya ihtiyacı olan şeyleri söyledim. Ona dokunulmaya ihtiyaç duyduğu şekilde dokundum. Kendime onun için çıkarmayı öğrettiğim sesleri çıkardım. Kendime ona söylemeyi öğrettiğim yalanları söyledim.

İki yıldır onu seviyormuş gibi davranıyordum. *Bir gün daha bunu yapsam ne olurdu?* Asa ile ondan daha güçlü olan tek silah ile savaşacaktım. *Onunla sevgi ile savaşacaktım.*

Kelimelerimi bir kere daha tekrarladım. "Söz veriyorum, seni asla bırakmayacağım Asa." Bu kelimeler onu rahatlatmış gibi görünüyordu ama kendisini bu yatak odasında benimle yeniden zorla birlikte olacak kadar rahat hissetmesini istemiyordum. Konuşarak onun dikkatini dağıtmam gerekiyordu bu yüzden de, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. Bir şekilde titremesine engel olduğum parmaklarımla yüzünü okşadım. "Bu karmaşanın içinden nasıl çıkacağız? Seni bir daha kaybedemem."

tg:@novaebook

Ellerimi tuttu ve öptü. "Giyineceğiz ve ön kapıdan yürüyerek çıkacağız Sloan. Bu kadar basit. Ve sonra bir yere gideceğiz... herhangi bir yere. Buradan uzaklaşacağız."

Başımla onayladım, az önce söylediklerini sindirmeye çalışıyordum.

Asa son derece ahmaktı ama bir şekilde hayatımda tanıştığım en zeki insanlardan biriydi. Her zaman ondan bir adım önde olmaya çalışmıştım. Bu da farklı değildi. Buradan çıkmak için attığı her adım bir testti. Onun kullandığı kelimeleri parçalara ayıracak ve zihnimde evirip çevirecektim.

Ön kapıdan çıkamayacağımızı biliyordu. Bizim için gönderilmiş olan gözetim ekibini biliyordu. Pencereden içeri girmesinin sebebi buydu. Benim sadakatimi test ediyordu.

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Asa ön kapıdan çıkamazsın," dedim sesimin onun için endişeli bir şekilde çıkmasını sağlamaya çalışarak. "Luke beni gözetim altında tutuyor. Orada herhangi biri beni seninle birlikte görürse Luke'u arar."

Asa sırıttı.

Bu, bir testti.

Öne eğildi ve beni alnımdan öptü. "O zaman pencereden çıkarız."

"İlk önce eşyalarımı toplamam gerek." Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni geri çekti.

"Eşyalarını ben toplarım," dedi. "Bu lanet yataktan kalkma."

Ayağa kalktı ve odaya göz gezdirdi. Luke'un eşyalarını fark ettiğinde boynundaki damarların kabardığını görebiliyordum. Onun dikkatini kendi öfkesinden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Dolabın üzerinde bir çanta var." Elimle dolabı işaret ettim, onun gözleriyle yataktan oturma odasına doğru baktığını

tg:@novaebook

görebiliyordum. Dolaba doğru yürüdü ve yanından geçerken yatak odasının kapısını savurarak kapattı. Bana kaçmayı aklımdan bile geçirmememi söylemenin kendince yolu buydu.

Yataktaki fiziksel pozisyonumu düşündüm ve her an yataktan atlayacakmış gibi göründüğümü fark ettim. Yeterince ikna edici görünmüyordum.

Yastığıma sırtüstü uzadım ve rahat görünmeye çalıştım. Sırıtarak dolaptan çıktı ve bana baktı. Kaçmaya çalışmamam hoşuna gitmişti. Gardını düşürüyordu.

"Lanet olası derecede güzelsin, aşkım," dedi çantayı yatağın üzerine bırakırken. "Neleri almamı istersin?" Odaya göz attı. Bakışları şifonyere takıldı –şifonyerin üzerinde duran Luke'la benim fotoğrafımıza. Bu fotoğrafı bir hafta önce bastırmış ve çerçeveye koydurtmuştum. Yutkunurken Asa'nın boğazının hareket ettiğini görebiliyordum. "Bir dakika bana izin ver," dedi yatak odasının kapısına doğru giderken.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum yatakta doğrulup otururken.

Kapıyı açtı ve oturma odasına girdi. "*Haç üzerindeki İsa peygamberi* pencerenin kenarında bıraktım. Ona ihtiyacım var."

Bu da neydi? Ben daha onun ne söylediğini anlamadan önce geri dönmüştü ve elinde bir şey vardı. "O bir haç mı?"

Neler oluyor?

Başıyla onaylayarak gülümsedi, sonra iki eliyle birden haçı başının üzerine kaldırıp defalarca şifonyerin üzerindeki çerçeveli fotoğrafa vurdu. İlk vurduğunda irkildim ama çerçeve düzinelerce küçük parçaya ayrılana kadar ona vurmaya devam etti.

Kesinlikle dehşet içindeydim. Ama kendimi gülmek için zorladım. Nasıl olduğunu bilmiyordum. O anda her parçam dehşet içinde bağırmak istiyordu ama yapmam gereken son

tg:@novaebook

şeyin bu olduğunu biliyordum. Ben rolümü oynuyordum ve rolüm gereği o karakterin Asa için gülmesi gerekiyordu çünkü Asa'nın o çerçevenin içindeki fotoğraf için hiçbir şey hissetmediğimi bilmeye ihtiyacı vardı.

Asa bana baktı ve yüzümdeki gülümseme hoşuna gitti. Ağzı kulaklarında sırıtıyordu, dolayısıyla ben de elimle şifonyeri işaret ettim. "Orada da bir tane var."

Bakışlarını diğer çerçeveli fotoğrafa çevirdi ve sonra hızla odanın diğer tarafına geçti. Haçı âdeta bir beysbol sopasıymış gibi savurup çerçeveli fotoğrafı şifonyerden doğruca odanın duvarına savurdu. Bunu yapacağını bilsem bile yine de irkildim. Luke'a karşı duyduğu nefretten ürkmüştüm.

Tüm bu zaman boyunca sessizce Luke'un mucizevi bir şekilde eve erken gelmesi için dua etmiştim. Ama artık gelmemesi için dua ediyordum, şu an Asa'nın olduğu kişiye karşı koyabileceğinden emin değildim. Tamamen mantıksız davranıyordu. Merhamet ya da empati duygusundan tamamen yoksundu. Resmen hayal dünyasında yaşıyordu. Tehlikeliydi. Luke eve döndüğünde burada olmaktansa Asa bu daireden çıkarılırken onunla birlikte olmayı tercih ederdim.

Asa odaya baktı. İntikam almasına neden olacak başka bir şey görmediğinde haçı yatağın üzerine fırlattı. "Luke ne zaman eve geliyor?"

Luke'un ne zaman eve geldiğini biliyordu.

Yalan söyleyip ona Luke'un her an eve gelebileceğini söyleyebilirdim ama eğer Asa adresimizi biliyorsa muhtemelen her hareketimizi de biliyordu. Luke'un her akşam saat altıda geldiğini de biliyordu.

"Altıda," dedim ona.

Başıyla onayladı. Cebinden telefonunu çıkardı ve saate baktı. "Uzun bir süre bekleyeceğiz," dedi. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca ne yapmak istersin?"

tg:@novaebook

Beklemek mi... neyi?

"Onu mu *bekliyoruz?*"

Yatakta yanıma uzandı. "Tabii ki bekliyoruz Sloan. O kadar yolu sevgilimi geri almak ama onu benden çalan piçten intikamımı almamak için gelmedim."

Bir şekilde tüm bunları yüzünde bir gülümsemeyle söylemişti.

Bir kere daha yutkunarak korkumu bastırdım. "Lazanya yiyebiliriz. Eğer iki dakika içinde yemeği fırından çıkarmazsam, yenmeyecek durumda olacak."

Asa bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, geri çekilirken yüksek bir şıpırtı sesi çıktı. "Dâhice bebeğim." Kayarak yataktan kalktı ve çekerek beni de kaldırdı. "Açlıktan ölüyorum."

Ellerimi bıraktı ve banyoya gitti. Tuvaletin başında durduğu süre boyunca beni izledi. Kıyafetlerimi yeniden üzerime giydim, ellerimin fark edilecek şekilde titremesini önlemek için elimden geleni yapıyordum. Sifonu çekti ve yatak odasından oturma odasına doğru ilerledi. "Daha önce sadece şaka yapıyordum," dedi. "Lazanyandan nefret etmiyorum. Bunu söylediğim için kendimi gerçekten kötü hissediyorum; sana gerçekten kızgındım."

"Biliyorum bebeğim. Öfkeliyken hepimiz aslında kastetmediğimiz şeyler söyleriz." Mutfağa doğru gittim. Lazanya planladığımdan daha uzun süredir fırında kalmıştı ama henüz yandığını düşünmüyordum. Sadece yemek kitabı için iyi bir fotoğraf olmazdı.

Bunu düşündüğüm anda gülmeye başladım.

Gerçekten mi? Hayatım tehlikedeydi ve ben lanet olası bir yemek kitabını mı düşünüyordum?

Mutfağa girdim ama Asa çok uzakta değildi. Tam arkamda olduğundan emindim çünkü henüz elime bir bıçak

tg:@novaebook

almayacağım konusunda ikna olmamıştı. Akıllıydı çünkü bir adım arkamda olmasaydı kesinlikle bir bıçak almaya çalışırdım. Tezgâha yayılmış boş kutuları topladım ve çöp kutusuna doğru attım ama bunu yapar yapmaz kutunun içinde çöp poşeti olmadığını gördüm.

Çünkü çöpü kovasından çıkarmıştım. Boş kutunun yanında, ağzı bağlanmış bir şekilde duran çöp poşetine baktım.

Boş çöp kutusuna baktım.

Nabzım hızlanmaya başlamıştı, onu saklamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Lanet çöpü unutmuştum!

Sakin ol, sakin ol, sakin ol. Bir fırın eldiveni aldım ve fırının kapağını açtım. Lazanya tavasını fırının üzerine bıraktım. Asa omzumun üzerinden uzandı ve dolabı açıp iki tabak çıkardı. Bu arada başımın üzerini öptü. Bir spatula aldı ve lazanyayı kesti, bir bıçak çıkarmak istemiyordu. O lazanyayı kestiği süre boyunca ben boş çöp kutusuna baktım.

Çöpü çıkarmamıştım.

tg:@novaebook

ELLİ ALTI

LUKE

Yeniden telefonuma baktım.

"Dinlemiyorsun," dedi Ryan, dikkatimi yeniden kendi üzerine çekerek.

"Dinliyorum." Telefonumu ekranı yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydum. Telefonuma bakıp Ryan'ı dinliyormuş gibi yaptım ama haklıydı. Dinlemiyordum.

"Ne oluyor Luke?" Parmaklarını şaklattı. "Senin sorunun ne?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey, sadece..." Bunu yüksek sesle söylemek bile istemiyordum çünkü kulağa aptalca gelecekti. Sloan'la sadece güvende hissetmek için aldığımız önlemler benim standartlarıma göre bile saçmaydı. "Beş geçiyor."

Ryan arkasına yaslandı ve içeceğinden bir yudum aldı. Dairemden sadece birkaç kilometre ötedeki bir pizzacıda oturmuş, her buluştuğumuzda konuştuğumuz konuyu konuşuyorduk: Asa'nın davasını. Birkaç ay içinde duruşması görülecekti ve bunu olabildiğince kesin bir şekilde halletmek için elimizden geleni yapacaktık. Ne kadar uzun ceza alırsa ve ne kadar çok dosyadan suçlu bulunursa Sloan o kadar iyi olacaktı.

tg:@novaebook

"Neyi beş geçiyor?" diye sordu Ryan.

"Saat on ikiyi. Artık *altı* geçiyor." Telefonuma baktım. Saat 12.06'ydı ve Sloan hâlâ çöpü çıkarmamıştı.

Ryan öne eğildi. "Lütfen açıkla çünkü konuşmamıza kendini *ne kadar vermediğin* konusunda beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyorsun."

"Korumada gündüz nöbetini bekleyen adam... Thomas... o her zaman tam öğle vaktinde bana Sloan'un çöpü çıkardığını söyleyen bir mesaj atar. Sloan her gün bana her şeyin yolunda olduğunu göstermek için tam öğle vaktinde çöpü atar."

Telefonumu aldım ve Thomas'a mesaj yazmaya başladım.

"Neden Sloan'u arayıp kontrol etmiyorsun?" diye sordu Ryan sanki bu çok bariz bir cevapmış gibi.

"Fazladan koruma için. Eğer bir şey olursa ve yanında biri varsa onu telefonu açması ve her şey yolunda gibi davranması için zorlayabilirler. Fazladan güvenlik için telefon konuşmalarından başka şeyler de yapıyoruz."

Ben mesajın gönder tuşuna bastıktan sonra Ryan bir süre bana baktı. Şu anda benim fazlasıyla paranoyak davrandığımı düşündüğünü biliyordum ama bunun için beni suçlayamazdı. Asa lanet bir psikoz hastasıydı ve ne yapacağı tahmin edilemezdi. Söz konusu Asa olduğunda herhangi birinin herhangi bir zamanda güvende olabileceğinden emin değildim.

"Aslında bu oldukça dâhice," dedi Ryan.

"Biliyorum," dedim Sloan'un numarasını çevirmeye hazırlanırken. "Sloan'un fikriydi. Ve bugüne kadar tek bir gün bile kaçırmadı. Çöpü kurulmuş saat gibi çıkarıyor." Telefonu kulağıma götürdüm ve çalarken bekledim. Telefona asla cevap vermemezlik etmezdi.

Bekledim.

Telefona cevap vermiyordu. Tam telefon sesli mesaja düştüğünde, gözetim yapan adamdan yazılı mesaj aldım.

tg:@novaebook

THOMAS: Hâlâ bekliyorum. Çöp henüz çıkarılmadı.

Kalbim doğrudan yere düşmüş gibi hissediyordum. Ryan bunu anladı. O da benimle birlikte ayağa kalktı. "Destek çağırıyorum," dedi masanın üzerine para bırakırken. Cevap bile vermeden dışarı çıkmıştım. Arabamdaydım. Trafiğe küfrediyor, kornaya basıyor, oraya ulaşabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Dört dakika.

Dört lanet olası işkence gibi geçen dakika.

Oraya ulaşmam bu kadar zamanımı alacaktı.

Telefonumda bir numara çevirdim ve ara tuşuna bastım.

"Evet?" dedi Thomas.

"Çöpü çıkardı mı?" Sakin kalmaya çalışıyor ama yapamıyordum.

"Henüz değil adamım."

Direksiyona yumruk attım. "Bugün ön kapıdan giren oldu mu?" Ne kadar sakin kalmaya çalışsam da bunları bağırarak söylüyordum.

"Hayır. Sen bu sabah çıktığından beri kimse girmedi."

"Arkaya git!" diye bağırdım. "Pencereleri kontrol et!"

Thomas bir şey söylemedi.

"Şimdi! Ben seninle telefonla konuşurken pencereleri kontrol et!"

Thomas boğazını temizledi. "Beni gözetim için işe aldın. Bir silahım bile yok adamım. Eğer seni bu kadar endişelendirdiyse asla arkaya gitmeyeceğim."

Telefonu elimde daha sıkı tuttum ve haykırdım. "Sen benimle *dalga mı geçiyorsun!?*"

Telefonu kapattı.

"Lanet olası orospu çocuğu!" Gaz pedalına bastım ve kırmızı ışıkta geçtim. Artık evden iki blok uzaktaydım. Olay

tg:@novaebook

olduğunda neredeyse kavşaktan geçmek üzereydim. Tüm bedenim darbenin etkisiyle sarsıldı. Gözümün ucuyla yarı römork kamyonu sonra görmemeye başladım. Hava yastığı açıldı. Arabam dönmeye başladı. Her şeyin kazaya şahit olan herhangi birinin idrak bile edemeyeceği kadar hızlı gerçekleştiğini biliyordum ama benim için olay ağır çekimde gerçekleşiyordu.

Sürüp duruyor, bitmek bilmiyordu.

Arabam durduğunda, gözlerime kan dolmaya başlamıştı. Kornaların çaldığını ve insanların bağırdığını duyuyordum. Emniyet kemerime uzandım ama sağ kolumu hareket ettiremiyordum. Kırılmıştı.

Sol elimle kemerimi açtım. Omzumla sürücü kapısını itip açtım. Alnımdaki kanı sildim.

"Beyefendi!" diye bağırdı bir adam arkamdan. "Beyefendi arabanın içinde kalmanız gerek!"

Biri omzumu kavradı ve beni durdurmaya çalıştı. "Çekil üzerimden!" diye bağırdım. Hangi yöne dönük olduğumu anlayabilmek için kendimi toplamaya çalıştım. Sağ tarafımda marketin olduğunu gördüm. Sola döndüm ve arabamın etrafında birikmeye başlayan kalabalığın arasında ilerledim. İnsanlar bağırarak koşmayı bırakmamı söylüyorlardı ama zaten yeterince hızlı koşamıyordum.

İki blok. Bir dakikadan kısa bir süre içinde bu mesafeyi koşabilirdim.

Daireme doğru hızla koştuğum süre boyunca, Sloan'un telefona cevap vermemesi için bahaneler ürettim. Yanılıyor olmak, fazla tepki veriyor olmak için dua ediyordum. Ama Sloan'u tanıyordum. Bir şeyler yolunda değildi. Telefonunu mutlaka açardı.

Saat on ikide çöpü mutlaka çıkarırdı.

Bir şeyler yolunda değildi.

tg:@novaebook

En sonunda apartmana ulaştığımda bir aracın içinde değildim, bu nedenle de lanet kapının alıcısı açılmadı. İçinden geçebileceğim bir kapı aradım ama kilitliydi. Birkaç adım geriye gittim ve iyi kolumla bir şekilde kendimi çekerek kapıya doğru koştum. Ama ayaklarımın üzerine basamadım. Lanet omzumun üzerine düştüm ve duyduğum acı bir yıldırım gibi bedenimde yayıldı. Nefesim kesilmişti. Yeniden nefes almadan önce bir saniye beklemek zorunda kaldım. Sonra yeniden ayağa kalktım.

Gözetim yapan adamı, Thomas'ı gördüm. Arabasının dışında duruyordu. Beni gördüğünde, görünüşüm yüzünden gözleri açıldı ve sonra ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm adamım, gidip onu kontrol etmek üzereydim." Geri adım attığımda kendime hâkim olamadım. Sağlam elimle boğazına bir yumruk attım. O arabasının kapısının üzerine düşerken yürümeye devam ettim.

"Aptal pislik!" diye bağırdım omzumun üzerinden. Hızla daireye doğru koştum, doğruca ön kapıdan geçtim, binanın yanından dolandım ve oturma odasıyla yatak odamızın pencerelerinin birleştiği duvara gittim. Oturma odasının penceresine koştum ve pencerenin içindeki kilidi gördüğümde haykırarak ismini söylememek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Kilit açıktı.

O anda nasıl olduğunu anladım. Bakım yapmaya gelen eleman. Benim lanet olası suçumdu. Asa'nın bir adım önünde olmam gerekiyordu. Bunu düşünmek için zaman harcamadım. Sırtımı pencerenin yanındaki duvara yasladım ve dinlemeye çalıştım.

Yan tarafıma doğru uzanıp silahımı çıkardım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Sesler duyuyordum.

tg:@novaebook

Sloan'un sesini duydum. Çok geç kalmadığım için deli gibi ağlamak istiyordum ama bunu sonra yapacaktım. O sırada, pencereye biraz yaklaştım ve içeri göz atmaya çalıştım. Perdelerden dolayı zar zor görebiliyordum.

Siktir.

Kalbim hızla atıyordu. Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordum ve onların Ryan çağırdığı için mi yoksa kavşakta ardımda bıraktığım enkazdan dolayı mı geldiklerini bilmiyordum. Her iki şekilde de önümdeki beş saniye içinde bir şey yapmazsam, dairenin içindeki her kimse siren seslerini duyacaktı. Ve harekete geçmek zorunda kalacaktı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve sağ elimle pencereyi hafifçe aralarken silahımı sol elime aldım. İçeri göz attığımda Sloan'u gördüm. Ayrıca bir kişinin daha olduğunu görebiliyordum. Sırtı pencereye dönüktü. Gülüyordu.

Lanet olası kahkaha atıyordu ve o anda onun Asa olduğunu anladım. Sloan'la birlikte içerideydi. Henüz ona zarar vermemişti. Sloan mutfakta duruyordu. Eğer sirenleri duyarsa ona zarar *verecekti.* Panikleyecek ve aptalca bir şey yapacaktı. Sloan'un onun bu kadar sakin kalmasını nasıl sağladığını bilmiyordum ama beni şaşırtmamıştı. Sloan lanet derecede zekiydi.

Pencereyi bir iki santim daha yukarı ittim. Yarım saniye için Sloan benimle göz teması kurdu.

Yarım saniye.

Bir bakış.

Çatalını yere düşürdü ve bunu bilinçli olarak yaptığını biliyordum. Çatalı düşürdüğü anda, "Lanet olsun!" dedi. Çatalı almak için öne eğildi. Asa bar taburesinden kaykılarak kalkarken ben de pencereyi biraz daha açtım. Bir nedenden ötürü bara doğru gitti. Sloan'un bir şeyler yapmadığından emin olmak için mi yapmıştı? Silahımı kaldırdım, sağ elimle tetiği zar zor kavrayabiliyordum.

tg:@novaebook

Asa çatalı Sloan'un elinden aldı, lavaboya attı ve ona yeni bir çatal uzattı. Sloan çatalı aldıktan hemen sonra, yere yattı ve "Şimdi!" diye bağırdı.

Daha Asa ne olduğunu algılayamadan tetiği çektim. Neresini vurduğumu görmek için bile beklemedim. Pencereyi tamamen yukarı kaldırdım, içeri girdim ve oturma odasından koşarak Sloan'un yanına gittim. Sloan barın etrafından emekleyerek bana ulaşmaya çalışıyordu.

"Bir daha!" diye bağırdı çaresizce. "Onu bir daha vur!"

Asa, bir eli boynunda yerde yatıyordu. Parmaklarının arasından fışkıran kan, kolundan aşağı doğru süzülüyordu. Nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Silahla ona doğru nişan aldım. Gözleri kocaman açılmıştı, Sloan'u görmek için etrafına bakınıyordu.

Sloan artık arkamda durmuş, korkuyla gömleğime yapışmıştı. Asa ona baktı. "Lanet fahişe," diye homurdandı zorla. "Yalan söyledim. Berbat lazanyandan nefret ediyorum."

Tetiği çektim.

Sloan çığlık attı ve yüzünü sırtıma bastırdı.

Arkamı döndüm ve onu kendime doğru çektim. Ağlıyor ve tüm gücüyle bana sarılıyordu.

Artık ayakta duramıyordum.

Bara tutundum ve Sloan'la birlikte yere oturdum. Onu kucağıma doğru çektiğimde bana sokuldu. Ona sarılırken kolumdaki ağrıyı umursamamaya çalışıyordum. Yüzümü saçlarına gömüp kokusunu içime çektim. "İyi misin?"

Hıçkırarak ağlıyordu ama başıyla onaylamayı başardı.

"Yaralı mısın?" Onu dikkatlice gözden geçirmeye çalıştım ama iyi görünüyordu. Elimi karnının üzerine koydum, gözlerimi kapattım ve nefesimi verdim. "Çok üzgünüm Sloan. Çok üzgünüm." Onu yüzüstü bırakmış gibi hissediyordum. Onu koruyabilmek için her şeyi yapmıştım ama Asa yine de bir şekilde ona ulaşmıştı.

tg:@novaebook

Sloan kollarını sıkıca boynuma sardı, başını iki yana salladığını hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim." Bana elinden geldiğince sımsıkı sarılıyordu. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim Luke."

Sirenler artık doğruca dışarıdan geliyordu.

Biri kapıyı çalıyordu.

Ryan pencereden tırmanarak içeri girdi, durumu değerlendirdi, sonra ön kapıya giderek kilidini açtı. Birkaç üniformalı polis memuru birbirlerine emirler yağdırarak hızla içeri girdiler. İçlerinden biri benimle ve Sloan'la konuşmaya çalıştı ama Ryan onu kenara itti. "Onlara biraz zaman verin. Kahretsin."

Verdiler. Bize oldukça zaman verdiler. Sağlıkçılar içeri gelene kadar Sloan'a sarıldım. Onlar Asa'nın nabzını kontrol ederken ona sarılıyordum. İçlerinden birisi onun ölüm zamanını ilan ederken ona hâlâ sarılıyordum.

Ryan yere, yanımıza oturduğunda ona hâlâ sarılıyordum.

"Arabanı gördüm," dedi ardımda bıraktığım enkazdan bahsediyordu. "Sen iyi misin?"

Başımla onayladım. "Başka biri yaralandı mı?"

Ryan olumsuz anlamda başını salladı. "Görünüşe göre sadece sen."

Sloan geri çekildi ve ilk defa bana dikkatle baktı, kazadan dolayı aldığım yaraları şimdi fark ediyordu. "Aman Tanrım Luke." Elini başıma koydu. "O yaralanmış! Biri ona yardım etsin!"

Sloan kucağımdan kalktı ve sağlık görevlisi hızla yanıma geldi. Kısa bir an için başıma baktı. "Seni hastaneye götürmemiz gerek."

Ryan sağlık görevlisinin beni yerden kaldırmasına yardım etti. Yanından geçerken Sloan'un elini tuttum, o da iki eliyle elimi kavradı. Artık önümdeydi, geriye doğru yürüyüp çıldırmış gibi bana bakıyordu. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

tg:@novaebook

Ona göz kırptım. "Sadece küçük bir trafik kazası. Eğer gemi gezisi somonlu takolarla doluysa, Fred sularında boğulamazsın."

Sloan gülümsedi ve elimi sıktı.

Ryan homurdandı ve sağlık görevlilerinden birine baktı. "Beyin sarsıntısı için onu kontrol etmeniz gerek. Bunu en son yaralandığında yapmıştı. Öylece hiçbir anlamı olmayan rasgele şeyler söylemeye başlamıştı."

Beni ambulansın arkasına bindirdiler ama hâlâ Sloan'un elini tutuyordum, bu yüzden o da araca girip yanıma oturdu. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir rahatlama da görüyordum. Elini sıktım. "Bitti Sloan. Artık sana zarar veremez."

@novaebook

tg:@novaebook

SONSÖZ

Asa'nın ölümünün üzerinden birkaç ay geçmişti ama Sloan dairede onunla hapis kaldığı son birkaç saat boyunca onunla ne yaptığı hakkında hâlâ konuşmuyordu. Her ne kadar bir gün kendini açıp bana bundan bahsetmesini umsam da onu bu konuda zorlamıyordum. Asa'nın neler yapabileceğini biliyordum ve Sloan'un nelere katlanmak zorunda kaldığını düşünmek bile istemiyordum. Bir süredir terapiye gidiyordu ve gerçekten ona yardımcı oluyor gibi görünüyordu, dolayısıyla ondan isteyeceğim şey bu kadardı. Onun sadece bu durumu atlatabilmek için ne yapması gerekiyorsa ona devam etmesini ve bunu hangi hızda yapmak istiyorsa öyle yapmasını istiyordum.

Hastaneden taburcu olduğum gün, Asa için bir cenaze planlanıyordu. Ryan o sabah bunu bana söylemek için aradığında, dairemizde birkaç eşyamızı topluyorduk. Sloan'a bu bilgiyi aktardım ama Asa'nın ona tüm yaşattıklarından sonra gitmek istemeyeceğini biliyordum.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Sloan bana cenazeye gitmek istediğini söyledi. Doğal olarak onunla konuşarak bundan vazgeçirmeye çalıştım. Kendisini buna maruz bıraktığı için biraz keyfim bile kaçmıştı ama kendime onun Asa'yı herkesten daha iyi tanıdığını hatırlatmak zorunda kaldım. Ondan çok korkuyor olsa da Sloan onun için bir anlam ifade

tg:@novaebook

eden çok az kişiden biriydi. Bunu ne kadar berbat bir şekilde göstermiş olsa da.

Cenazeye gittiğimizde, oraya gelen sadece bizdik.

Asa için bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. Hiçbir aile üyesine sahip olmamanın, *sahip olduğun* arkadaşlarının da gerçek arkadaşların olmamasının nasıl bir şey olduğunu. Cenaze işlerini halledecek birine bile sahip değildi o yüzden sade bir defin töreni oldu. Asa'nın geçmişinden gelen başka hiç kimse yoktu. Sadece cenaze evinden gelen bir vaiz, ben, Sloan ve cenaze evinden bir çalışan daha. Eğer biz gitmeseydik, cenazesinde bir duanın bile edileceğinden emin değildim.

Bunun onu daha iyi anlamama yardım ettiğini söylemek istemiyorum çünkü cenazesine kimsenin gelmemesinin nedeni kendisiydi. Ama yine de o anda kendimi onun için daha önce hiç hissetmediğim kadar kötü hissettim. Ama hayatı boyunca yolunun kesiştiği herkese zarar vermişti ve bundan dolayı Asa'dan başka kimse suçlanamazdı.

Sloan cenaze sırasında ağlamadı. Cenaze mezarlıkta yapılan ve sadece on dakika süren bir defin işlemiydi. Vaiz hızlıca bir vaaz verdi, bir dua okudu ve sonra bize bir şey söylemek isteyip istemediğimizi sordu. Ben olumsuz anlamda başımı salladım çünkü dürüst olmak gerekirse sadece Sloan için oradaydım. Ama Sloan başıyla onayladı. Sloan eli elimin içinde yanımda durdu ve tabuta baktı. Konuşmadan önce dikkatli bir şekilde nefesini verdi.

"Asa..." dedi, "çok büyük potansiyelin vardı. Ama sen hayatının her ânını dünyanın sen çocukken sana yaşattığı gerçekten berbat birkaç yılın karşılığını vermesini bekleyerek geçirdin. Yanlış yaptığın yer burasıydı. Dünyanın bize hiçbir borcu yok. Bize verileni alırız ve bundan en iyi şekilde yararlanırız. Ama sen sana verileni aldın, onu kirlettin ve daha fazlasını bekledin."

tg:@novaebook

Cenazeye hiç çiçek gelmemişti, dolayısıyla Sloan yerden bir papatya kopardı ve tabutunun üzerine bıraktı. Ve sonra sessizce, "Her çocuk sevgiyi hak eder Asa," diye fısıldadı. "Hiç sevilmediğin için üzgünüm. Bunun için seni affediyorum. İkimiz de affediyoruz."

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Asa için sessizce dua mı ediyordu yoksa sessizce onunla vedalaşıyor muydu bilmiyordum ama Sloan hazır olana kadar sabırla bekledim. Elimi tuttu ve sonra dönüp benimle yürüyerek uzaklaştı.

O anda cenazeye katılmaya karar verdiğimize mutlu oldum. Sloan'un orada olmaya tahmin ettiğimden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

Yedi ay önceki o günden sonra, o ânı birçok kez düşündüm. Sloan'un Asa'nın cenazesinde ne söylediğini anladığımı düşünüyordum. Ama şu anda, oğlumun beşiğinin yanında durmuş onun huzurla uyumasını izlerken, Sloan'un "*Seni affediyoruz. İkimiz de affediyoruz,*" dediğinde ne demek istediğini anladım.

O zamanlar *ikimizden* bahsettiğini düşünmüştüm. Kendisinden ve benden. İkimizin de bize yaşattıklarından dolayı onu affettiğini kastettiğini. Ama şimdi geriye baktığımda, artık onun benden bahsettiğinden o kadar emin değildim. Oğlumuzdan bahsediyordu. Sloan *biz* derken, kendisi ve oğlumuzdan bahsediyordu.

Asa'ya onu affettiklerini söylüyordu çünkü o sırada sadece birkaç aylık hamile olmasına rağmen onun başından beri oğlumuzun biyolojik babasının Asa olduğunu bildiğini düşünüyordum. Cenazeye gitme ihtiyacı duymasının sebebinin de bu olduğunu düşünüyordum. Kendisi için bir kapanışa ihtiyaç duymuyordu. O, Asa'nın asla tanımayacağı o çocuk için bir kapanışa ihtiyaç duymuştu.

tg:@novaebook

Oğlumuz Dalton'un bizim biyolojik oğlumuz olmayabileceği gerçeği hakkında sadece bir kere konuşmuştuk. Oğlumuz doğduktan iki hafta sonraydı. Sloan, Dalton'un benim mi yoksa Asa'nın mı olduğu konusunda rahatsız olduğumdan korktuğu için bir babalık testi yaptırmıştı. Sloan, kesin olarak baba olup olmadığımı bilmememin beni yiyip bitireceğinden korkuyordu ve benimle gerçek arasında duran şeyin kendisi olmasını istemiyordu.

Babalık testi o günden beri banyomuzdaki dolapta duruyordu. Henüz açmamıştım. Sloan da bana bunu sormamıştı. Ve şu anda, küçük oğlumun uyumasını izlerken daha şimdiden cevabı biliyor gibi hissediyordum.

Bebeğin babasının kim olduğunun hiçbir önemi yoktu çünkü onun annesi Sloan'du.

Bir keresinde, Asa'nın beni Sloan'la tanıştırdığı bir an olmuştu. Sloan mutfakta ileri geri hareket ediyor, bulaşıkları yıkıyordu. Yalnız olduğunu düşünüyordu ve bu kesinlikle büyüleyiciydi. Yüzünde, kısa süre sonra çok nadiren olduğunu öğrendiğim, çok huzurlu bir ifade vardı.

Uyurken Dalton'un yüzünde de aynı huzurlu ifadeyi görüyordum. Aynı annesine benziyordu, saçları ve gözleri aynıydı. Ve annesinin ruhuna sahipti. Benim için önemli olan tek şey buydu. Keşke Sloan da buna inansaydı. Keşke o test sonuçlarına göre bebeğin biyolojik olarak benim mi yoksa Asa'nın mı bir parçası olduğunun hiçbir önemi olmadığını bilseydi. Bu çocuğu, ona karşı biyolojik bir sorumluluğum olduğu için bu kadar çok sevmiyordum, bu çocuğu seviyordum çünkü ben bir insandım ve buna engel olamıyordum. Onu seviyordum çünkü Sloan onun yaratılmasına yardımcı olmuştu. Onu seviyordum çünkü ben onun babasıydım.

Beşiğin içine doğru uzandım ve elimi başının üzerinde gezdirdim.

tg:@novaebook

"Ne yapıyorsun?"

Döndüm ve Sloan'un bebek odasının kapı aralığına yaslandığını gördüm. Başını kapı çerçevesine yaslamıştı ve bana gülümsüyordu.

Dalton'un yorganını biraz daha yukarı çektim ve sonra dönüp Sloan'a doğru yürüdüm. Elini tuttum ve bebek odasının kapısını yarıya kadar kapattım. Sloan parmaklarını benimkilere doladı ve yatak odamızdan geçip banyoya giderken arkamdan geldi.

Dolabı açıp babalık testini çıkarırken arkamdaydı, elimi tutuyordu. Ona doğru döndüğümde gözlerinde sessiz bir korku gördüm. Korkusunu silmek için onu öptüm ve –hâlâ zarfında duran– babalık testini aldım ve çöp kutusuna attım.

Gözlerinde yaşlar vardı ve her ne kadar saklamaya çalışsa da dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Kollarımı ona doladım ve birkaç saniye boyunca sessizce birbirimize baktık. O bakışlarını kaldırmış bana bakıyor, ben de ona bakıyordum ve o anda ikimiz de bilmemiz gereken her şeyi biliyorduk.

Nasıl aile olduğumuzun bir önemi yoktu. Önemli olan onların benim ailem olmasıydı. Biz bir aileydik. Ben, o ve oğlumuz.

tg:@novaebook

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı ilk yayımlamamın üzerinden yıllar geçti dolayısıyla birinden bahsetmeyi unutma korkumu ve bu kapsamlı teşekkürler yazısını yazmamı mazur görün. Çünkü bunu yazdığımdan bu yana çok fazla uyku uyudum ve çok fazla kitap yazdım, dolayısıyla ben *Çok Geç*'i yazarken geçtiğim yolda beni cesaretlendiren herkese TEŞEKKÜR EDİYORUM.

Başlangıçta neden bir teşekkür sayfası olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kitabı bitirir bitirmez bir teşekkürler sayfası yazmadığım için büyük bir ahmak olmalıyım ama yine de eğer baştaki okuyucu grubunun bir parçasıysanız, aslında resmi bir son olmadığını biliyorsunuzdur. Yaklaşık yirmi yedi teşekkürler yazısının ardından bir durma noktasına gelme ve bu süreçte yanımda olan herkese teşekkür etme çabasından vazgeçmiş olmalıydım.

Ama onca yıl sonra işte buradayız ve her birinizin ismini hatırlayamasam bile bu kitabın var olmaya başladığı grubu hatırlıyorum ve hepsi ÇOK eğlenceliydi. Açık ara farkla en iyi yazma deneyimlerimden biriydi. Yeni bir bölüm için duyulan beklenti, bildirimleri aldığımda duyduğum zevk, siz onu okuduktan sonra duyduğunuz öfke –çok eğlenceli bir yolculuktu. Siz *Çok Geç* grubundaki çocuklar, benim yazarlık kariyerimin başından beri benimle birlikteydiniz. Benimle birlikte neşelendiniz, benimle birlikte ağladınız, benimle birlikte sevindiniz, beni desteklediniz ve size ne kadar teşekkür etsem az.

tg:@novaebook

Yeni ve eski tüm Colleen Hoover CoHort Facebook Grubu üyelerine, okumayı sevdiğiniz için teşekkürler. Sizin hobiniz sayesinde, benim bir kariyerim var. Sizin sayenizde mutluyum.

Temsilcilerim Jane Dystel, Lauren Abramo, Miriam Goderich ve DG&B takımının geri kalanı, yaptığınız her şey için teşekkür ederim!

Karen Kosztolnyik ve Rachael Kelly, ben metni revize etme girişimlerinde bulunurken sabırlı olduğunuz için ve Grand Central Publishing ekibinin geri kalanına da bu kitabın ilk defa okuyucuların ellerinde ve kitapçıların raflarında yer alması için bu kadar uğraştıkları için teşekkür ederim!

Hoover Ink'teki inanılmaz ekibim, Stephanie Cohen, Erika Ramirez ve Claudia Lemieux, her zaman mutluluğumu ön plana aldığınız için size tüm kalbimle teşekkür ediyorum.

Book Bonanza için yaptığı her şey için Susan Rossman'a teşekkür ediyorum.

Anneme, eşime, oğullarıma ve ~~kız kardeşlerime~~ KARDEŞLERİME (ARTIK BİR ERKEK KARDEŞİM DE VAR) en yakın arkadaşlarım olduğunuz için KOCAMAN teşekkürler.

Ve size en değerli okuyucularım, sonsuz desteğiniz için teşekkür ediyorum. Gerçekten umarım ki bu hikâyeden zevk alırsınız ve size daha fazlasını vermek için sabırsızlanıyorum! Size düşündüğünüzden çok daha fazla minnettarım.

Sevgilerimle,
Colleen Hoover

tg:@novaebook

YAZAR HAKKINDA

Photo © Julien Poupard

COLLEEN HOOVER, *Verity: Gerçeğin Diğer Kıyısı, Çirkin Aşk, İtiraf, Bizimle Başladı Bizimle Bitti, Senden Geriye Kalan, Pişmanım Ama* gibi *New York Times* çoksatanlar listesinde bir numaraya yerleşmiş kitapların yazarıdır. Teksas'ta eşi ve üç oğluyla beraber yaşamaktadır.

@novaebook